

EX LIBRIS

KØBENHAVNS
RAADHUS-
BIBLIOTEK

May 05 6

EH

SP

ASPEJLET

Enkelte Numre

25 Øre.

SPEJLET

HISTORISK DANSK
PRESSEUDSTILLING
JUNI - AUGUST 1902

Udgivet af *Historisk dansk Presseudstilling.*

Redaktion:
Albert Gnutzmann og Ove Rode.

Trykt i *P. Petersens Bogtrykkeri*
(Egmont H. Petersen.)

Fotografierne af Hoffotograf *Peter Elfelt.*
Billedreproduktion af *Holms Reproduktionsanstalt*
(Holm & Gjellerup).

Papiret fra *De forenede Papirfabriker.*

Omslaget til dette Numer efter Maleri af
Professor Godfred Christensen.

Titelblad og Hovedvignet af *G. Heilmann.*

SPEJLET

Fra Pressens Udstilling.

SOMMERFUGLE, spiddede paa Knappenaale og anbragte under Samlerkassens Glaslaag — er ikke det det naturnødvendige Indtryk, man maa faa af en Pressens Udstilling?

Thi af alt menneskeligt Aandsarbejde er jo Journalistens det mest flagrende, det mest brogede, det, som hurtigst dør.

Imidlertid vil alle de, der allerede har besøgt vor Udstilling, og de, der i de kommende Maaneder følger efter, sikkert indrømme, at dens Hovedpræg ikke er Død men netop Liv.

Livet, i hvilket der handles og spildes. Livet, som det altid fornyer sig, ikke hvilende nogen Dag.

Thi af Livet i det moderne Samfund er jo Pressen det mest nøjagtige Spejlbillede — eller rettere en uendelig Række af Smaabilleder, der i deres Helhed frembringer Indtrykket af en stadig Bevægelse. Og Pressens Udstilling bliver da som et eneste stort levende Billede, en mægtig *Film*, der stadig oprulles for Beskuerens Øjne.

Det er ikke vor Opgave her i Enkeltheder at redegøre for dens Indhold. Dagspressen vil gennem sine Referater allerede have besørget dette Arbejde.

Derimod vil man gennem vore Billeder faa et Hovedindtryk af, hvad Udstillingen er.

Paa det ene ses Udstillingslokalet, hvor den historiske Udvikling anskueliggøres til Venstre, mens i Rummen tilhøjre en Del af de københavnske Blade har deres særlige Udstillinger. I Midten findes Maskinerne, lige fra den ældste

Haandpresse til den nyeste Rotationspresse, der udspyer 16,000 Blade i Timen.

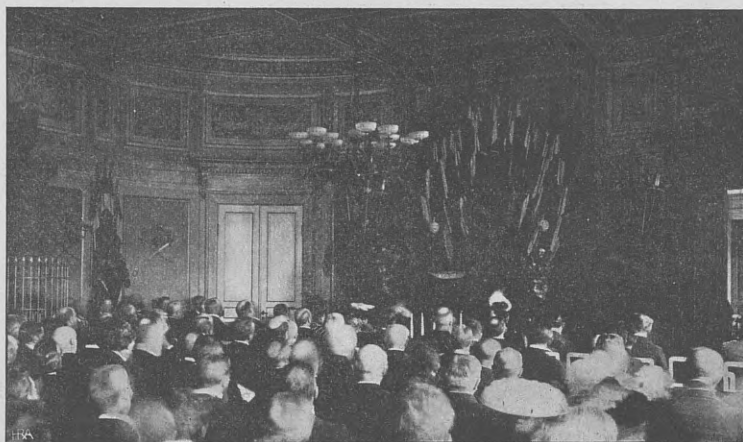
Paa det andet vil man se Aabningshøjtideligheden. Billedet er taget i det Øjeblik, Indenrigsminister *Enevold Sørensen* erklærer Presseudstillingen for aabnet.

Spejlet, der er

født af denne Udstilling, vil forsaa vidt føre sit Liv paa egen Haand, som det henter sit Stof fra alle Felter. Men det vil tillige have den særlige Opgave at følge Udstillingen. Den vil gøre det gennem en Række Gengivelser af Udstillingens Stof, mærkelige Billeder og andre Sjældenheder, som Publikum ellers ikke faar Lejlighed til at stifte Bekendtskab med.

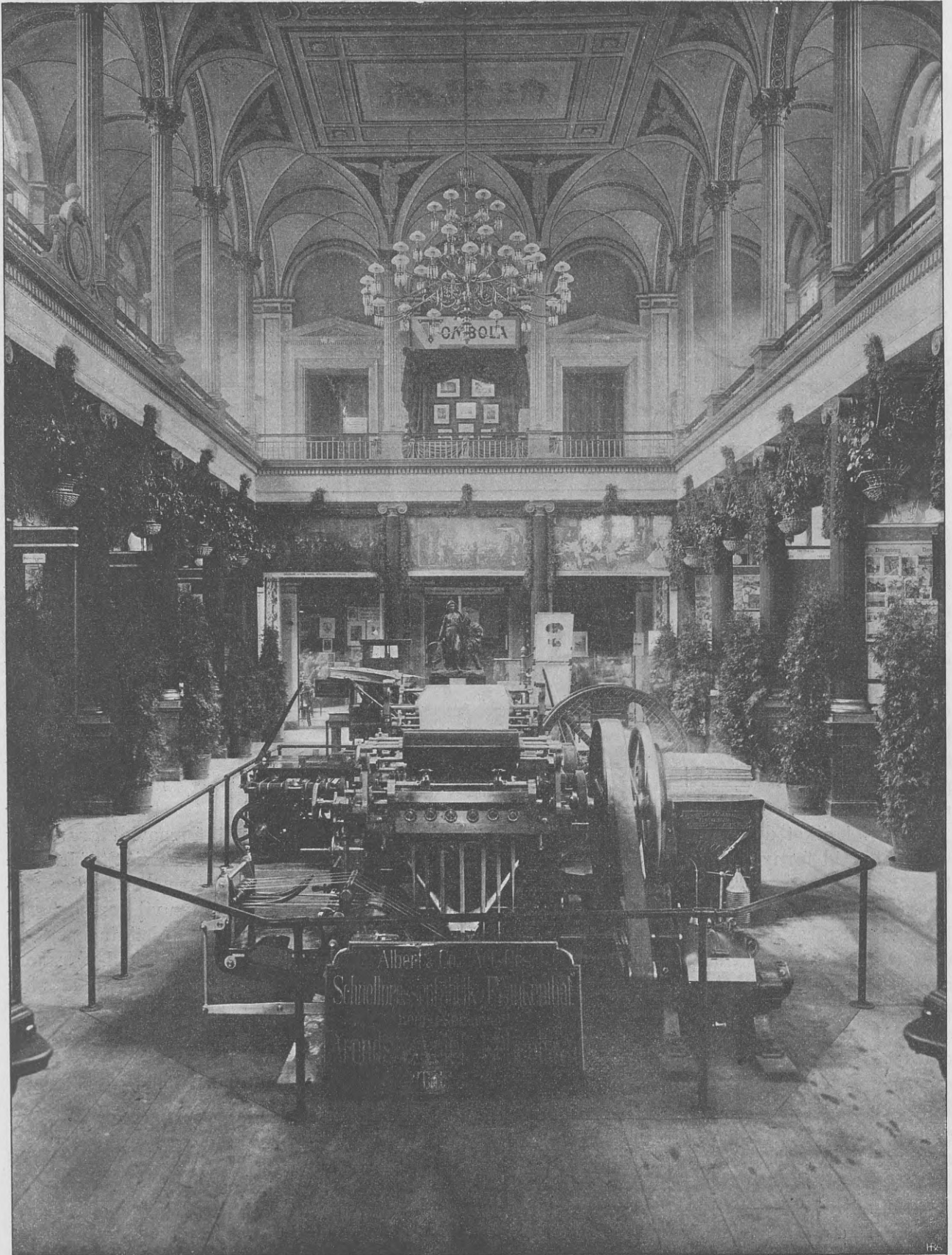
Begyndelsen sker paa det efterfølgende Blad, der taler for sig selv.

Saaledes lever Udstillingen i vore Spalter, og selv om det kun er en ringe Del af dens Indhold, vi kan give Plads deri, vil den dog derigennem for denne liden Dels Vedkommende blive tilgængelig for de mange Tusinder, der ikke har Lejlighed til at besøge Industriforeningsbygningen, hvor den i sin Helhed er til Huse.

Fra Presseudstillingens Aabningsfest.

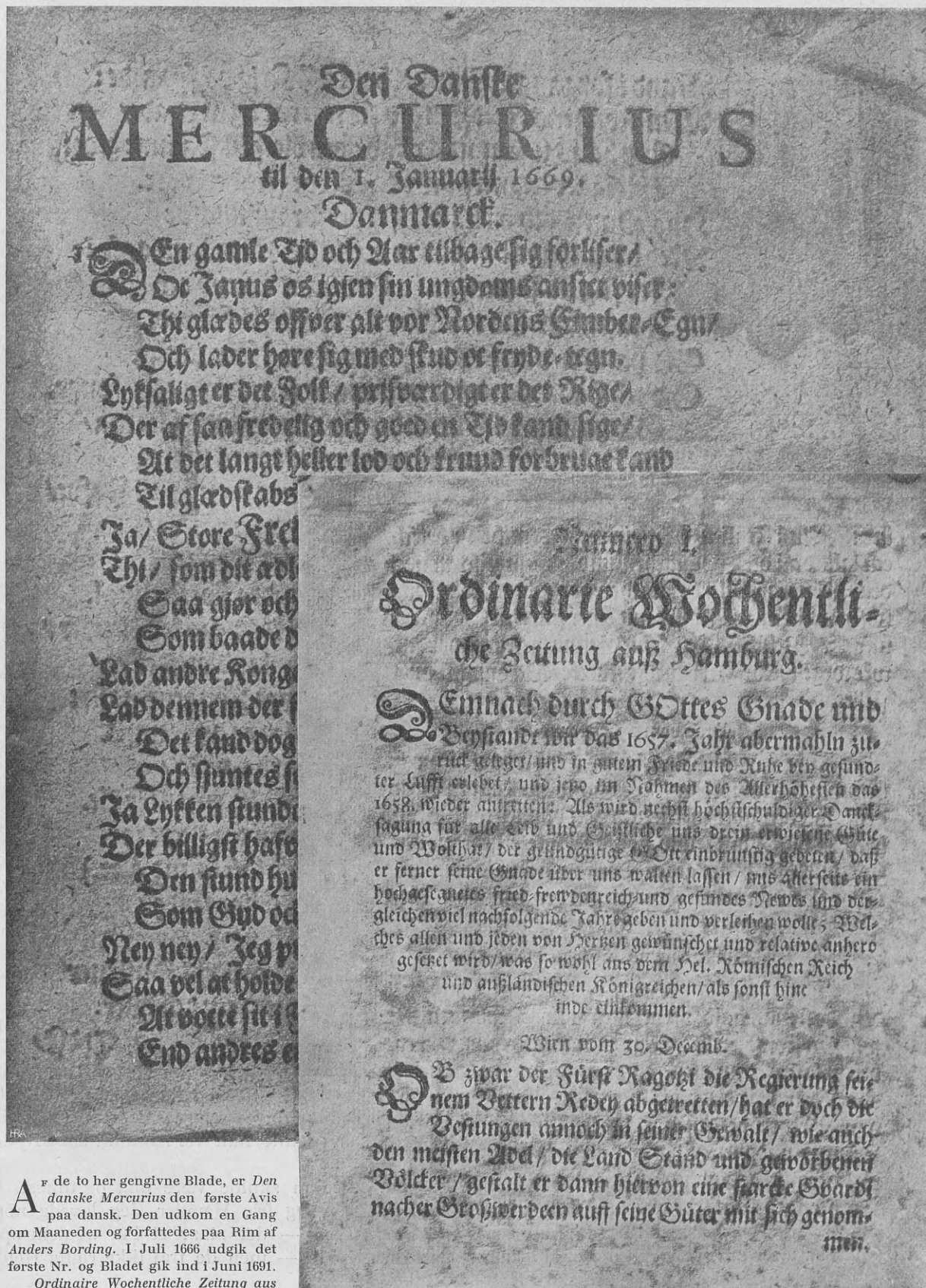

Pressestillingens Hovedhal.

Hvad Presseudstillingen har fremdraget.

I.

Af de to her gængvne Blade, er *Den danske Mercurius* den første Avis paa dansk. Den udkom en Gang om Maaned og forfattedes paa Rim af *Anders Bording*. I Juli 1666 udgik det første Nr. og Bladet gik ind i Juni 1691. *Ordinaire Wochentliche Zeitung* aus Hamburg er det første Eksempel her til Lands paa et (tysk) Blad, som i sin ydre Fremtræden lignede en Avis. Den udgaves af den tyske Universitetsbogtrykker *Peter Hake* og begyndte 1657.

Bissens fem første Udkast til Absalons Statue.

„Absalon“.

Hvordan en Statue bliver til.

Vilh. Bissen.

I disse Dage skulde vi paa Højbroplads have haft Bissens Absalon at se i skinnende gylden Bronze, brynjeklædt, højt tilhest, med den ene Haand fast i Tøjlen og den anden sluttende om en kort Stridsøkse, ung og viljestærk, som han er udsprungen af Kunstnerens Fantasi.

I mange Stumper og Stykker ligger Absalon i Laurits Ras-

mussens Broncestøberi langt ude paa det yderste Nørrebro, Overkroppen her, Benene der, Hestens Hoved i et Værksted og dens Hale i et andet; alle Dele er fikse og færdige, og det vilde være en smal Sag at samle ham og stille ham op — det vil sige en forholdsvis smal Sag, for naar det kommer til Stykket, er det maaske dog ikke saa let gjort, som det er sagt. Men der er kommet en uventet Hindring. Arkitekt Nyrop har tegnet et Fodstykke til Statuen, der er lige saa højt som Hest og Rytter; man har alt, hvad der skal bruges til det — undtagen en eneste af de fire store Hjørneste, der skal bære det hele. Og den kan man ikke faa, fordi Stenarbejderne i Sverrig har gjort

Strike. Derfor kan det nu have lange Udsigter med unge Absalon. Først skal Striken sluttet, saa skal Stenen hugges og sendes hertil, og endelig skal hele Fodstykket bygges over den. Det er den gamle Historie om den liden Tue . . .

— Aldrig er en Sten kommen mig saadan i Vejen, siger Professor Bissen, der staar i det mindste af sine Atelierer nede i en gammel Gaard ved Frederiksholms Kanal og arbejder paa Carit Etlars Buste. Han lægger Modellerpinden paa Kavaletten, og mens han triller smaa Kugler af en Lerklump mellem sine urolige Fingre, siger han irriteret: — Naar det endda var en af de øverste Sten, saa ikke det hele laa stille — men en Hjørneste! Vi kan ikke komme et Skridt frem, før vi har den.

— Hvordan begyndte De egentlig? Hvis Idé er Absalon?

— Etatsraad Heides. Absalon er hans Yndlingshelt. Heide kom i sin Tid til mig og fortalte, at han havde tænkt paa at forære København en Statue af Byens Grundlægger, og spurgte, om jeg vilde lave den. Det kunde jeg umuligt have noget imod — og saa bestilte han vel Absalon som Rytterstatue?

— Ja. Absalon skulde være ung og tilhest, for Resten havde jeg frie Hænder. Jeg lavede nogle hastige Skitser — der staar et Par af dem oppe paa den Hylde — men de traf ikke rigtig Heides Tanke.

Den ene Skitse viser Absalon paa en Hest, der staar roligt og støt, den anden paa en, der strækker

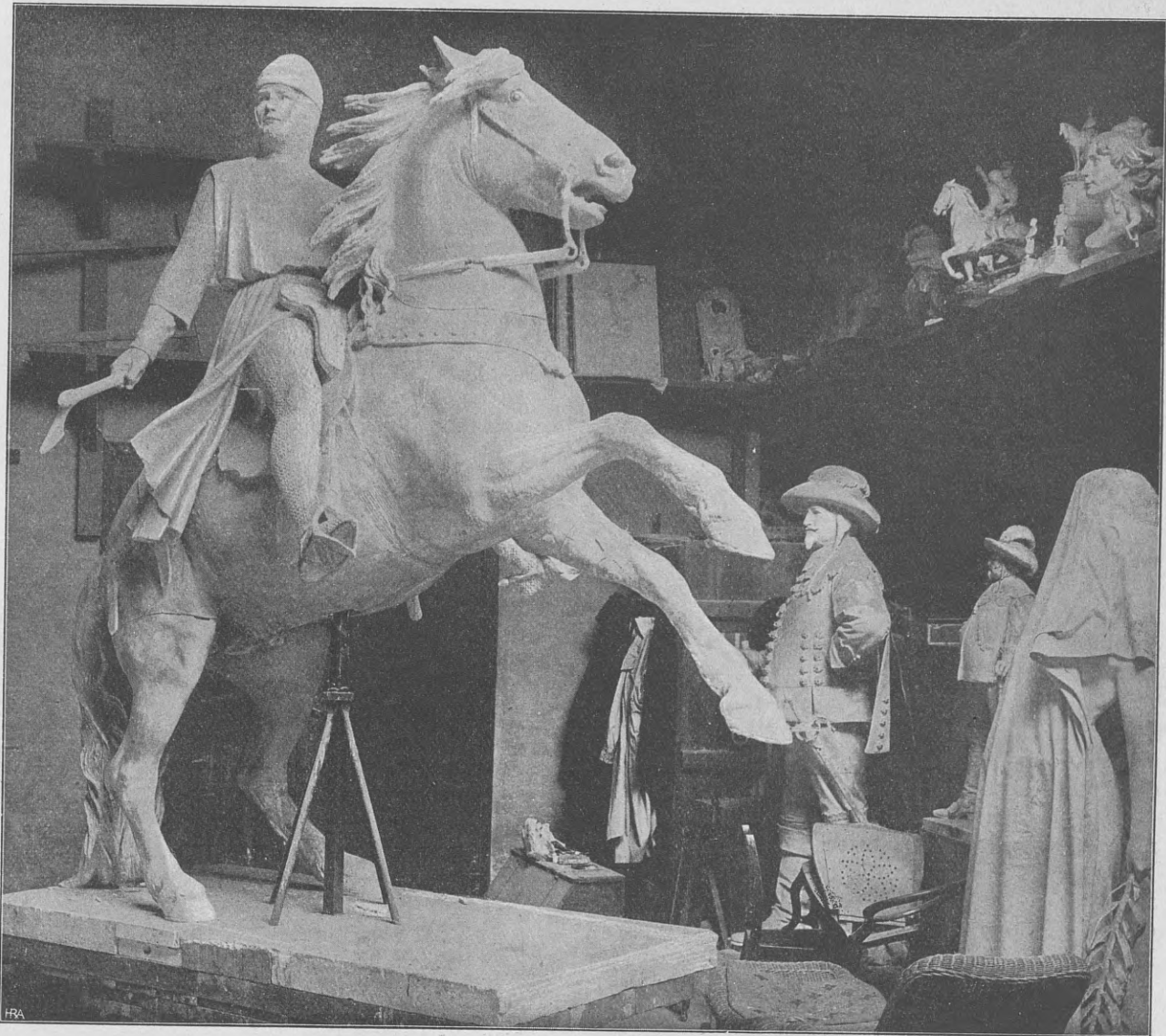
Forbenene frem, som staar den ikke af sin gode Vilje. Absalon bærer en Fane løftet over sit Hoved paa den første af dem.

— Hesten skal stejle, sagde Heide. Der skal være Fart i Statuen — den skal være kæk og rask. Husk, det er den unge Absalon! Jeg syntes egentlig en stejle Hest havde passet bedre til Absa-

Stykker i et Støberi og er bleven klinet sammen igen. — Hvad vil det sige, at Professoren gik i Gang med den store Model? Hvordan bærer man sig ad med det?

— Saadan lige fra første Færd?

— Ja. Læser man alt, hvad man kan finde i gamle Krøniker om Absalon?

Statuen i Bissens Atelier.

lons Broder, Esbern Snare — men Absalons Hest kan selvfølgelig som enhver anden have gjort sin Rytter Knuder Hundreder af Gange. Saa lavede jeg den lille Skitse derhenne ved Døren —

— Den er der da Fart i!

— Ja, den er god! sagde Heide — saadan skal det være. Det er det, jeg har tænkt mig! Og saa gik jeg i Gang med den store Model, som nu staar i mit Atelier ovre paa Charlottenborg —

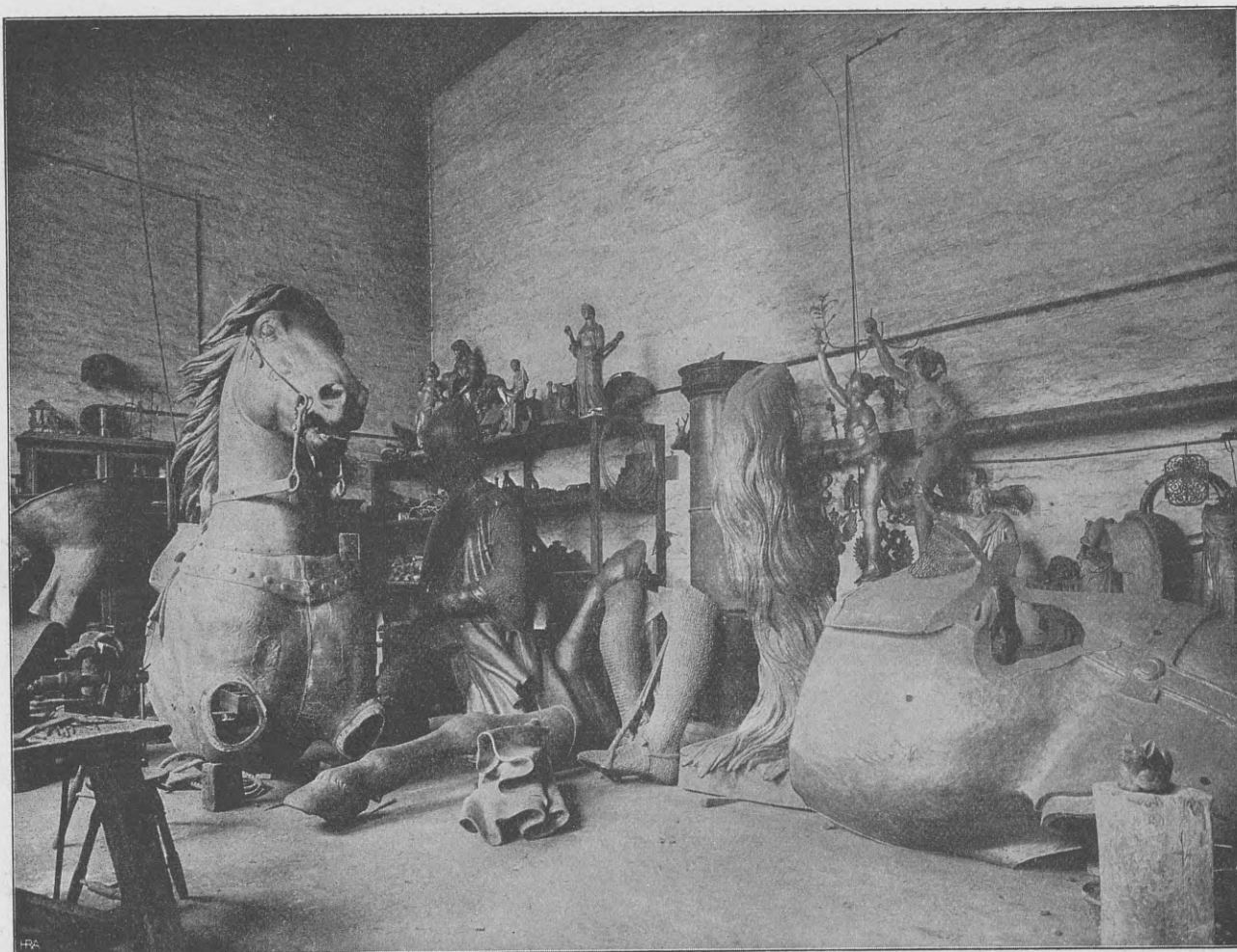
— og samler Støv og ser forkommen ud. Jeg har nylig set den.

— Den har faaet nogle slemme Knubs. Hvordan skal man se ud, naar man har været slaet i mange

— Naturligvis. Jeg kendte nu lidt til hans Historie fra jeg lavede den Figur i det gamle Raadhus' Forhal. Man maa danne sig hans Billede, for der findes intet af ham.

— Hvad Model brugte De?

— Ingen til Ansigtet. Det skulde blot være nogle almindelige, karakterfaste Træk. Og til Kroppen flere forskellige, nogle bredskuldrede velskabte Karle, der kunde bære Panserskjorten og Hætten, han har over Hovedet. Fra den Hætte skulde der gaa en Skinne ned over Næsen som et stort Næb, det brugte de paa den Tid — men det saa grimt

Statuens enkelte Dele i Rasmussens Zinkstøberi.

ud, saa ofrede jeg den. Nogen bestemt Model er der ikke til Absalon.

— Og Hesten? Den er maaske sammenflicket af mange forskellige.

— Nej, dog ikke. Hesten er en Hingst. Jeg ved nok, der er Kunstnere, som modellerer en Hingst efter en Hoppe og giver den Ben af en Vallak. Men det duer ikke — en Hingst har sin egen Karakter. Jeg købte en oppe i Nordsjælland; naar

den var min egen, vidste jeg, den ikke pludselig blev hentet til Ridetur, mens vi stod midt i Arbejdet.

— Hvordan fik De den til at stejle?

— Den stejlede ikke timevis. Vi lokkede og tirrede den til at rejse sig paa Bagbenene, og saa tog jeg Øjeblikkfotografier af den.

— Hvor er den Hingst nu?

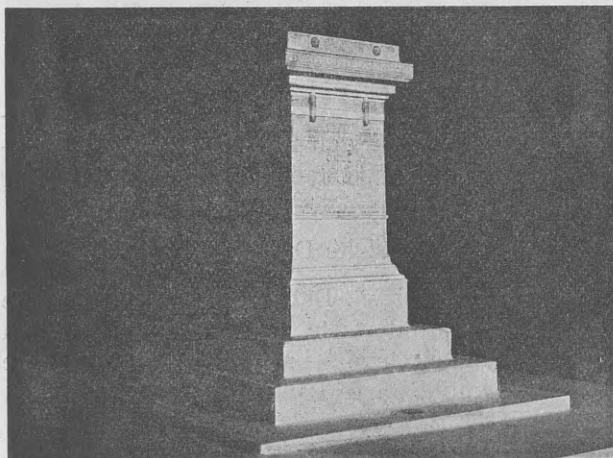
— Jeg ved saamænd ikke, hvor den kom hen. Den blev solgt ved Auktion, mens jeg var i Italien; det var et prægtigt Dyr.

— Og Panserskjorten og Øksen? Er de fra Absalons Tid?

— De er nyere; de tilhører Musæet herhenne paa Prinsens Palæ. Øksen har jeg givet ham i Haanden, fordi det siges om ham i Beretningen om Arkonas Indtagelse, at han med den korte Økse, han altid bar hos sig, kunde naa til Afguden Svantevits Knæ.

Solen falder ind gennem det høje Ateliervindue, hvis Karm er fyldt med Kaktusplanter og grønne lette Siv; i et stort Akvarium glider Guldfiskene dovent gennem Vandet. Solstraalene spiller paa deres røde Skæl.

— I saadan et Vejr som i Dag skulde unge Absalon afsløres.

M. Nyrops Udkast til Fodstykket.

Absalons Statue paa Højbroplads. — (Fotograferet af P. Elfelt).

— Gid vi var saa vidt!

Professoren tager igen fat med Modellerpinden paa Carit Etlars Oldingehoved.

Fra Atelieret i den gamle Gaard kommer jeg ud til Broncestøberiet, hvor der arbejdes travlt paa Statuen; i Bronze bliver den dobbelt saa stor som Gibsmodellen. Brudstykkerne minder, som de ligger mellem de bluseklædte Arbejdere, om en parteret Gulliver i et Lilleputternes Land.

— Men naar Absalon kommer paa sin Plads, vil han ikke virke drabelig, siger Hr. Rasmussen og støtter sig til Hestens Mule; Hovedet staar som en lille Klippe midt i Værkstedet.

— Hvor meget mon han vejer?

— Det ved jeg ikke nøjagtig. Men han bliver ikke let at løbe af Landet med. Det Bagben, De ser der, vejer to Tusind og seks Hundrede Pund. Hele Statuens Vægt kommer til at hvile paa Bagbenene; igennem hvert af dem gaar en Staalkærne paa femten Hundrede Pund, som jeg har forskrevet fra Bofors. Hesten skulde nødtigt synke i Knæ som den paa Kongens Nytorv — det er der nu ingen Fare for, Staalkærnerne bærer den sagtens, og Halen kommer til at fjedre . . . herinde kan De se Maskinerne, som Absalon er forstørret med.

Et meget simpelt og meget sindrigt Apparat betjenes i Sidelokalet af en Ciselør; det mærkbareste ved det er to Staaltappe, af hvilke den ene glider henover en Statuette, den anden over en stor, vaad Gibsklump, der efterhaanden begynder at antage Statuettens Form, blot fem Gange større.

— Det er Gustav Vasas Hoved. Paa samme Maade har vi behandlet Absalon Stykke for Stykke i Maskinen, før Formene blev lavet efter Gibsen, og Broncen blev hældt i dem, og de blev brændte og afsvalede og skilte igen. Saadan en Statue gaar gennem mange Hænder.

— Det gør den nok!

Oppe paa Arkitekt Nyrops Tegnestue under det nye Raadhus' Tag — det er en hel lille farefuld Elevatorrejse derop — er det Fodstykket til den,

der koster Bryderi. Gibsmodellen til det staar paa et Tegnebord.

— I hvad Slags Sten skal det hugges?

— Den nederste og øverste Del bliver Granit, Midterstykket af Munkesten. — Hr. Nyrop gaar rundt om Modellen og forklarer, ivrigt og elskværdigt. — Det Baand her forneden med de stiliserede Bølger og Fisk er Øresund, som Absalon rider ned til for at se efter Venderne. Hesten stejler, idet han holder den an . . . Det er Sild, der er i Bølgerne. De ved nok, der var saa mange Sild paa Absalons Tid?

— Jeg tror nok, nu De siger det, at jeg har læst noget om det.

— Jo, det var Absalon, der sagde til et fremmed Folk, at om de allesammen vilde give sig til at lave Tønder, skulde hans Herre være Mand for at fylde dem med Sild.

— Hvordan kommer Inskriptionen deroppe til at lyde?

— Hvorfor siger De Inskription? Indskrift er meget bedre. Den lyder saaledes: * 1128 Absalon 1201 † Han var modig, snild og fremsynet, en Ynder af Lærdom, med ren Vilje, Danmarks trofaste Søn.

— Hvem har komponeret Indskriften?

— Hvorfor siger De komponeret? Lavet er meget bedre. Det har Ingen — den er kommen frem saadan lidt efter lidt.

Som den Sprogrenser Arkitekt Nyrop er, har man vist Lov at gætte paa, han har været med til at lave Indskriften.

— Naar nu blot den svenske Skrue snart var forbi, siger Hr. Nyrop, idet han følger mig ud — saa vi kunde faa Absalon at se paa Højbro.

— — —

Om Absalon er ment saaledes, ved jeg ikke, men han vil paa sin stejlede Ganger komme til at ligne en ædel Herold, der sprænger frem for at indvarsle en ny Tid for København: en Handlingens Tid.

Haagen Falkenfleth.

Naar Forbrydere fotografes.

DA Københavns Politi omordnedes i Juli 1863, indførtes alle de Nyindretninger, som paa det Tidspunkt var til Raadighed.

Opdagelsespolitiet, der stod under Ledelse af den bekjendte Inspektør Hertz, tog strax Fotografien i sin Tjeneste.

Fotografiens Kunst var den Gang endnu lidet udviklet. Man stod herhjemme endnu paa det Stadium, at man anvendte den nu med et Smil be-
tragede Daguerrreotypimetode.

Politiet gik ikke rationelt frem, det portrætterede de Mænd og Kvinder, der havde indlagt sig en Art herostratisk Berømmelse, og det indregistrerede i

sit »Forbryderalbum« væsentlig de Folk, der kunde antages at have kriminalhistorisk Interesse, fordi de havde begaaet store Forbrydelser.

Tanken om at bruge Fotografiet til Gjenkjen-
delse i Gjentagelsestilfælde var vel til Stede, men praktisk lidet udnyttet.

De Forbrydere man portrætterede var som denne: Hans Billede, der er indrammet i den fra vore Bedsteforældres Vægge kjendte sorte Glasramme med Guldindfatning, er taget paa en for Øjet blændende Sølvplade, der i de fleste Stillinger overfor Lyset virker som Spejl. Kun naar Fotografiet holdes i en bestemt Vinkel, faar man Portrætet

»Handskemageren«.

frem. Den Mand, der da viser sig, er en i sin Tid berygtet Morder, der gik under Øgenavnet »Handskemageren«, og som forlængst har maattet række Hals for Skarpretterens Øxe.

Blader vi videre i de store, tykke Albums, der fylder hele Reoler i Opdagelsespolitiets Arkiv, træffer vi mange ejendommelige Typer.

Her har vi saaledes en lille Brandstifter, der har leget med Tændstikker, og som næppe kan antages at ville blive farlig for Samfundet paa et senere Stadium i sit Liv.

Den lille Brandstifter.

Og her har vi en brillant Type paa en Indbrudstyv. En lidt lapset Herre, der ogsaa har forstaaet overfor Fotografen at indtage den rette flatterende Stilling. Signalementet, der er skrevet bag paa Portrætet, karakteriserer ham fuldstændig: Da den fra

Født: $14\frac{1}{6}$ 41, Malerdreng, senest dømt til 6 Aars Forbedringshus-Arbejde for Tyveri, benytter falske Nøgler, stjæler især Penge!

Typen er ikke til at tage fejl af, om end den politimæssigt er meget naivt illustreret.

Naiveteten i de smaa Portrætter-rapporter er dog ikke helt uden en vis slaaende Karakteristik.

Man læser saaledes om nedenstaaende Person, der aabenbart har følt sig meget smigret ved at staa foran Fotografens Apparat:

»Er nu i Jydstrups Fattighus. Dømt mange Gange for Tyveri og ulovlig Besiddelse af stjaalne Koster. Stjæler i de senere Aar fornemmelig i Købmandsgaarde og ved Markeder. Er 60 Aar. Gaar noget krumbøjet.«

Højest karakteristisk er følgende lakoniske Ord bag paa et andet Portræt:

»Livsvarigt Tugthus. Benaadet. Er gaaet af Fængsel og i Fængsel.«

Hele den gamle Fotografiinstitution var, som man forstaaer, ret primitiv og af en meget tilfældig Natur.

Mange skumle Billeder fyldte Forbryderalbum-

erne, men de havde navnlig psykologisk Interesse. Selv de gruopvækkende Portrætter, som Politiet før de første Czarbesøg modtog af berygtede russiske Anarkister, havde væsentlig Betydning som Kuriosa. Mange af disse Folk vare allerede gamle, graa eller døde, medens man satte deres Portræt i Albumet.

Da den fra

Indbrudstyven.

Den gamle Vanetyv.

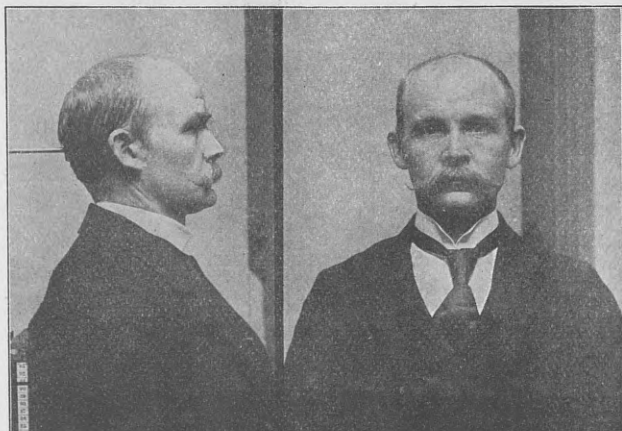
Den benaadede Livstidfange.

Tal for Maalet paa hver enkelt Legemsdel, knytter sig ikke blot et Fotografi, men et Dobbeltfotografi som nedenstaaende.

Vi skylder dog strax Sandheden, vore Læsere og den Portræterede at meddele, at dette Billede saa langt fra at forestille en Forbryder netop er et Portræt af den Opdagelsesbetjent — Hr. Carl Hansen — der som Fotograf og Ordner er knyttet til den fotografiske Afdeling, der nu befinder sig i Arresthuset paa Nytorv.

I et lille Atelier, der ligger højt oppe over alle de smaa Celler og Gallerier, hvor Arrestanterne har midlertidigt Ophold, fotograferes for Tiden enhver, der har været i Konflikt med Loven. Behandlingen er dobbelt: En face og *de profil*. Den der skal afbildes, anbringes paa en Stol, der har sin ved Tapper i Gulvet fast bestemte Plads. Hans Portræt tages nøjagtigt i $\frac{1}{7}$ Legemsstørrelse, saa at alle Fotografier er af samme Dimensioner, og der findes ialt for Øjeblikket 5000 Forbryderfysiognomier samlede paa den mest praktiske Maade.

Som Kuriositet kan anføres, at man har løse

Dobbeltfotografiet.

Dreyfusprocessen saa bekendte Alphonse Bertillon opfandt sit berømte anthropometriske System, der væsentlig er baseret paa Maalning af de enkelte menneskelige Træk, var det saa langt fra, at Fotografien mistede sin Betydning, at den netop blev indlemmet som en af de allervigtigste medbestemmende Faktorer.

Til de nøjagtige

Hatte af alle Former, som man kan sætte paa de optagne Portræter, for at støtte Genkendelsen.

Opdagelsesbetjent Carl Hansen ser med Bøllehat ud som paa hosstaaende Billede.

Som Regel smigrer det Forbryderen at blive fotograferet, og de fleste indtager de mest gratiøse Stillinger, naar de skal foreviges.

Men der er ogsaa dem, der betragter Fotograferingen som en personlig Fornærmelse, saaledes den engelske Lommetyv Mac-Mahon, der endog i den

Anledning vilde klage til sit Konsulat. Enkelte af disse Forbrydere kan finde paa at skære Ansigter i det afgjørende Øjeblik, sjældent er det dog, at man med Vold maa prøve paa at tvinge dem i en saadan

Stilling, at der kan tages et Portræt af dem saaledes, som i dette Tilfælde.

Gjennemgaaende viser alle Forbryderportræter en Trang hos de Afbildede til at tage sig saa godt ud som muligt.

Forfængeligheden sejrer! Er man dømt til at dø fotograferet, saa vil man helst overgives til Efterverdenen saa skjøn som mulig, selv om den Plads, der er forbeholdt En er i — Forbryderalbumet.

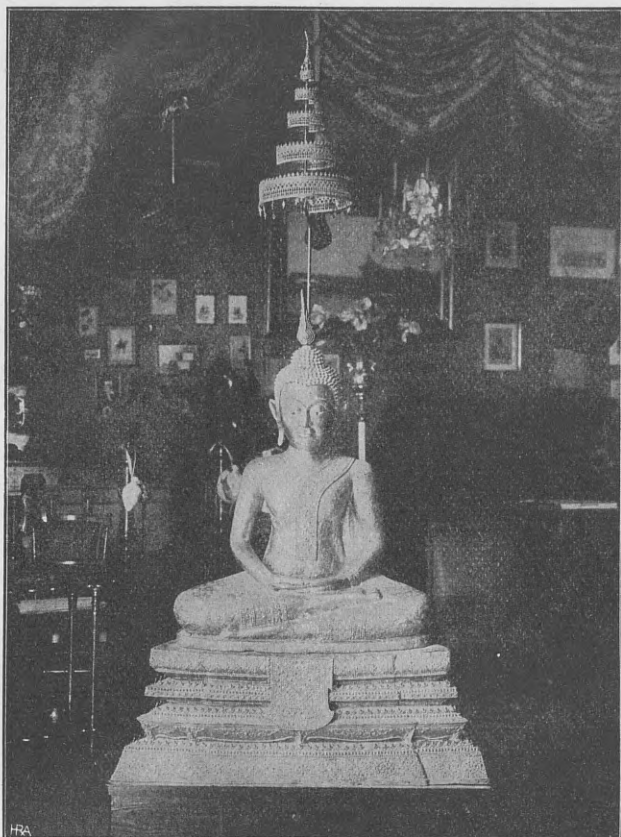
Den løse Hat.

Fotograferet med Magt.

Carl Muusmann.

Den store Buddhafigur i Prinsesse Mariæ Arbejdsværelse.

Prinsesse Mariæ „Buddha'er.“

Den udmærkede Samling af gamle japanske, kinesiske og indiske Gudebilleder, der ejes af Prinsesse Marie, var for et Par Aar siden udstillet i Kunstindustri-Musæet og vakte da megen Opmærksomhed hos Kjendere. *Spejlet* bringer her en Række Gjengivelser af disse sjældne og morsomme Figurer, til hvilke kortelig skal knyttes nogle oplysende Anmærkninger.

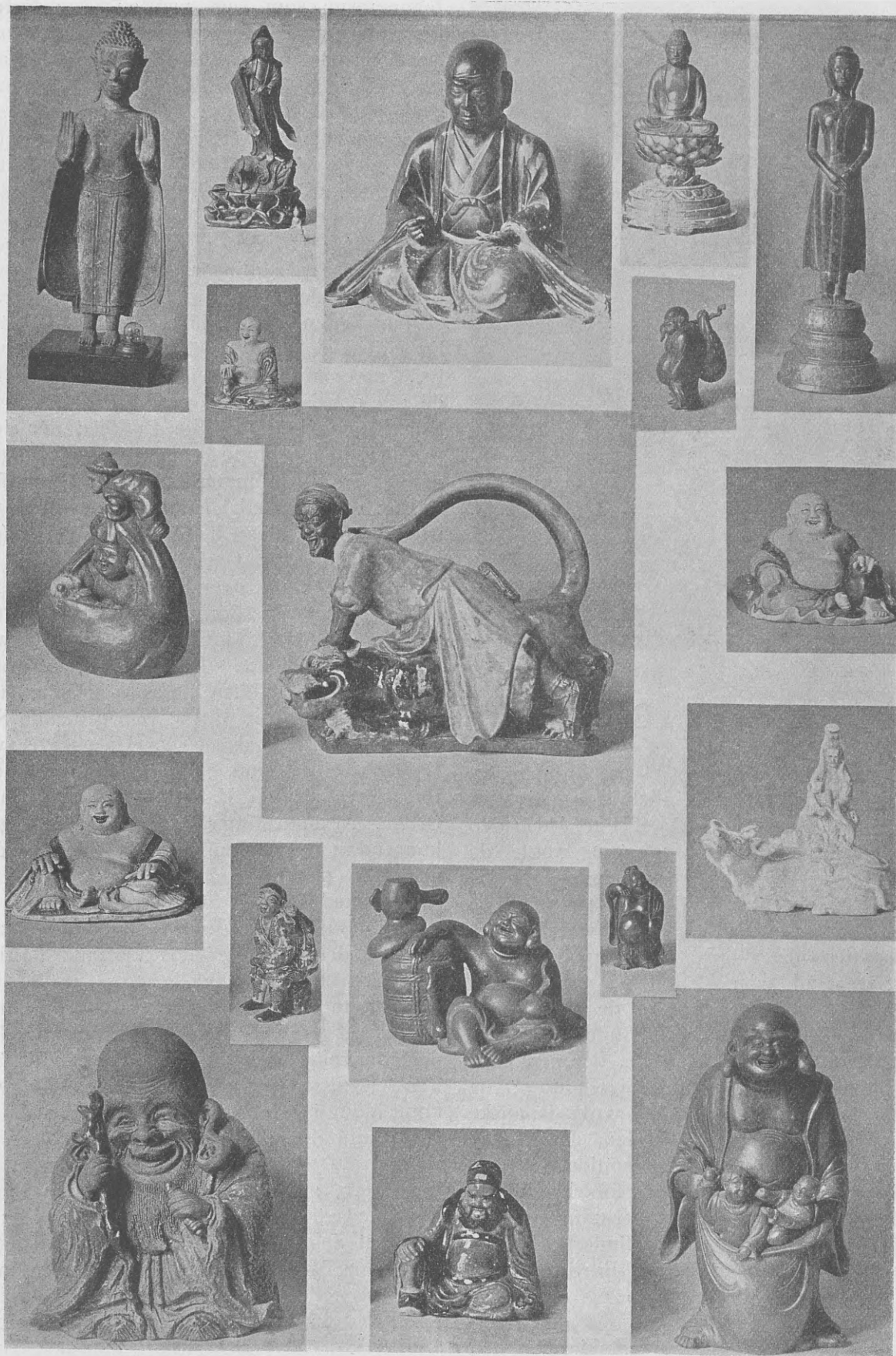
Navnet »Buddha'er« hør ikke tages i den Betydning, at hver enkelt af de fremstillede Figurer skal fremstille selve Buddha. Det er kun et Par Stykker i det Hele, der personificerer denne ældgamle, indiske Guddom; de Fleste er smaa kinesiske og navnlig japanske Billeder af en lavere Gudeorden, der af sine Dyrkere tages paa en mindre højtidelig Maade og ofte maatte holde for i den folkelige Vittighedskunst. Af Japanesernes berømte Lykkekuder, af hvilke der var 7, finder man her Fremstillinger af de 4: Hotei, Børnernes Gud, med den nøgne, uhyre Mave og det salige Smil, den lærde Fukuroku med den overvægtige Hjerneskal og Vismandsskjægget, den endnu lærdere Juro-jin og Daikoku, Frugtbarhedens Gud, med den fulde Rissæk og Hammeren. Med disse populære Guder stod

Japaneserne som sagt paa en egen fortrolig Fod. Flere af Figurerne viser Hotei siddende i et Overmaal af Velvilje og næsten hensmeltende i sit eget Fedt; eller han titter frem af sin egen Sæk, som af en lille Unge holdes sammen over hans Hoved. Sækken er hans stadige Ledsager og Attribut. Den tænksomme Fukuroku fremstilles et Sted med et uhyre Taarn af en Pande, der øverst oppe bærer et grinende Barn.

Til en hel anden og langt alvorligere Art hører de Fremstillinger, der er samlet øverst paa første Side. De to staaende Figurer yderst er et Par bagindiske Buddha'er fra en langt tidligere Tid og af en langt mindre udviklet Kultur. I deres stive, symmetriske Holdning minder de om arkaiske Arbejder af græsk eller ægyptisk Afstamning. Den lille Buddha, der sidder paa Hug i Lotusblomsten og som med Fingrene danner en af de mangfoldige, betydningsfulde Gestus, der vanskeligt lader sig udtyde, er vistnok en tidlig japansk Figur. Af indisk (eller maaske siamesisk) Oprindelse er derimod den kvindelige Buddha øverst paa anden Side, med den sære, snoede Glorie bag Hovedet. Figuren paa den hvilende Ko forestiller Gudinden Kwannon. Den siddende Mand med det alvorlige Ansigt øverst i Midten paa første Side, er en Portrætstatue af en Præst. Den grinende Skikkelse overskrævs paa et Dyr (Tiger), hvis svære Hale bøjer sig som en Hank mod Mandens Ryg, forestiller en Helgen (Rakan) af lavere Orden. Af andre mere genremæssige Figurer kan endnu nævnes en kinesisk Filosof (nederst i Midten paa første Side), en Djævlbetvinger Shoki med Hat og Stok, (lige under den siamesiske Buddha), en Barnestatuette (tilhøjre for den) og den »længelevende Vismand Tekkai« (nederst paa samme Side).

De fleste af disse Figurer er udført i haardtbrændt Ler med Glassurer eller ligefrem Porcellæn; nogle enkelte er skaarne i Elfenben eller Træ. Flere af dem er behandlet med et Lune, en komisk Fantasi, der virker aldeles bedaaende. De grundmenneskelige Karaktertræk er saa skarpsynet opfattet og gjengivne af disse gamle Kunstnere, at vi har let ved — trods Racens Fremmedartethed — at forstaa dem og nyde dem. At denne Kunst, der betragter Tingene, Guder og Mennesker og menneskelige Naragtigheder med et saa verdenskløgt, overbærende Smil, skriver sig fra Tider, da Europa var ned-sænket i det dybeste Barbari, gjør ikke Beundringen for den ringere, men omgiver den tvertimod med en særegen, hemmelighedsfuld Nimbus.

N. V. Dorph.

Prinsesse Maries Buddha'er. — Fotograferede i det gule Palæ i Amaliegade.

Prinsesse Maries Buddha'er. — Fotograferede i det gule Palæ i Amaliegade.

KNUD LARSEN.

Det store Spøgelse.

En Fortælling. Af *Henrik Pontoppidan*. — Med Tegninger af *Knud Larsen*.

— — **M**AN har en Dag paa en Spaseretur sat sig til Hvile oppe paa en Bakke og hører herfra en fjern Kirke ringe Solen ned.

Aftenens Stilhed, de røde Skyer langsmed Himmelranden og denne akkurat hørlige Klokkelyd, der undertiden bliver helt borte, fylder En med et ejendommeligt Vemod, en sværmerisk Afmagtsfølelse, hvori der dølger sig en ubestemt Fornemmelse af Skyld. Det kommer En for, at man har noget alvorligt at bebrejde sig; og tilsidst begynder man for Alvor at ransage sin Samvittighed for at efterspore en eller anden usonet Brøde. Alle Dagens smaa Overtrædelser, hvert ukærligt Ord, der er undsluppen En, hver lille Forsømmelse, man har gjort sig skyldig i, svulmer her i Ensomheden fantastisk op og gør Hjertet uroligt.

Men nu bortledes Opmærksomheden af en Svale, der flyver forbi, Bevidstheden samler sig igen, og man sidder en Stund og morer sig over de dristige Ottetal, som den lille Fugl beskriver i Luften under sin stundesløse Flugt. Men naar Fuglen er ude af Syne, synker man uhjælpelig tilbage i den forrige Stemning; og Andagten rører igen alle Slags uhyggelige Skyldfornemmelser op af deres Dyb. Den signede Stilhed rundt omkring, den blodfarvede Aftenrøde, de fremblinkende Stjerner — den hele

Natur synes at rejse Anklage mod En, og man griber sig i med Misundelse at betragte en barbenet Vogterdreng for den muntre Sorgløsheds Skyld, hvormed han gaar der paa Marken og knalder med sin Pisk, — — som om man ikke selv for blot en halv Time siden gik glad og tilfreds henad Vejen og nynnede paa en Lovsang om Livet og dets Herlighed.

Men nu viser der sig atter noget, der tildrager sig Opmærksomheden og udfrier Eftertanken af Stemningens Mareridt. Det er denne Gang en Vogn, et fattigt Enspænderkøretøj, der snegler afsted henne paa Landevejen dybt under En langsmed Bakkedragets Fod. Trods Afstanden genkender man den gamle, hvide Hest og ved denne igen Manden, der sidder foroverbøjet med Armen støttet paa Knæet og Tømmen hængende slapt ud af Haanden. Saa gætter man sig ogsaa til, hvad det er for noget underlig langt, han skjuler under et Dækken der bag i den lave Pindevogn. Det er en Ligkiste til hans Ven og Nabo, den gamle Søren Kousted, der forleden tog sig af Dage. Den stræbsomme og almen agtede Mand havde paa det sidste været noget underlig; og sidste Søndag i Kirketiden gik han over i sit Huggehus og hængte sig. Hvorfor? Ingen ved det.

Mens man med Øjnene følger det bedrøvelige

Køretøj, tænker man paa, at saadanne Begivenheder jo snart hører til Dagens Orden hertilands, hvor Livet dog former sig saa betryggende, hvor der er Mad nok til alle, og hvor ingen Ild- eller Vandflod, ingen Ørkenvind eller Græshopperegn truer Frugten af Hændernes Arbejde. Man tænker paa, at i det Mylr af statelige Gaarde og venlige Smaahuse, der ligger strøet ud over den frugtbare Egn, er der næppe ret mange Hjem, der ikke gemmer paa et eller andet skummelt Minde, der ikke etsteds paa Loftet eller i et Udhus har en Krog, som Beboerne helst søger udenom, og hvorfra om Natten blege og blodige Skikkelser svæver ud i Byen og befolker de Sovendes urolige Drømme.

Vi danske, der ellers er saa træge, saa omstændelige og mistænksomme, lader os besynderligt hurtigt besnakke af Døden. Vi, som synes saa frejdige og levede og ogsaa kun sjælden skræmmes op af store Farer, har dog saa ringe Modstandskraft, naar Graven vinker med sin Fred. Derovre i den store, rige Gaard, hvis Vinduer just luer i Solnedgangsskæret som en Række Guldskillinger, levede indtil for nylig en Bondemand og hans Kone i lykkelige Kaar. De var raske og sunde og havde mange Børn, som alle artede sig vel. Saa faldt der pludselig et sært Tungvind over Konen, og en Dag gik hun ned i Mælkekælder og skar Halsen over paa sig med en Brødkniv. Og hvorfor? — Ingen ved det.

Der ligger her under Nordens urolige Skyhimmel en Basilisk og lurker paa vor Eftertankes svage Øjeblikke. Bedst som vi sidder i Skumringen og luller ind i Drømme af Kakkelovnsildens vinterlige Buldren eller hører paa en Lærkes sommerglade Kvidren over vort Hoved, kan Uhyret snige sig over os og lønligt suge Marven af vor Vilje. Vi kan aldrig ret vide os sikre for det. Det kan pludselig stirre os imøde fra en farvestraalende Blomsterkalk eller fra Bunden af en Brønd. Det kan skjule sig i Lyden af en fjern Kirkeklokke, som vi lytter til i Ensomhed, og det kan forputte sig i en ligegyldig Dagligstuebemærkning, som vi tilfældig opsnapper men som siden bliver ved at forfølge os, at tone for det indre Øre med en paatrængende, manende Klang, saa vi tilsidst tror at høre en overjordisk Røst, en Kaldelse deri. — — — — —

I en lerklinet Hytte paa en lille Husmandslod ved Sognegrænsen boede Søren Kousted og hans Kvinde. Søren var en stille, gudfrygtig Mand, der ude mellem Fremmede kunde gøre

et noget forsagt Indtryk, medens han i Hjemmet haandfast hævdede den husfaderlige Myndighed. Han var nu bleven graa og bøjet efter et trælsomt Liv. Udtrykket i hans kæbestærke Ansigt talte om den lidt sørgmodige Fred, der kan komme over virksomme Mennesker, naar de lykkelig og vel har gennemstridt Kampen for Tilværelsen og nu føler Livet en Smule tomt, siden det ikke længer byder dem Vanskeligheder at overvinde.

Indtil Bogstavet tro mod Skriftens Ord og den guddommelige Lov havde han opdraget sine Børn under tidlig Tugt og Tvang, og det var da ogsaa gaaet dem alle godt i Verden. Den yngste af dem, den lille Kirstine, havde endog nydt den Udmærkelse straks efter sin Konfirmation at komme til at tjene Præstefolkene, som var meget ansete og afholdte der paa Egnen.

»Det er, saa sandt, en stor Ære, der her er dig vederfaret,« havde Søren Kousted sagt til sin Datter den Dag, hun blev bortfæstet, idet han forsøgte sig med den testamentlige Udtryksmaade, han holdt af at anvende ved saadanne Lejligheder. »Der var vel nok de Gaardmandsdøtre, som kunde misunde dig den. Gør dig nu fortjent til den!«

Kirstine glemte aldrig de Ord. Skønt hun var lille af Vækst og endnu halvt et Barn, gjorde hun Besked i Køkken og Kælder, som om hun havde Karlearme; aldrig syntes hun mere veltilfreds, end naar det rigtig lumrede hende om Ørene med Storvask og Hovedrengøring, Brygning og Bagning. Hun var endda Enepige i det temmelig store Hus, saa det manglede hende aldrig paa Lejlighed til ved Arbejdsiver at vise den Taknemlighed for den nydte Begunstigelse, som ogsaa hendes Madmoder nok kunde lide at mærke hos sit Tyende.

Da hun nu dertil var en smuk Pige og havde et net, tilbageholdende Væsen, kom Præstefolkene hurtig til at holde af hende og viste hende stadig mere Tillid. Fruen, hos hvem Varmen ellers let steg fra Hjertet til Hovedet, nænnede næsten ikke at skænde paa hende, saa ulykkelig blev hun over ethvert lille Uheld. Da hun en af de første Dage var kommen til at slaa en Kop itu, havde hun været aldeles utrøstelig og kunde næsten ikke faa Graaden standset. Det var Erindringen om Faderens tunge Haand, der endnu sad hende i Blodet som Angst og Skam.

Kirstine gik nu i sit syttende Aar, og hun havde tjent i Præstegaarden et Aarstid, da det hændte, at hun ved en Midsommerfest traf en

HVA

KNUD LARSEN.

ung Karl med den Slags lysegule, høvlspaanagtige Haarkrøller, der i Landsbypigers Øjne er fast uimodstaaelige. De to forelskede sig i hinanden, og efter nogen Tids Forløb mødtes de hemmelig om Natten paa Almuekæresters vante Vis.

Kirstine led mange Samvittighedskvaler i den Anledning. Hun vidste, hvor strengt Præstefolkene fordømte den Slags Ting, og hun lovede

hver eneste Dag sig selv at staa Fristelsen imod. Men naar hun om Aftenen kom ind i sit Kammer, og der var bleven stille i Huset, og hun hørte Kærestens sagte Fløjtesignal ude fra Havegården, var det forbi med hendes Standhaftighed, og hun lukkede ham ind til sig gennem Vinduet eller smuttede selv ud af den samme Vej for at spasere med ham i de stjerneklare Høstnætter.

(Fortsættes).

En Historie om en ny Præst og en ny Dreng.

Af L. Budde. — Med Tegninger af Carl Thomsen.

I.

Hvordan den ny Dreng fik Overtaget over den ny Præst.

DET skulde været en hel Højtidelighed og blev et Stykke af en Skandale.

Der var kommet en ny Præst til Præstegaarden og en ny Dreng til Bagerens, og alle Folk i Byen og Sognet tænkte paa og talte om den ny Præst, men ikke et Menneske tænkte paa eller talte om den ny Dreng.

Søndagen var kommet, den ny Præst skulde indsætte sig selv i Embedet, for hverken Bisp

eller Provst fandt Lejlighed til at komme og gjøre det, og bagefter skulde han for første Gang prædike i den lille Landsbykirke. Derfor strømmede Folk til fra alle Kanter, og Kirken var propfuld, da Gudstjenesten begyndte.

Midsommersolen skinnede venligt ind gennem de højtiddende, spidsbuede Vinduer, Præsten stod paa Prædikestolen, alle Øjne vare vendte imod ham for at se ham, alle Ører aabne for at høre ham. Saadan en almindelig Søndag plejede Menigheden ellers at sætte sig bekvemt og mageligt til Rette i Stolene og høre paa Prædiken som paa en kjøn gammel Historie, man har hørt før, og som af den Grund taler mildt og behageligt til Ens Følelser uden dog at komme dem altfor personligt og paatrængende ind paa Livet. Men idag var der et nyt Udtryk af fuldvaagen Opmærksomhed udbredt over dem Allesammen. Idag skulde de se, hvordan den ny Præst tog sig ud, bagefter vilde de sige deres Mening derom, idag skulde de høre, hvad for en Mand han var til at tale, bagefter vilde de afsige Dommen over ham. Lidt ung saa han ud, lidt spinkel med, og det kunde han jo ikke gøre for, men Krop skal der nu alligevel til, og den gamle Præst havde fyldt nok saa godt i Prædikestolen, fandt de i deres stille Sind. Sande og gode Ord talte han baade om Guds uendelige Godhed mod Menneskene og Menneskers Godhed, der kun var som en Afglans af hans, mod hverandre. Men det var, som om der kom en Dæmper og lagde sig over hans Stemme, gjorde Klangene af den svag og fik Menigheden til lidt efter lidt at sætte sig til Rette, som den plejede, og lytte fredeligt til

den kjønne gamle Historie, som den var vant til at høre. Da var det, at det kom, der fik hele Menigheden til at rejse sig igjen og Opmærksomheden til at vaagne paany.

Ved Bagerkonens Side sad den ny Dreng, en 7 Aars Purk, med Ansigtet fuldt af Ivrighed og stirrede paa Præsten med et Par store, runde Øjne. Hovedet knejste, og Kroppen var i en stadig vuggende Bevægelse for at Øjnene kunde naa op over Stoleryggen foran ham, saa stumpet var han, og saadan sad han med aaben Mund og snappede efter Præstens Ord, som om han vilde sluge dem lige saa friske, som de kom — ganske som han havde sat sig i Hovedet at beholde baade Præsten og hans Ord for sin egen Mund alene. Det kunde ikke nægtes, at der var baade Iver og Opmærksomhed nok deri, men rigtig paa sin Plads var det ikke overfor den øvrige Menighed, der dog ogsaa havde sin Part i Præsten og Talen, og det var saa meget mindre paa sin Plads, som Drengen jo var helt ny og ingenlunde havde lige Ret med Sognets Indfødte. Ikke desto mindre saa det ud, som om Præsten lidt efter lidt lod sig fange af Knægtens Egenmægtighed. Han kunde ikke faa sine Øjne fra den vuggende lille Skikkelse med det ivrige Ansigt, de stirrende Øjne og den aabne Mund. Hans Tale fik mere og mere et underligt Præg af udtrykkelig at være henvendt til denne uforstandige unge Person, og dog saa det slet ikke ud til, at han var helt tilfreds med saaledes at blive taget til Indtægt af ham — unægtelig var det ogsaa at gjøre vel megen Ære af saadan en Smaating. Som om han med en Kraftanstrengelse rev sig løs fra en Fortryllelse, løftede han tilsidst Stemmen, saa højt over Purkens Hoved ud over hele Menigheden og sagde:

»Alt, hvad Livet ejer af kjønt og godt, gav Gud det til Glæde for Menneskene, og først den, der af Hjærtet takker ham derfor, hører det til. Han ser det, og ham skal det glæde, hvor han møder det!«

»Det er rigtigt!« lød i det Samme en spinkel men glad Stemme nede i Kirken. »For det siger Tante Line ogsaa!«

Der gik et Sæt af Forskrækkelse gennem Menigheden, alle de roligt hvilende Skikkelser tabte pludselig Roligheden, alle Hovederne drejede sig i en Fart som et mod den syndige lille Person, fra hvem Bemærkningen var kommet, og Præsten saa stift og formanende ned paa ham. Men Ophavsmanden til hele Forstyrrelsen, Praas, som han var, blev siddende med en sikker og ubekymret Mine, som om det hele

var ganske i sin Orden, bestandig lige ivrig efter mere af samme. Det var der noget beroligende i, lidt efter lidt vandt Menigheden sin saa pludselig tabte Holdning tilbage, og Præsten fortsatte sin Tale. Sande og gode Ord talte han igjen om Frugten, Guds Godhed skulde bære i Menneskers Godhed mod Mennesker, Menigheden hørte nok engang derpaa i sindig Ro, og Drengen sad med sit ivrige Ansigt og slutte Ordene med aaben Mund.

»Den, der har meget, skal dele med den, der har mindst!« lød Præstens Ord. »Og den, der er stærkest, skal hjælpe den, der er svagest og være god imod ham!«

»Det er lige bestemt, hvad Tante Line siger!« svarede en spinkel Stemme nede fra Kirken, der var en formelig triumferende Klang i den, og den ny Dreng klappede i Henrykkelse Hænderne sammen.

Nok et Sæt, stærkere end det forrige, gik gennem Menigheden, Præsten standsede et Øjeblik i sin Tale, alle Sognets Folk følte, at Noget maatte der gøres, og alle Ansigter vendte sig spændte og spørgende mod Skolelæreren, til hvis Bestilling det plejede at høre, at skaffe alle Slags smaa og store Urostiftere af Vejen. Førend imidlertid han eller Nogen havde faaet Tid til at besinde sig derpaa, smuttede Bagerkonen med et ulykkeligt Ansigt ud af sin Stol og forsvandt i en Hast, trækkende efter sig en lille Synder, der aabenbart just ikke havde overdreven Lyst til at rømme Pladsen og ganske forundret saa sig tilbage, som om han ikke rigtig kunde forstaa, at det hele allerede skulde være forbi, nu, da det just gik saa godt.

Det var det nu for Resten ogsaa kun for hans Vedkommende, men med den sindige Andagt var det helt ude, og da Tjenesten var forbi, og Folk strømmede ud af Kirken, var Forholdet angaaende den ny Præst og den ny Dreng helt og holdent vendt om. Der var ikke En, der tænkte paa eller talte om Præsten, men Allesammen talte de i Munden paa hverandre. Tænke sig, at saadan en Spirrevip hverken agtede Guds Ord eller hellige Steder, ikke engang havde Forstand paa at lukke sin Mund i Kirken og bruge den bagefter! Saadan kunde en Dreng, der var født i Sognet, aldrig have baaret sig ad, dertil havde han fra en tidlig Barndom haft for gode Exempler for Øje. Det var en slem Dreng, Bagerens der havde faaet, — det blev de enige om, og med det Udbytte af den Kirketjeneste gik de hver til sit og slog sig til Ro.

Men der var En, som ikke kunde slaa sig

DTH.
1902

til Ro, og det var den ny Præst. Det var hans første Embede, og han var gaaet ind til det med lykkelige Tanker og lyse Forhaabninger om at vinde sin Menighed i det afsides lille Sogn og bringe den noget Nyt og Godt. Dertil havde han omhyggeligt forberedt sig. Han kom lige inde fra Hovedstaden, hvor Aandens Liv staar i Blomst, han havde flittigt søgt de bedste Mønstre i den Talens Kunst, han skulde øve, og gjemt dens Ord baade i sin Hukommelse og i sit Hjerte. De Ord, han idag første Gang havde talt til sin Menighed, havde han vejet og tænkt over i Nætter og Dage, og saa længe han stod ene med dem, havde han syntes, det var gode og sunde Ord, der maatte gaa hans nye Sognebørn til Hjertet. Men da han stod overfor alle de fremmede Ansigter, der vendte sig prøvende og spørgende imod ham, var der kommet en underlig famlende Fornemmelse over ham. De Ord, han havde været glad for, medens han var ene, blev matte for ham selv, da de fik Røst og Mæle, og forgæves havde han spejdet efter et Gjenskin fra dem i Ansigterne foran ham. Nu vidste han, at de var faldne virkningsløse til Jorden — Ingen tænkte mere paa dem, det var, som de aldrig havde været talte.

Og hvad hans Ord maaske alligevel havde baaret i sig, det havde en stakkels taabelig lille Dreng taget fra dem. Hvad var det dog for en underlig Magt, der havde ligget i det ivrige, lille Ansigt og trængt sig forstyrrende ind paa hans Tanker? Og hvad var det for tossede, meningsløse Ord, han havde sagt og taget hele Menighedens Opmærksomhed i Vold? Hvad skulde ogsaa saadanne Smaafyre, der hverken havde Forstand derpaa eller Sans derfor, i Kirke? Det var ikke uden lidt Ærgrelse og Bitterhed, han tænkte paa den Ting, og det var jo i Grunden saa ganske menneskeligt.

Den unge Præst gik urolig frem og tilbage i sit Studerekammer og syntes, han var saa ene og trængte dog saa haardt til at høre en kjærlig og trøstende Stemme. Langt borte sad en ung Pige, som han elskede, og ventede paa, han skulde komme og straalende af Fryd føre sin Brud ind i sin Præstegaard. Han saa sig om — den var kun lille og tarvelig, den samme Præstegaard. Men han havde drømt om, at rundt omkring den skulde der staa en lille Flok af Mennesker, som var hans Venner og vilde tage hende ind iblandt sig som deres, og de skulde

lægge Glansen over den fattige Præstegaard. Drømmen blegnede for ham, mens han tænkte paa den, og hans Hjerte blev tungt derved.

Det bankede paa Døren, og ind ad den kom Bagerkonen, trækkende efter sig en 7 Aars Purk, som aabenbart ikke havde nogen overdreven Lyst til at følge med og saa spejdende tilbage, som om han vilde foretrække en Vej ad den Kant, hvis den var at finde. Det var Synet fra Kirken, der pludselig dukkede op igjen, livagtig, som det var forsvundet, og den unge Præst blev staaende og stirrede tvivlrædig paa det, lidt uvis om han skulde tage forsonligt eller ærgerligt imod det.

»Undskyld, Hr. Pastor, men det er denne lille Knægt, der har forsyndet sig og gjerne vil bede Hr. Pastoren om Forladelse derfor,« begyndte Bagerkonen og saa ned paa Drengen med et ualmindelig bestemt Ansigt.

»Det er ikke mig, der vil, for det er Dig!« svarede Drengen og saa med et ikke mindre bestemt Ansigt op paa Bagerkonen.

»Saa er det da ogsaa den stridigste Knægt, jeg har kjendt. Hvad han vil, det er han ikke til at faa fra, og hvad han ikke vil, det er han ikke til at faa til!« udbrod Bagerkonen og blev ganske rød i Kinderne af Ærgrelse.

»I Grunden er han vel ogsaa temmelig lille til at gaa i Kirke!« ytrede Præsten i en mæglende Tone og saa lidt nysgjerrig ned paa den korte Person.

»Ja, ikke sandt!« samtykkede Bagerkonen villigt. »Det var ligegodt det jeg sagde, men tror De, Knægten vilde lade sig sige? Nej, han vilde i Kirke, enten det gik saa eller saa, og saa maatte jeg give ham Lov, for at han i det Mindste ikke skulde gaa uden at faa Lov. De maa vide, Hr. Pastor, det er ikke vor egen Dreng, og saa har man jo et Ansvar for saadan En. Det er min Søster Lines, og egentlig er det da heller ikke hendes, for det er Ingens. Han var et lille Kryb, da Moderen døde — Fa'r har han aldrig haft, sølle Stump, og saa mente min Søster Line som saa, at naar der ingen Anden var til at tage sig af Barnet, saa maatte det falde hende til. Hun tog ham til sig og lærte ham at kalde sig Tante, for hun mente, det var for stort et Ansvar at gjøre sig til hans Mo'r. Mo'r har hun nu alligevel været for Barnet, for god er hun. Men man kan jo ogsaa faa for Meget af det Gode.«

(Fortsættes).

SPEJLET

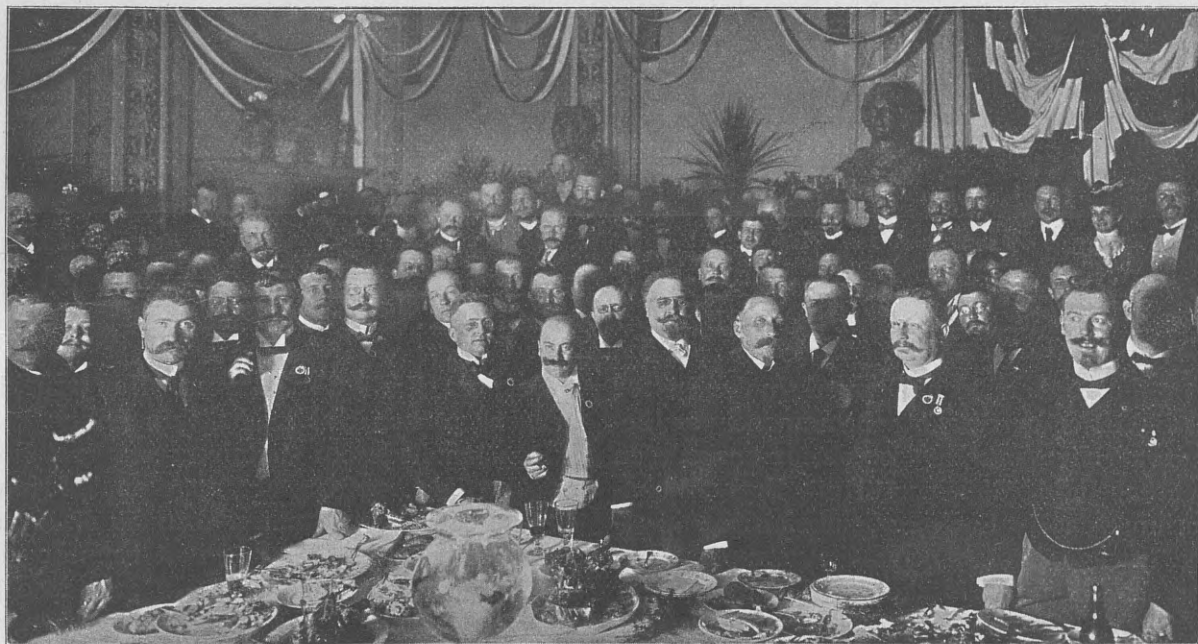

2

OMSLAGET TIL DETTE NUMMER
ER AF JOACHIM SKOVGAARD

SPEJLET

Den første Aften paa Presse mødet.

SE her og skælv:
 hele det skrivende Lav fra Nordens Lande,
 fra Norges Fjorde til Finlands Strande,
 fra Mælarstaden til Gøta-Elv,
 se her og døm selv:

Saadan ser de ud i festlig Ening,
 de Herrer, der skaber den offentlige Mening.

Vi behøver ikke at nævne Navne
 paa Hejmdals Haner og Odins Ravne:
 Døgnets Budbringere,
 Fremtidens Fakkelsvingere,
 og fremfor alt det store Publikums Pege-
 fingere,

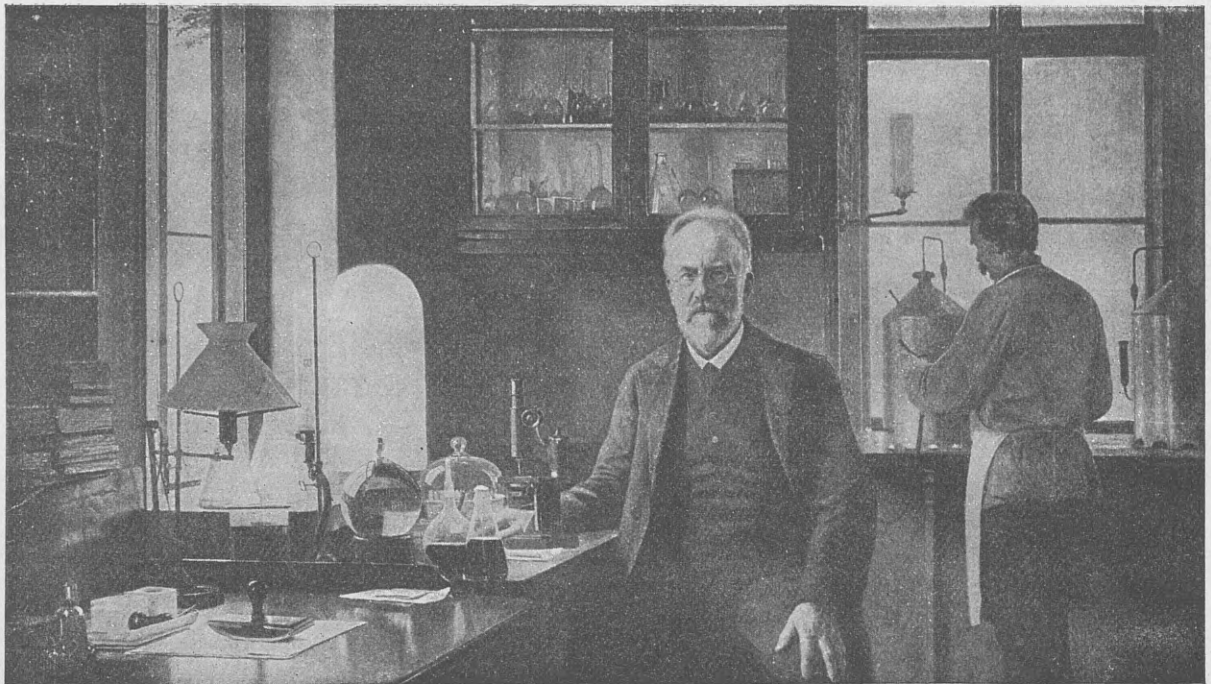
der sætter vor Negl
 paa Næstens Fejl,
 men ogsaa puster Vind i Berømmelsens
 Sejl.

Og saa skal der skrives om os paa Prent:
 den Ros har i hvert Fald Pressen fortjent:
 Ravn hugger ikke Øjet ud paa Ravn,
 og Hanekampe gør ingen Gavn;
 i Fællig vi stræbte at hædre vort Navn
 — Velkommen alle til Kjøbenhavn!

Otto Borchsenius.

Lad saa kun Klaffer og brandgult Nid
 skumle over vor Flid
 i Folketingssalen
 og folde deres Hænder
 under vore Haners Galen
 og spørge: hvor er jere Ænder?
 For ikke at tale om Ekko-Skandalen
 med Ramsen: Was macht der Prinz von
 Hessen
 — eller: Hvad er Maalet for Presse-Kon-
 gressen?

Brødre fra Nord!
 lyt ikke til slige formastelige Ord,
 men sæt Eders Spor
 i vor daglige Dont,
 med dobbelt Front
 mod gammel Forstoppelse
 og ung Forproppelse,
 til Ære for en fri og vid Horizont.

Emil Chr. Hansen i sit Laboratorium.

Efter Otto Haslunds Maleri 1897.

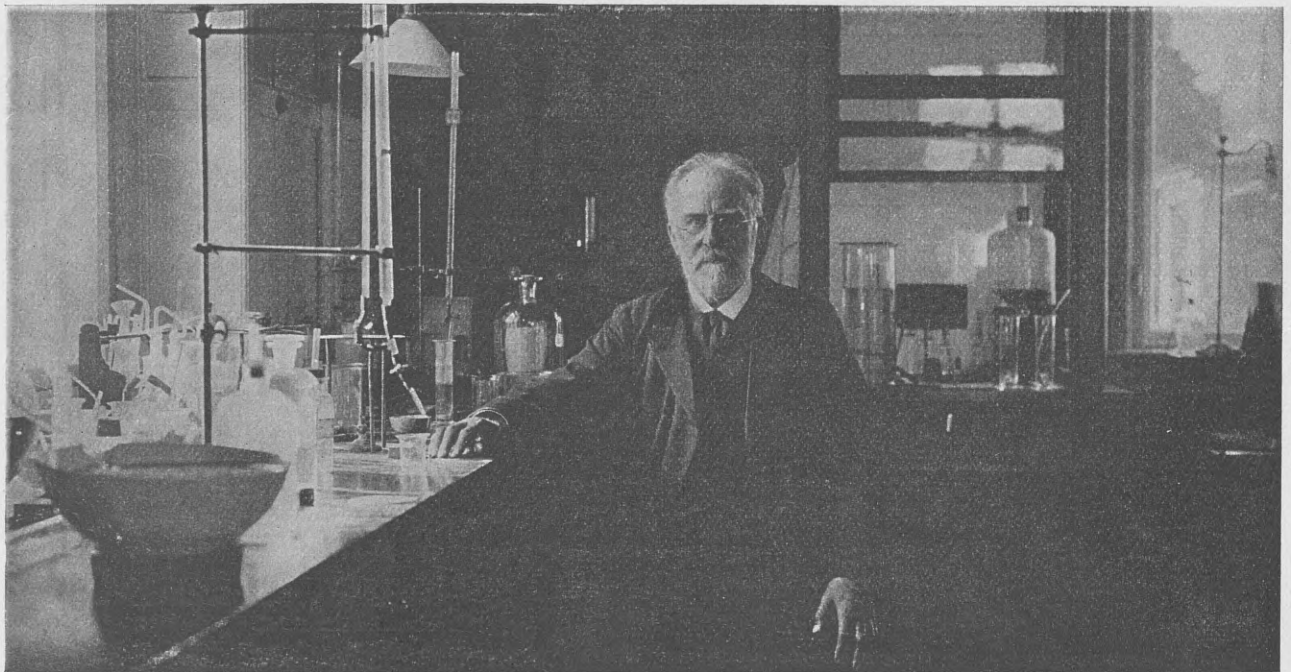
Emil Chr. Hansen.

Illustreret ved Kunst og Fotografi.

DA for 25 Aar siden Opmærksomheden for Bakterier og Gjæringsphænomener var begyndt at blive vakt, og jeg derfor ønskede en videnskabelig Medhjælper til mit Bryggerilaboratorium paa Ny Carlsberg, anbefalede min af-døde Frænde Prof. Japetus Steenstrup mig en ung Mand, som vel ikke var kjendt udenfor en snæver Kreds, men som Steenstrup betragtede som en lovende Videnskabsmand.

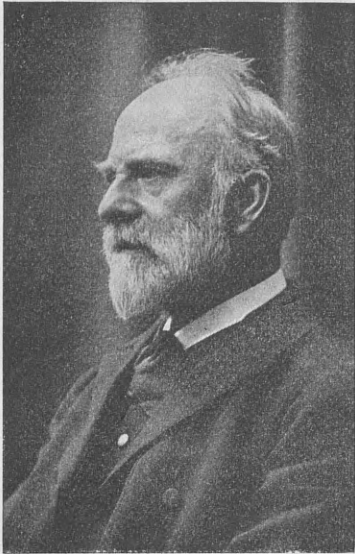
Det var Emil Chr. Hansen. Han arbejdede dengang paa en Guldmedailleafhandling.

Den handlede om Gødningssvampene. Bogen var dog ikke morsom at læse, men den vidnede om de grundigste Studier. Grundig er Hansen. Han elsker at fordybe sig i sit Emne og ikke give tabt. Langt ud paa Natten arbejdede han stadig; naar alle Andre paa Ny Carlsberg forlængst vare gaaede til Ro, saae de Forbigaaende

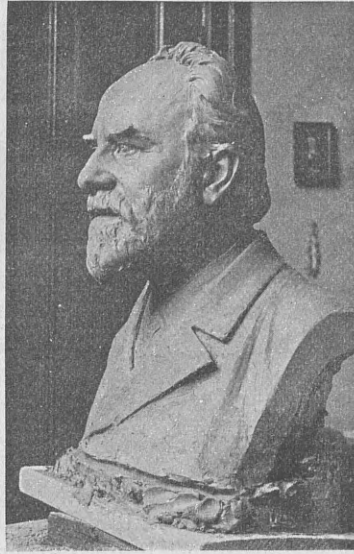

Emil Chr. Hansen i sit Laboratorium.

Fotograferet af P. Elfelt. 1902.

Efter Fotografi af P. Elfelt 1902.

Efter Brandstrups Buste 1902.

Lampen brænde endnu i hans Studereværelse.

Han levede for sin Opgave alene. Der var i Efteraaret 1877 en ualmindelig smuk total Maaneformørkelse, som i den klare Aften saaes særdeles tydeligt.

Jeg spurgte den næste Dag Hansen, om han havde set Formørkelsen.

Han havde ikke set den.

Var De maaske ikke rask?

Jo—o.

De glemte den maaske ganske?

Nej.

Hvorledes gik det da til, at De ikke saa den?

Den interesserede mig ikke saa meget, at jeg vilde lade mig forstyrre i mit Arbejde.

Det imponerede mig.

En Mand, der var saa optagen af sit Maal, at han ikke vilde rejse sig fra sin Stol for at se et smukt og sjældent Naturphænomen — det havde jeg ikke tænkt mig.

Det blev mig klart, at Hansen kunde aspirere til højere Maal end at sidde daglig og kigge efter Bakterier i et Bryggerlaboratorium.

Jeg foreslog da min Fader, som netop Aaret i Forvejen havde stiftet Carlsberg-Laboratoriet, at tage Hansen i dettes Tjeneste, et Raad, som min Fader gjerne fulgte.

Om Hansens Virksomhed paa Carlsberg-Laboratoriet kan andre fortælle bedre end jeg.

Ny Carlsberg, 20—6—02.

Carl Jacobsen.
Brygger.

* * *

Den 1ste Juli er det 25 Aar siden Professor, Dr. phil. Emil Chr. Hansen paa Carlsberg begyndte sin Forskning over Mikroorganismene, og særlig Alkoholgærsvampene. Hans Arbejder betyder ikke

blot et mægtigt Fremskridt i Gæringsorganismernes Biologi, men ogsaa den overordentlig vigtige Reform i Gæringsindustrien, at der i dennes forskellige Grene indførtes rendyrkede, planmæssig udvalgte Gærracer, medens man tidligere havde arbejdet i Blinde med tilfældige Blandinger af ukendte Racer.

Emil Christian Hansen er født i Ribe 8. Maj 1842. Han fik Undervisning i Byens Borgerskole, og hans Ønske, at blive optaget i Latinskolen, kunde paa Grund af Faderens Formuesomstændigheder ikke lade sig opfylde. Han kom senere i Handelslære og derpaa i Malerlære. Som attenaarig Malersvend og Portrættegner rejste han rundt i Landets Byer og kom 1861 til Hovedstaden for at blive Kunstner. Hans store Kundskabstørst bevægede ham imidlertid til i Stedet at læse til Skolelærereksamen, idet han samtidig levede af at give Privatundervisning. Trods Sygdom og Nød tog han sin Eksamen, fik derefter det Monrad'ske Kursus og hørte Forelæsninger paa polyteknisk Lærestanstalt. 1871 blev han Student, Aaret efter tog han Filosofikum og studerede derpaa særlig Botanik og Kemi. Han udgav 1873 en Afhandling om de danske Tørvemoser og fik 1876 Universitetets Guldmedalje for en Afhandling om danske Gødningssvampe. Den 1. Juli 1877 knyttedes han til Carlsberg, og et Par Aar efter erhvervede han Doktorgraden ved en Afhandling om Organismer i Øl og Ølurt. Derpaa følger saa den lange Række af betydningsfulde Arbejder, der har gjort hans Navn berømt, og som er offentliggjorte i »Meddelelser fra Carlsberg Laboratoriet.«

Den internationale Æresbevisning, som paa Jubilæumsdagen vises Professor Hansen, har Krav paa Opmærksomhed blandt hans Landsmænd, ogsaa udenfor Fagmændenes Kreds. At tilhøre en lille Nation er altid en Hindring for at vinde Anerkendelse blandt de store Landes rivaliserende »Skoler« Saa meget større Ære tilkommer der den, for hvem det lykkes.

N. Hjelle Claussen.

Medaille i Guld til Emil Chr. Hansens Jubilæum, skænket af Videnskabsmænd i og udenfor Danmark, udført af Brandstrup.

Fremtiden.

GERH. HEILMANN.

»SPEJLET« har ønsket ikke blot at afspejle Nutid og Fortid, men ogsaa indenfor sin Ramme at opfange et Billede af Fremtiden, saaledes som det fortøner sig fjernt ude og kun synligt for de skarpeste Øjne. Vi har derfor stillet en Del Spørgsmaal om, hvorledes Verdens-Udviklingen paa forskellige Aandsomraader sandsynligvis vil forme sig, til Mænd i Samtiden, hvis Navn lyser med særlig Glans, og har allerede haft den Glæde at modtage nogle i høj Grad interessante Svar. For den Ære, vore Brevskrivere hermed har bevist den danske Presse og den historiske Udstillings Organ, bringer vi vor oprigtige Tak. Paa en Tid, da Rundskrivelser med alskens Spørgsmaal opsamler sig i Snesevis

paa berømte Mænds Bord for hyppigst derfra at vandre i Papirskurven, har det været os magtpaaliggende, at vor Henvendelse fik en fra det sædvanlige afvigende Form, og mange udmærkede Mænd i fremtrædende Stillinger har beredvillig i saa Henseende understøttet os med deres Autoritet.

Hvormange »Blik ind i Fremtiden« vi vil kunne meddele vore Læsere, vil — Fremtiden vise. Foreløbig skal vi, idet vi henholder os til det gamle Ord »Der Mensch ist was er isst« — Mennesket er hvad det spiser — begynde med Maden og give Ordet til Samtidens berømteste Kemiker, den franske Akademiker, tidligere Udenrigsminister M. Berthelot, til hvem vi tillod os at stille følgende

Spørgsmaal I.

Hvilken Betydning vil Kemi kunne faa for Fremstillingen af Næringsmidlerne og for Ernærings-Fysiologien? Tror De, at en Gang i Fremtiden koncentreret kemisk Næring vil erstatte al anden?

Vi bad vore forskellige Adressater ikke at føle sig bunden af Spørgsmaalets tilfældige Form, men udtale sig frit indenfor Rammen af det givne Æmne.

Hr. Berthelot har imidlertid i den nedenfor i Oversættelse gengivne højst interessante Udtalelse givet et udførligt Svar paa begge Spørgsmaalets to Dele.

Berthelots Svar.

Marcellin Pierre Eugène Berthelot,
f. 29. Okt. 1827 i Paris.

1865 Professor i Kemi ved Collège de France og Medlem af Institutet. 1876 Generalinspektør for det højere Undervisningsvæsen. 1881 livsvarigt Medlem af Senatet. 1887 Undervisningsminister. 1896 Udenrigsminister. Medlem af det franske Akademi. Forfatter af en Række banebrydende Arbejder paa Kemiens forskellige Omraader, væsentlig over de organiske Legemers Synthese.

*De toutes les activités de chaque individu,
De chaque peuple et par une conséquence
nécessaire, un sentiment moral de
plus en plus profond de la solidarité
de tous les individus et de tous les
peuples dans l'accomplissement de
l'œuvre universelle de l'humanité.*

M. Berthelot.

Slutningen af Berthelots Brev i fotografisk Gengivelse.

LIGE siden hine dunkle Tider, da Menneskeslægten rev sig løs fra Dyrene, er Udviklingen skredet frem gennem mange Omskiftelser og har sikkert endnu ikke naaet sit Endepunkt; og det lige saa lidt i den aandelige som i den legemlige Verden, lige saa lidt i Henseende til Industri som i Henseende til Politik.

Den Vilde finder sin Føde i Naturen; Jagt og Fiskeri forskaffer ham den, og europæiske Opdagelsesrejsende fortæller, at der endnu findes Stammer, der ikke kender til at tilberede Føden ved Ildens Hjælp. Det første Resultat, der skyldtes menneskelig Snille, var de planteædende Dyrs Forvandling til Husdyr, hvorved disses Herrer sikrede sig daglige Maaltider uden store Anstrængelser. Hyrdefolkene, der nødvendigvis maatte vedblive at være Nomader, da det stadig gjaldt om at finde ny Græsgange, afløstes, da Agerdyrkningen opfandtes, af Folkeslag med faste Boliger, hvem den aarlige Høst gav en tilstrækkelig, rigelig og afvekslende Føde. Men dette var rigtignok først Resultatet af et langt og møjsommeligt Arbejde med at rydde Skovene, udtørre Sumpene og inddæmme Floderne, et Arbejde, hvis Spor vi endnu finder ned gennem Historien. Der kræves ogsaa et periodisk Arbejde hvert Aar med at besaa Jorden og vedligeholde dens Frugtbarhed. Dette Arbejde skyldes det, at Agerbruget kan fyldestgøre de moderne Nationers Fornødenheder; det forudsætter en tidligere umaadelig Ophobning af Kapital og den menneskelige Arms stadige Arbejde, hjulpet i tidligere Tid af Dyrene og Slaverne. Det 19de Aarhundredes mekaniske Opfindelser har ydet dette Arbejde en uvurderlig Støtte, paa samme Tid som de kemiske Opfindelser paa Gødningens Omraade mangedoblede al Afgrøde.

Og dog ser vi i dette Øjeblik, hvorledes en ny Revolution, der maaske er endnu radikalere end den, der har fundet Sted med Hensyn til Agerbruget, er i Færd med at bryde sig Vej paa vore Fødemidlers Omraade; Kemien, hvis dristige Opdagelser mylrer frem uden Begrænsning, paastaar, at den nu kan fabrikere Fødemidler og erstatte Landbrugs-Industrien, der udelukkende er baseret paa Produktionen af levende Organismer, Dyr og Planter, med en kunstig Fabrikation af alle nærende Stoffer. Bøndergaardene vil da forsvinde og blive afløst af Fabriker, Bønder og Landmænd af Ingeniører og Mekanikere.

Dette vilde ikke blot være en industriel, men ogsaa en social Omvæltning, mere dybtgaaende end nogen anden, som Menneskeslægten i de historiske Tider har været underkastet. Denne Paastand har da ogsaa i første Øjeblik overrasket alle intelligente Mennesker, der ikke var forberedt derpaa, og den opvækker endnu Smil hos de konservative Naturer, som den burde skræmme. Ti den er et Tidernes Tegn, nu da den moderne eksakte Videnskab har begyndt at føre sine Love og sine Metoder igennem som de herskende og almengyldige paa alle menneskelige Omraader. Fysiken og Kemien, Mineralver-

denens to Herskere, tilvender sig et større og større Herredømme over Verden, indtil den mer eller mindre fjerne Dag oprinder, da Videnskaben maaske vil forsøge paa at omskabe selve de levende Væsener.

Paa dette ny Omraade for Udviklingen, den kunstige Fabrikation af Næringsmidler, er to Spørgsmaal de vigtigste, nemlig Muligheden deraf og hvad det vil koste.

Muligheden af at sammensætte alle organiske Stoffer ad kemisk Vej blev bestridt og anset for en Kimære lige indtil Midten af det 19de Aarhundrede, men nu er den faktisk bevist ved altfor mange specielle Eksempler og iværksat ved altfor mange almindelige Metoder, til at der fremtidig vil kunne opstaa nogen Strid derom. Som bekendt deles Fødemidlerne i tre Hovedgrupper, Fedtstoffer, Sukkerstoffer samt Kulhydrater og for det tredje Æggehvide-stoffer. Det lykkedes mig allerede i 1854 at producere naturlige Fedtstoffer ved Hjælp af deres Grund-Bestanddele Syre og Glycerin, og jeg har heldig udført flere hertil hørende Eksperimenter. Den kemiske Fabrikation af Fedtstoffer er dermed bevist. Den gør det muligt at fremstille ikke blot de naturlige Fedtstoffer, men ogsaa en Mængde andre, der er dannet i Kraft af de samme Love og egnede til den mest forskelligartede Anvendelse. Paa samme Maade forholder det sig, siden E. Fischers Opdagelser, med Fabrikationen af Sukkerstofferne og Kulhydraterne eller i alt Fald med de fleste af dem. Tilbage er Æggehvide-stofferne, som er mere sammensatte og mere foranderlige; men den nuværende Generation af Videnskabsmænd forsker ivrig efter de Metoder, der er anvendelige for dem, og jeg tror ikke, at nogen anset Kemiker nu mere vil tvivle om, at ogsaa den kunstige Fremstilling af denne sidste Gruppe er nærforestaaende.

Dette om Muligheden af Problemets Løsning.

Naar vi dernæst gaar over til det andet Spørgsmaal og undersøger, om det kan betale sig at fremstille kunstige Næringsmidler, saa er det jo til syvende og sidst deraf, at hele Udviklingens Betydning afhænger. Men nu ved vi jo alle, at lignende Problemer allerede er løst, og at hver eneste Dag bringer en ny Opfindelse paa dette Omraade. Man kan f. Eks. i vore Fabriker fremstille Indigo billige end Agerbruget kan det. Dyrkningen af de Planter, af hvilke Purpurfarven tidligere fremstilledes, er nu omstunder opgivet. I Laboratorierne fremstilles der Hundreder af andre kunstige Farvestoffer, der kappes med de naturlige Farver. Paa samme Maade med Parfumer. Allerede i 1860 anstillede jeg de første Forsøg; siden har Kemikerne paa dette Omraade haft gode Resultater at opvise i Dusinvis.

Man vil dertil maaske indvende, at det her drejer sig om sjældne og kostbare Stoffer, hvis Pris er saa høj, at den kan taale Omkostningerne ved de kemiske Operationer. Det er rigtigt! Men den daglige Erfaring paa Industriens Omraade viser, at lige saa snart der er nogen Interesse forbundet med at fa-

brikere til lave Priser, forstaar Opfinderens Sindrig-
hed at komme uden om alle Vanskeligheder. Det
ses der allerede nu mange Eksempler paa. Intet er
rimeligere end at antage, at den kunstige Fremstil-
ling af Fødemidler vil blive billigere og billigere.
Der kræves utvivlsomt Tid dertil og megen Opfind-
somhed. Men Videnskaben har overvundet mange
andre Vanskeligheder siden den Tid, da Ægypte-
terne ved Hjælp af Turkiser fra Bjerget Sinai fa-
brikerede Kobber for en Pris, der nu vilde svare
til Sølvets, lige indtil Nutiden, hvor Kobberets Pris
er 100 Gange saa lav. Aluminium-Industrien har i
vore Dage ikke gennemgaaet ringere Svingninger.
Paa dette Omraade er enhver Forhaabning beret-
tiget.

Ydermere viser Fremstillingen af Fedtstofferne,
saavel som af Farvestoffer og af Parfumer, at Vi-
denskabens Skabermagt overgaar Naturens. De Lær-
des Opdagelser gør det ikke blot muligt at frem-
stille de fra Naturen kendte Stoffer, men ogsaa at
skabe efter eget Forgodtbefindende en Uendelighed
af analoge kunstige Stoffer, som lader sig under-
kaste en overordenlig broget Række Anvendelser.
Paa samme Maade som vi nu kan fremstille kun-
stige Farver, der er lige saa gode eller som staar
over de naturlige, vil vi sikkert naa til at fremstille
Fødemidler, som er mere velmagende og mere
duftende, lettere og behageligere at fordøje og at
optage i sig, kort sagt, mere formaalstjenlige end de
naturlige Fødemidler.

Dog bør vi vogte os for en udbredt Illusion. Der
er nogle, der tror, at de kemiske Fødemidler vil
gøre det muligt at reducere den daglige Føde til
nogle enkelte Pastiller eller Tabletter. Det er en ren
Illusion. Mennesket forbrænder daglig, naar det er
rask, 250—300 Gram Kulstof og udskiller 15—20
Gram Kvælstof; til disse Elementer bør endnu føjes
en Syvendedel, der udskilles paa anden Maade.
Dette er den Dosis, som indeholdes i den naturlige
Føde, og som er uundværlig for vor daglige Ernæ-
ring og for Vedligeholdelsen af vor Energi. Man maa
ikke tro, at denne Dosis ved Anvendelse af kemi-
ske Fødemidler vil kunne reduceres til en Kvint-
essens og koncentrerer i et Par Piller. Fødemidler-
nes Vægt og Volumen vil altid vedblive at være
betydelig, hvilken deres Oprindelse end er.

For at anskueliggøre det økonomiske Problem,
som her fremkommer, vil det være rigtigt at gøre
følgende Bemærkninger:

Hvis man nu i vore Dage vilde oprette et indu-
strielt Selskab, hvis Opgave var at lave Brød af
Korn i et nyt og uopdyrket Land, der manglede

alle Kulturens nuværende Hjælpemidler, saa maatte
dette Selskab først rydde Jorden og dernæst med
store Omkostninger gaa hele den Række Opdagel-
ser og Fabrikationsmaader igennem fra ny af, som
man lidt efter lidt har naaet til i Aarhundredernes
Løb, maatte kort sagt i Løbet af faa Aar realisere
alle Fremskridt, hvis det vilde have Udbytte af
sine Kapitaler.

Det er netop dette Begyndelsespunkt, den kemi-
ske Fremstilling af Fødemidler i Øjeblikket befinder
sig paa; men det er tilladt at vente, at den hur-
tigere vil naa Maalet, fordi den moderne Videnskab
raader over Naturkræfter, som Fortidens Civilisa-
tioner ikke kendte. Vi kan endogsaa tænke os den
Dag, da man vil forstaa at udnytte det ubegrænsede
Forraad af gratis Energi, som Solen kan yde, og
den Energi, som vi allerede nu laaner paa Afstand,
men paa meget ufuldkommen Maade, af Vandfal-
denes Kraft. Men det er kun det første Skridt. Den
gratis Energi, som er at hente i Jordklodens Cen-
tralvarme, vil ogsaa blive anvendt med Bistand af
Elektriciteten, denne Naturkræfternes Omskaber.
Med denne Bistand af nyopdagede Kræfter, som
Videnskaben forstaar at anvende, vil Menneskehe-
den skride fremad. Netop fordi disse Kræfter er
tilstede overalt, vil ogsaa Fremstillingen af Føde-
midler kunne finde Sted paa alle Punkter af Jord-
kloden og under alle Himmelstrøg, selv dem, der
tidligere var mest øde, i Stedet for som nu at være
indskrænkede til de Steder, der egner sig for det
naturlige Agerbrug. Jorden vil saaledes overalt blive
frugtbart og beboet; Uligheden i Fordelingen af Li-
vets Goder vil stadig blive mindre i Overensstem-
melse med den universelle Lov om Fremskridtet
og som Følge af Videnskabens stadige Frembrin-
gelser. Dog bør vi ikke bilde os ind, at den Sum
af Arbejde, som paalægges hvert enkelt Individ,
derfor vil blive mindre. Fuldkommenheden er ikke
en Frugt af Ørkesløshed og kontemplativ Ekstase.
Den gamle Vismænd sagde allerede:

Qui auget doctrinam, auget laborem.

Videnskaben er kollektiv; gavner den alle, paa-
lægger den ogsaa alle Arbejde, fordi den er Resul-
tatet af alles uophørlige Stræben efter Sandhedens
Opdagelse. Denne Forøgelse af Arbejdet vil især
blive af aandelig og intellektuel Natur. Den vil
medføre en stedse mere fuldkommen Udvikling af
alle Evner hos hvert enkelt Individ og hos hvert
enkelt Folkeslag og som en nødvendig Følge deraf
en stadig dybere Følelse af alle Individets og alle
Folkeslags Solidaritet overfor Fuldbyrdelsen af
Menneskehedens universelle Opgave.

M. Berthelot.

Hvorledes et levende Billede bliver til.

Vi bringe nedenstaaende 6 Rækker med ialt 60 Billeder, en ringe Del af de mangfoldige Smaafotografier, der tilsammen udgør et levende Billede. Til en Minuts Bevægelse kræves ialt 800 saadanne. Det her gengivne er en Del af et, der forestiller Kejserinden af Ruslands Ankomst til Helsingør. Paa de tre sidste Billedrækker vil man se, hvorledes Kronprinsen, der er i russisk Generalsuniform, lidt efter lidt fører Haanden til Huen og derpaa sænker den for saa at gaa ud af Billedet.

1-10

11-20

21-30

31-40

41-50

51-60

Fire Selvportræter.

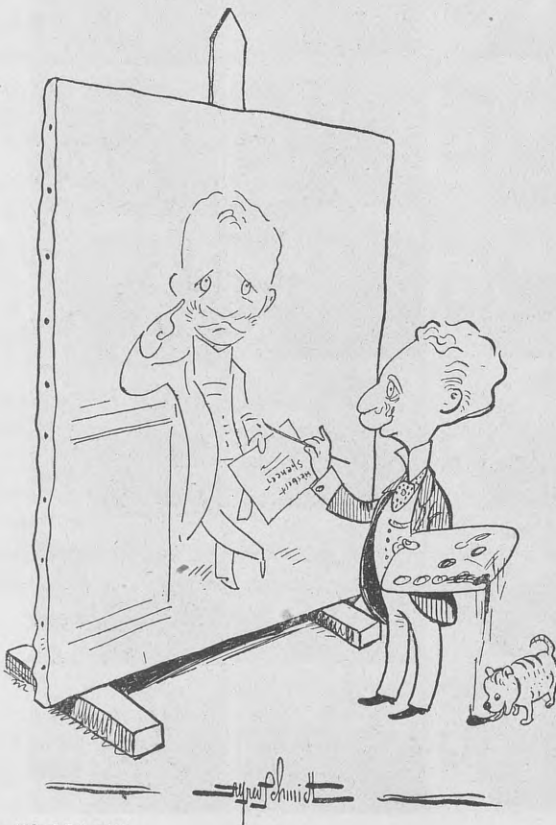
REDAKTIONEN af »Spejlet« har anmodet de fire Tegnere, hvis Blyant og Pen er bleven berømt i den danske satiriske Tegnekunst, om at overlade os deres Selvportræter. Professor Hans Tegner havde allerede for nogle Aar siden skænket en Ven det fortræffelige Kontrafej som findes nedenfor. De tre andre Kunstnere har afbildet sig specielt til »Spejlet«.

R. Christiansen.

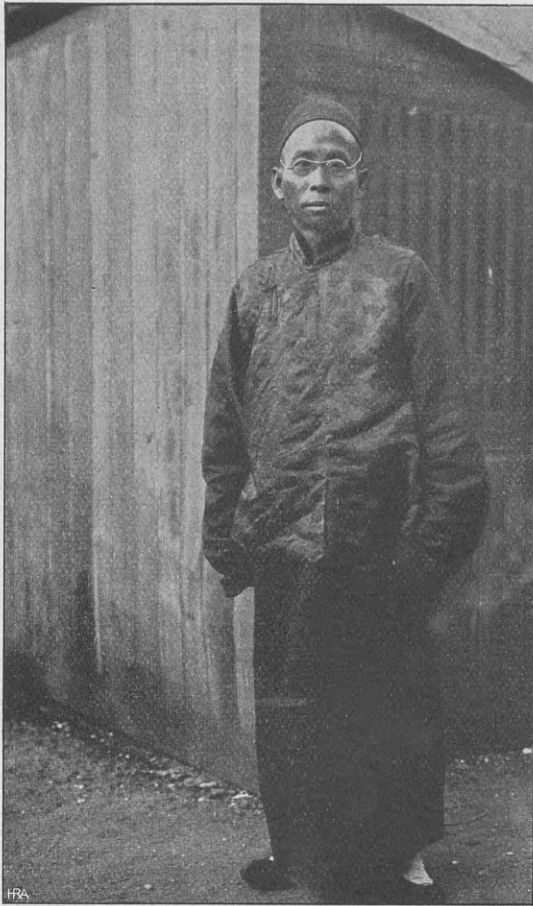
Axel Thiess.

Alfred Schmidt.

Hans Tegner.

Maleren Lo'h Hing.

En kinesisk Kunstner og hans Værk.

KINESISK Kunst er langt mere *Tegning* end den europæiske. Dens Bestræbelse er mindre at give et Indtryk, vække en Stemning eller fæstne en Opfattelse, end at udføre hver lille Enkelthed saa nøjagtigt og pillent som muligt. Der er noget kancellistisk over alle Kinesere, ogsaa naar de dyrker de frie Kunster.

Den Kinesertrup, der for Tiden gæster Tivoli, tæller i sin Midte bl. a. en Portrættegner. Naar man iagttager ham ved hans Arbejde, faar man ret en Forestilling om, hvad kinesisk Kunst er og hvordan en Kineser arbejder. Hele Dagen sidder han taalmodigt systende med sin Blyant, sin Tusch, sine Vandfarver. Rundt om ham flokkes de Besøgende, leende, snakkende, fulde af nysgerrig Uro. Men ikke et Øjeblik lader den taalmodige Mand sin Opmærksomhed splittes. Med den pinligste Omhu ridser han sine haarfine Streger, sine Punkter og Prikker, til Billedet staar paa Papiret, utvivlsomt teknisk dadel-frit, men i hvert Fald efter europæisk Opfattelse netop forfejlede Helhedsindtrykket.

Vi bringer her et Billede af Kunstneren og en Gengivelse af en af hans Tegninger, et Portræt af en kendt dansk Personlighed, tegnet med et Fotografi som Grundlag men i uforfalsket kinesisk Oversættelse.

Hvad der især giver det dets »kinesiske« Præg er Fremstillingen af Øjet, der er tegnet, som var det set forfra istedetfor fra Siden. Men desuden vil man ogsaa i Behandlingen af Frisuren se tydelig Paavirkning af Kineserens Begreber om, hvordan man skal sætte sit Haar.

Naar Maleren Lo'h Hing vender hjem til Kina, vil han sandsynligvis bringe med sig en rig Samling af Studier til en samlet billedlig Fremstilling af Danmark og dets Befolkning.

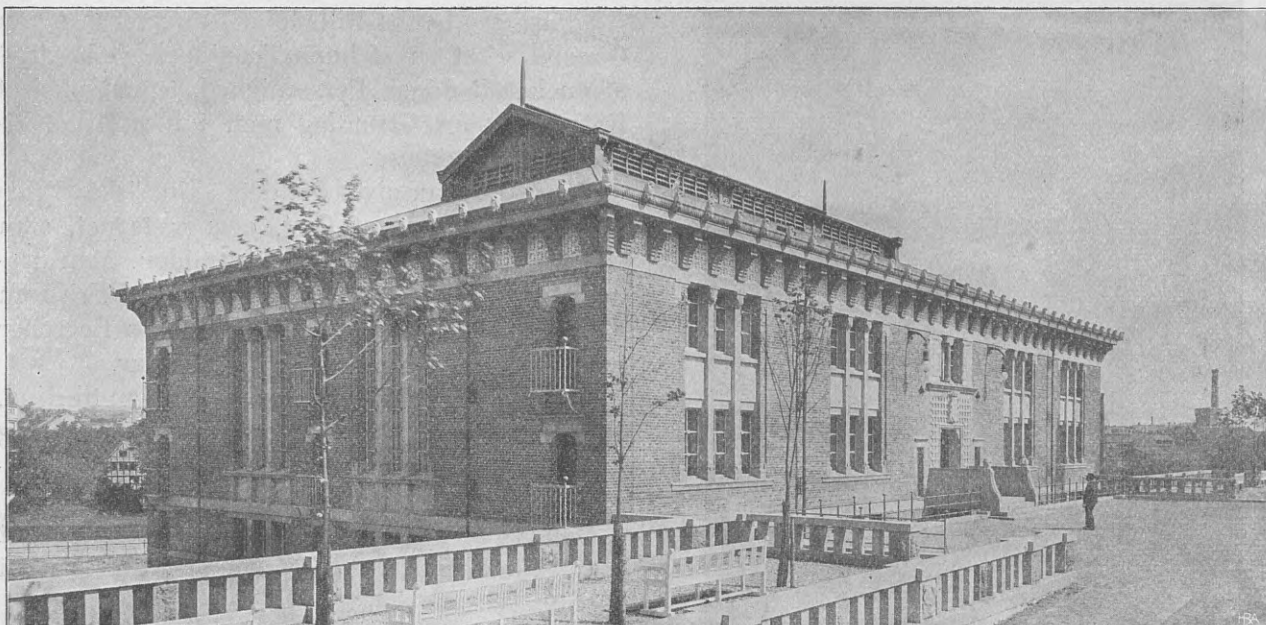
Den vil være en eneste Bekræftelse af det gode, gamle Ord, at det sete er afhængigt af Øjnene, der ser.

Men den, der med alle sine europæiske Kulturbegreber fastslaaede og ordnede i Række og Geled stiller sig foran et kinesisk Kunstværk, vil atter forlade det med en ubehagelig Tvivl om Gyldigheden af enhver menneskelig Maalestok. Han vil spørge sig selv: naar Menneskets Øjne kan se det ydre faktiske saa rent forskelligt, kan man da overhovedet stole paa sine to Øjne? Og er de upaalidelige, hvilken Autoritet tør man da bygge paa?

—nn.

En kendt dansk Personlighed i kinesisk Gengivelse.

Statsbiblioteket, opført efter Tegning af Kampmann.

Statsbiblioteket i Aarhus.

Overbibliotekar Bruun.

Den brede, sagtmodige Aa, som rinder stille gennem Aarhus og skærer Byen over i to omtrent lige store Dele, var forrige Tirsdag Vidne til, at en ny Bygning blev indviet ved dens Bredder. Indvielsen gjaldt Statsbiblioteket, og den bør have Plads i Byens Historie som en af de store Mærkedage. Ikke saa meget for selve Festlighedens

Pragt, som for den Kendsgernings Skyld, at der her er skabt et rigt dansk Kulturcentrum, hvis Glans vil lyse langt over Halvøen.

Men før vi fortæller om Bygningen og dens Indhold, vil et Par Ord om dens Tilblivelse være nødvendig.

Det var den daværende Overbibliotekar paa det store kgl. Bibliotek Justitsraad, *Dr. Bruun*, der for godt og vel en halv Snes Aar siden fik den Tanke, af hvilken Statsbiblioteket i Aarhus er udsprungen. Det kgl. Biblioteks Bogdoubletter laa i Dynger, som voksede Aar for Aar, paa Proviantgaardens Loft i Kjøbenhavn. Der sov Lyrik og Videnskab og allandsens Literatur sin evige Søvn, mens Støvet dryssede tæt over Folia-terne. *Dr. Bruun* fik da den Idé, at alle disse sovende Skatte kunde danne et fortræffeligt Grundlag for et

stort Provinsbibliotek, og ud af Idéen voksede Forhandling og Polemik, Regeringskommission og Lovforslags Fremsættelse og endelig Bibliotekslovens Vedtagelse i Slutningen af Samlingen 1897.

Nu ligger Biblioteket fuldt færdigt og fuldt udrustet i »den største By i det største og fra Hovedstaden fjærneste af Danmarks Hovedlande«, saaledes som det hedder i den Instruks, hvormed Kultusminister *Goos* udstyrede sin Kommission, da han nedsatte den den 18. Marts 1892.

Portalen,

Bibliotekarens Kontor. Ved Bordet Bibliotekar Hoffmeyer.

Man kommer ind i Bygningen gennem Hoveddøren paa den østlige Facade. Billedet her viser den smukke Portal, der indrammes af Sandstensornamentik efter Tegning af *K. Hansen-Rejstrup*.

Selve Facaden gør ypperlig Virkning med sine alvorlige, næsten højtidfulde Linier og Farver. Øverst oppe skuer Minervas Ugler ud i Rummet. Over Vinduerne er udhugget de tolv Himmeltegn, og i Teaktrædøren luer Glasmosaik. Apropos: Træ! Der er anvendt forskellige sjældne Træsarter paa denne Bygningens Udstyrelse. De udvendige Døre ere alle af Teaktræ, Reoler og Skabe af Pitsch-Pine, Galleriet over Læsesalen er forfærdiget af Kayo-Bessie-Træ fra Sydamerika, og Dørene inde i Bygningen af Kayo-Lessie-Træ. Kayo-Bessie, Kayo-Lessie — vi gaar ind gennem Portalen og staar saa i Vestibulen.

Herfra fører tilvenstre Dør gennem Udløbsværelset til Statsbibliotekarens Kontor, hvor Hr. Hoffmeyer Maaneder igennem har tilbragt baade Dag og Aften og jævnlig en Del af Natten med for at bringe Orden i det Kaos, som halvandet Hundrede Tusinde Bøger i alle Formater kan frembringe, naar de planløst væltes ind ad Døren.

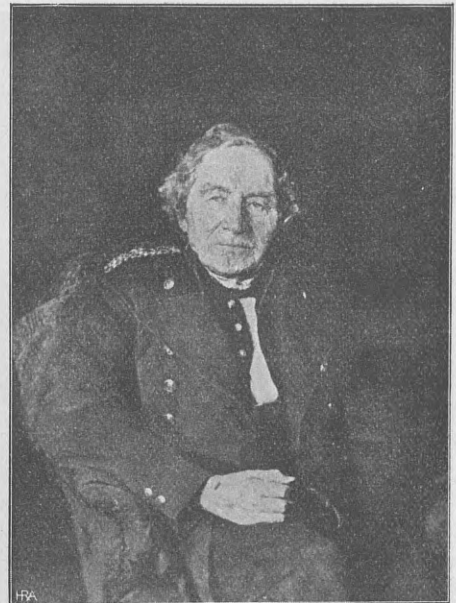
Hr. Hoffmeyer, som i Maj Maaned 1901 blev udnævnt til Bibliotekar, har følgende Livsbane bag sig: Født 20. April 1841 i Kjøbenhavn. Fader: afdøde Oberst i Artilleriet, i sin Tid bekendt Nationalliberal. Broder: den ikke mindre bekendte Direktør for Meteorologisk Institut, N. Hoffmeyer. Statsbibliotekaren blev dimitteret fra Sorø Akademi 1860, cand. mag. i Naturhistorie 1868 og udvidede senere sin Grad med en Tillægseksamen i Geografi. Adjunkt — derefter Overlærer — ved Aarhus Latinskole fra 1869 til 1901. Har altid haft literære Interesser. Forfatter af adskillige Skolebøger og et stort utrykt Værk: »Aarhus Historie«, der sikkert snart vil finde sin Forlægger. Hr. Hoffmeyer var Medstifter af »Jyllands-Posten« og Redaktør af Bladet i flere Aar. Han har gjort et stort Arbejde for Katedralskolens Bibliotek, og dette Arbejde i Forbindelse med Hr. Hoffmeyers udmærkede Kvalifikationer banede ham Vej til hans nuværende Stilling.

Det er med Opbydelse af al vor Mangel

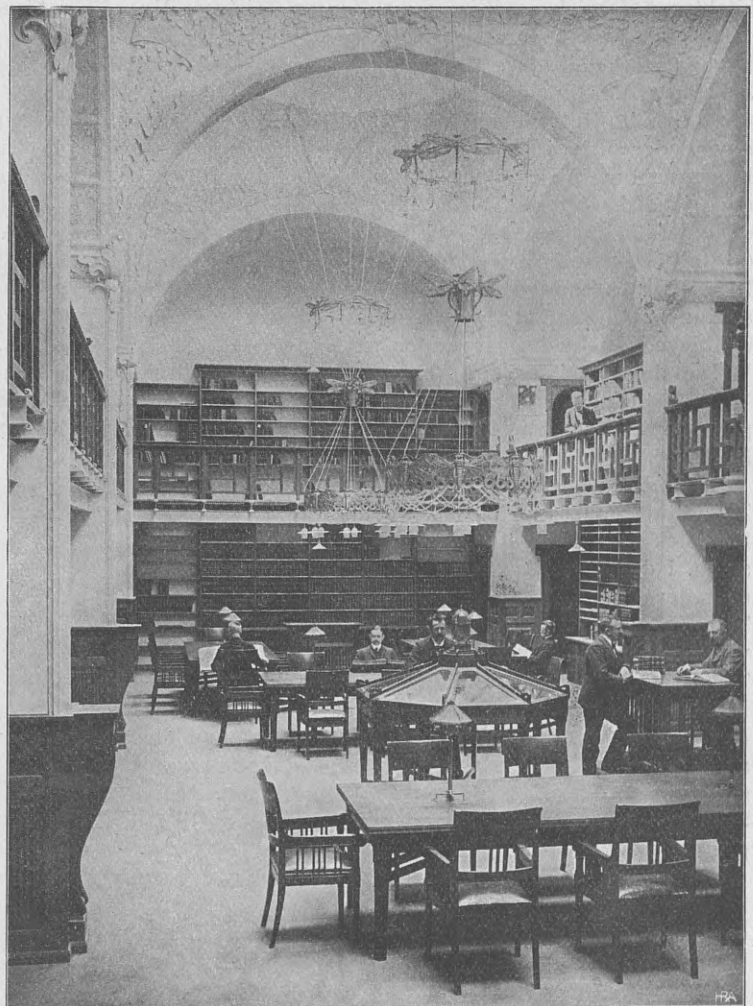
paa Samvittighed, vi beder den travle Mand sidde stille i 45 Sekunder, medens vor Fotograf tager det Billede, som vi her gengiver.

Hvis Billedet ikke er saa godt, som det burde være, skyldes det udelukkende den Omstændighed, at Hr. Hoffmeyer kun havde et halvt Minut til sin Raadighed.

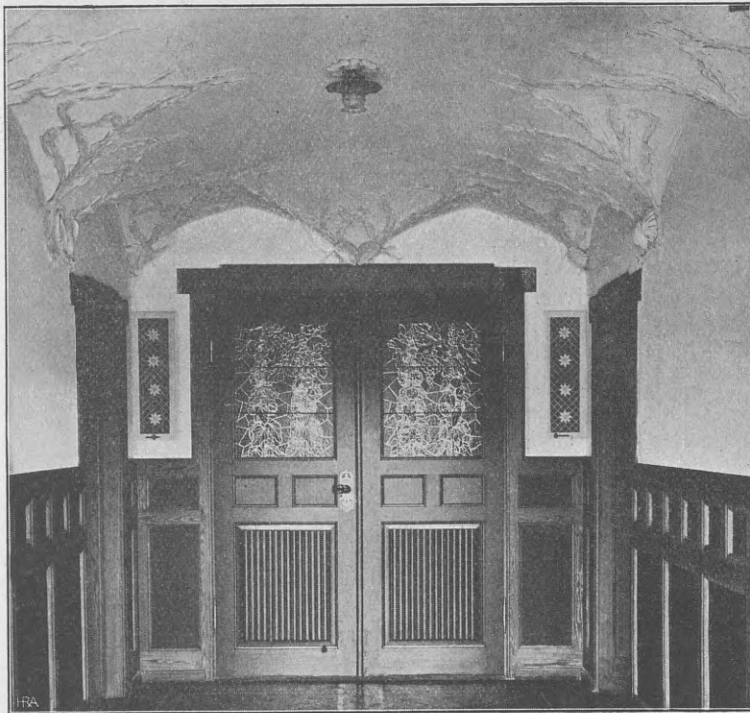
Paa den anden Side af Vestibulen er der for Øjeblikket ikke saa travlt. Der findes Garderoben, som hidtil er bleven benyttet til Tegnestue af Bibliotekets Bygmester Hr. *Kampmann* og hans Medhjælpere, Ar-

Stiftamtmand Regenburg.

Læsesalen. Paa Galleriet Assistent E. Stensgaard. Ved Pulten længst tilh. Assistent Mørk-Hansen.

Vestibulen.

kitekterne *Harild* og *Wier* samt *Hansen-Rejstrup*. Hr. *Wier* giver os en Bunke sagkyndige Oplysninger om Bygningens Tilblivelse. Han fortæller om de italienske Arbejdere, der kunstfærdigt har lagt de saakaldte Terazzo-Granito-Gulve overalt i Biblioteket, om Elevatorerne, der drives ved elektrisk Kraft gennem alle Etagerne, om Varmeanlægget, der har sin egen, halvt underjordiske Bygning ved Siden af Hovedbygningen, og om Billedhuggeren *Elias Ølsgaard*, der har mejslet de tolv Himmeltegn og det blomsterslyngede Stuk i Læsestuerne Hvælvinger — altsammen efter Tegninger af Kunstneren fra Næstved, *Hansen-Rejstrup*, som halvt er bleven Aarhusborger under sin langvarige jydsk Virksomhed med Teater, Prinseslot og Bibliotek. Hr. *Wier* fortæller os endvidere, at Byggekontoen er oppe paa den Sum nøjagtig 272,490 Kr., og at Inventariet har kostet 36,500 Kr.

Umiddelbart grænsende op til den interimistiske Tegnstue findes et Værelse, som intet andet dansk Bibliotek har Magen til. Det er Kort- og Konversationsstuen. I den store Læsesal, hvor vi vil ende vort Besøg, skal der under Virksomheden herske Tavshed. Bløde Tæpper over Terazzo-Gulvet vil dæmpe Lyden, og der vil ikke høres andet end Bogens Blad, som vendes, og Timeslagene fra det fine Montreur midt i Salen. Men i Kort- og Konversationsstuen — ja, Navnet siger det. Her kan en Sagfører med sin Klient, en Købmand med sin Kunde gaa hen og søge Oplysninger, konferere og disputere, trættes og blive gode Venner igen. Denne Stue er Bibliotekets virksomme Haandsrækning til det praktiske Liv.

De 150,000 Bind, som Biblioteket rummer — senere kommer 50,000 Bind til — er fordelt i 23 Bogsale, hvoraf 4 store. Disse 4 indeholder: 1) Den danske Skønlitteratur, 2) Danmarks Stats- og Kulturliv, 3) Vahls Missionsbibliotek, 4) Regenburgs Samling. Den sidste omfatter som bekendt det righoldigst eksisterende Materiale til Studiet af Slesvig-Holstenismen og de slesvigske Krige.

Afdøde Stiftamtmand Regenburg har samlet dette store Materiale med en saadan Flid, at han endog har faaet fat i alle Krigssangene, tyske og danske, fra 1848—50, og alle »Skillingsbladene« fra samme Tid. Hans Bogskatte, der alle er skænkede til Statsbiblioteket i Aarhus, udgør et meget værdifuldt og enestaaende Supplement til Biblioteket.

I de øvrige 19 Værelser findes en skøn som Fordeling af Pennens og Bogtrykkersværtens Resultater.

Naturvidenskab, Medicin, fremmed Literatur, Lingvistik, Verdenshistorie, Geografi, klassisk Literatur, Historie, økonomiske og tekniske Værker osv. Kælderetagen er helliget de fundamentale Videnskaber som Teologi, Pædagogik, Filosofi og Arkæologi.

Foruden af det kgl. Biblioteks Doubletter bestaar Statsbiblioteket i Aarhus af følgende fire Samlinger: Stiftsbiblioteket ved Aarhus Latinskole, det Valø'ske Missionsbibliotek, den Regenburgske Samling og *Bibliotheca Wegeneriana*. »Konferensraad Wegener den brave« har bidraget med omtrent 30,000 Bind, hvoriblandt en Rigdom af sjældne historiske Kildeskrifter.

I Assistentværelset paa 1. Sal er de to Biblioteksassistenter *S. Mørk-Hansen* og *Erling Stensgaard* i travl Virksomhed, og efter at have hilst paa dem, set Kustodens Lejlighed og de store Magasiner, ende vi i Bibliotekets Læsesal.

Fra tre store matrudedede Lysaabninger i Taget vælder Dagslyset klart og hvidt ned i det mægtige Rum, hvor der er tyst og højtidsfuldt som i en Kirke. De slanke Søjler bærer dristigt buede Hvælvinger, som prydes af den rigeste Blomster-Ornamentik. Og naar Dagens Sol er slukket, tændes under Hvælvingerne de kunstnerisk formede elektriske Kroner. Glødelamperne skinner frem i Kredse og Kurver bag gyldne Libeller og under Nat-sværmeres brede Vinger. De lyse over det store Haandbibliotek, som staar i Hylder paa Gulv og Galleri, og over Glasmontrenes fine Værker.

I denne Sal blev Biblioteket indviet forrige Tirsdag af Kultusminister *J. C. Christensen*.

K. Hansen.

Avisen læses.

Efter tre Malerier af R. Christiansen til Presseudstillingen.

OPLÆSNING AF DEN DANSKE MERCURIUS PÅ EN VINSTUE c. 1670

AVISLÆSNING I KLUBBEN VED SLUTNINGEN AF DET 18DE AARHUNDREDE

AVISLÆSNING PÅ EN KAFÉ VED BEGYNDELSEN AF DET 20DE AARHUNDREDE

Hvad Presseudstillingen har fremdraget.

II.

*Kimugtuitsut ajuñarnerat.
(bakuk kün. 129).*

Gentofteulykken, fremstillet i et grønlandsk Blad.

Redaktør Møller og hans Familie.

Vi præsenterede i forrige Nummer vore Læsere Danmarks to ældste Aviser. Idag viser vi dem Danmarks nordligste Avis, det mærkelige grønlandske Maanedssblad *Atuagagdluittit*.

Dets Redaktør, Eskimoen Lars Møller, der ses paa Fotografiet sammen med sin Kone Louise og sin Søn Stephan, skriver, sætter og trykker selv Bladet. Han er desuden dets Tegner og Litograf.

Foruden Bladets »Hoved« — i stærk Formindskelse — viser vi en Prøve paa Lars Møllers Illustrationskunst, en Fremstilling — paa grønlandsk — af Gentofteulykken. Lars Møller lærte

Bogtrykkerkunsten i Vinteren 1861—62 under et 8 Maaneders Ophold i København.

Atuagagdluittits første Nummer udkom derefter i Godthaab 1862, det trykkes i ca. 300 Eksemplarer, der uddeles gratis til Grønlandere langs hele Kysten, mens Bladet udkommer med et Nr. paa 8 Kvartsider hver Maaned, uddeles det dog kun én Gang om Aaret i indbunden Stand.

Bladets »Hoved«.

Det store Spøgelse.

En Fortælling. Af *Henrik Pontoppidan*. — Med Tegninger af *Knud Larsen*.

(Fortsættelse).

ET Par Maaneder gik alting godt; men da begyndte Præstefruen at fatte Mistanke. Der var nu ogsaa noget altfor overdrevent og febrilsk i den Arbejdsiver, hvormed Kirstine om Dagen søgte at gøre Bod for Nattens Forsyndelser. Fruen lagde tillige Mærke til, at hun aldrig mere saa hende lige i Øjnene, og hun talte tilsidst til sin Mand derom.

Præsten var ellers en saare fredsommelig Person, en af den Slags mildt dømmende Gejstlige, der tillod Folk at mene om Vorherre og Helvede og Verdensordenen saadan omtrent, hvad de selv fandt for godt. Men til Gengæld forstod han ikke Spøg, naar det gjaldt Moralen. Som saa mange andre af sine Kaldsbrødre tog han i det hele paa Følelsens Omraade Oprensning for, hvad Kirken i den senere Tid nødtvungent havde ofret til Fornuften.

En Aften noget efter, at Præstefolkene var gaaet til Ro, stod de efter forudgaaende Aftale op igen og gik begge ned til Køkkenet for at anstille en nærmere Undersøgelse. Forrest skred Fruen i Nattrøje og Uldklokke og med et Lys i den opløftede Haand; bagefter kom Præsten i Slobrok og med Brillen paa den løftede og ligesom snusende Næse. Da de et Par Gange havde banket paa Kirstines Kammersdør uden at have faaet Svar, aabnede de den sagte, idet de gennem Dørklemmen løftede den paasatte Haspe ved Hjælp af en Haarnaal. Stuen viste sig at være tom. Men Vinduet stod paaklem og angav den Vej, ad hvilken Flugten var foregaaet. Udenfor funkede en dejlig, dyb September-Stjernehimmel.

Kirstine gik paa den Tid ude paa Landevejen ved sin Kærestes Arm og tænkte ikke paa nogen Fare. De kom spaserende ude fra en lille Skov, der ikke uden Grund kaldtes Kærlighedslunden, og de var nu paa Hjemvejen.

Naar Kirstine saaledes var ude paa egen Haand, kunde hun blive helt overstadig. Herude i Friheden og under Kærlighedens Paa-virkning slog hendes Angst og Samvittighedsnag om i næsten fjantet Lystighed og forvandlede den frygtsomme lille Pige til en Bakkantinde. Hun gik nu der og svang sit løse Hovedklæde og kastede sig hvert Øjeblik om Halsen paa sin Kæreste, skønt denne var begyndt at blive svært utidig og oftest besvarede hendes hede Kys med en lang Gaben.

Det var da heller ikke hende, der havde øn-

sket at komme hjem allerede nu. Hun søgte tvertimod ved alle Slags kvindeligtige Paafund at overtale Kæresten til at bide en Stund endnu; de kunde jo da i hvert Fald sidde lidt paa Grøftkanten og smaasnakke, mente hun og kyssede ham igen. Men den gulkrøllede var ubønhørlig, og udenfor Byen skiltes de. — Kirstine krøb gennem Præstegaardens Havehegn og listede videre langsmed Muren hen til sit Vindu.

Da hun saa, at Vinduet var bleven lukket under hendes Fraværelse, og at Haspen var sat paa indvendig, begreb hun straks, hvad der var sket. Hun stod stille lidt, med Hovedet ligesom ydmyg bøjet. Hun vidste i samme Øjeblik, at hun maatte dø. Afgørelsen havde ligget færdig hos hende . . . havde blot ventet paa denne Rystelse for fuldt at forme sig til Beslutning. Præstefolkenes mange opbragte Ord om andre af Egnens Piger, der var kommen paa Afveje, havde indgivet hende den Overbevisning, at de vilde jage hende bort, saasnart de opdagede noget, — og den Skam vilde hun ikke overleve. Uden at hun havde gjort sig det helt klart — fordi hun i den sidste Tid overhovedet havde haft en Sky for at tænke sine Tanker tilende — havde hun Gang paa Gang sat sit Liv i Vove for sin Kærligheds Skyld.

Hun knyttede sit Tørklæde under Hagen og gik stille tilbage ad den samme Vej, hun var kommen. At Kæresten endnu ikke kunde være naaet længere bort, end at hun let vilde kunne indhente ham, tænkte hun ikke paa. Der var for hende gaaet Timer og Evigheder, siden de skiltes. Hun tænkte overhovedet ikke paa ham. Den, for hvem hun havde sat sit Liv paa Spil, var allerede ikke længer til for hende.

Da hun først var kommen udenfor Haven, gik hun hurtigere til, — paa maa og faa ud over de afmejede Marker. Helt uvilkaarlig var hendes Gang dog ikke. En Slags Instinkt førte hende omtrent den lige Vej ud til en Tørvemose, hvor hendes Skolekammerat, den røde Ane, Sommeren før havde skjult sin Skam over at have stjaalet et Par Strømper fra sin Madmoder.

Først da hun naaede op over en Bakkekam, hvorfra Udsigten aabnede sig til den øde og mørke Sump, blev hun sig selv helt bevidst. Ude i Øst var just Maanen stegen op over Skovene; og dens hvide Lys lagde ligesom en Hinde

KNUD LARSEN.

over Vandet i de to runde Mosehuller, der laa dernede og stirrede ubønhørligt op paa hende som et ondt Øjepar.

Kirstine satte sig ned paa et Jorddige og faldt i Graad. Hun vilde dog saa nødig dø. — Men heller ikke nu var det den gulkrøllede Ven, hun tænkte mest paa. Det var Forældrene, især Moderen og det hele lille fattige Barndomshjem derude mellem Skovene, som gjorde hende Afskeden med Livet saa tung. Men paa samme Tid var det netop dem og Tanken paa den

Sorg og Græmmelse, hun voldte dem, der gjorde hende det saa helt umuligt at overleve denne Nat.

Hun følte sig som det brødefuldeste Menneske, der havde levet. Alle de andre store Syndere, hun havde kendt eller hørt om, syntes hende nu at have haft en Undskyldning for deres Overtrædelser, enten at de var kommen fra daarlige Hjem, eller — som røde Ane — havde haft en ond og gerrig Madmoder. Kun hun havde ingenting at forsvare sig med. Hun

havde kun nydt godt her i Verden. Hun havde haft det kærligste og bedste Hjem paa Jorden, og hun havde faaet en Plads, som alle Pigerne i Byen misundte hende, og hvor hun heller ikke hørte andet end godt. Som nu dengang, hun var kommen til at slaa Præstens Mundkop itu. Havde Fruen saa meget som skændt paa hende? Havde hun siden ladet hende høre noget derfor? Eller Præsten selv? . . . Alene for denne Kops Skyld, for den Overbærenhed, som hun havde lønnet saa ilde, syntes det hende nu ganske umuligt at leve længer. —

Ude i Forældrenes lille Husmandsstue puslede paa denne Tid den gamle Moder halvt afklædt omkring ved Skæret af et tyndstøbt Lys, der stod paa et Bord mellem Vinduerne. Faderen havde forlængst søgt Sengen. Træt af Dagens Arbejde laa han dybt nedsunken i Halmen og snorkede tungt med Ansigtet vendt mod Væggen.

Mariane var en runken lille Tykkert af Dværgearten. Hun stod just henne ved Bordet beskæftiget med at omvikle sit store og næsten skallede Baghovede med et Tørklæde, hvis Ender hun langt om længe fik fæstet sammen over Issen med en Naal. Hun gav sig god Tid med alting. Men det var heller ikke af Nødvendighed, at hun færdedes oppe i denne silde Time og under Afklædningen idelig gav sig til at sysle med noget enten her i Stuen eller i det tilstødende lille Køkken. Denne natlige Puslen var en gammel Vane fra den Tid, da hendes Børn var hjemme, og hun ofte maatte sidde oppe halve Nætter for at bøde deres Klæder. Der var altid saa meget, der skulde lappes og stoppes, og Søren tillod ingen Efterladenhed. Nu var alle Børnene draget hver sin Vej ud i Verden; men endnu kunde hun aldrig rigtig finde Hvile om Natten, før hun et Par Timer havde nøslet i Ensomhed og i Tankerne hæget om dem ligsom i fordums Dage.

Endelig fik hun sig da helt afklædt og slukkede Lyset. Ved det hvidblaa Skær af Maanen, der aftegnede to lysende Vinduesfirkanter paa det mørke Lergulv, satte hun sig paa Sengekanten, trak Strømpekafterne halvt ned over de svulne Lægge, bandt et gammelt Uldstykke om Maven og krøb op i Halmen ved Siden af Manden. Under megen Stønning fik hun sine stive Lemmer lagt tilrette under Dynen; men endnu laa hun længe uden at kunne sove. Der rørte sig altid saa mange ængstende Tanker i hendes

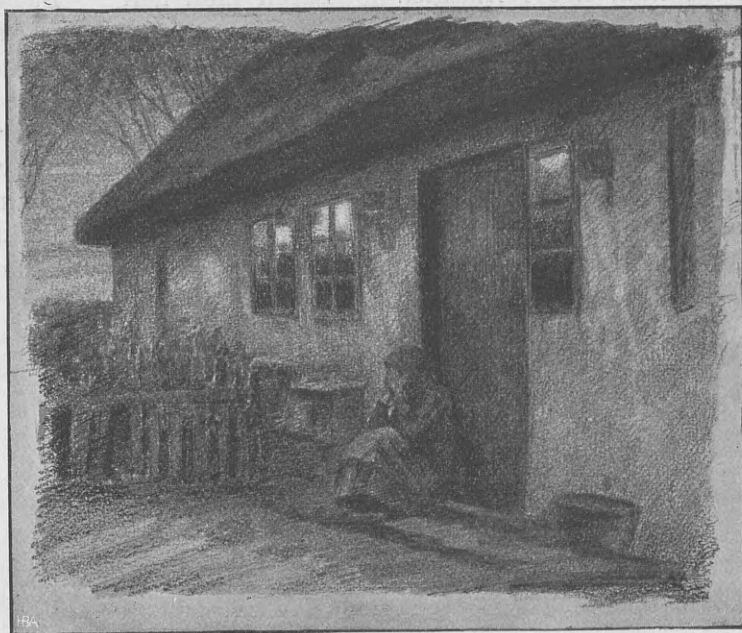
indbundne Hoved, naar hun laa saadan og hørte det gamle Skabs-Uhrs strenge »Tid-en-gaar« og Rotterne, som tumlede sig oppe paa Loftet.

Omsider begyndte dog Øjenlaagene at blive tunge. Hun foldede Hænderne over Brystet og fremmulede sin Aftenbøn:

»Nu siger A dig Tak, Vorherre, for Helsen og Velfærd. Udfri os alle fra Synd og Sorrig og det Ondes Fristelser. Det samme siger A for dig, Per; for dig, Sofie; for dig, Ane-Mari'; for dig, Hans Jørgen, og for dig, bitte Kirstine. Gud Fader i Himmelen annamme os i sin Varetægt.«

Hun havde sovet en Timestid, da hun pludselig vaagnede. Det forekom hende, at hun havde hørt Nogen græde saa utrøstelig, og hun skulde just til at vække Søren, da det faldt hende ind, at det naturligvis var noget, hun havde drømt. Hun kunde nu ingenting høre uden Uret. Og hun sov da ogsaa straks ind igen.

Men nogen Indbildning havde det alligevel ikke været. Udenfor paa Stenflisen foran Husdøren sad Kirstine. Hun havde ikke kunnet komme over at forlade Livet uden at tage Afsked med det Hjem, hvorom tilsidst alle hendes Tanker under Dødsangsten havde klamret sig. Hun sad nu der sammenkrøben under sit Forklæde og trykkede Kinden mod den ru Dør som et Barn, der søger Beskærmelse ved sin Moders Skørter. Hun græd ustanselig; og det var slet ikke altid, hun gjorde sig Umage for at dæmpe Lyden af sin Graad. Et Par Gange begyndte hun endog at kalde paa Forældrene — ganske sagte men dog med et Haab om at blive hørt og samtidig paa Springet til at flygte ved den mindste Støj derinde fra.

KNUD LAUSEN.

Pludselig lød der en Mjaven ved Siden af hende. Det var Husets hvide Kat, der var kommen listende langsmed den maanebeskinnede Mur og nu strøg sig kælent henover hendes Ben.

Først gemte hun sig for den med det begyndende Afsinds overtroiske Skyhed. Men da den blev ved at gnide sig op ad hende, og især da den gav sig til at spinde med denne fortrolige Lyd, der levendegjorde Erindringen om de hyggelige Vinteraftner inde ved den varme Ovn, overvandt hun sin Angst og tog den op i sit Skød. Og nu udøste hun over den al sit dødsrædde Hjertes Æmhed, trykkede den til sit Bryst, rullede dens dugvaade Poter og bad den sige til Faderen og Moderen, at de ikke maatte blive vrede paa hende; hun havde været saa ulykkelig.

Men Katten fandt tilsidst hendes Kærtegn for kraftige og begyndte at hvæse. Saasart hun slap den, sprang den bort. Og atter sad hun ene med sin Anger og Fortvivlelse. Og hun skjulte Ansigtet i sine Hænder for at samle Mod til det sidste Farvel.

Da hørte hun Faderen hoste derinde. Lidt efter knagede Sengen, — og i samme Nu var hun i vild Flugt borte fra Huset.

Søren Kousted vækkedes regelmæssigt paa denne Tid af Natten af en naturlig Trang, der tvang ham op af Sengen. I bar Skjorte, kun med sine Træsko paa, stillede han sig ud paa Stenflisen udenfor Døren; og mens Vinden viftede med hans stumpede Skjorteflige, saa han sig søvndrukken omkring paa Himlen for at tage et Skøn over Vejrudsigterne. Der var nu ikke en Sky at øjne nogetsteds. Maanen skinne ham lige i Ansigtet. — Søren faldt helt hen i Beundring over den dejlige Nat.

Saa lukkede han Døren til og krøb igen ned i Sengevarmen med den velgørende Bevidsthed, at der endnu var et Par Timer til Dag.

Men allerede ved det andet Gry var baade han og Mariane paa Benene. Søren gav sig til at flække noget Brænde ovre i Udhuset, mens Mariane kogte Mælkegrøden; og da denne var

fortæret, tog han sin Skovl og gik til Arbejde i en nærliggende Grusgrav.

I det hele forløb Dagen foreløbig paa den vante Vis i det lille Husmandshus, hvortil der ikke let ad Rygtets Vej naaede noget Bud om, hvad der allerede optog alle Sind inde i Byen. Stedet laa helt ensomt, til den ene Side skjult af høje Bakker, til den anden med Udsigt over en stor og grund Sø, bag hvilken Landet igen hævede sig, bedækket med vidtstrakte Skove.

Ud paa Formiddagen kom Mariane gaaende paa et kort Stykke Sti, der fra Huset førte ned til Søbredden, hvor der i en Udhugning i det brede Bælte af Rør og Siv, som kransede Vandet, var anlagt en lille Vaskebro. Hun bar et Banke-træ og lidt Tøj, der skulde skylles, da hun pludselig stansede helt forskrækket. Der var noget, som viste sig derhenne i Sivene. Hun hørte det pjaske og bruse, som om et eller andet stort Dyr flygtede afsted gennem Risskoven.

Et Øjeblik efter var alt igen stille; men den gamle Kone var bleven saa opskræmt, at hun vendte om og gik tilbage til Huset med sit Vasketøj. Hun havde det gerne med at blive forkyst, naar hun saadan gik der ene ved Hjemmet og hørte eller saa noget, som hun ikke straks kunde forklare sig.

Da Søren en Stund efter kom hjem til Middagen og de sad ved Bordet om den hede Stegepande, hvor Flæskestykkerne laa og spruttede i Mælkejævningen, fortalte hun ham om sin Oplevelse og spøjte nu selv med sin Forskrækelse. Men i det samme lød der Trin udenfor. Mariane vendte sig mod Vinduet og saa, at det var Præsten.

Baade det ganske uventede i dette Besøg og den sære Maade, hvorpaa han saa sig ligesom søgende omkring i Stuen, vakte straks Forældrenes Uro. Præsten var ogsaa meget bleg.

»Der er da ikke noget i Vejen med Kirstine?« spurgte Mariane.

„Hun er altsaa ikke her,« sagde han efter et Ophold, hvorunder han havde lukket Øjnene, nu maatte da alt fortælles, som det var.

(Sluttes).

En Historie om en ny Præst og en ny Dreng.

Af L. Budde. — Med Tegninger af Carl Thomsen.

(Fortsættelse).

»KAN man nu egentlig ogsaa det?« spurgte Præsten med lidt Betænkksomhed.

»Det kan man!« svarede Bagerkonen med Overbevisning. »For ser De, Hr. Pastor, Line nænnede aldrig at opdrage det Barn i Tugt, som jo dog er et Gode, et Barn ikke kan undvære. Gud veed, jeg sagde hende tidt nok, at Barnet maatte dog lære Lydighed, men hun forklarede altid, som der jo var Noget i, at naar det ikke blev Noget forbudt, saa gjorde det heller ikke Noget, der var forbudt. Det kom an paa, sagde hun, at det blev en god Dreng, og det var han. Galt kunde han jo nok komme afsted engang imellem, men saa var det bare en Misforstaaelse, og han mente kun godt med det. Hun lagde det kjønt ud, det skal jeg aldrig nægte, men hvad skulde der komme ud af det Andet end hvad der kom, og hvad Hr. Pastoren nu selv kan se?«

»Tante Line er syg!« sagde den lille Fyr stiltørdigt og saa op med Taarer i Øjnene.

»Det er hun mit sølle Puds!« skyndte Bagerkonen sig at svare, medens hun fik travlt med at tørre Pudsens Øjne med sit Lommetørklæde. Og heller ikke er det min Mening at sige et Ord imod hende, for det har hun alle sine Dage været for god til. Hun stred længe nok imod, Stakkel, mest for Drengens Skyld, forstaar De, men sidste Uge skrev hun, at nu kunde hun ikke længere, hun maatte paa Sygehuset. Hun bad mig saa mindelig, at jeg vilde komme og hente Drengen og være god imod ham, mens hun var syg. Min Mand syntes ikke saadan rigtig om det, men ser De, Hr. Pastor, min Søster levede af hjemmebagte Kager derinde i Købstaden og var ganske alene, havde ikke et menneskeligt Væsen om sig uden Stumpen her. Barnet kunde jo da ikke gaa ganske alene i den tomme Lejlighed, og saa forklarede jeg min Mand, at som Bagerfolk har man da altid Brødet. Selv har vi ingen Smaa, saa dem gik det ikke fra. Det kunde han ikke nægte, og saa — ja, saa rejste jeg derned og tog ham med. Igaar kom han, og nu maa Pastoren endelig ikke længere være vred for det!«

»Hvad! hvad skulde jeg være vred for?« udbrød den unge Præst og rakte hende Haanden, for han forstod godt, det var Tante Lines egen Søster, der havde givet hele den lange Forklaring. »Tværtimod! Det var jo netop saa kjønt af Dem, og De skal ikke have Andet end Tak

derfor. Men fortæl mig engang, lille Ven, hvorfor Du saa gjerne vilde i Kirke!«

»Tante Line har sagt det!« svarede Purken. »Og naar jeg gjør, hvad hun har sagt, saa kan jeg da ikke bede om Forladelse for det. Da vi kørte bort, kyssede hun mig og sagde, at nu skulde jeg være en god Dreng og rejse bort, for at hun kunde faa Ro til at komme sig. Men jeg skulde gaa kjønt i Kirke og høre godt efter, hvad Præsten sagde, og huske paa at gjøre det, saa vilde alle Mennesker holde af mig, og hun vilde blive glad. Tante Line er syg, og hun skal blive glad, for det trænger hun til. Vil Du ikke nok sige til hende, at jeg har været i Kirke og hørt godt efter, for det har jeg!«

»Det kan Du stole paa, jeg vil!« forsikrede Præsten og klappede det lille Ansigt, der vendte sig bønfaldende op imod ham, mens Taarerne løb ned over det. »Og jeg vil sige, at Du ogsaa vil gjøre det, saa Vorherre kan blive glad for Dig!«

»Tante Line først!« sagde Purken, »for hun er syg!«

»Men ulykkelige Barn, hvor kunde det dog falde Dig ind at snakke højt i Kirken?« udbrød Bagerkonen pludselig ihukommende sit Ærinde. »Min Mand er saa vred derfor, og jeg har grædt mine modige Taarer derover!«

»Ja, men han sagde jo lige saa bestemt det Samme, som Tante Line altid siger, og det blev jeg glad for. Det maatte jeg da nok! Ikke?«

»Det maatte Du, min Dreng!« skyndte Præsten sig at svare og klappede nok engang det ivrige Ansigt, der vendte sin høje Pande op imod ham. »Men Du skal alligevel ikke gjøre det næste Gang, for nu forstaar baade Du og jeg det, men det er ikke sagt, at andre Mennesker forstaar det. De bliver maaske vrede over det, og det vil Tante Line ikke være glad ved, veed Du nok!«

»Saa skal jeg heller ikke. Jeg skal gjøre Alt, hvad Du siger, for det vil Tante Line have!« lovede Purken og nikkede fornøjeligt. Dermed tog Bagerkonen ham ved Haanden, lykkelig over saa godt at have udført sit vanskelige Hverv, nejede og forsvandt, trækkende efter sig en lille Person, der ikke mer var saa opsat paa at komme bort som hun, men vendte sig og nikkede den ene Gang efter den anden til Bekræftelse paa, at han ikke skulde glemme, hvad Præsten og han havde aftalt med hinanden.

Saa gik den unge Præst igjen alene frem og tilbage i sit Studerekammer, mens Sommersolen skinnede venligt ind ad Vinduerne, og det var, som havde ogsaa han slaaet sig til Ro. Nu vidste han, at han havde haft een virkelig Tilhører, og var det kun en lille 7 Aars Purk, saa forlangte han dog ingen bedre.

II.

Hvordan den ny Dreng gjorde, hvad den ny Præst sagde.

SAALEDES havde den ny Dreng indtaget sin Stilling som den, alle Folk i Byen havde faaet Kig paa, og gav sig nu af alle Kræfter i Færd med at befæste Stillingen.

»Sin Lærdom maa Drengen ikke forsømme,« erklærede Bagerkonen, da de Søndag Eftermiddag var kommet tilbage fra det vellykkede Besøg hos den ny Præst. »For Lærdom er nyttig til alle Slags Ting og mange Gange bedre end at drive omkring og finde paa Kunster. Selv kan jeg nu ikke give ham den saadan som Søster Line, for det har jeg ikke Tid til, og saa maa han i Skole!«

Deri var Bageren ganske enig med sin Kone, og Mandag Morgen fulgte Bagerkonen ham selv til Skolen. Alle de smaa Piger og Dreng — det var mindste Klasse, der havde Skoledag — skyndte sig at skotte mistænksomt til den ny Dreng, for smaa Gryder har ogsaa Øren, og de havde hørt megen Snak om ham. Heller ikke var den ny Dreng sen til at tage dem i Øjesyn, og mange gode Formaninger gav Bagerkonen ham imens.

»For Alting, hold dig pænt til de pæne Børn, det gjør agtet!« sagde hun, idet de gik ind i Skolen.

»Hvem er han?« spurgte Drengen og pegede paa en lappet og pjaltet Dreng, der sad ene for sig selv paa Enden af en Bænk og havde et anseligt Rum mellem sig og de andre Børn. Saa lille han var, havde han et gammelagtigt Ansigt, magre graa Kinder, blaa Ringe under et Par store Øjne og tynde Arme og Ben.

»Han er ingen pæn Dreng!« svarede Bagerkonen. »Daarlige Forældres Barn — Fa'ren er en Drukkendidrik og Mo'ren en Sjuskemalene, de giver ham flere Hug end Mad, siger Folk, og Drengen er da ogsaa derefter, sølle Stymper. Han løber mere paa Landevejen, end han er hjemme, ligger og tygger Skraatobak, hvor han kan fiske nogen. Skolelæreren siger, at han er den daarlige Dreng i Skolen — han hverken kan Noget eller vil Noget — tvær og ondsindet

er han, og der er ingen andre Børn, der vil være Ven med ham!«

»Saa vil jeg være Ven med ham!« sagde den ny Dreng kort og bestemt efter med Hovedet lidt paa Siden at have hørt opmærksomt paa den afskrækkende Beskrivelse.

»Nej, Vorherre bevares — gør ikke det!« udbrød Bagerkonen helt forskrækket. »Det er paa Omgangen, man skal kende sine Folk. Pæne Børn kommer kun paa pæne Steder og holder sig fra Snavset. Det skylder de sig selv!«

»Tante Line siger, det kommer mere an paa, hvad man skylder de andre, end hvad man skylder sig selv,« indvendte Drengen. »Og Tante Line ved det, og Præsten ved det ogsaa. Ikke?«

»Ja, lad Du nu bare Tante Line og Præsten være, de mener det nu ikke saa slemt, som de siger det!« svarede den forstandige Bagerkone. »Saa beholder De Drengen, Hr. Lærer, vi skal nok fornøje Dem for det, for der skal Noget for Noget. Og lad mig nu se, Du er en pæn Dreng, der søger Selskab med de pæne Børn og holder dig fra Snavset. Farvel, og husk kjønt paa, hvad jeg har sagt dig!«

»Saaledes undervist og formanet styrede den ny Dreng lige løs paa den pjaltede lille Fyr og satte sig helt hen paa den alleryderste Ende af Bænken, endnu et lille Stykke længere ude end han.

»Her vil jeg sidde!« sagde han.

»Det kommer vel an paa, om Du maa!« bemærkede Læreren.

»Nej,« paastod Drengen, »for naar jeg vil være Ven med ham, saa maa jeg jo da ogsaa sidde hos ham!«

Ved denne Ytring glimtede det lidt i den pjaltede lille Persons Øjne, som saa op med et Sæt, og Læreren svarede:

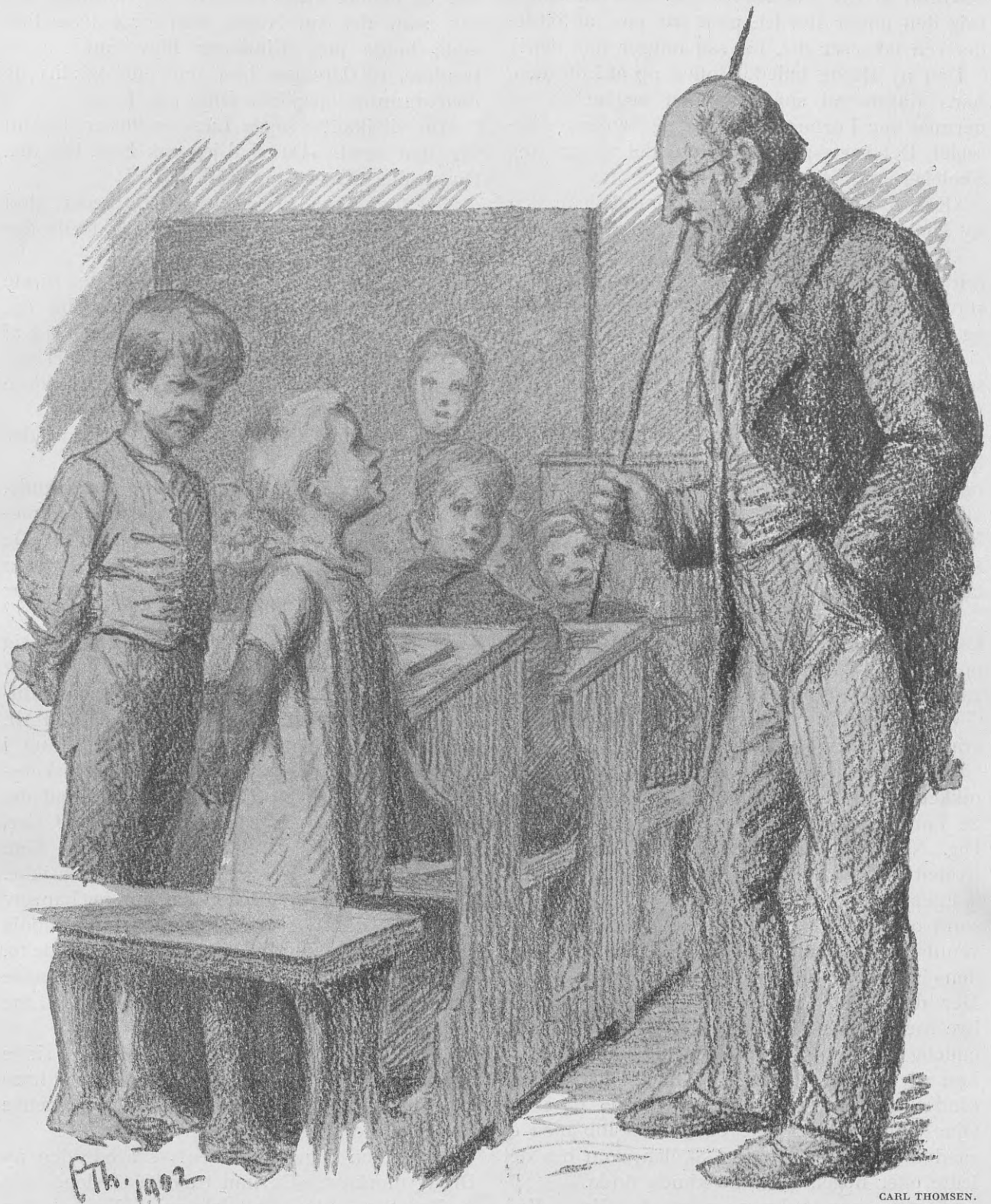
»Naa, saa Du vil være Ven med ham. Ja, saa passer I maaske til hinanden, og saa er det vel bedst, at I ogsaa sidder sammen!«

»Her hedder jeg den ny Dreng, og hvad hedder du?« skyndte Purken sig i Fortrolighed at hviske til sin ny Kammerat, efterat han saaledes havde faaet sin Plads, og Læreren havde vendt dem Ryggen.

»Hvad kommer det Dig ved?« svarede Kammeraten uden at betænke sig.

»Jo, for naar vi skal være Venner, saa maa vi jo da vide, hvad vi hedder!« forklarede den ny Dreng ham ivrig. Kammeraten skævede mistænksom til ham og mødte et Ansigt, hvori der ikke var et Træk af Svig eller Bedrag.

»Saa hedder jeg Dummeper. Det kalder de mig Allesammen, og saa kan Du med!« svarede

CARL THOMSEN.
(Til Side 46.)

Kammeraten og drejede sig helt om imod ham.
»Men hvis Du vil være min Ven, saa skal Du hjælpe mig at mule Drengene, naar de skælder mig ud!«

»Mule dem?« gjentog den ny Dreng med Betænksomhed. »Det ved jeg ikke, om jeg kan

love Dig, for jeg ved ikke, hvad det er, men jeg vil hjælpe Dig, med hvad jeg kan. Jeg har to Boller i min Lomme, og naar vi faar fri, skal Du faa den ene!«

»Lad mig faa den straks!« hviskede Kammeraten og drejede sig helt om imod ham med

et Glimt af Liv i de sløve Øjne. »Du kan stikke mig den under Bordet, men pas paa, at Skolelæreren ikke ser det, for saa hugger han den!«

Den ny Dreng halede Bollen op af Lommen, hans Kammerat snappede den begjærligt, og dermed var Forbundet sluttet og Venskabet beseglet. Det var paa Tiden, for i det samme tog Skolelæreren fat.

»Kan Du dine Bogstaver?« spurgte han den ny Dreng.

»Det kan Du da nok begribe!« svarede Purken lidt fornærmet. »Jeg kan læse og skrive Bogstaver og tælle til Hundrede og lægge sammen og fortælle Historier og sige Vers!«

»Du er nok lige saa rask paa det i Skolen som i Kirken — i Munden i det mindste!« sagde Skolelæreren. »Saa lad os da høre!«

Det lod Fyren sig ikke sige to Gange. Han læste og talte til Hundrede og fortalte Historier og sagde Vers, og Munden gik paa ham, saa alle Skolebørnene sad og hørte paa ham med Munden aaben af Forbauselse, og Skolelæreren kunde ikke faa et Ord indført, førend han var færdig med hele sin Lærdom.

»Naa, Du har nok haft en god Skolelærer, kan jeg høre!« sagde Læreren, da han holdt op for at trække Vejret. »Det gik jo som det var smurt!«

»Tante Line har selv lært mig det Altsammen,« svarede Purken og saa stolt op.

»Det er nok en hel Karl, den Tante Line!« nikkede Læreren. »Men lad os saa engang til en Forandring høre Din Ven dør ved Siden af Dig. Naa, op med Dig lidt rask, Du dovne Krabat!«

Egentlig rask gik det nu alligevel ikke. Langsomt og nølende rejste han sig, mens Børnene vendt omkring satte sig velbehageligt i Lave til den Fornøjelse at se en Kammerat i Vinden. Men det var dog en mærkelig Forandring, der lige med Et var foregaaet med Fyren, da han endelig kom op, og de rigtig fik ham at se — han var som forvandlet. De magre Kinder var pludselig blevet runde og struttende, de sløve Øjne store og stirrende, og Blikket løb med et raadvildt Udtryk rundt i Skolen, som om det ledte efter noget, det ikke kunde finde.

»Naa!« spurgte Læreren utaalmodigt. »Kan Du faa Munden op!«

Men det var netop det, han ikke kunde. Tæt-

tere og tættere kneb Læberne sig sammen, det var, som der var Noget, han for enhver Pris vilde holde paa, Kinderne blev rundere og rundere, og Drengen blev staaende og stirrede med dumme, opspilede Øjne paa ham.

»Du vil ikke?« sagde Læreren bister, for nu var han vred. »Da skal jeg nok lære Dig det, Du stridige Knægt. Op med den!«

Ned foer Skolelæreren fra sit Katheder, stod i et Øjeblik foran Fyren, og saa knaldede der en Kindhest.

»Sprut!« sagde det i det samme, de runde Kinder smækkede sammen, Munden fløj op, og en Strøm af udblødt Bolle sprøjtede ud af den over Skolelæreren hvide Krave. Det var der noget i, som ikke gjorde ham mildere stemt.

»Hvad var det?« spurgte han i en Tone, der ikke lovede godt.

»Bolle!« kom Svaret forvirret og stammende.

»Sidder Du og tygger Bolle lige midt i Skoletiden, Din Slubbet?« udbrød Skolelæreren. »Og hvor har Du faaet den? Oven i Købet har Du vel stjaalet den et eller andet Sted — hvor har Du taget den?«

Barsk og truende trængte Spørgsmaalet sig ind paa Livet af ham, men Drengen kneb nok engang Læberne sammen og saa trodsig og utilgængelig ned for sig, beredt til at tage mod Alt, hvad der vilde følge paa. For første Gang i hans Liv var der vaagnet en Kammeratskabsfølelse i den stakkels Fyrs Hjerter, og hvad det saa skulde koste, havde han besluttet at vise, han var ikke den, der vilde forraade en Ven. Men han behøvede det for Resten heller ikke.

»Han har slet ikke taget den, for jeg har selv givet ham den!« lød i det samme en frimodig Røst, og det var den ny Drengs. »Jeg havde to, og han havde ingen, og saa delte vi. Det sagde Præsten, vi skulde, og det siger Tante Line med!«

»Har Du maaske ogsaa sagt, at han skal sidde og gnave Boller i Skoletiden i Stedet for at høre efter og lære Noget, som han haardt kan trænge til?« spurgte Skolelæreren spydigt.

»Nej, men han var sulten!« svarede den ny Dreng uforknytt. »Og han trængte til den!«

»Trængte!« udbrød Skolelæreren i Vrede. »Han trænger til en Omgang af Spanskrøret. Det er hans Ret, og den skal han faa!«

(Fortsættes).

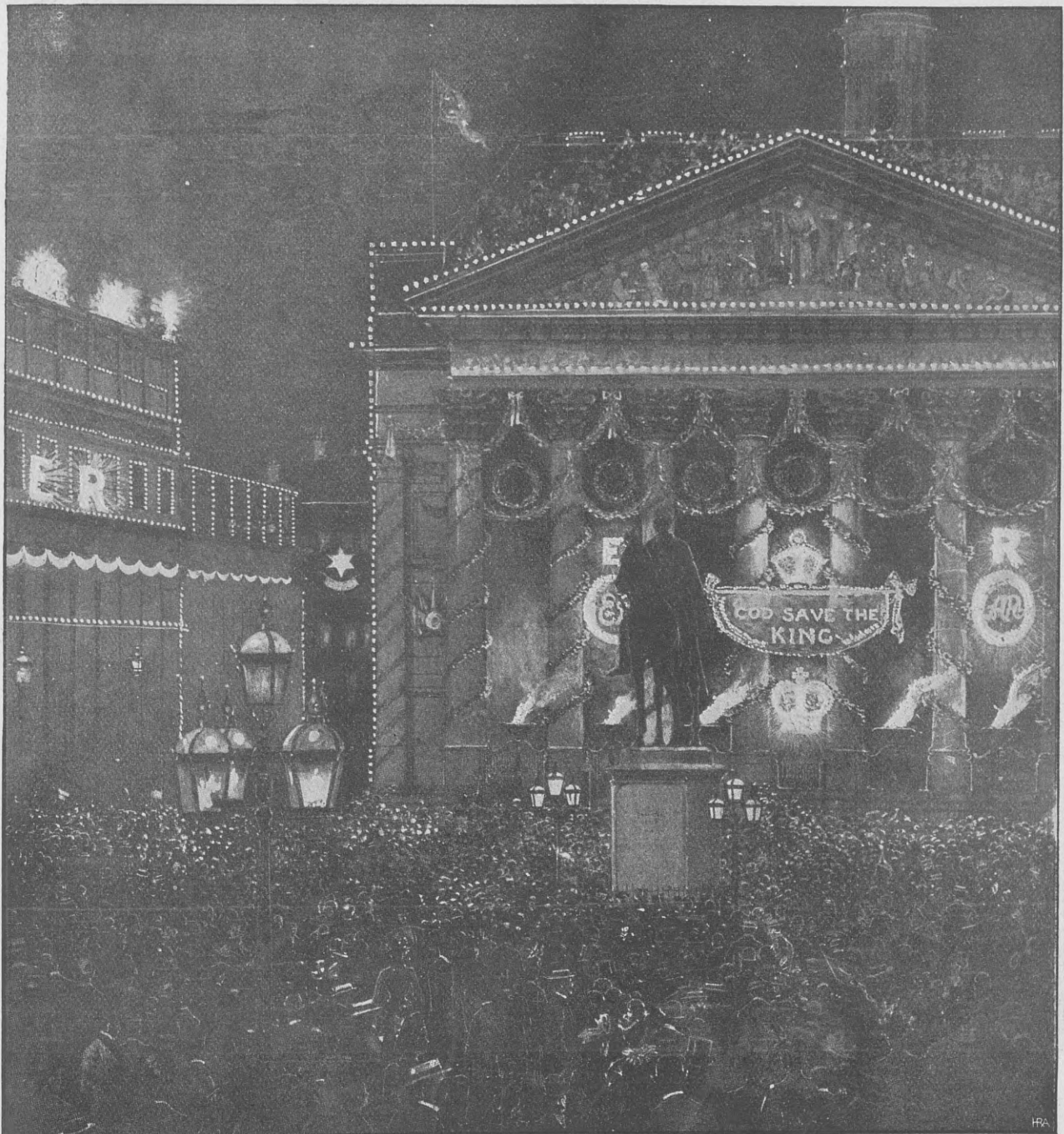

C.D.
1891

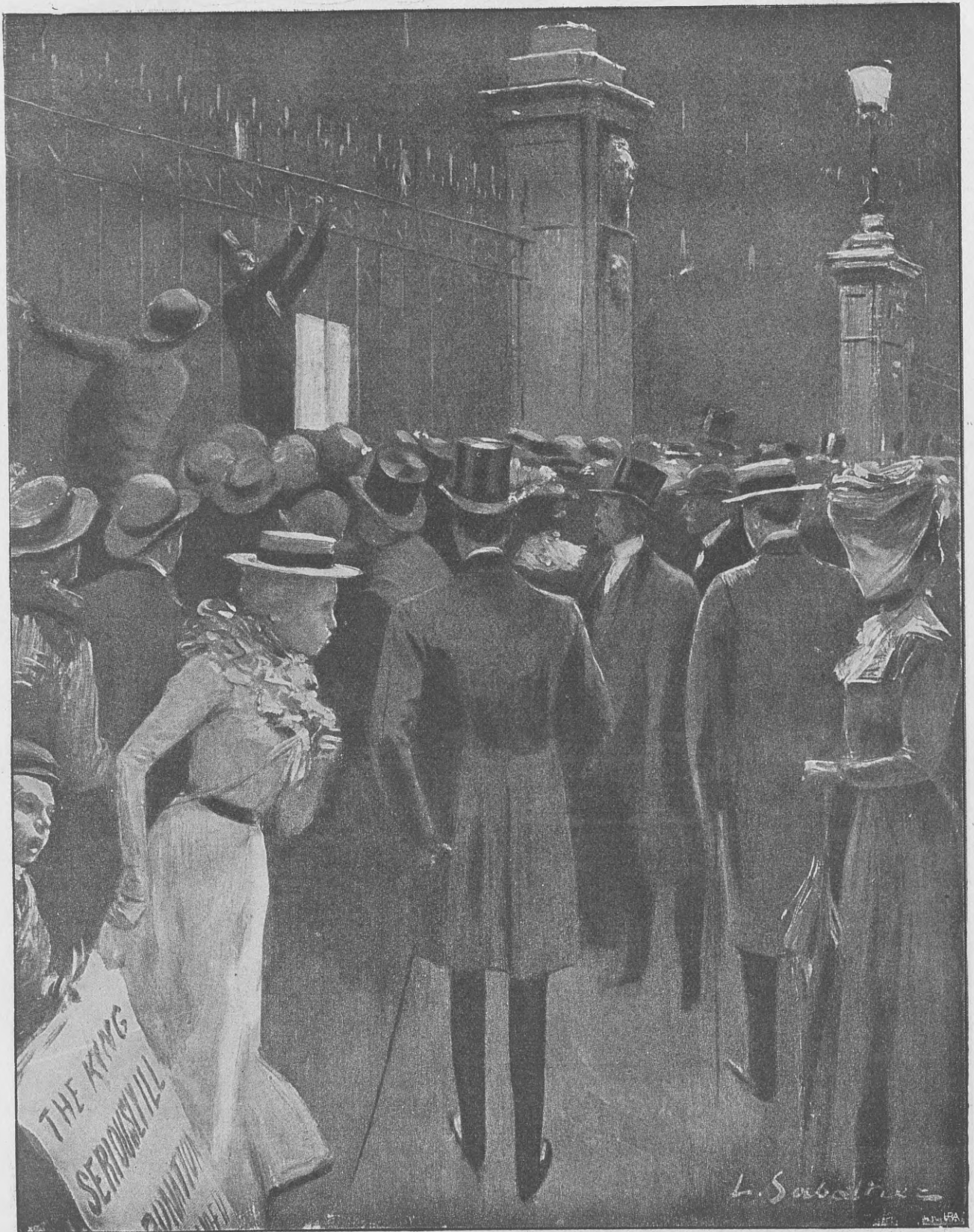
SPEJLET

To Dage i London.

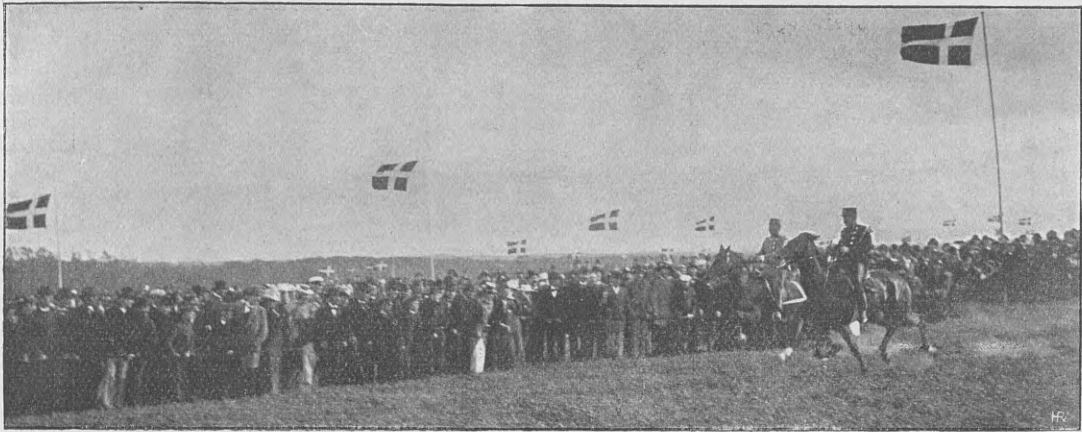
DE FØRSTE ILLUSTRATIONER.

Den 23. Juni: Glædesillumination.

Den 24. Juni: Udenfor det kongelige Slot. — Bulletinerne om Kongens Sygdom læses.

Opløbet.

Lidt Væddeløbsrytter-Psykologi.

I Anledning af den danske Væddeløbsuge.

JEG har aldrig selv været Væddeløbsrytter. Jeg har aldrig siddet paa en levende Hest, og jeg har aldrig overværet et Væddeløb. Det kunde derfor synes, at Æmnet ligger mig lidt fjernt.

Men jeg har en god Ven, der er en af Danmarks ypperste Væddeløbsryttere. I hans stilfulde Stue hvis Vægge er behængte med Fotografier af ædle og berømte Heste, og hvis Skabe og Chatoller prydes med alle de Sølvopsatse og Bægre, han har samlet sig sammen i Aarenes Løb, sad jeg forleden Aften, bænket i en magelig Sofakrog med en Whisky foran mig, og Pasiaren faldt paa de forestaaende Løb.

Saa var det, han fortalte mig følgende om, hvad en Rytter føler og tænker før, under og efter et Væddeløb.

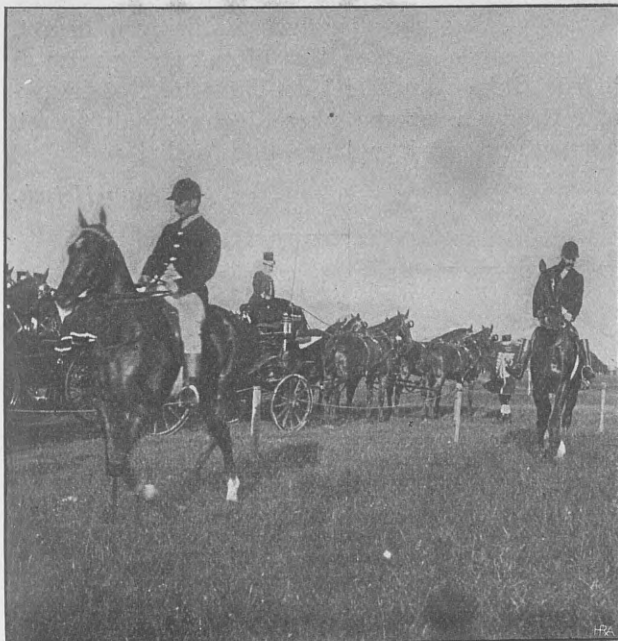
»I den sidste Del af Træningen er man kommen paa det rene med, om der er Chancer eller ej. Hesten er

gjort lydige — det tror man da — for Forhindringer, og den sejrer jævnligt i smaa private Prøveløb. Haabet stiger. Ens Tanker krese tættere og tættere om Løbet, og Opløbet, om den smukke Sølvpræmie, som man er ret menneskelig begjærlig efter. Al Tanke om det farlige for Kroppen, Liv og Lemmer, er borte.

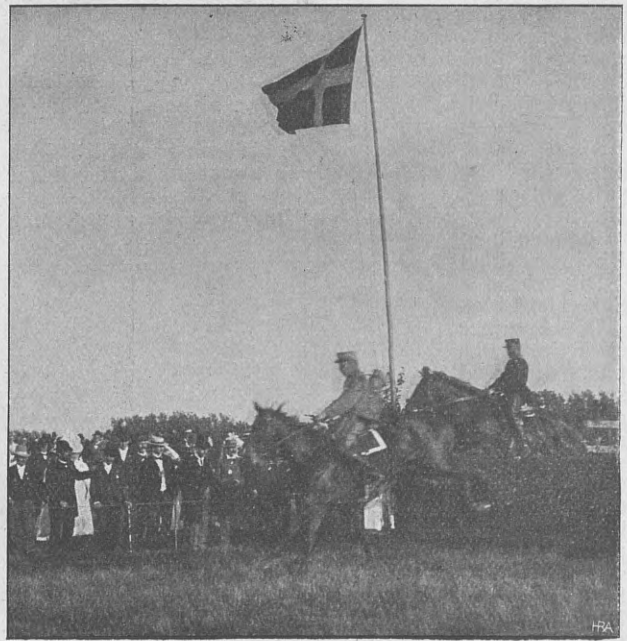
Nu vel, Hesten tegner godt. Saa kommer de faa Dage forinden Løbene, hvor samtlige Ryttere fra alle Landets Garnisoner møder paa Væddeløbsstedet. Man er rasende nysgerrig efter at erfare noget om de andre Heste og søger en lille Match, ved hvilken man dog nødig vil blotte sig selv altfor meget, og giver sig selv »Tips«. Et Uheld, som rammer en Kammerat under Træningen, beklages oprigtig, selv om han er Konkurrent. Sindet er i saadanne Dage ret modtageligt, man føler ingen Lyst til at være skadefro.

Inden Løbet kjender man altsaa sine Medryttere og deres Heste. En Rytter med Passion rider nu Løbet i Tankerne mange Gange om Dagen, forestiller sig Kombinationer af alle Vanskeligheder og beslutter, hvordan han vil imødegaa dem. Selv om meget maa forandres, naar Situationen virkelig indtræder, saa er dog saadanne Fantasiridt, hvor jeg har gjennemtænkt kritiske Tilfælde, mere end én Gang kommet mig til Nytte.

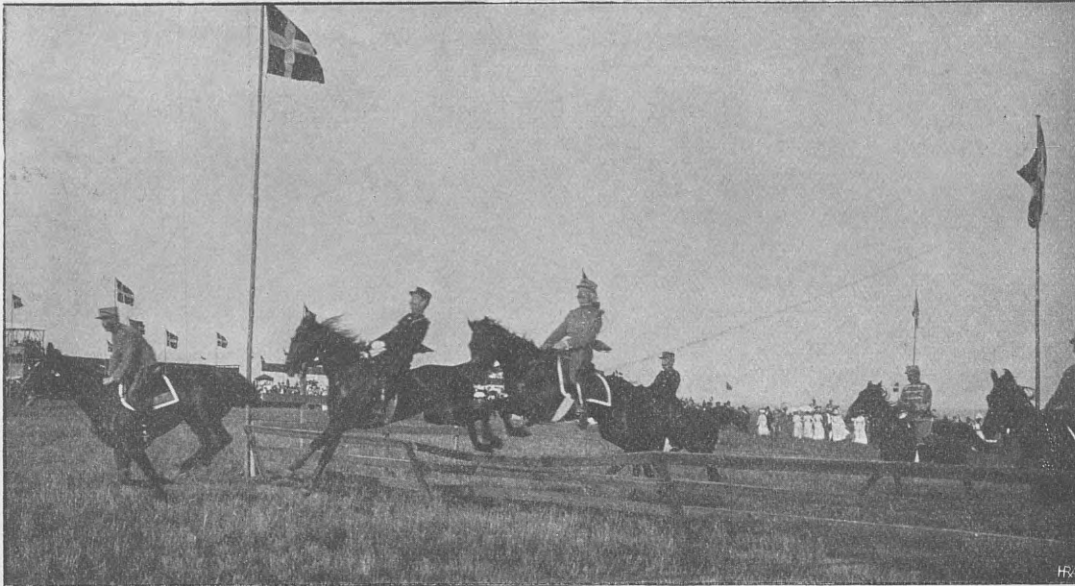
Dagen oprinder, man har alt i Orden og er falden i

Rytterne rider ud.

Over Forhindringen.

En Forhindring tages.

en behagelig Ro, glæder sig til noget stort og æggende. Spiser kun lidt, drikker intet, overlader saa meget som muligt af den Ulejlighed, som ens Person kræver, til en god Ven.

Saa er der kun en halv Time, til Løbet begynder. Man vejer sig selv, Sadeltoj m. m. og passer Vægten nøje til. Hvis man nu er nervøs, da er det ubevidst. Selv forekommer man sig snarest lidt døsig rolig, lidt distrait maaske, man tænker egentlig kun paa at komme afsted, faa begyndt.

Nu er vi alle til Hest, Opsadlingen er omhyggelig eftersat af en paalidelig Ven. Hvor det dog varer længe, inden der ringes til Start! Jo, nu kom det. En for en saa rolig som mulig forbi Dommertribunen til Stedet, hvor Starteren venter med sit lille røde Flag.

Man arrangerer sig paa Linie, rasende Utaalmodighed blandt Hestene, pirrelige Bemærkninger blandt Medrytterne — de synes bagefter aldrig, at de har været ubehagelige. — Starteren: »Er d'Hrr. klar? Nej, nej ikke mase frem, klar! Rid!« og det røde Flag synker til Jorden.

Tærningerne ere kastede.

Hesten vil helst give alting straks, og saa kommer en fornuftig Rytters Tanker: »Saa, saa ikke vildt, værsgod, kom rolig i Sving, ja, det er godt; hvem fører? Naa han, ja værsgod, det har god Tid, Du rider for rask, min Ven, men jeg lader mig ikke narre; naa der er en Forhindring, første Mand fint over, og Du selv, jo, Feltet er frit, Afspringet passer, og saa . . . , aa vi er jo forlængst ovre og nær ved den næste.«

Au, der faldt Din Kammerat, Du holder lidt til Siden og ser ned under Springet paa hans Ansigt, der ligger stille og ser op i Solen. Altsaa et stærkt Sjok, mulig Hjernerystelse, gid han ikke har faaet for meget. Men

Chancen for Uheld er rykket

Dig selv et Skridt fra Livet.

Der kommer et Sving. Pas paa, Viljen skal svinge, før Svinget er der, Tangenterne drager som et Scylla, og mangler Runtinen, er ikke hver Nerve forplantet til Hesten og Vægten lagt paa rette Maade ind, da triumferer Cen-

trifugalen; mulig ligger Du i Snoren og roder til latterblandet Bestyrelse for Publikum, i heldigste Fald har Du tabt uberegneligt.

Men Hesten lystre, de indvendige Stænger passeres næsten ængstelig tæt, og hvad er dog det? Uden Ulejlighed er man kommen forrest i Flokken.

Man aander stærkt, men føler et ubeskriveligt Velvære. Saa, nu kun en Hurdle tilbage, passeres glat, og nu gælder det

Opløbet, men hvorledes? Er der andre, som lure med friske Kræfter bagved? Eller kan de ganske simpelt ikke følge med?

Et Blik kastes lønligt ned ad den bageste Øjenkrog, nej, Du rider forrest, altsaa rid med Anstand. Hvad er det, en Hest paa Siden, og lidt forbi. Ja ja, Sejren skal koste noget! Et let Rap af Piskan, Sporen til, jo, Gud være lovet, det hjalp. Ja, saa hæng i, nu i samme Sving som Hesten, følg med som i en Gyng, ingen slappe Tøjler, Armene følge Hestens Hals, som den hæver sig og strækkes, Sædet dybt i Sadlen, Naboen glider jævnt tilbage.

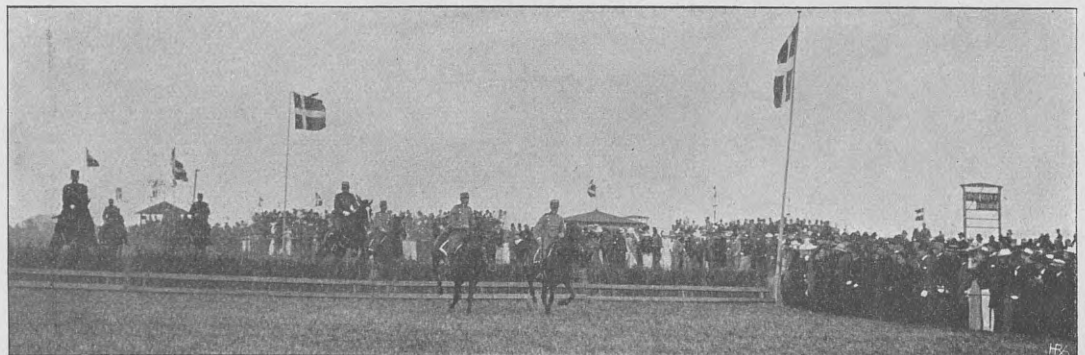
Der er Dommerpælen, Sejer! Indvendig næsten Latter, Jubel, Bifaldsraabene høres knap, taknemmelig standser man saa lempelig og langsomt det tro Dyr, klapper det paa Halsen og vender om for at ride til Vægten.

Belønningen venter, Publikum gratulerer; saa rolig som mulig, men indvendig saare glad tager man mod det hele.

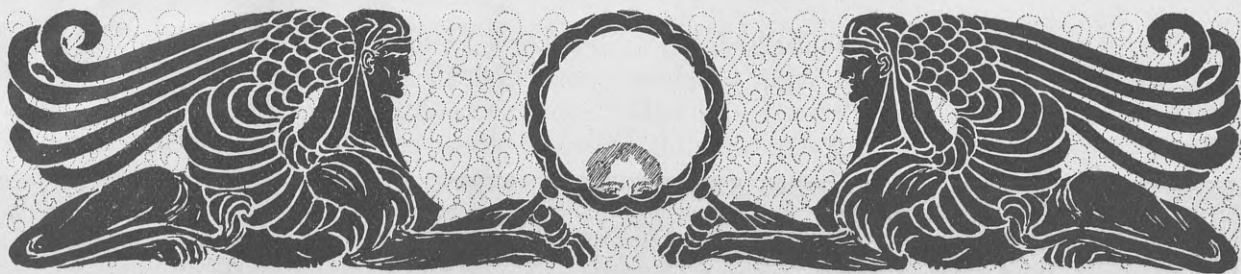
Reaktionen kommer først om Aftenen, naar man træd og forsviret lægger sig til Ro. Tiden er gaaet med oprømt Repeteren af Begivenhederne, Højtrykket holder sig længe.

— — — Jeg har gjengivet Skildringen ordret, som han gav mig den. Ikke tilføjet en Stavelse af mit eget, ikke retoucheret det ringeste. Det er derfor i Grunden ganske uberettiget og malplaceret, naar jeg underskriver denne lille Artikel

Gustav Hetsch.

Over Hurdlen.

NR. 1.

GÆTTE-FRISE.

Af danske Forfatteres og Maleres Skitsebog.

Vor Gætte-Opgave.

Vi præsenterer herved for vore Læsere 15 Smaa-*bidrag* (heri medregnet ovenstaaende Frise) af 15 danske Forfattere og Kunstnere og beder dem prøve deres Skarpsindighed paa at udfinde, hvem der er Ophavsmand til hvert enkelt af Bidra-

gene. For de bedste Løsninger udsætter vi en Del kunstneriske Præmier, nemlig: I.

Husar til Hest, Oliemaleri af Professor Frants Henningsen (Størrelse ca. 22" × 18").

II. *Badehusbroen*, Motiv fra Hellebæk, Oliemaleri af Prof. Godfred Christensen.

(St. ca. 13" × 23"). III. *Natstemning*, Udsigt fra Herregaardsværelset, Pastel af Fru Agnes Slott-Møller, IV. *Malkepigen*, Akvarel af Professor J. Dalsgaard (lille). V. *Adam graver Tisler*, Akvarel af Joachim Skovgaard (lille). VI. 6 *Originaltegninger i Kul* af Knud Larsen. VII. 7 *Originaltegninger i Pen og Blyant* af Carl Thomsen. VIII. *En Række Originaltegninger* af Erik Henningsen. IX. *En Række Originaltegninger* af Louis Moe. X. *Tre Selvportræter* af R. Christiansen, Alfred Schmidt og Axel Thiess. Præmierne vil efterhaanden blive udstillet i Presseudstillingens Depechesal.

For at lette Besvarelserne er hvert af de nedenstaaende Bidrag betegnet med et Numer fra 1—15. Vore Læsere maa da indsende deres Besvarelser ved at udfylde det Skema, der findes trykt paa Side 71, altsaa saaledes affattet:

Nr. 1. »Gætte-Frise« er tegnet af N. Hansen.

Nr. 2. »Spejlets Glæder« er tegnet af H. Petersen osv.

Hvis man ikke tror at kunne udfinde, hvem der har forfattet eller tegnet alle 15 Numre, kan man alligevel deltage i Konkurrencen. Præmierne uddeles udelukkende ef-

ter det Antal *rigtige* Gætninger, en Læser har indsendt. Hvis nogen skulde opgive rigtigt alle 15 Malere og Forfattere vil han blive særlig belønnet, idet første Præmie da vil blive Professor Fr. Henningsens *Husar til Hest*, Professor Dalsgaards *Malkepige* og 6 *Originaltegninger i Kul* af Knud Larsen. Ellers vil de 10 ovenfor angivne Præmier blive fordelt enkeltvis. Hvis flere har samme Antal rigtige Gætninger at opvise, vil Lodtrækning afgøre Præmieringen.

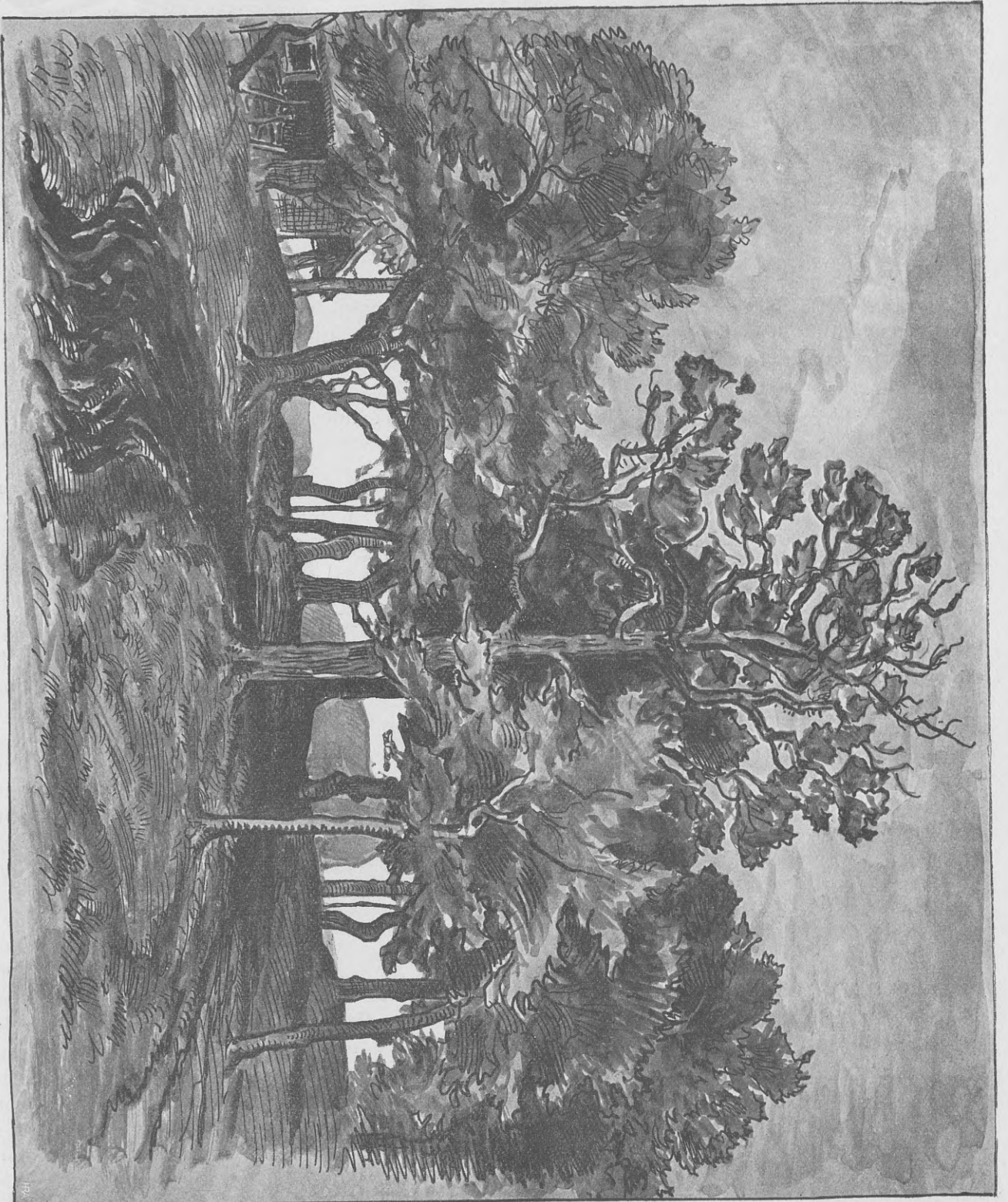
Vi skal selvfølgelig ikke give vore Læsere nogen som helst Oplysning, der kan føre dem paa Spor efter det enkelte Bidrags Forfatter, men

NR. 2.

SPEJLETS GLÆDER.

NR. 3.

TRÆGRUPPE.

som en Art Fælles-Vejledning skal vi kun forudskikke, at alle Bidragyderne er kendte, den overvejende Del af dem endogsaa meget kendte. De tilhører alle Lejre, alle Genrer og alle Aldre. 1 af Forfatterne er født før 1840, 2 Forfattere og en Maler er født før 1850, 2 Forfattere og 3 Malere før 1860. De øvrige er født 1860 eller senere.

Besvarelserne af den Opgave, som vi altsaa hermed stiller vore Læsere maa være os i Hænde *senest 25. Juli* i Brev adresseret til Redaktionen af »Spejlet«, Østergade 23 og mærket »Opgaven«. Meddelelsen om Udfaldet af Konkurrencen gives i »Spejlets« sidste Numer for 10. August.

Julehilsen.

Nr. 4.

GID Julens Glæde, Julens Fred
Maa sænke sig til Eder ned!
Hver Lyd af Livets Strid og Larm
Forstumme nu i eders Barm,
Mens Juleenglens Vingeslag
Forkynder Herrens Fødselsdag,
En Hilsen gaar fra Hjemmets Vraa
For i det fjerne jer at naa
Med Bud fra os, som har jer kær
Hvis Hjerter I er stedse nær.
Skønt skilt fra eder i det Fjerne,
Vi se den samme Julestjerne,
Hvis Himmeglans er os en Trøst
For alt, hvorpaa vi her led Brøst,
Og som os alle leder hjem
til Paradisets Bethlehem.

Men udenfor stod Moder og blev utaalmodig. Hun dundrede paa Døren, kom ind, begyndte at tale, tog Fader under Armen og førte ham fra det ene Sted til det andet for at se paa Billedet.

Saa standsede Maleren hende: »Ved De hvad, Frue, De maa altid sidde stille, naar De er herinde, ellers misklæder De Billedet. Med alle de Bevægelser bliver Deres Udtryk virkelig for tilfældigt.«

»Det var saa mærkværdigt træffende,« sagde Fader altid, »nu havde han malet meget længe paa Billedet og tilmed kendt din Moder saa nøje, lige fra hun var Barn; en forbavsende fin og træffende Lighed havde han netop faaet frem, det var netop blevet et vidunderlig sandfærdigt Digt over hendes Person og Væsen, men Manden talte sandt, i det enkelte Udtryk hos din Moder kunde der stundom være noget saa tilfældigt — Pokker véd, jeg kommer aldrig helt til Bunds i det Ord, saa rigtigt var det.«

Min Moders Portræt.

Nr. 5.

Brudstykke.

DEN første Kvinde, jeg har elsket, er min Moder — og hun var død.

Inde i Faders Værelse hang hendes legemsstore Billede, malet i Moders seks og tyvende Aar. Hun sad der, med Hænderne i Skødet, og et Blik, der saa frem for sig.

Fader har tit fortalt mig, om dengang baade Maleren og han vilde overraske Moder med den haandskaarne Ramme og derfor hængte Billedet op alene, da det nu omsider var blevet færdigt. Kunstneren stod længe og betragtede Maleriet paa dets Plads, saa hen over Væggen, rundt omkring sig og derefter igen hen paa Billedet og ud ad Vinduet.

»Ja,« sagde han, »for en Gangs Skyld er jeg tilfreds. Det Billede staar til Tapetet og de andre Billeder og Møblerne og Gulvtæppet og Udsigten her over Kjøbenhavns Gammeltorv med Valbykoner og Guldæblespringvand. Og saadan skulde det være. For hun er da et Menneske, der lever lige her og ingen andre Steder i Verden eller, rettere sagt, i Byen.«

Sikken et dejligt Barn — og tænk, at det er os to's.
FORÆLDREGLÆDE.

NR. 6.

Ung Abild.

Nr. 7.

VED Solens Opgang ligger en Urtegaard
i uforstyrret Fred bag hvide Mure.
Fra Portens Taarnglug vogter Havens Kure
med Sølvhjelm paa lokket, guldgult Haar
og Flammesværd i Haand, en evig Vaar.
Forinden skinner alle Farver pure.
den blaa Gudshimmel, flammehvid i Syd,
det grønne Græs, hvor fromme Urter prange,
Viol og Lilje, Smørblomst og Tusindfryd,
det røde Guld, der gruser Havens Gange.
Hen gennem Luften bølger blide Sange
og Engleharpers klingre Strengelyd . . .

I Urtegaarden gror et Træ blandt mange.

Dets unge Grene drages lindy og blødt
i Silkeærmer smaa med Puf og Poser,
paa hvert et Ledemod et Brus af Roser,
hvis skære, hvide Blade randes rødt —
for hver en Blomst en Duft af bittersødt,
en sælsom Blandingsduft af Fryd og Smerte . . .

Der staar en Abild midt i Havens Hjærte.
Dens Liv har Blomstring. Og dens Længsler Flugt.

Men Dagen lider. Dagens Sol er slukt.
Og Urtegaardens Himmel fjærnt sig hvælver,
de lyse Nætters Himmel af Gletscheris.
Fra Mulden driver varm og tung en Dis,
hvori omtaagede Stjerneøjne skælver.
Keruben taber ør sit Flammeris
og slumrer ind bag Gluggens Gitterlaage . . .

Og Maanen selv forvandles til en Taage,
der bølger, flænges, hvirvles bort i Dans,
hvor hvide Arme smidigt fletter Krans
og hvide Fødder spidises over Bunden . . .

En Gysen risler gennem Abildlunden.

Men Elverlegen gaar bag klare Lin.
I Nattens Stilhed alle Lyd forstumme,
kun Straalens Plasken i en Springvandskumme
klimprer sin Melodi, en sprød og fin.
Den krydrede Natteluft er hed som Vin . . .

Den unge Abild svimler som beruset.

Da svirrer over Haven Vingesuset
af Milliarder smaa Insekters Hær.
Og som en vældig Sky, der fjærnt og nær
bedækker Himlen tyk og filtret, kruset
den slukker Sommernattens blege Skær
og sænker sig blandt Urtegaardens Trær.

Et Nu — og Abildgrenens Silke plettes.
Langs alle Grene hænger Bundt paa Bundt
af griske Skadedyr, der kravler rundt
og borer Brodden ned, hvor Frugten sættes . . .

Abilden krymper sig. Den lider ondt.

Og Blomstens Foster, endnu bitte lille,
bulner med et og rødmer sygt og sart.
Saa løsner Stilken sig til Fald og Fart.
Og kærnetomme Abildens Frugter trille
som Stjernedryp fra Nattens dunkle Kilde.

„Er vi der snart?“

Nr. 8.

Brudstykke.

SORGEN kom til det lykkelige Hus. Pludselig, forfærdende, lammende. Den unge livsglade Fru Kate Jürgens fik en Foraarsdag et Ildebefindende med høj Feber. Hun gik til Sengs og Huslægen hentedes. Han erklærede det for et stærkt Tilfælde af Influenza. Næste Dag konstaterede han Lungebetændelse, og paa Sygdommens femte Dag døde Fru Kate. Hun havde selv ingen Anelse haft om Faren. Og det sidste Døgn henlaa hun uden Bevidsthed. Hun fantaserede om Rejsen til de store, brogede Byer og de sollyse Middelhavskyster, som hun elskede. Ustandselig kørte hun paa Jærnbane. Over gængende Broer og gennem gungrende Tunneller. I febrilsk Angst for ikke at naa Maalet. Hun knugede sin Mands kolde Haand i sine klamme, hede Hænder og spurgte med barnlig Graad i Stemmen: »Er vi der snart? Er vi der snart?« Kun nogle faa Sekunder lysnede Bevidstheden i hende. Hun slog et Par store, klare Øjne op, smilede vemodigt og en Smule drillende og sagde: »Skal det blive godt at være alene? . . . Længes du efter at slippe fri for din Plageaand?«

Ordene skar ham ind i Hjertet. Han følte et harmfuldt protesterende Skrig trænge sig frem. Men han betvang sig. Han sad jo ved en Sygeseng og hun vidste ikke, hvad hun sagde. Mildt, men fast mødte han hendes lidt skadefro Blik og sagde med øm Sagtmodighed: »Kate, Kate, at Du kan nænne!« Hans Øjne fyldtes med Taarer, og han kyssede hendes magre Hænder. Saa lo hun og straks efter græd hun. Men i det samme var hun atter paa Rejse, i Toget, der dundrede over Broen og gungrede gennem Tunellen. »Er vi der snart? Er vi der snart?« — — —

NR. 9.

HUSARER.

Drenge.

Nr. 10.

Roman-Brudstykke.

DET var Sommer nu. Varmen stod stille og legede over Jorden, tindrende, med doven Vellyst og bløde Lader — som Aaens Fisk. Langt inde dirrede Klippeplateauets Bryn i et uroligt Flimder af hvid-blaat; nedenfor strakte Markerne sig hen under den bagende Sol; det drev over dem som Krudtrøg, naar Rugen dræede. Indover stod Køerne i lange Rækker, de hang tungt med Hovedet og holdt Halerne i jævn svingende Bevægelse.

Derinde sprang nok Aaen af Sted, men herude gav den sig god Tid og skabte en bred Eng, inden den skar sig gennem den tørre Klit og lydløst gled ud i Havet.

Paa Engen græssede Stengaardens Ungkvæg og Stude, vel et halvt Hundrede Stykker i alt. De fleste laa ned, nogle stod med Hovederne ind til hinanden og gumlede med lukkede Øjne. Der var ikke et Menneske at se.

Men saa lød der Stemmer inde i Klitternes smaa Graner, og en nøgen Dreng kom til Syne, og en til. Deres Legemer stod som gyldne Funcker i Luften, idet de løb over Marehalmen og Engen med hver sin lukkede Hue i Haanden.

De satte sig paa Aabredden med Fødderne i Vandet og aabnede forsigtig for deres Fangst — det var Guldsmede. En for en, som de krøb frem i den snævre Aabning, nappede Drengene Hovedet af dem og lagde dem i Græsset. Ni var der i alt,

og ni Gange 35, ja det blev da over tre Kroner! Den mægtige Sum gjorde Pelle skeptisk. »Er det nu ikke Løgn bare,« sagde han og slikkede sig paa Skulderen, hvor han havde et Myggestik. Det hed sig, at man fik 35 Øre for Stykket inde paa Apoteket.

»Løgn?« for Rud op. »Jo, det kan godt være,« føjede han spagfærdigt til, »det er nok Løgn, for det er saadan noget altid. Du kan jo give mig dine ogsaa.«

Men det vilde Pelle ikke.

»Saa giv mig Tiøren da, saa skal jeg sælge dem for dig. De koster 35 Øre, for det siger Landvæsens-eleven.«

Pelle rejste sig, ikke for at hente Tiøren, for den vilde han ikke give fra sig for alt i Verden, men for at forvisse sig om, at den endnu laa i hans Vestelomme.

Da han havde bortfjernet sig, løftede Rud hastigt en Græstørv i Brinken, stak noget ind under den og sprang i Vandet. Og da Pelle atter nærmede sig, krøb han i Land paa den anden Side og satte i Rend.

Pelle løb ogsaa, i korte hastige Spring. Han vidste, at han var den hurtigste, og det gjorde ham kaad. Han slog med Hænderne ned efter de gule Blomster under Løbet, svejdede til Siderne som en Ballon, stejlede og stampe i Jorden — og for frem igen. Saa lukkede de smaa Graner sig om dem begge, Toppenes Bevægelser angav, hvor de løb, fjærnere og fjærnere, til alt blev stille.

Paa Engen gumlede Kreaturerne med lukkede Øjne og vagtsomme Øren, Varmen stod og legede over Jorden, flimrende, gispende — som en Fisk i Vand. Det summede tungt og bedøvende. Lyden kom alle Vegne og ingen Steder fra.

Oppe over Agrene kom et stort stærkt Kvindfolk gaaende. Hun var i Skørt, Særk og Hovedklæde, hun skyggede med Haanden for Øjnene og spejdede. Saa skraaede hun ned over Engen, fandt Drengenes Madkurv, tog dens Indhold og stak det ind under Særken paa sit fede, svedige Bryst. Og hun tog Retningen mod Havet.

Det brast i Granernes Bryn deroppe, og frem kom Rud, med Pelle hængende paa sin Ryg. Ruds altfor store Hoved hang forover, han vaklede i Knærne, hans Pande, som faldt ind ved Øjnene og sprang stærkt frem oppe i Haarlinien, var fuld af Rynker og Buler. Begge Drengene var skoldede over hele Legemet af de spidse Grannaale. Pelle lod sig falde ned paa Engen og blev liggende paa Maven, Rud gik langsomt hen efter Tiøren og rakte den nølende til Ejermanden.

Pelle saa kærligt paa Mønten. Han havde haft den nu i to Maaneder og hver Dag købt tyve Ting for den; der fandtes ikke den attraaværdige Ting, som han ikke i Tankerne havde erhvervet sig. Altid tilskyndede den ham til at give den ud, saa kom den med ét Forslag, saa kom den med et andet. Bare trille, altid trille, det var det, den længtes efter; og det var, fordi den var rund, sagde Faderen. Men Faderen havde ogsaa sagt, at blive rig det var det samme som at stoppe Pengene i Farten — og Pelle vilde være rig. Og saa kriblede det dog stadig i Fingrene paa ham efter at give Tiøren ud, give den ud saadan, at han fik alting for den, eller noget han kunde have hele sit Liv.

De to Drenge sad igen paa Aabredde med hindaanden om Halsen. De talte om deres Legemer og kævledes saa smaat om, hvem der var bedst udstyret: havde det største. Pelle, der var harmonisk bygget og barnlig trind, misundte Rud hans store Hoved og unaturlige Smidighed — han kunde lægge Fingrene tilbage ad Haanden.

Rud sad og øvede denne Kunst for at drille Pelle, han havde endnu Pryglene i frisk Minde. Pludselig holdt han inde: »Skal jeg saa have Tiøren? Saa faar du ti Kroner, naar jeg bliver stor.«

Pelle grundede lidt: »Nej, for du bliver aldrig stor — du er jo en Dværg.« Der var skær Misundelse i Stemmen.

»Det siger Soen ogsaa. Men saa viser jeg mig frem og tjener mange Penge.«

Det gjorde ondt i Pelle. Skulde han give ham hele Tiøren — for slet ingenting? det havde endnu ingen gjort, at han vidste. Og saa engang kanske, naar Rud blev rig — »vil Du have den?« spurgte han.

Rud rakte begærlig Haanden frem; Pelle spyt-

tede i den. »Vi kan vel spise først«, sagde han og gik over efter Madkurven. En Stund stod de og gloede paa den tomme Kurv. »Soen har været her«, sagde Rud og rakte Tunge. (Det var hans Moder.)

Pelle nikkede: »Hun er en rigtig Satan!«

»En Tyvemær«, sagde Rud.

Pelle tog Maal af Solen. Naar han kunde se den ved at bøje sig forover og kigge gennem Skrævet, skulde Klokken være fem. Han begyndte at iføre sig sit Tøj.

Rud kredsede om ham. »Du«, sagde han pludselig, »hvis jeg maa faa den, saa skal Du faa Lov at piske mig — saadan som Du talte om igaar.«

I et Spring var Pelle oppe og henne ved en Gruppe Nælder. Han rykkede dem op ved Hjælp af et Skræppeblad, samlede hele Haanden fuld og vendte tilbage. Rud lagde sig paa Maven over en Tue, og Piskningen begyndte.

Aftalen var hundrede Slag, men da Rud havde faaet de ti, rejste han sig og vilde ikke mere. Pelle var rød af Spænding og Anstrengelse, Sveden stod i Perler ned ad hans slanke Ryg — han havde lagt godt i.

»Fem og halvfjerds«, sagde han febrilsk, hans Haand rystede.

»Nej, halvtreds kun — du slaar saa haardt. Og saa vil jeg have Pengene først.«

Pelle puffede ham omkuld med en uvillig Knurren og piskede løs, mens Rud borede Hovedet ned i Græsset og knugede Tiøren fast for at samle Styrke. Men for hvert Slag sank Pelles Lyst og Kræfter. Det var bare et Slid dette her, og Rud vaandede sig ikke rigtig, og Tiøren, hans dejlige Tiøre, gled længer og længer bort fra ham. Da han naaede til det 46de Slag, stak han pludselig i at tudbrøle, smed de optrævlede Nællestængler langt fra sig og løb over ad Granerne til.

Der sad han saa Resten af Dagen under en Klit og sørgede over sit Tab, mens Rud laa nede under Aabrinken og badede sit vablede Legeme med vaad Ler.

Senaftens da Solen sank, drev de to Drenge Kvæget hjem, og om Natten gjorde Pelle det, han foragtede mest af alt i Verden. Han luskede op og stjal Tiøren ud af Ruds Bukselomme.

Nattevandring.

Nr. 11.

*SOM jeg har gjort saa mangen Nat,
S naar Sønnen flyr mit Leje,
jeg driver om, mismodig, mat,
paa Villabyens Veje.*

*— Saa tyst der er i hver en Krog
og mørkt i alle Stuer,
kun fra en Hjørne-Lygltes Spids
et døsig Ildpunkt luer.*

*Et aandeagtigt Natteslør
staar over Vej og Haver,
hist svinger fra en Tørresnor
en Række hvide Kraver,
en ensom Mis sig lister om,
vi kender — jeg og Katten —
at aldrig er her større Fred
end Klokkeren to om Natten.*

*Hin travle Flok, som tripper om
ved Dag paa disse Veje,
sig strækker nu med Velbehag
paa Kamrets bløde Leje,
hensunken dybt i Blund og Drøm
bag trygge Slaar og Stænger,
ej anende, at ude gaar
en søvntræt Nattegænger.*

— *Jeg standser ved en Laage brat
og ser bag Frugttræ-Stammer
et Hoved paa et hvidt Gardin
i Lysskær fra et Kammer,
jeg ser en Skygge af en Ske,
en Flaske bliver rystet — —
da er det, som med et jeg faar
et sælsomt Tryk for Brystet.*

*Tyst gaar jeg bort, med Blikket vendt
op mod det hvide Klæde,
det er, som gik jeg paa et Gulv,
hvor jeg skal varsomt træde.
— Jeg vandrer hjem; min kære Flok
i tryggest Blund jeg finder
— hvor takker jeg den gode Gud
for disse røde Kinder!*

Skolen og Livet.

Nr. 12.

LILLE Grethe har intet medfødt Talent for Diskretion. Hun meddeler sig til hvem der i Øjeblikket er hende næst uden smaaligt Hensyn til, om Meddelelsen er egnet for hans Øre eller maaske just burde gaa forbi det.

Imidlertid er Verden jo ond, og det er fint at fornægte Naturen. Der gives Tilfælde i Livet, hvor en ung Dame af Stand maa holde sin Bøtte, koste, hvad koste vil. Vi havde da ogsaa efterhaanden ført Grethe frem til en betydelig Kultur. Det var virkelig en smuk Forestilling i Selskabslivets Elegance at se hende rejse sig fra Bordet, slaa et Par ligegyldige Slag rundt i Stuen, titte ud af Vinduet og marchere mod Døren, langsomt og med et An-

sigt saa tomt, som laa der hende ikke det mindste paa Sinde.

Da Grethe havde bragt det saa vidt og forresten udtømt de hjemlige Kilder for Aandsnydelse, kom hun i Børnehaven. Og der skete det forfærdelige.

Hun sad mellem elleve andre smaa Piger og lyttede til Frøkenen, der var midt i en fortræffelig Historie. Saa rejste hun sig, fordi det nu ikke kunde være andet, og gav den Forestilling, hvori hun var en Mester. Hun gav den saa godt, at Frøkenen stoppede op i Historien og stirrede betaget paa hende.

»Hvor skal lille Grethe hen?»

Grethe smilte forbindtlig, bar over med Frøkenens Mangel paa Takt og gik hen imod Døren. Der attrapperede Frøkenen hende, saa bestemt paa hende, men forstod pludselig Situationen.

»Ja . . . men saa maa lille Grethe sige det. En pæn lille Pige siger det og gaar ikke saadan uden videre sin Vej.«

Grethe saa usikkert paa hende. Der var ingen Tvivl mulig — det var Frøkenens Alvor.

Da brast det altsammen for Grethe, som briste kunde.

Og hun stod skamfuld og fortvivlet og fik Skænd som en ganske lille Tøs, skønt hun i Virkeligheden havde opført sig som fuldkommen *grand dame*.

Cyclens Triumf.

Mel.: I lille Kongensgade.

Nr. 13.

A T Folk dog gider klage: Ak, vi har ingen Heste mer!
Aaja aaja osv.
Nu som i gamle Dage vi Helte har paa Væltepe'r!
Aaja aaja osv.
Leonidas han blev punkteret ved Thermopylæ,
Ung Absalon det Fæ
Blev hængende i et Træ,
Men dersom han blot havde brugt en Klat af Pengene
Til Cycle, — var han aldrig bleven hængende!

Diogenes, den Odder, han trillede med Tøndebaand,
Aaja aaja osv.
Kong Erik Lam, det Fjols, holdt kun Styret med sin
tynde Haand,

Aaja aaja osv.
Lad Griffenfeldt end have været meget flink Jurist,
Han faldt dog af tilsidst,
For han var ej Cyclist,
Og det var kun, fordi Svend Tveskæg ikke cycle gad,
At Danmark led et Nederlag ved Stiklestad!

NR. 14.

ALKOVEN.

„Kend dig selv!“

Nr. 15.

HVILKEN tvivlsom Leveregel er den antike: Kend dig selv! Rimeligvis har den i Tidernes Løb gjort ikke ringe Skade, dræbende for Instinktet, som den er. Ingen Bekymring ligger en sund Natur mere fjærn.

Hvad En duer til, lærer Livet ham af sig selv uden at han lægger sit Hoved i Blød. Behageligt overraskes han, naar han overgaar sine Forventninger, og om Brist i sin Fasthed eller Færdighed, om svigtende Mod eller glippende Evne oplyses han i afgørende Øjeblikke til sin Skræk og Skam; ingen Selvransagelse har kunnet meddele ham Erfaringen paa Forhaand. Uden al Anstrengelse lærer

Enhver sig da tilstrækkeligt at kende. Ungdommelige Grublere piner sig selv og keder Andre til ingen Nytte ved Undersøgelse af, hvordan deres Væsen i Grunden er. Jo mere de travler sig op, des udygtigere bliver de til Arbejd og Handling. Ingen Drik er mindre nærende end Ens eget Blod.

Den Selvbeskuelse, som anbefales med: Kend dig selv! menes at fremme Selvudvikling. Men Selvudvikling er et daarligt Ord, som leder til den Tro, at Selvets Forandringer foregaar ved, at noget sammenrullet udfoldes. Der udkræves tvertimod stærke uforudselige Tilskyndelser udefra til at den saakaldte Selvudvikling kan foregaa, og den har ikke sjældent Karakter af en Forvandling som Insekternes, under hvilken Aandslivet skifter Form og lægger nye Egenskaber for Dagen.

Hvad Presseudstillingen har fremdraget.

III.

Af nedenstaaende fem historiske Løbesedler bringer den øverste Meddelelse om Martsministeriets Dannelse i 1848. De fire andre taler for sig selv.

I dette Dieblit ere D^r. Hvidt,
Clausen, Lehmann, Konrad
og Eschering kaldte til Hans
Majestæt Kongen.

Torsdag d. 22. Marts Kl. 10 Førmiddag.

2det Nummer.
Telegraphen.
Daglig udgaaende Nyheds-Tidende.
Udgangssted: Nr. 12.
Dato: Onsdag 29. Juni. 1864.
420.

Als er indt angrebet.

Depecher.
Freg. Krigsministeriet
Svanden har nu angrebet Als.
Følge Medling fra General
Stammann af Kl. 6 daae Voer.
rifer en bing Kamp Dia Vorr.
holbye og betydelige Tab riltboze.
mellem Skibe og Søbatterier.

Rogtræteriet, Gøteborgs Gade 19.

Pro. Skindergade 21. | Fr. Chr. Pio. Skindergade 29.
Dagene
Nr. 1. **1848** Torsdagen den
12. Mai.

Meddelelse fra Flaaden.

Sbefen for vedboes Escadren melder til
Marinemagisteren, Teleqram fra Christian-
sand den 11te Mai Aften.
Den 9de Mai kæmpet mod øster-
rigte Krigater og pr. udfisste Kanon-
baade i Helgolandsbugten fra Kl. 2
til 4½ E. N. breen Stjenden ind paa
Helgolands Territorium for grund-
fludt. Escadrens Lab 14 Døde 54
Saarede.

Løbeseddel fra **„Politiken“**
Torsdag den 4. Februar 1886.

Horups indirekte Majestætsførermølses-Sag.
Ved Højesterets i Dag Kl. 9½, afsagte-Dom
frilandes Horup.
Kommissionsdommen led paa 6 Maaneders
slupelt Fængsel.

Løbeseddel **„Nationaltidende“**
Mordforsøg
imod
Konstitutionspræsidenten.

Da Konstitutionspræsident Estenp idag
mellem Kl. 4 og 5 kom kvaderende inden
for sin bolig paa Tolbodscien, affyrede en
ung Mand ved Navn Nasussen, Revol-
gray, 2 Skud paa ham af en ieldigvis ikke
ver, men ja are de ham heldigvis ikke.
To Førbigaende, Skibsfører Garrien og St.
Løge Rørn, som i det samme kom forbi,
areb Førbryderen, som de bragte til Politi-
kationen.

Fremtiden.

GERH. HEILMANN.

Til Hr. Henri Dunant, Grundlæggeren af det røde Kors, den ene af Nobel-Fredspræmiens Modtagere, rettede vi følgende

Spørgsmaal II.

Hvorledes vil Fremtidens Arbejde for Freden komme til at forme sig? Mener De, at det vil faa sin Vækst ved en voksende Folkestemnings Tryk? Eller tror De, at det hovedsagelig vil fremmes ved Statschefens Indskriden og ad diplomatisk Vej? Tror De paa Muligheden af et Fredsforbund af Europas forenede Stater?

Skønt Henri Dunant er midt i 70'erne og hans Helbred er meget svagt, har han gjort os den Ære at sende os nedenstaaende:

Henri Dunants Svar.

Jean Henri Dunant,
f. 8. Maj 1828.

Deltog som Læge i Slaget ved Solferino og virkede ved sit kort derefter udgivne Skrift En Erindring fra Solferino og en langvarig energisk Agitation for Indstiftelsen af det røde Kors, international Forening til Pleje for de Syge. Blev endelig Ophavsmand til Genferkonventionen, i Henhold til hvilken Militær-sygeplejen og de Lazaretter, hvorover de internationale røde Korsmærker vajer, neutraliseres. Modtog i 1901 den ene af de to Nobelpræmier. Lever for Tiden i Heiden i Schweiz, højt æret for sit Arbejde i Menneskehedens Tjeneste.

*En définitive, il faudrait obtenir, partout, des Manifestations nationales, et même internationales, sans cesse renouvelées, afin de faire comprendre à tous la nécessité de la paix et l'horreur de la guerre. Une réaction est réclamée contre le militarisme et les armements à outrance; le remède moral pour conjurer les guerres est aussi nécessaire que la préparation des secours matériels en faveur des victimes de la guerre. Il est à craindre que les peuples soient cruellement punis de leur indifférence et de leur aveuglement au sujet de la pacification internationale. Néanmoins, quoiqu'il puisse arriver, quelques soient les événements qui peuvent surgir, il ne faut jamais se décourager. Arrière l'égoïsme et l'apathe —
Persévérance et bon courage.*

H. Dunant

Fondateur de l'Œuvre des Croix-Rouge

Slutningen af Henri Dunants Brev i fotografisk Gengivelse.

REMTIDENS Arbejde for at skaffe Fredstanken Udbredelse vil gaa i dobbelt Retning.

Bevægelsen maa hente sin Styrke fra den offentlige Mening i de civiliserede Lande. Men paa samme Tid er det af Vigtighed at faa Statscheferne til at tage sig af Sagen, for at man lidt

efter lidt ad diplomatisk Vej kan nærme sig det Øjeblik, hvor Verdensfreden kan blive til Virkelighed.

Statscheferne ønsker Freden. Hs. Maj. Kejsler Nikolaj den Andens højsindede Initiativ er et afgørende Bevis derpaa. Men Statschefernes fredsvenlige Følelser maa i hvert af Landene

støttes, styrkes, opretholdes ved den offentlige Menings Tilkendegivelse.

Statschefen repræsenterer den nationale Opfattelse. Denne Opfattelse maa altsaa med Udholdenhed og Styrke erklære, at den ønsker Freden. Den maa ogsaa vide at bringe Ofre derfor.

Lad os med Styrke bearbejde den offentlige Mening gennem et formeligt Freds-Korstog. Den vil saa igen virke paa Diplomatiets og paa Regeringerne. Uden dens Hjælp kan man ikke naa til noget betydningsfuldt eller varigt Resultat. Hvis den offentlige Mening falder i Søvn, eller hvis dens gavnlige Virksomhed knækkes, vil Ligegyldigheden ogsaa naa de forskellige Nationers Statsmyndigheder. Det er af Vigtighed, nu mere end nogensinde, ved alle forstandige og rimelige Midler — gennem Pressen, Literaturen, Kunsten, Opdragelsen, Veltalenheden paa Prækestolen og Foredrags-Tribunen at sætte Propagandaen for Freden i Bevægelse med Udholdenhed, med Samdrægtighed, med Offervilighed, og at gøre det uden Ophold, uden Hvile, uden smaalig Beregning, mellem alle Jordens Folkeslag, i alle Samfundsklasser, lige fra Fyrsten til den mest uvidende Smaamand.

I denne Retning — og paa mange Maader — vil Skandinaverne kunne give Verden et prisværdigt Eksempel. Ikke at tale om, at det Eksempel, deres fremragende Nobel har givet, burde følges af Mange.

Kort sagt, det gælder om overalt at fremkalde nationale, og endogsaa internationale, Meningsytringer, og at de uophørlig fornyes, for at gøre Fredens Nødvendighed og Krigens Rædsler indlysende for alle. Der maa fremkaldes en Reaktion mod Militarismen og de overdrevne Rustninger; det moralske Middel til at besværges Krigene er lige saa nødvendigt som Forberedelsen af den materielle Hjælp til Bedste for Krigens Ofre. Det er at befrygte, at Folkene vil blive grusomt straffede for deres Ligegyldighed og deres Forblindelse overfor den internationale Fredssag. Ikke desto mindre, hvad der saa sker, og hvilke Begivenheder der i Fremtiden kan indtræffe, tør man aldrig tabe Modet. Bag Egenkærligheden og Sløvheden — Udholdenhed og godt Mod!

H. Dunant.

Grundlægger af »Det røde Kors«.

Det store Spøgelse.

En Fortælling. Af *Henrik Pontoppidan*. — Med Tegninger af *Knud Larsen*.

(Sluttet.)

I MIDLERTID var der bleven udsendt Folk fra Byen for at efterspore det bortflygtede Pigebarn. I Løbet af Formiddagen gennemsøgte Kærlighedslunden og alle Mosehuller og Mergelgrave i Byens Nærhed; og da man ved Præstens Tilbagekomst fik Vished for, at hun ikke havde søgt Tilflugt i Præstehjemmet, tvivlede Ingen længer om, at man kun vilde genfinde hende som Lig.

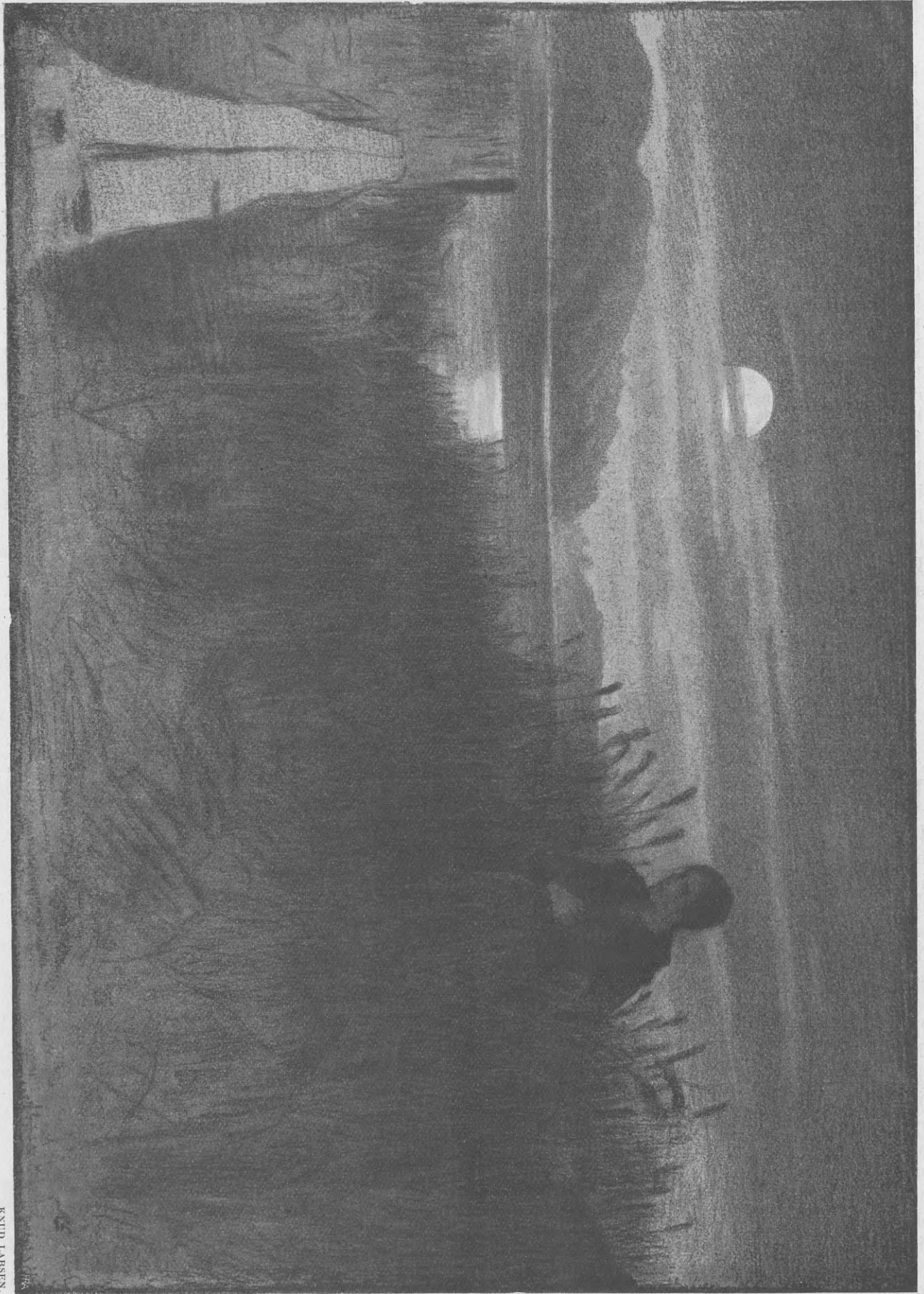
Kun Præstefolkene vilde stadig ikke opgive Haabet om, at hun skulde vende tilbage. Med deres strenge Fordømmelse af hendes Overtrædelse var de dog de eneste, der ikke vilde tro paa, at den kunde være bleven saa skæbnesvanger. De vilde, som de sagde, endnu haabe paa, at Kirstine med Guds Hjælp vilde komme »til sig selv«, hvormed de i dette Tilfælde mente den Effertanke og Fornuft, som Præsten ellers ikke anbefalede Folk at sætte deres Lid til i Angstens og Angerens Timer.

Men Dagen gik tilende, og de udsendte Folk vendte hjem med deres Stiger og Brandhager uden at have fundet det mindste Spor af hende.

Den Nat fik de to gamle Forældre ude i Husmandshytten ved Søen ikke Blund i Øjnene. De var begge som helt bedøvede ved Slaget. Mens Maanen igen fyldte den lille Stue med sit lighvide Lys, laa de henne i Sengen og rystede af Kuldegysninger under den svære Dyne.

Udenfor var det ogsaa denne Nat stille Vejrs under en høj og klar Stjernehimmel. Der rørte sig ikke et Vindpust. Ude over Søen hang Natteduggen som fortøttet Maaneskin, og rundt omkring var alt som tilhyllet af et Sølvørnsør — saa tæt sad Duggen i den Uendelighed af Spindelvæv, hvormed Marker og Træer var overspundne.

Nede ved Søen, omtrent ved det Sted, hvor den lille Vaskebro var bygget ud fra Bredden, blev der pludselig Bevægelse i Sivene. En Skikkelse løftede sig op af Taagen og saa sig spejdende omkring. Det var Kirstine. Den stakkels, samvittighedsslagne Pige havde holdt sig skjult der i Rørskoven hele Dagen uden endnu at have kunnet faa Mod til at udføre sin fortvivlede Beslutning. Dødsangst, Sult og Udmattelse

KNUD LARSEN.

havde tilsidst helt forvildet hende. Haaret hang i lange Tjavser ned under Hovedklædet, og hendes Klæder var vaade til op over Knæene.

Efter at Lyset var bleven slukket i Forældrenes Hus, havde hun allerede nogle Gange vogtet sig op imod det. Idet hun for hvert eneste Skridt stansede, saa sig om og lyttede, var hun et Par Gange kommen det helt nær, men ved den mindste Lyd, hun troede at høre, flygtede hun igen. Ogsaa nu forsvandt hun rædselsslagen ved Synet af Katten, der kom springende imod hende henne fra Huggehuset. —

Den følgende Morgen fortsattes Efterforskningen uden noget Resultat. Men om Eftermiddagen fik Byen Besøg af en vandrende Uldkræmmer, der fortalte, at han i Skoven hinsides Søen havde overrasket et afsindigt Pigebarn, der sad under et Træ og spiste Blade. Han havde villet tale til hende, men saa saare hun havde faaet Øje paa ham, var hun styrtet afsted og var forsvunden for ham i Under-skoven.

Nu fik man i Hast et stort Mandskab samlet for at anstille en formelig Klapjagt efter den Ulykkelige. Men det var forsilde. Hun var allerede død. I Rædslen over at være bleven set af Nogen var hun løbet lige ned til Søen; og efter endnu en kort Nølen havde hun kastet sig ud.

Her fandt man hende Dagen efter umiddelbart ved Bredden og med kun faa Tommer Vand over Hovedet. Hun havde, idet hun kastede sig ud, slaaet sit Forklæde op for Ansigtet og laa med Hænderne foldede som i Bøn.

Ude i Forældrenes lille Stue blev der om Eftermiddagen et livligt Rykind af Slægtninge og nysgerrige Kendinge, der kom for at bevidne de Gamle Deltagelse og tilbyde deres Bistand ved Jordeklædningen. Men da Kvinder fra Nabolaget vaskede og redte Liget ovre i Udhuset, sad Mariane paa Sengekanten og rokkede med sit store Hoved, idet hun under Graad blev ved at gentage, at Kirstine jo »slet ikke havde haft det nødigt«. Præstens havde vist tilgivet hende det, og Søren saamænd ogsaa.

»For vi har jo da i vor Ungdom selv gjort det samme«, slap det hende engang i Fortvivlelse ud af Munden.

Blandt de Besøgende var ogsaa Marianes gamle Fader, en 80-aarig Drukkenbolt fra Fatighuset, som straks, da han hørte om Ulykken, var rokket herhen, — mindre dog for at trøste, end fordi han mente, at der ved en saa usædvanlig Lejlighed maatte »falde lidt tilgode«.

Han sad en Stund og slikkede sig om sin tørre Mund og sagde saa, for dog at sige noget:

»Ja ja, Søren. Du var kanske ogsaa lige lovlig haard nok ved Barnet.«

Søren saa ved disse Ord misbilligende op paa Oldingen, men svarede ikke noget. Han havde overhovedet næsten ikke talt i de sidste Dage. Men om Natten, da han laa søvnløs og vendte sig i Halmen, blev Ordene ved at lyde for ham og med en stærkere og myndigere Røst. »Du var kanske lovlig haard ved Barnet.« Tilsidst begyndte ogsaa det gamle Skabs-Ur at snakke om det i Nattens Stilhed. Men Søren foldede sine Hænder som En, der værger sig mod onde Aander, og svarede med Skriftens Ord: »Den, som elsker sit Barn, tugter det tidlig,« . . . og han sov da ogsaa omsider trøstet ind.

Om Morgenen, endnu før Solopgang, stod han op, klædte sig ved Marianes Hjælp i sin Højtidsdragt og gik ind til Købstaden for — indtil Bogstaven tro mod Lovens Forskrift — »uopholdeligen« at mælde Dødsfaldet til Skiftrerten.

Det var en Gang paa stive tre Mil, men Vejen faldt ham ikke lang; han havde nok at tænke paa. Hans Ærinde paa Herredskontoret var hurtig besørget, og efter at have drukket en Skaal Kaffe til sin medbragte Mellemmad nede i en Beværtningskælder, begav han sig straks igen paa Hjemvejen.

Det var imidlertid bleven ud paa Eftermiddagen. Himlen var overtrukket, og der faldt en kort Støvregn. Søren mærkede dog ingenting. Han havde stadig saa meget at tænke paa. Det var den gamle Bedstefaders Ord, der blev ved at rumstere inde i hans Hoved, som i Forvejen værkede af Mangel paa Hvile og Søvn. Det forekom ham nu, at ogsaa Fuldmægtigen havde set saa underlig paa ham derhenne paa Kontoret. Han syntes ligesom at have kunnet læse en Anklage i hans Øjne, dengang han havde dypet Pennen for at skrive i Protokollen og spurgte om Kirstines Alder. Det var næsten, som om det havde staaet prentet paa hans Brilleglas: »Var Du nu ikke ogsaa lovlig haard ved hende, Søren Kousted?«

Der sprang en kold Sved frem paa Sørens Pande, mens han gik der paa Landevejen, hvor der efterhaanden blev mere og mere mørkt omkring ham, uden at han tænkte derover. Han gennemgik i Tankerne sin Bibel, og i Fortællinger som den om Abrahams Lydighed mod Guds Paabud fandt han lidt efter lidt paany Hvile for sit Sind. »Tro paa din Gud og dine Fædres Gud og hold hans Lov, og jeg vil være

KNUD LARSEN.

med dig alle dine Dage,« — det Ord havde trøstet ham i mangel Trængsel.

Han følte sig pludselig saa trætt, at han næppe kunde flytte Foden men maatte sætte sig paa en Skærvebunke ved Vejen for at hvile sig lidt. Han saa nu, at det var bleven lysere omkring ham og tænkte, at det var Vejret, der klarede ved Solnedgangen. Ude langsmed Himmelranden strakte sig ogsaa en rødlig Glød.

Lidt efter kom en Bondevogn kørende der forbi, og skøndt han ikke kendte Manden, bad han om Forlov at age med, hvad han da ogsaa fik. Men Manden saa dog lidt mistænksom paa ham; og da Søren var kommen tilsæde, blev han spurgt om, hvad han hed og hvorfra han kom. Søren nævnedes sin Hjembyes Navn, men den anden kendte det ikke og sagde, at den By maatte ligge langt derfra.

Nu først saa Søren sig rigtig om og opdagede,

at han befandt sig i en vildfremmed Egn. Saa forstod han ogsaa, at han havde gaaet uafbrudt hele Natten, og at den Lysning over Himmelranden, som han havde antaget for Aftenrøde, var Dagen, der gryede.

Han bad Manden om at stanse, og uden flere Ord steg han skamfuld ned og gik tilbage den Vej, han var kommen.

Det blev næsten Aften igen, inden han naaede Hjemmet.

Nogle Dage efter fandt Begravelsen Sted under stor Deltagelse. Præsten, der selv var stærkt greben af det skete, holdt en lang Tale, som ved sin Mildhed og sine mange Salmevers rørte mange til Taarer. Han var ikke af den Slags Dommedagsprædikanter, der i enhver Grav saa en Nedgang til Helvede, paa hvis Virkelighed han overhovedet officielt ikke længer troede. Men som Erstatning for Truslen om dette evige Pinested, som ikke mere med nogen Virkning kunde anvendes i en oplyst Menighed, talte han nu som altid om Samvittigheden. Idet han

benyttede den ulykkelige Piges sidste Levedage til ret at levendegøre for sine Tilhørere Syndsbevidsthedens langt forfærdeligere Gru, udtalte han, at i denne Syndsbevidsthed ytrede sig den himmelske Retfærdighed, som straffede Overtrædelsen ogsaa der, hvor Landsens Sæd og Skik ikke vilde anerkende en saadan, ja som ofte nedslog Synderne paa Trods af alle Love og Vedtægter, baade kirkelige og borgerlige. Hvad det derfor galdt om i alle Livets Brydningsforhold var at give Agt paa Samvittigheden, at være lydhør for Hjertets Stemme, for den indre Kaldelse, der var Guds Røst i Mennesket, ja Gud selv. Ikke udenfor os, men alene i vort eget Indre kunde vi finde den Rettesnor for vort Liv, som aldrig vildførte. End ikke i de hellige Bøger, end ikke i Jesu egne Ord, der jo i og for sig blot var døde Bogstaver, indtil den rette Aand levendegjorde dem, — nej, kun i

Menneskets eget Hjerte stod de evige Love opskrevne, hvorefter Herren engang i sin Visdom og Retfærdighed vilde dømme levende og døde.

Der var især en, paa hvem denne Tale gjorde et rystende Indtryk, — det var Søren. Han følte Præstens sidste Ord møntet umiddelbart paa ham; og han kunde næsten ikke faa sine Øjne op fra Jorden af Frygt for Anklagen, som han troede at læse i alles Miner.

Fra den Dag blev han mere og mere underlig. Han sad hver Aften med Biblen foran sig og Øjnene fæstede paa det Ord, hvortil han klamrede sig i den Storm, det Herrens Vejr, der havde rejst sig i hans Indre. »Den, som elsker sit Barn, tugter det tidlig.«

Ingen vidste, hvad der var i Vejen med ham. Ikke engang til Mariane talte han derom. Men som et Hus, der indenfra ædes op af Svamp, blev hans Skikkelse tydelig mærket af Samvitighedens Ødelæggelser. Paa hans blege Ansigt sporedes tilsidst Dag for Dag Virkningen af Spøgelserøsten i hans Indre.

En Søndag vilde han mod Sædvane hverken gaa i Kirke eller klæde sig i Helligdagstøjet. Da han heller ikke tog Bibel eller Postille frem, spurgte Mariane ham bekymret om Grunden. Han svarede da haansk, at Guds Ord jo bare var Løgn og døde Bogstaver, — det havde Præsten selv sagt. Men Væv og Præk havde man

nok af i Verden; det behøvede man ikke at gaa i Kirke for at høre.

Dermed gik han ud af Stuen.

Men Mariane, der var bleven helt forskrækket over hans ugudelige Ord, beroligedes igen noget, da hun gennem Vinduet saa ham staa der udenfor og lytte til Kirkeklokkerne, som hørt over Bakkerne.

»Herregud, bitte Søren, — hvad er'et dog med dig«, sagde hun hen for sig, da hun saa, hvordan der trillede Taarer ned ad hans Kinder.

Der kom i det samme en gammel Mand forbi med en lille Trillevojn. Han raabte Søren an ude fra Vejen og spurgte, om han ikke havde Ben og gamle Klude at sælge.

»Jo«, svarede Søren tilbage, »Di kan komme igen imorgen. Saa er her gamle Ben og Klude tilovers«.

Derefter gik han ind i Huggehuset, der endnu gemte paa Lugten af Kirstines Lig.

Et Par Timer senere kaldte Mariane ham ind til Middagsmaden; og da han ikke kom og heller ikke svarede paa hendes Kalden, gik hun ud for at se efter ham. Men næppe havde hun stukket Hovedet ind ad Døren til Huggehuset, før hun foer tilbage med et Skrig.

»Herre Jesus! Hjælp!« raabte den gamle Kone og løb forvildet ud over Markerne.

En Historie om en ny Præst og en ny Dreng.

Af L. Budde. — Med Tegninger af Carl Thomsen.

(Fortsættelse).

»Du maa ikke slaa ham, for det er slet ikke hans Ret!« sagde Purken og saa den vrede Skolelærer dristigt ind i Øjnene.

»Hvad siger Du, Din Spirrevip, maa jeg ikke!« udbrød Læreren. »Tag Dig lidt i Agt, Du, ellers kan Du let faa at føle, at jeg har faaet et Spansk-rør for at give uvorne Knægte en Omgang af det!«

»Hørte Du da ikke, hvad Præsten sagde igaar,« spurgte Purken og saa alvorligt op paa ham, »at dem, der er de stærkeste, ikke maa gøre dem, der ikke er stærke, Fortræd, men skal hjælpe dem og være gode imod dem. Og Du er jo den Stærkeste, og han er slet ikke stærk, saa kan Du da nok forstaa, at Du ikke maa slaa ham!«

Der blev ganske stille i Skolen. Hvert eneste Barn vendte et forskrækket Ansigt om mod den dristige lille Fyr og holdt sit Vejr i bange For-

ventning, men Skolelæreren saa ligesom lidt forvirret ned paa ham og sagde:

»Tante Line har nok ikke lært Dig at holde din Mund i Ave!«

»Nej!« svarede Purken. »For Tante Line siger, at jeg maa gjerne sige Alt, hvad jeg mener, naar jeg bare ikke mener andet, end hvad jeg maa sige!«

Et Øjeblik endnu saa Skolelæreren forskende ned paa den lille Fyr, men Alt, hvad han saa, var et ærligt og oprigtigt Barneansigt, der vendte sig frimodigt op imod ham. Da han havde staaet og set lidt paa det, snurrede han sig rundt paa Hælen og gik tilbage til sit Katheder igen uden at sige et Ord mere — det vilde jo ogsaa have været under hans Værdighed at inlade sig i videre Forhandling med Smaapersoner om Ting, der angik hans Kald og Embede.

Skoletiden gik. Den ny Dreng sad ganske

stille, hans Øjne veg ikke fra Skolelæreren, og hans Mund stod igjen aaben, som gjaldt det om at sluge hvert Ord, han sagde. Og da Tiden tilsidst var forbi, stod lige med Et en indsmigrende Smule Purk ved hans Side, lagde sin lille Haand i hans og sagde:

»Du er saadan en rar Mand, og jeg holder af Dig. Farvel!«

Men alle de smaa Piger og Drengene styrtede over Hals og Hoved hjem og fortalte:

»Den ny Dreng er blevet Ven med Dumme-peter, og han gav ham en Bolle, saa den sprøj-tede ud over Skolelæreren, og da han vilde give Dumme-peter en Omgang af Spansk-røret, saa sagde den ny Dreng, at han maatte ikke, og saa gjorde han det heller ikke!«

Alle de smaa Pigers og Drenges Forældre korsede sig over den Dreng, Bagerens dør havde faaet fat paa, og sagde, at Ingen kunde vide, hvad den Knægt endnu kunde finde paa. Der var saa meget mere Grund for dem til at føle sig betænkelige derved, som Skolebørnene den næste Dag, efter Skik og Brug, hvert Aar ved Midsommertid, skulde paa Skovtur, saadan som der nu kunde gjøres Skovtur i den By. Skov havde man nemlig ikke i Miles Omkreds, men ikke en Mil borte havde de det friske, aabne Hav og foran det brede Klitter med vejende Marehalm, buskede Klittjørn og glohedt Sand til midt op paa Benene. Paa Stranden kom Søerne skummende af Hastværk og sydende af Ivrig-hed farende langt op paa det hvide Sand og fangede efter Smaaben, der trippede hen over det, men Benene var dog de rappeste. De narrede dem og smuttede langt bort, mens Søerne langsomt og slukørede gled tilbage igen til Havet, hvor de havde hjemme og kunde være bleven. Der var store Kløfter og Huler imellem Klit-terne, Skjulesteder bag Marehalm og Klittjørn og al den dejlige Mad og Drikke, de fleste førte med sig. Oven i Kjøbet hørte det med til Skik-ken, at Bagerkonen med sin Enspændervogn kjørte bagest i Vognrækken og havde en stor Kurv Boller bag i sin Vogn, for at der dog og-saa kunde blive Lejlighed til at give Smaa-skillingen ud. Mere kunde man ikke forlange af en Skovtur, og Aar for Aar, saa længe nogen kunde huske, var Vognene i lange Rækker svinget ud af Byen med Skolebørn og Fader og Moder til Skovtur mellem Klitterne. Fornøjelsen havde altid været lige stor for Store og Smaa, og aldrig havde der været Skygge af Forstyrrelse derover, mere, end der havde været Skygge over Stranden selv under Sommersolens Straaler. Under disse lykkelige Omstændigheder

kunde der nok være Grund til at nære Be-tænkeligheder overfor en lille Person, der havde et saa sikkert Greb paa at bringe Forstyrrelse med sig allevegne, hvor han kom, som denne samme ny Dreng. Og undgaas kunde han ikke, for Bagerkonen maatte med for at slutte Vogn-rækken, Bollekurven maatte med for Smaa-skillingernes Skyld, og den ny Dreng maatte med for Bagerkonens og Bollernes Skyld.

Og ganske rigtig! Da Vognrækken næste Mor-gunn svingede ud af Byen, og Vejen i ret Vinkel svingede ud til Siden, sad den ny Dreng og tronede nok saa stolt ved Siden af Bollekurven bagest i den bageste Vogn, synlig for hele det øvrige Selskab. Det var nu ikke Andet end, hvad ventet var, men hvad Ingen havde ventet det var, at paa den anden Side af Kurven tro-nede Dumme-peter, ikke mindre stolt, i egen Person. For aldrig havde Nogen drømt om, at saadan en Fyr som Dumme-peter, snavset og pjaltet som han altid var, ilde set af alle Byens agtværdige Folk, skulde med paa en Stadstur som Skolebørnernes Skovtur. Hvad i al Verden skulde det betyde, og hvad gik der dog af Bagerkonen?

Jo, Bagerkonen havde i den tidlige Morgen-stund haft travlt med at pakke Kurven og gjøre Alting istand, og den ny Dreng var kommet ind, iført en flunkende ny Dragt og et skin-nende Ansigt og havde med stor Deltagelse set derpaa.

»Hvem skal spise alle de Boller?« spurgte han.

»Skolebørnene!« svarede Bagerkonen i Kort-hed, for hun havde jo travlt.

»Faar de hver en af Dig?« lød Spørgsmaalet igjen.

»Alle de, der har Penge, kan faa en Bolle!« var Svaret.

»Faar jeg da ingen, fordi jeg ingen Penge har?« spurgte den ny Dreng lidt betænkelig.

»Du skal faa to!« lød det beroligende Svar.

»Er det, fordi jeg ingen Penge har, og faar Dumme-peter ogsaa to, fordi han ingen Penge har?« spurgte Purken vel tilfreds.

»Dumme-peter!« udbrød Bagerkonen i For-bauselse. »Hvor falder Du dog paa det, Barn? Dumme-peter kommer slet ikke med, for ham kan man ikke være bekjendt. Han ejer jo kun de Pjalter, han gaar og staar i, Stymperen, og heller ikke er der Nogen, der vil tage ham med.«

»Saa vil jeg tage ham med!« sagde den ny Dreng paa sin egen bestemte Maade.

»Ikke for alt det, der er til!« udbrød Bager-

CARL THOMSEN.

konen lige saa bestemt. »Det var jo en kjøn Redelighed, om jeg skulde komme trækkende med Dummeperer midt imellem alle de pæne og pyntede Børn til Spot og Skam for hele Byen. Det er noget, Du ikke forstaar, men gaa nu Din Vej, og forstyr mig ikke. Jeg skal tælle Bollerne, og naar Du kommer med Din Snak, saa løber det rundt for mig. Og lad Du kun

Dummeperer være Dummeperer, og vær glad ved, at Du selv skal med!«

Saaledes undervist og formanet skyndte den ny Dreng sig at forsvinde og styrede lige løs paa Dummeperer, der sad og surmulede udenfor den faldefærdige Rønne, han boede i. Hvad de to saa taltes ved, fik Ingen at høre dengang, men det var klaret op i Dummeperers

Ansigt, da de begge to, fulde af Iver og Travlhed fulgtes ad til Bagerens Hus igen.

Da Vognen kørte ud fra Bagerens Port, da sad den Herre, som kaldtes den ny Dreng, alene bag i den, men da den bagefter alle de andre svingede ud af Byen, da var de blevet to, og lige over for ham sad Dummeperter med et Grin over hele sit Ansigt, vadsket og pyntet, som aldrig nogen havde set ham før. Paa Hæderspladsen sad de, Bollekurven havde de imellem sig og foran sad Bagerkonen og smækkede paa den gamle Enspænderhoppe med en Holdning, som om hun var kommet ud at kjøre for Herskab. Det var et stolt Syn! Alle Byens Folk vendte og vendte sig om paa Vognene foran og kunde ikke blive trætte af at betragte det, mens Kjørselen gik med Sneglefart over Lyng, gennem Sand, nærmere og nærmere Maalet, til Klitterne løftede sig foran dem.

»Det er da løjerligt,« tænkte Bagerkonen tilsidst, »som de Allesammen sidder og kigger efter mig. Der skulde dog vel aldrig være noget galt paa Færde med Drengen der bag ved!«

Bagerkonen vendte sig om og standsede Enspændervognen med et Ryk.

»Ih, Du Frelsens!« udbrød hun bestyrtet. »Hvad er det?«

»Det er Dummeperter!« svarede den ny Dreng med Sindsro.

»Ja, men Vorherre bevares, hvor er han kommet fra?« jamrede Bagerkonen. »Her sidder jeg arme Kone og kører for saadan et Par Skarns Knægte og ved ikke et levende Ord af det!«

»Han kom op til mig bagfra, mens vi kjørte!« forklarede den ny Dreng. »For vi er Venner!«

»Ja, men med Tøjet da,« spurgte Bagerkonen. »Han er jo blevet saa fin, saa det er farligt?«

»Vi delte, kan Du jo nok forstaa!« sagde Purken. »Han fik min nye Trøje, og jeg fik min gamle Trøje, og han fik mine gamle Buxer, og jeg fik mine nye Buxer, og min nye Hue og min gamle Hue skal vi være sammen om og skiftes med!«

Den lille Fyr saa op med et samvittighedsfuldt Ansigt, vis paa, at det Hele var gaaet saa stilsfærdigt som muligt og sikkert til alle Parters Tilfredshed. Men Bagerkonen var alligevel ikke tilfreds.

»Ih, Du Forbarmende — har man hørt

Magen?« sagde hun og slog Hænderne sammen. »Lige frem at tage Klæderne af Kroppen og kaste dem hen til en sølle Stympet, man aldrig kan faa saa meget som en Trævl af igen!«

»Jeg kunde da ikke være bekjendt st tage ham med i det Tøj, han havde paa,« forestillede den ny Dreng hende alvorligt. »Og jeg har jo baade mit ny Tøj og mit gamle Tøj, og saa delte vi det. Det siger Præsten, og Tante Line siger, at hvad Præsten siger, det er rigtigt!«

»Aa, Du med Din Præst og Din Tante Line!« sagde Bagerkonen. »Du gjør mig helt tosset med dem — saa, nu kjører de helt fra os, og vi sidder her midt i Redeligheden. Herre Gud, hvad skal der komme ud af alle de Galskaber?«

Den skikkelige Bagerkone smækkede paa Enspænderhoppen, og afsted gik det igen, men aldrig havde hun tænkt sig, hvad Besvær det kunde give at tage saadan en lille Knægt til sig, mens Søster Line laa paa Sygehuset. Det løb rundt i Hovedet paa hende, hvad hendes Mand vilde sige, og hvad Byens Folk vilde sige, og hvad der dog skulde komme ud af det Allesammen.

Foreløbig kom der det ud af det, at da den ny Præst selv samme Dags Aften sad i sit Kammer og syntes, som han før havde syntes, at han var ene paa fremmede Steder, da bankede det igen paa Døren. Og ind kom Bagerkonen nok engang, trækkende efter sig en lille 7 Aars Purk, der aabenbart just ikke havde nogen overdreven Lyst til at følge med, men saa sig lidt nølende tilbage.

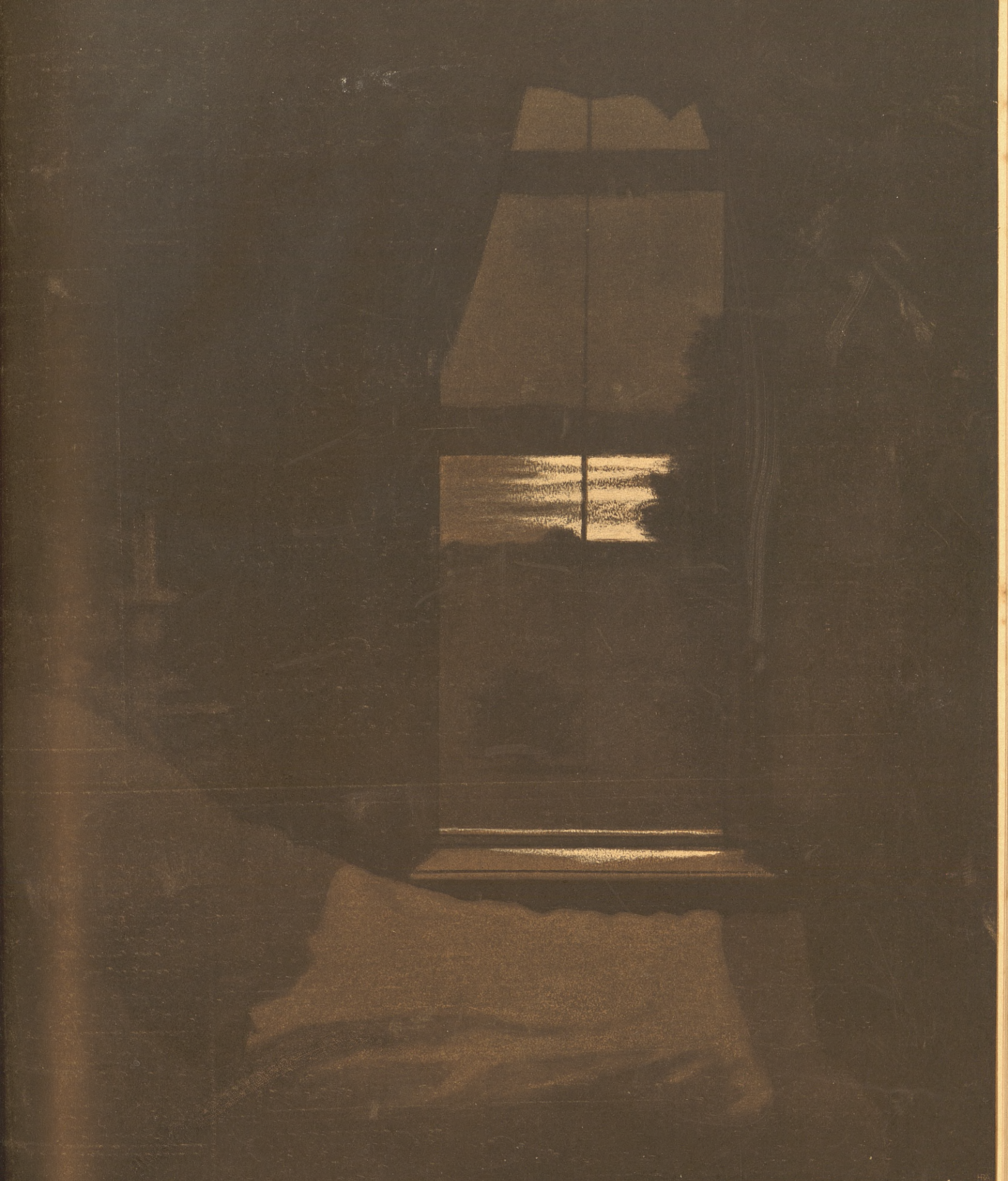
»Ja, undskyld, Hr. Pastor!« begyndte Bagerkonen og saa ganske ynkelig ud. »Men her kommer jeg til Dem i min Nød og Elendighed, for jeg ved ikke længer mine levende Raad. Jeg er helt ulykkelig over denne her lille Knægt. Min Mand er saa vred, saa det er en Gru, alle vore bedste Kunder er gnavne, Skolebørnene holder et Hus, og hele Byen snakker ikke om Andet end Knægtens gale Streger!«

»Det er slemt!« indrømmede den nye Præst. »Men jeg forstaaer ikke rigtig, hvordan jeg kan hjælpe Dem.«

»Jo, for ser De, Hr. Pastor,« blev Bagerkonen ved, »til alle mine Formaninger svarer Knægten immer, at saadan har Præsten sagt, og saadan har Tante Line sagt, og det kjører han rundt med i een Guddommelighed.«

(Fortsættes).

ASPEJLET

13 JULI. 1902.

SI SPEJLET SI

Ungdomserindringer.

Konsejlspræsident Deuntzer og fhv. Konsejlspræsident Estrup fortæller.

Med Ungdomsportrætter af de Fortællende og Amatørfotografier fra deres Hjem.

I.

Hos Deuntzer.

Deuntzer som ganske ung Professor.

Den diskrete Tapetdør, der fra Udenrigsministeriets store Venteværelse fører ind til Ministerens Modtagelsessalon, aabnes indefra og fem kendte Fredsvenner i lange sorte Frakker og Handsker glider ud gennem Døraabningen og giver Plads for mig, der kommer mindre højtidelig i

Antræk, men ogsaa i mindre højtideligt Ærinde.

Fredsdeputationens Alvor ligger endnu i Luften derinde. Men Konsejlspræsidenten fejer den med en hurtig henkastet Bemærkning ned i det ærefrygtindgydende Folioark paa Skrivebordet, hvor den har hjemme. Og i Tilknytning hertil fremfører jeg mit Ønske:

— *Spejlet* har overdraget mig det Hværv at bede Deres Ekscellence fortælle nogle af Deres Ungdomserindringer. Siden Freden nu lykkelig er forsvunden, tør jeg maaske bede Dem dvæle nogle Øjeblikke i Erindringen om Krigen 1864, i hvilken Deres Ekscellence jo deltog som ung Løjtnant.

— Krigen. — Nej, om den vil jeg helst tie.

Det hjærtvindende Smil, der saa hurtigt og ofte lægger sig over Konsejlspræsident Deuntzers An-

sigt, og som er ejendommeligt for ham, forsvandt, og Ministeren sad et Øjeblik indfanget af dystre Minder. Saa udbød han:

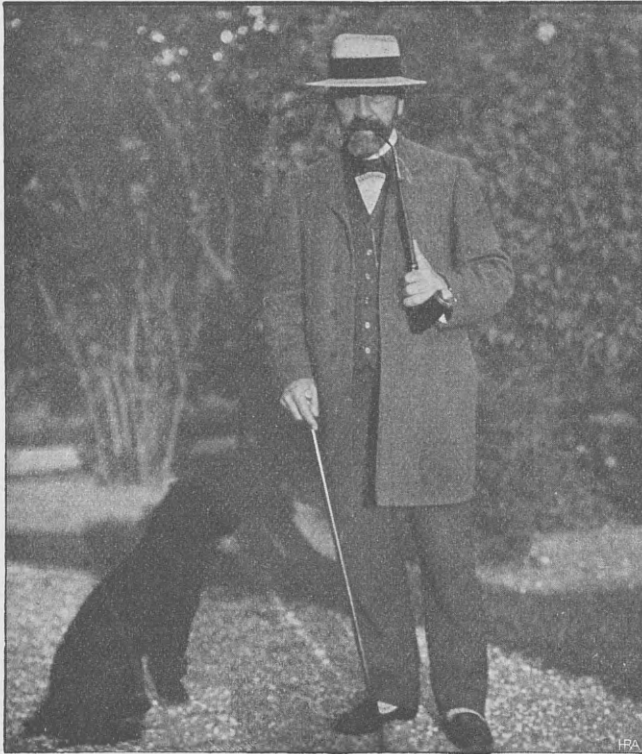
— Skulde jeg endelig rippe op i min Ungdom — jeg synes, den ligger saa langt tilbage — maatte det vel blive den Tid, da jeg begyndte som Professor ved Universitetet, og Studieaarene, som gik forud.

Smilet lyste atter frem, og Deuntzer fortalte:

— Det var i 1872, at jeg som syvogtyveaarig Yngling blev udnævnt til Professor ved Universitetets rets- og statsvidenskabelige Fakultet. Hall var den Gang Kultusminister. Under min skyldige Visit hos ham i Ministeriet, kom han mig i Møde med den gemytlige Venlighed, som var ham egen, og med Armen om min Skulder spaserede han op og ned ad Gulvet med mig og talte — skøndt han kendte lidet eller intet til mig personlig — om den megen Kritik, der i den senere Tid var rejst mod de juridiske Professorers Universitetsvirksomhed, særlig mod deres trættende og uendelige Diktatorforelæsninger.

— Vor Tids Studenter har næppe noget Begreb om disse *Forelæsnings* Art, de aner ikke, hvad vi i vore Studenteraar maatte døje! — Man fortalte, at der var Studenter, som i deres første Studieaar var begyndt at høre en Diktatorforelæsning over en enkelt Disciplin og med samvittighedsfuld Flid havde fortsat det ene Aar efter det andet i en fem—seks Aar, men som dog havde taget Embedseksamen inden Forelæsningen var afsluttet. Maaske er det en lille Overdrivelse, men vist er det, at der var Diktatorforelæsninger over et enkelt Fag, som varede fem à seks Studiehalvaar med fem Timers Diktat om Ugen.

— Imidlertid var disse Forelæsninger af forklarlige Grunde godt besøgte af de Studerende. Man kunde jo deltage i dem uden nogensomhelst Forkundskab, og paa en ikke anstrængende Maade

Deuntzer i sin Have.

erhvervede man sig Attest for at have hørt det Antal Forelæsninger, som krævedes, for at man kunde indstille sig til Embedseksamen. Desuden fandtes der i mange Fag ingen juridisk Literatur, man var derfor henvist til at laane et skrevet Kollegie hos en Kamerat, hvis man ikke selv havde det, man skulde bruge, og efterhaanden udviklede der sig en Slags Sædvaneret paa Grundlag af Romerrettens *do ut des*, saa at man ikke let kunde faa et Kollegie til Laans, med mindre man var i Stand til eventuelt at gøre Gengæld for et andet Fags Vedkommende.

— Naar vi gik hjem fra disse Diktattimer, hvor Ordene altid strømmede med rivende Hast fra Professorens Læber, havde vi en tryk, men som det senere viste sig, ikke altid helt velgrundet Fornemmelse af at have Mesters egne Ord til Punkt og Prikke under Armen. Og vi var besjælede af den behagelige blandede Følelse af Lettelse og Dydighed, som plejer at indfinde sig, naar man har overstaaet noget meget kedeligt. Den første Forelæsning, jeg hørte som nybagt Student og uden at have nogetsomhelst Begreb om Jurisprudens, var en Diktatforelæsning af Nellemann over den ekstraordinære Civilproces, en lille Afdeling af det store Procesfag. Jeg beklager, at mit Kollegiehæfte er blevet borte for mig, det har sikkert indeholdt gode Morsomheder at dømme efter de kuriøse Ting, mine Kameraters Hæfter fra denne Forelæsning vrimlede med — f. Eks. naar »§ 5 in fine« blev til »§ 5 en Figne« og »Bilbrev« og »Groshaveri« forvandlede til »Milebrev« og »Baadslaveri«.

— Alligevel klyngede vi os med en fortvivlet og krampagtig Kærlighed til Diktatet. Jeg erindrer, at

da Nellemann ved en bestemt Lejlighed lod foretage et Plebiscit af Studenterne om, hvorvidt de ønskede, at han skulde fortsætte sine Forelæsninger som Diktat eller som frit Foredrag, vedtog vi med knusende Majoritet at holde fast ved Diktatet. Jeg selv var ligesom alle mine Ruskammerater meget ivrig derfor. Men det var egentlig ikke saa underligt, eftersom vi vidste os aldeles ude af Stand til at følge en fri Forelæsning og derfor ikke saa nogen Udvej til at faa vort Kollegiehæftes hvide Blade beskrevne, naar Dikteringen hørte op.

Paa mit Spørgsmaal, om den samme udmærkede Undervisningsmetode paa det Tidspunkt anvendtes i de andre Fakulteter og dér omfattedes med samme Ømhed, svarede Konsejlspræsidenten:

— Det tør jeg ikke paastaa. At der var glimrende Undtagelser, erindrer jeg i alt Fald. Saaledes Anatomen Schmidt i det lægevidenskabelige Fakultet og Rasmus Nielsen. Hvor følte vi Russer os ikke tiltalte af Rasmus Nielsens filosofiske Forelæsninger. Men ganske vist, adskillige af os, der var komne fra Skolen med meget ærbødige Forestillinger om Filosofer, hensad paa Avditoriets Bænke i stille Forbavselse over, at en Filosof kunde være saa vittig, og at han saa haardnakket kunde holde sig borte fra Positiviteter og Definitioner. I det Hele tror jeg dog, at den Tids Universitetslærere betragtede det som deres Hovedopgave, ved Siden af at holde Eksamen og deslige, at forøge det videnskabelige Stof, medens den egentlig docerende Virksomhed stilledes en Del i Skygge. En endnu levende højt anset Historiker har fortalt mig, at da han som ung Mand havde opnaaet Ansættelse ved Universitetet og fuld af Glæde og Arbejdslyst meddelte den store Nyhed til Historieprofessor Schiern svarede denne: — Naa ja, jeg gratulerer! Men De har vel husket at betinge Dem Fritagelse for at holde Forelæsninger?

Hr. Deuntzer fortæller videre om, hvordan de temmelig faa Eksaminatorier, som blev holdt i det retsvidenskabelige Fakultet, kun samlede faa Deltagere, fordi de gik saa langsomt frem og fordybede sig, saa meget i Specialiteter. Studenterne maatte derfor søge Vejen gennem den juridiske Labyrinth hos Manuduktører og ved Samarbejde med Kamerater.

— Den sidste Fremgangsmaade anvendte jeg og enkelte af mine Venner ret flittigt og med smukt Udbytte. Jeg sender en venlig Tanke til en nuværende højtstaaende Embedsmand, med hvem jeg drøftede Myndighedsreglernes Gaader. Endnu ser jeg det udholdende Blink i hans Øje, da vi ikke i Lovsamlingen kunde finde Loven af 29. Decbr. 1857 — vi anede ikke, at der er en stor Mængde forskellige Love af den Dato — og han efter en omhyggelig Granskning i Lov af 29. Decbr. 1857 om Grindfangst paa Færøerne bemærkede: — Det er vidtløftigt, men meget interessant; kun forstaar jeg ikke, hvordan man vil gøre Overgangen til Kønsforskellens Ophævelse.

—?

— Jo forstaaer De, den Lov, vi søgte, giver den ugifte Kvinde samme Myndighed som Manden, og dette Systemskifte betegnede de juridiske Studenter mere slaaende end nøjagtigt som *Kønsforskellens Ophævelse*. — Jeg husker ogsaa, hvor langsomt, hvor særdeles langsomt A. S. Ørsteds Betydning gik op for os, efter at vi jævnlig havde set ham anført som Ophavsmand til juridiske Lærdomme, der gendrevs som urigtige, medens hele hans for vor Retsvidenskab grundlæggende Virksomhed med Urette forudsattes som bekendt.

— Men da saa Studieaarene var til Ende, og De selv blev Professor —?

— Ja, da lovede jeg mig selv, at jeg skulde gøre mit til, at der kom en bedre Gænge i Tingene. Lige fra Begyndelsen af min Virksomhed som Universitetslærer holdt jeg mig fri af Diktatforelæsninger. Jeg gjorde det blandt andet ogsaa, fordi jeg ikke havde Taalmodighed dertil, og fordi jeg gerne gennem egentlig Lærervirksomhed vilde se at komme i mere direkte Forbindelse med de Studerende. Da nu frie Forelæsninger over juridiske Æmner, hvor man har at gøre med saa mange positive Data, er vanskelige uden et trykt Grundlag, og dette ikke bør være saa udførligt, at det gør Forelæsningen overflødig, udarbejdede jeg efterhaanden korte Fremstillinger, som ganske vist blandt andre Ulæmper har den ikke ret at egne sig til Selvstudium. Især lagde jeg dog Vægt paa Eksaminatorier, om end jeg snart saa, at den store Mængde af juridiske Studerende og deres forskellige Udviklingstrin hindrede mig i indgaaende at beskæftige mig med hver enkelt, og at Fremgangen maatte blive for langsom. Thi hverken Lærere eller Studenter er jo her som andetsteds vant eller oplagte til tre—fire Timers daglig Undervisning paa Universitetet, vi maatte nøjes med nogle faa spredte Timer ugentlig.

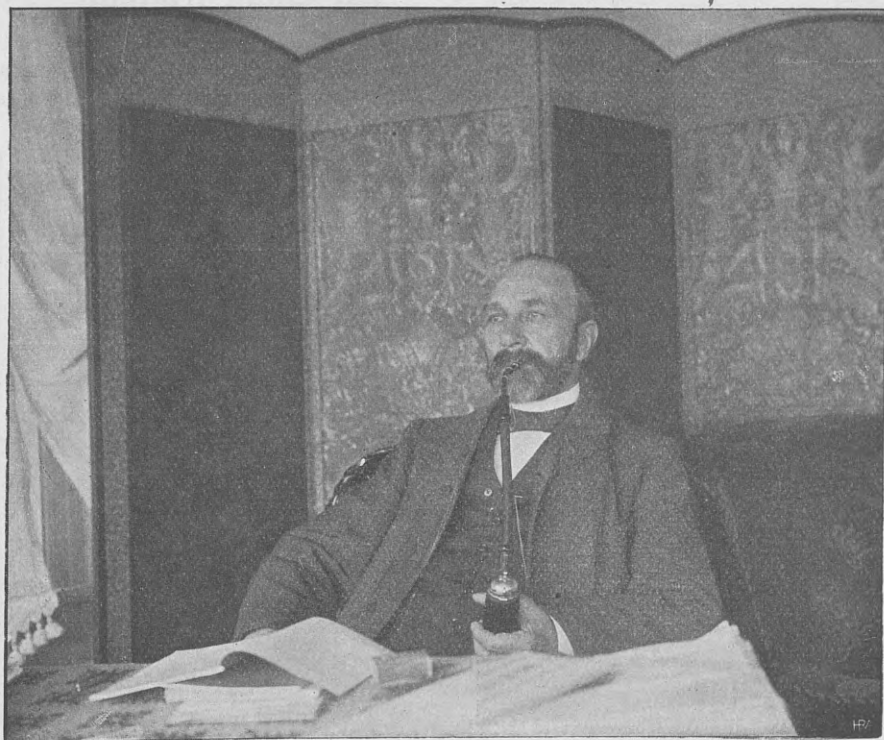
— Iøvrigt kan naturligvis en enkelt Lærer ikke omforme Undervisningsmaaden i et Fakultet. Men jeg tror at have gjort mit til, at Dikteringen lidt efter lidt saa godt som forsvandt, og at en sundere Metode indførtes. En otte—ni Aar efter min Ansættelse erfarede jeg ved en tilfældig Samtale med unge juridiske Studenter, at det var dem ganske ubekendt, at Diktatforelæsninger havde været almindelige i deres Fakultet. Jeg kunde jo ellers nok have lidt, at Erindringen derom var blevet tilbage.

Derefter falder Talen paa den

unge Professor Deuntzers ældre Kolleger ved Universitetet. Konsejlspræsidenten viser sig her saare galant mod de Mænd, der nu staaer som hans bitre politiske Modstandere i Landstinget.

— De Kolleger, som modtog mig ved min Indtrædelse i Fakultetet, var Aagesen, Nellemann, Goos og Matzen, der var udnævnt kun et Par Aar forinden, var endnu saa temmelig blank som Politiker og dybt inde i Bearbejdelsen af den overvældende Mængde af juridisk Stof, som han har sin Styrke i at fremdrage. Vor Ældste, Aagesen, stod paa sin Anseelses Højdepunkt og helligede sin Virksomhed et uhyre stort Arbejde. Det staaer endnu klart for mig, hvorledes Sandhedsforskningen pinte og trykkede ham, og hvorledes han stadig mente at maatte gaa endnu dybere. Flere Gange har jeg hørt ham ytre den gamle Sætning: Sandheden er simpel nok, det gælder bare om at finde den. Han havde den Tro, at det kunde lykkes at finde de første abstrakte Grundprinciper for de retlige Fænomener, og han irriteredes ved Følelsen af stadig at være nær ved at gribe den store Grundtanke.

— Naturligvis kom Aagesen i nøje Forbindelse med Goos, der docerede Retsfilosofi og Strafferet. Goos' glimrende Behandling af den positive danske Ret beundredes af Juristerne, og samtidig dermed vakte han ved sin yderst frisindede filosofiske og socialpolitiske Udvikling Begejstring blandt Flerparten af Studenterne. Aagesen, der foruden dansk Privatret ogsaa docerede Romerret, udviklede nu efterhaanden sine Forelæsninger over Romerretten saaledes, at de ogsaa optog til Drøftelse flere af de moderne Teorier, Goos forfægtede. Som et snurrigt Udtryk af Misbilligelse fra deres Side, der mente,

Deuntzer ved sit Arbejdsbord paa Landet.

at Romerretten skulde behandles rent historisk, fremkom en Gang en gammel Højesteretsdommer med den Ytring: — Det er muligt, at Justinian ikke ret har forstaaet Goos, men det behøver man da endelig ikke at fortælle Studenterne!

— Nellemann behandlede med en beundringsværdig Klarhed og Ro Processen og Retshistorien. Han saa væsenlig Retsordningen som et rent historisk Faktum, hvis praktiske Side interesserede ham mest. Det var en Fornøjelse at overvære Nellemanns Udspørgen ved Eksaminerne; hans Spørgsmaal gav ikke Anledning til mindste Misforstaaelse, og det var umuligt for Nogen at slippe uden om det.

— Og hvorledes var nu det personlige Forhold mellem Dem og Deres ældre Kolleger?

— Særdeles godt. Men ganske vist krævedes der af os Yngre en temmelig stor Føjelighed. Vi havde pænt at være enige i de Ældres Anskuelser. Og efter at vi i nogen Tid havde prøvet at give vort Besyv med, mistede vi Interessen og lod det gaa, som det kunde. Engang var der i en ret vigtig Sag skrevet en uhyre lang Erklæring af Aagesen, og Matzen og jeg erklærede os kortelig enige med ham. En Dag kom saa Matzen og spurgte mig om visse Punkter i Erklæringen, og jeg maatte da tilstaa, at jeg ikke havde læst den. Hvorefter han øjensynlig lettet betroede mig, at det havde han heller ikke. Forresten har jeg det Indtryk, at Regeringen i alle Fakulteter var i de Ældres Hænder. Universitetets Fællesanliggender styredes under et blidt Eneherredømme af Konsistorium, og de almindelige Lærerforsamlinger afholdtes næppe regelmæssigt og be-

søgte ikke stærkt. Jeg selv var ikke nogen stadig Gæst, men det forekommer mig, at jeg undertiden vovede en lille Indvending eller endog gik saa vidt at stemme imod Udvalgsforslag. Det skaffede mig Ord for at være en uforbederlig Oppositionsmand, men blev iøvrigt ikke taget mig synderligt ilde op.

— Den lange Tid, slutter Konsejlspræsidenten sine Udtalelser, har kastet en Taage over min Erindring for de Flestes Vedkommende af dem, der kun i mine første Læreraar var mine Kolleger. Alene Madvig staar klart for mig med hans aldrig svigtende Elskværdighed og hans Lyst til at diskutere juridiske Æmner. Han paastod, at han var skabt til at være Jurist og henviste til sine Aner, en hel Række bornholmske Retsbetjente. Vist er det, at han aldrig lod sig sætte til Vægs i vore Disputer.

— I det hele staar disse mine første Universitetsaar for mig som en god og lykkelig Tid. Maaske var Universitetet endnu den Gang som Institution en noget søvrig Anstalt, men for den enkelte Lærer var der den rigeste Lejlighed til uforstyrret Arbejde i det Fag, hvortil han havde helliget sig, og jeg tror, der blev arbejdet ivrigt og udholdende.

— — —
Hs. Excellence tav. Om hans Mund lagde der sig et halvt vemodigt Smil. Skyldtes det Erindringen om Universitetsavditoriets stille Fred, der for ham er afløst af Kampbulderet paa den politiske Arena, hvor han selv er Føreren, — og hvor selve Fredsvennernes Deputation er et Stridens Tegn?

Kristian Dahl.

En Skak-Match.

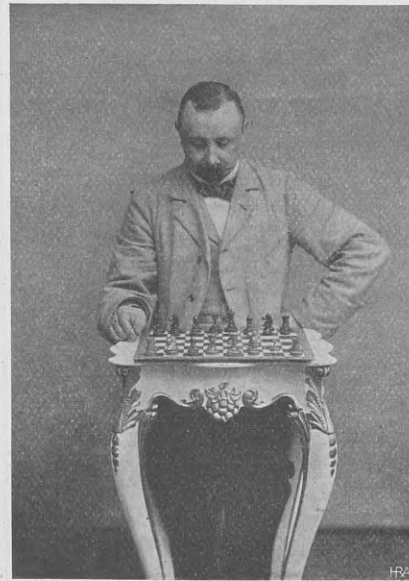
»SPEJLET« har opfordret to af vore mest bekendte Skakspillere Overrettsagfører *Johs. Giersing* og Cand. A. C. M. *Pritzel* til at spille et Skakparti i Bladets Spalter. Da Partiet skal afsluttes i Nummer 8 og et normalt Korrespondanceparti vil udkræve ca. 40 Træk af hver Spiller, vil de to Herrer foreløbig i al Fald kun gøre hver 10 Træk om Ugen.

Nedenfor vises Spilleets Begyndelse. Notationen er den sædvanlige af alle Skakspillere kendte. I de følgende Numre vil vi tillige ved Diagrammer vise Spilleets Stilling efter det sidst foretagne Træk.

Hvid.		Sort.
A. C. M. Pritzel.		Johs. Giersing.
e2 — e4	1	e7 — e5
S g1 — f3	2	S b8 — c6
L f1 — b5	3	a7 — a6
L b5 — a4	4	S g8 — f6
S b1 — c3	5	L f8 — e7
d 2 — d3	6	d7 — d6
S c3 — d5	7	b7 — b5
L a4 — b3	8	0 — 0
a 2 — a4	9	T a8 — b8
a 4 + b5	10	a6 + b5

A. C. M. Pritzel.

Johs. Giersing.

GERH. HEILMANN.

Fremtiden.

Til Hr. Bjørnstjerne Bjørnson rettede vi følgende

Spørgsmaal III.

Hvorledes mener De, at Teatrets Udvikling vil forme sig? Vil det bevare sin literære Betydning, eller vil det komme til at virke blot som Folkeforlystelse? Tror De i første Tilfælde, at Dramaets overleverede og sæstnede ydre Form vil bevares, eller vil der ske noget Brud og da i hvilken Retning?

Den berømte norske Digter har vist os den Ære at sende os nedenstaaende Linjer.

Bjørnsons Svar.

Bjørnstjerne Bjørnson,
f. 8. Decbr. 1832 i Kvikne i Østerdalen, Norge.

*Om forlystelsespillet
vokser samtidigt, hvad former
sæstnede, så har det hermed
intet å bestille.*
Aulestad 12/6 1902
Bjørnst. Bjørnson

Slutningen af Bjørnsons Brev i fotografisk Gengivelse.

DRAMAET prøver øjensynlig å få mere og mere af menneskeskildringen in under sin knappe form. Men så meget som fortællingen kan give, kommer det aldrig til å få med; dertil er rammen for snæver.

Derimod kan dramaet innen sit særegne omraade — på scenen nemlig — give den fullkomneste menneskeskildring, som ænnu er naaet. Ti her kommer de andre kunstarter tilhjælp.

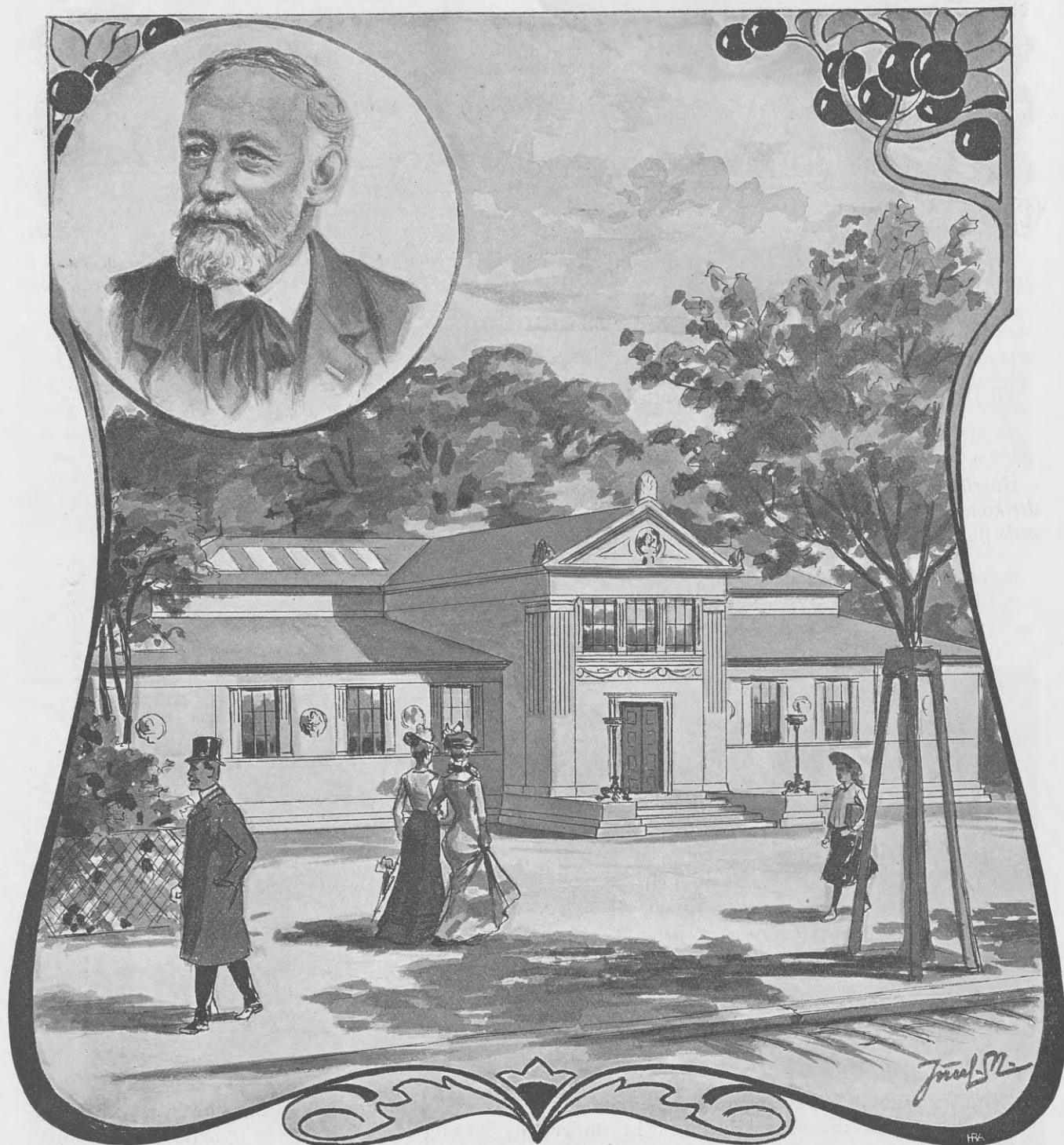
Tror vi, at menneskeskildringen altid vil bli rigere, og følgelig altid interessere dybere, må især den kunstform gjøre det, som når højest.

Om forlystelsesskuespillet vokser samtidig, hvad som er sansynligt, så har det hermed intet å bestille.

Aulestad, 12. Juni 1902.

Bjørnstjerne Bjørnson.

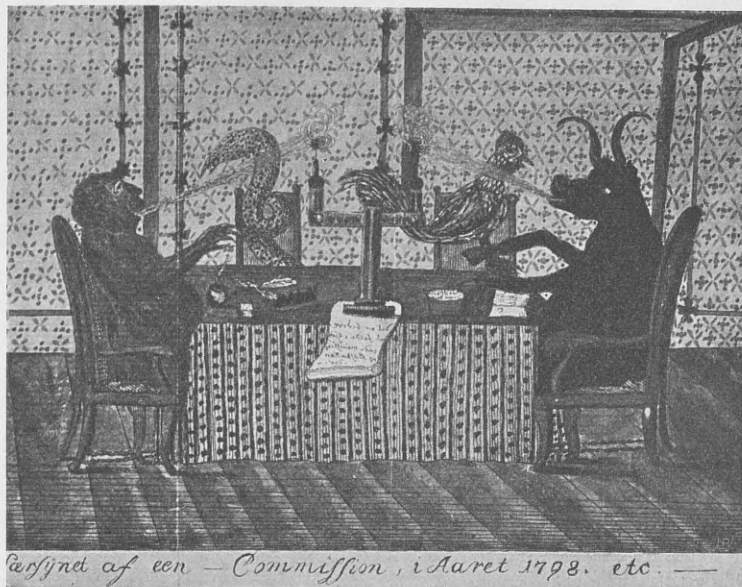
Det Hirschsprungske Museum og dets Bygmester.

FABRIKANT *H. Hirschsprung og Hustru* har ved et Gavebrev skænket Staten og Københavns Kommune deres store og værdifulde Samling af dansk Kunst, paa Betingelse af, at der tilvejebringes en Museumsbygning, der skal rumme Samlingen. Vi bringer ovenstaaende et Billede af Bygningen og dens Bygmester, Professor *Storch*, saaledes som Bygningen efter Arkitektens Tegning vil komme til at tage sig ud. Museet er tænkt beliggende i Østre Anlæg, mellem Lundsgade og Upsalagade, med Façade ud mod Stockholmsgade.

Fra Presseudstillingens glade Hjørne.

Satire og Vittighed.

Carfynd af een — Commission, i Aaret 1798. etc. —

Satirisk Blad over Censuren.

I Pressens store Cirkus er naturligvis Politikerens elegante Skoleridt det allersom fornemste Nummer, ligesom Literatur- og Theateranmelderen er den elegante Ekvilibrist af første Tiltrækningskraft.

Alligevel er Clownen den, der alene kan faa hele Publikum og Publikum helt med sig. Han maa naturligvis være den gode og kloge Spasmager, bag hvis overfladiske Løjer man skimter Livserkendelsens dybe Grund. Ellers applauderer kun Galleriet og ikke det forstandige, kritiske Parket. —

Søger man paa Presseudstillingen efter Satiren, Viddet, Vittigheden, Spøgen eller Spasen (det kære

Barn har saa mange Navne), maa man væbne sig med lidt Taalmod. Udstillingen er planlagt som historisk, og derfor spiller det alvorlige Moment en saa altovervejende Rolle. Vittighedspressen har sine Blænkere (stundom »Marodører«) spredt rundt omkring og er i kvantitativ Henseende ikke særlig stor.

Udvalget er imidlertid skønsomt, og med Devisen fra det gamle Erslevske Atlas: »Ikke mangt, men meget« i vort Skjold, vil vi foretage en lille Excursion. Ad Aare er der maaske Folk, der har Evne, Lyst og Penge til at starte en Specialudstilling, der kan bekræfte det Kriterium for at være vittige, som vi Danske sætter saa megen berettiget Stolt-hed i.

I det Rum, der ligger nærmest til venstre for Indgangsdøren, finder den Besøgende en Mængde satiriske Billed-

prøver fra det forløbne Aarhundredes første Trediedel. Den bitre Kamp, Literatur og Journalistik førte særlig efter Censurforordningen af 1799, gav sig hvasse Udslag i Text og Billeder.

Her hænger saaledes flere Billedpamfleter over Censuren og dens Ophavsmand; de er som Regel stærkt kolererede og forsynede med Mottoer. Man ser (fra 1798) Trykkefrihedskommissærerne sidde i Dyreskikkelse om et Bord, i Færd med at slukke Frihedens Lys. Motto: »Det er bedre at falde i Guds end i Menneskers og Bæsters Hænder«.

Baade dette Kobber og dets Nabo, der forestiller

»Cathearts og Gambiers Indtog i London« 1807.

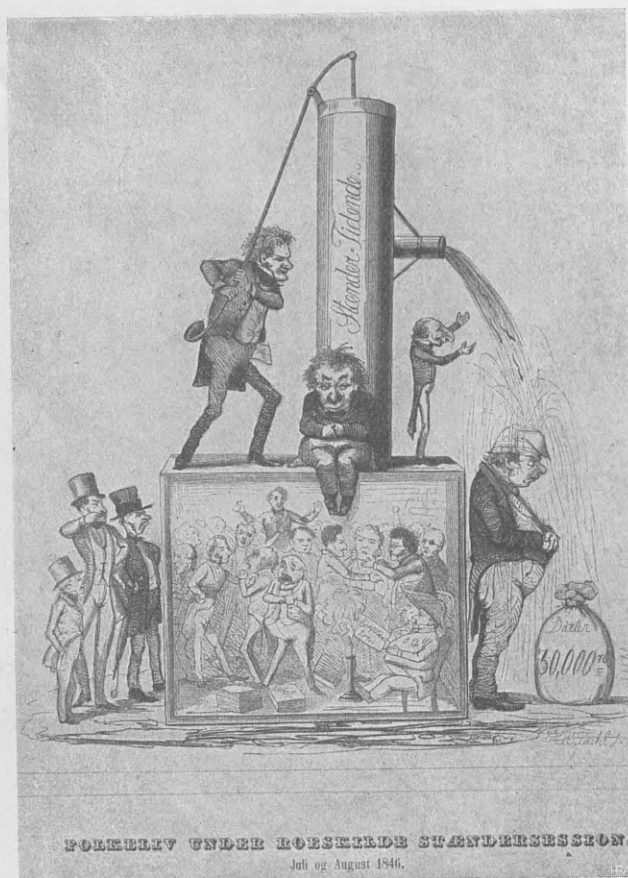
Oehlenschläger og Baggesen (1813).

Pressefriheden som en gammel Tiggerkvind med lækede Fødder, er i Fremstillingsmaaden stærkt paavirket af de datidige engelske satiriske Illustrationer. Et halvt Aarhundrede senere gør den franske Indflydelse sig gældende.

Fra Dagbladet »Dagen« stammer »Cathcarts og Gambiers Triumftog i London efter Toget mod København«. Saavidt vides, er dette Billede fra 1807 den første storpolitiske Karrikatur herhjemme.

En Afspejling af den literære »Pennefejde« fra 1813 er den bekendte kolorerede Tegning, hvor man ser Oehlenschläger og Baggesen udøse Strømme af Blæk over hinanden. Der er Liv og Lune og lystige Linjer.

I Fyrerne spidsedes Pen og Blyant stærkest mod Censuren, der skærpedes samtidigt med at Frihedstrangen voksede, og særlig gik det ud over Censoren, den berømte »Maa trykkes«-Rejersen, der ogsaa er foreviget af Vilhelm Marstrand i den ypperlige Pennetegning »Censurens Triumftog«. Censur troner paa Triumfvognen og svinger sin Knalde-

Af »Corsaren«.

pisk over Hovedet paa Redaktørerne (af Forposten, Københavnsposten, Corsaren, Den Frisindede, Fædrelandet, Dagen, Berlingske og Aftenbladet), der møjommeligt trækker Læsset.

1840 startede M. A. Goldschmidt »Corsaren«. Det blev Danmarks første betydelige Vittighedsblad, og selv om det vilde være urigtigt at sige, at det ogsaa hidtil har været det eneste, saa er det dog baaret oppe af en Overbevisningens Varme og Talentets

»Censurens Triumftog« (af Vilh. Marstrand).

Kjøbenhavnsposten paa Rutschbanen.

Af »Ny Portefeuille«.

Glød, der imidlertid gør Bladet enestaaende.

Hvor ofte findes der iøvrigt en Mand, der i ideel Hengivelse tør vove at slippe sin Harm og sin Humor saa sprudlende løs som Goldschmidt? Hvem tør erhverve sig den storslaaede Beundring, der købes med Mængdens Had og Isolering af Samfundet? Goldschmidt skriver selv om, hvad sligt vil sige: »Jeg var saa ene, at en enarmet og enbenet Politibetjent kunde føre mig til Christiansø.«

Corsaren er som et Saltvandspust fra fjærne Bølger; nu til Dags er den højeste Ros, man mener at kunne give et Vittighedsblad, at det er »harmløst«. Og dog har man ikke strøget det gamle ærlige Ord, at der skal skarp Lud til skurvede Hoveder.

Den samme Harmløshedens Moral prædiktes i det sidste Numer af »Sværmere«, et Vittighedsblad fra Tredserne, der endnu med en Del Berettigelse nyder det bedste Ry. Der staar:

Saa sov da sødt! Din Væren var kun kort, og hvad Du gavnet har, maa Andre finde. Men den Lov skal Du ha'e, nu Du gaar bort; Du ingen skadet har. Fred med dit Minde!

Man vil sige, det er en Smags Sag, om man gouterer et Blad, der er harmløst, eller et, der saarer. Jeg er af den Formening, at Pilen, som saarer og »skader«, er Beviset for, at Bueskytten har Øje og Forstand.

Mindre attisk Vid, mere nordisk Salt! Og Ære være Goldschmidts Minde. —

En udmærket Karrikatur er »Corsarens Præsident, som dresserer et ungt Redaktionsmedlem.« Det skyldes Tivoli-Carstensens Ugeblad »Figaro«. Ved Siden af faar man en Prøve paa et af Corsarens Følgeblade, som spøgefuldt behandler en Renkontre med »Flyveposten«.

Den første slesvigske Krig affødte en Mængde satiriske Billeder; man kunde ønske, at Udstillingskomiteen havde haft længere Tid til sin Raadighed og gjort Samlingen heraf endnu fyldigere, særlig ved Henvendelse til tyske Institutioner. Pudsig er »Den danske Armés totale Niederlag i Slesvig«. Fra Tiden henimod den næste Krig stammer et Billede fra »Folkets Nisse«, hvor den skikkelige danske Fatter Sørensen har de to uvorne Knægte Slesvig og Holsten paa Skødet.

Efter Corsarens Dage er der fremkommet ikke faa danske Vittighedsblade, hvis Udseende kan erkendes i de forskellige Montrer. Her er Prøver fra »Pjerrot«, »Folkets Nisse« og »Klovn« til »Punsch«, »Puk«, »Piraten«, »Ravnen« og »Klods-Hans«.

Oppe paa højre Side af Galleriet kan man be-

»Corsarens Præsident, som dresserer et ungt Redaktions Medlem.«

Af Carstensens »Figaro«.

Illustreret
Følgeblad til „Corsaren.“

I Bladet „Flyveposten“ findes en aldeles usandsferdig Beretning om, at „Corsarens“ Udgiiver, Cand. M. Goldschmidt, skal have overfaldet en Person

bestadiget ham fatlig, derpaa løbet sin Vej

etc. Den hele Opdigtelse kommer formodentlig af en ubetydelig Uenighed,

som Goldschmidt har været i med en af sine Fætttere. Publikum skal have Vanskelighed ved at tro, at en saadan scandals Opdigtelse, der staaer paa Tryk, ikke er sand, hvis det ikke har lagt Merke til det næsten fanatiske Raseri, hvormed Goldschmidt er bleven forfulgt af et vist Publikum.

Iden han udgav „En Jøde“. Dette Publikum har fundet et villigt

Organ i det hæderlige Blad „Flyveposten“,

hvis Redacteur — som det i sin Tid blev berettet af „Fædrelandet“ — er Goldschmidts ivrige Fiende, fordi G. engang ikke vilde laane ham 5 Rbd. *)

og foragtede hans Trudsel: at han vilde hevne sig gjennem Pressen. Man har anseet det for uundværdigt at tage til Gjenmæle imod hiint Blads øvrige nærlige Bagvaskelser;

men, naar det nu fremkommer med en Fortælling, som, hvis den var sand, maatte indignere Alverden

*) Det er galt, hede Goldschmidt! Han vilde taans 100 Ringe have Dem til at erlægge Deres 5 Rbd. —

Allernæste Efterretninger
fra
Krigsskuepladsen Schleswigholstein,
forfattet af
Herr von Münchhausen i Hamburg. **3.**

Den danske Armees totale Niederlag in Glesbig!

Tobkland behøvede blot „at komme, see — og feire!“ accurat wie Julius Cæsar.

Schleswigholsteinerne lovede nicht alene Carroa, aber ogsaa Afen, Afrika, Amerika und Australien, at de vilde jage die „Wäse“ Dänem allewege, und wir haben holdt Ord. Bei Hadersleben drak wir Dänenslut Heberes Morgenlosse; in Apenrade hieße vi alle vore Hender til Weddag, und den hele Nord til Aften in Hensburg, so at der ikke bleb Jens paa Jens Kløge von jete 200,000 danske Jens'er. Da vi vrede alle die ubrige paa Jinst til Schleswig, glemte wir in Gönneret vore Rugler und Krudt in Hensburg — der var nicht Tid til at vende om før at hols det. Vore rydte Brødre vare noch ikke raadvilde: für huzigere at kunne forfølge Henden, hiedem sie sich von Hingten ab lige til das bare Schein und sendte die Danke en furchterlig Ledning von Generrer, Sabler, Patronsagen, Burer, Stiefeln, Strohper und so weiter lige ind Wschid; en so wantt Sahje kunde Henderne nicht medhoare, aber hredtes ad til alle Seiten wie Flur af en Kohale. Ubersalt, hvor vore snerige Schauer drege frem, planede sie det refererede Banner, der har denne Einschrift: G-N-A-D-E! — das wil sig so meget som: „Gedenke nur an deutsche Einheit!“

— Pöfelig Berfalet var, Donner und Dage!-Beiter! kan wie en Bante mod vore rydte Brødre; hans Uetiffere ere kun som Drenge-dreiser pi egne mod vore tappre „Treiffharter“ Meriter. Wir wollen en Fremdel anföhren; En von unser Rieder-Turnere traf Raalbedes forleden Dag paa en gang tilsküte Piles af 700 Danske, der marfgerede lige med dem; mit Verdensfinne commandire han: halt! und — de hede stüte wie; som trauke vop Vpalden. Nun trat han klanf, ramte dem her lige ved Navlen und dug dem, so waps ih sebe! mit en epste Dug alle 700 over wie Raalstöße.

— Vi Toppe blive, wie bekant, Geißerter in alle Ende und Kaner; ved Dofnes misde die Danke 3 Frequent in alle halv Eures Danneflide, som vi med Riffstugler Hede in Leng; 32 Kanendade flere endery, den Hte fogte vi ryappere, blev aber opdaget af en Rieder-Endent. Hat han pan at gjore? Geschwinder als man kan bliske med Lichte spiere, er sich in die haadende Velget und haler den ind; den ene Ende af sin Strompebande gjer han fast i Vaden, tagte die andere Ende ind Maul und busfetter den saaledes mit Mannschafft und Rides op ad Eideren gerade til Hensburg.

Satirisk Flyveblad fra 1848.

undre »komiske og kuriøse Adresse-comptoirs Efterretninger«, der indeholder lutter forkerte Annoncer og Inserater, og det psykologiske Kulturfænomen »Hønseavltidende«, der jo dog maa henregnes under den ufrivillige Komik.

Blandt Karnevalsaviser (hvor man savner en fyldig Serie af Studenterforeningens interessante Festblade) ligger »Soldatens Lyst til 4«, Lejrblad for Hæren fra 1878.

Ikke mange Mennesker aner, at Ernst Bojesen, der senere blev vor anerkendte »grand-mâitre de plaisir«, her har opsendt sin første Prøveballon.

Bladet, som solgtes ude i Lejren i Dyrehaven af Niels Christensen (nu Boghandler i Viborg), er baade skrevet og tegnet af den muntre Forlagsboghandler, der den Gang havde en lille Papirforretning i Vimmelskaftet.

Til alt det andet slutter sig Samlinger, hvor de Tegnere, der for Tiden virker ved Dagspressen, har givet Prøver paa deres Kunst. Man tør ikke gaa forbi hverken Schmidt, Thiess eller Christiansen.

Selv om ogsaa disse Nutids-koryfæer som oftest er hamløse.

C. Arctander.

En taalmodig Familiefader.

Men vi vil ikke drikke Dus
Med den, som spytter i vort Krus,
Og Herrer i vort eget Hus
Vi først for Alt vil være.

Gratis følgebud til „Folkets Nisse“.

Satire over Helstaten (Folkets Nisse 1863).

Avisen redigeres.

Efter tre Malerier af R. Christiansen til Presseudstillingen.

ANDERS BORDING VED SIT SKRIVEBORD

TRYKNING AF DEN DANSKE MERCURIUS 1666

PLUG GJØDVAÐ
„FÆDRELANDETS“ REDAKTIONSKONTOR OMKRING 1845

BERG I. HANSEN HØRUP BALTH. CHRISTENSEN
„MORGENBLADETS“ REDAKTIONSKOKALER OMKRING 1875

Tre Billeder

fra „Livsens Ondskab“s Rejse til Karlsbad.

En Overfart.

DET var paa Sejladsen fra Gedser til Warnemünde.

Vejret var yndigt nok: Solskin og høj Luft. Men det blæste lidt rigeligt fra Øst.

Nede i en af Kahytterne laa Toldkontrollør Knagsted og Overlærer Clausen ligeoverfor hinanden paa hver sin røde Fløjlssofa. De laa ret ud paa Ryggen med Næserne i Vejret og de foldede Hænder trykket haardt ind mod Mellemgulvet.

Og saaledes havde de ligget lige siden Damperen forlod Fødelandets yderste Bolværk. — De kunde ikke se hinanden, thi der stod en Servante imellem dem. Og forøvrigt havde de heller ikke saameget som rørt en Finger, da saa øjeblikkelig Frokostkurven fra Næstved og Kaffen fra Masnedøfærgen begyndte at slaa Smut nede i Maven paa dem.

— Det er en lækker Situation for to voksne Mandfolk, lille Overclausen! sagde Livsens Ondskab.

— Um ja—a . . .

De talte af og til et Par Ord sammen; men fordrev ellers Tiden med at glo stift op i Loftet, hvor Lysningen fra Koojet kom og svandt og kom og svandt alt eftersom Skibet vuggede til højre eller til venstre. — Eller de lukkede Øjnene og lyttede til Bølgernes ustandselige Skvulpen mod Plankerne:

Hlulp . . hlulp . . gurle—gurle—gurle . . .

hlulp . . hlulp . . gurle—gurle—gurle . . .

— Clausen . . ?

— Ja . . .

— Sover Du?

— Næi . .

— Det er væmmeligt at ligge og høre paa det Vand.

— Ja—a . . .

De talte begge to direkte mod Loftet og næsten uden at bevæge Læberne.

Skuden gængede og vuggede:

Hlulp . . hlulp . . gurle—gurle

— gurle . . .

hlulp . . hlulp . . gurle—gurle

— gurle . . .

— Clausen . . ?

— Ja . . .

— Tror Du, der er flere søsyge end vi?

— Det er der vel nok . . .

— Er Du altid søsyg, naar Du sejler?

— Næi . . ikke naar det er stille Vejr.

— Jeg synes slet ikke, det blæste, da vi tog fra København i Morges.

— Ti nu stille, Knagsted; og lad være at snakke saa meget!

Blæsten tog til. Skibet slingrede vældigt. Man havde nu hele Østersøen ind paa Siden af sig, og Bølgerne anlagde nogle sære, ildevarslende Bilyde:

Hlulp . . hlulp . . umbø—i . . ratsch . . . gurle—gurle—gurle . . .

— Hov! Halløj! Nu vælter vi sgu! . . . Kan Du staa for *den* Skylle, lille Clausen?

— Overlærerens Øjne stod paa Stilke, og han havde ligefrem *boret* sine Hænder ind i sin sølle Mave.

— Ti dog *stille!* sagde han — og lad mig ligge i Fred!

Men et Øjeblik efter var Knagsted der igen;

— Ved Du, hvad jeg er glad over, Clausen?

— Hum . . .

— Jeg er glad over, at vi ikke kan se hinandens Ansigter! . . . Hørte Du, hvad jeg sa'e?

— Ja . . .

— Er Du ikke ogsaa glad over *det*?

— Jo!

— Naa . . .

Og saa blev der en længere Pause.

Men bestandig voksede Blæsten. — Undertiden gik der som et sitrende Drøn igennem Skibet; det var, naar Skruen et Øjeblik kom op over Bølgerne. Vandet masede hen over Dækket, og nogle Luger og Døre sloges haardt

op og i. Der hørtes Brøl og Stønnen fra Damekahytten, og Opvarningsjomfruene løb mod hinanden og skældte hinanden ud i deres forfjamskede Travlhed.

Hlulp . . hlulp . . umbø—i . . ratsch . . . gurle—gurle—gurle! — *Plask!* en Sø over Dækket. — *Bums!* en Dør i. — *Jomfru! Jomfru!* — *Snurrr!* Skruen over Bølgerne. — *Jomfru, Jomfru!* — Ja—a, nu kommer jeg! — *Bardous!* to Jomfruer støde sammen. — Kan Di ikke se Dem for, Di, Fjols! — *Snurrr!* Skruen nok engang over Bølgerne. — *Jomfru, Jomfru, jeg dør!* — *Hlulp—umbø—i—ratsch—gurle—gurle—gurle . . .*

. . . det var, som holdt Hans Majestæt Satan Klubbal! — —

Men saa paa én Gang blev det roligere. — Man var kommet i Læ af en eller anden venlig Landtunge. Damperens slingrende Bevægelser stilnede af; og Farten gik mere støt fremad. Skruen snurrede, hvor den skulde; Døre og Luger hang smukt paa deres Hængsler; Kvinderne tænkte ikke længere paa at dø; og Kahyttsjomfruernes Sindelag blev forsonligere.

- Clausen?
- Ja . . .
- Er Du levende?
- Ja—a . . . lidt . . .

— Nu tror jeg, at det værste er overstaet.

— Aa, Gud give *det!*

Knagsted forsøgte at snige sig til at dreje sig om paa Siden; men lod sig sporenstrengs dumpe ned paa Ryggen igen.

— Jeg synes ved Gud, Du rører Dig? sagde Clausen forfærdet. (Selv laa han stadig stiv og stram, som skulde der tages en Gibsafstøbning over ham).

— Ja—a, jeg gjorde, sagde Tolderen — men jeg fortryder det . . .

— Ja, saadan noget skal man ikke gøre, før man er helt sikker.

— Nej . . . Véd Du, hvad jeg *nu* vilde ønske, Clausen?

— Naa?

— Jeg vilde ønske, at der var et Spejl oppe i Loftet, saa at jeg kunde se Dig! . . . Du ser vist grandios ud. Lige til at anbringe i et Mausoleum!

— Hum . . .

— Clausen . . . Clau-sen?

— Ja!

— Du er jo »Naturdyrker«, ikke? Har Du ogsaa ligget nu og været imponeret af dens »Storhed« og »Vælde«?

— *Næi*, jeg har ikke . . .

— Det glæder mig. For véd Du, hvad jeg synes? Jeg synes, at det er forfærdelig tarveligt og parvenuagtigt af den lille Vorherre at lave saadan en Staahej med Blæst og Storm og Bølger og alt det.

— Saa—aa...?

— Ja, det synes jeg s'gu! For Herregud, vi véd jo, at han *kan* det!

— Det er svært, saa Du er blevet snakkesalig, lille Tolder!

— Tjæe...

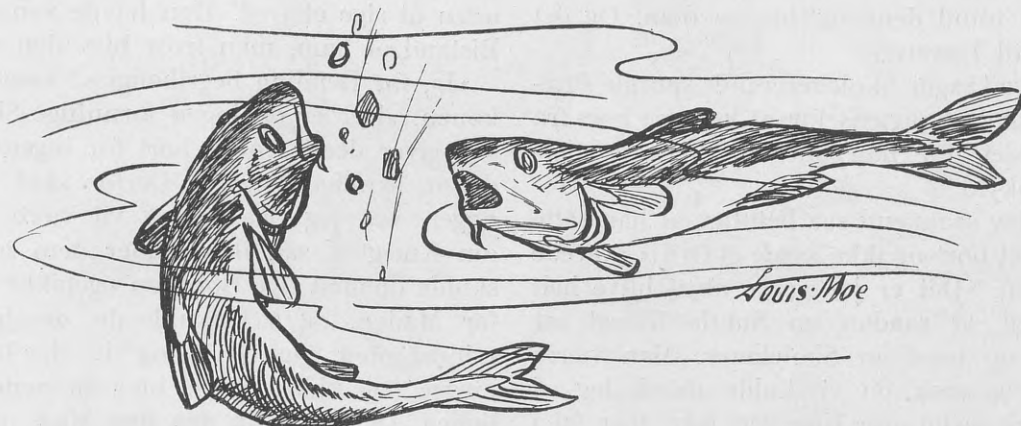
— — —

En Kahytsjomfru stak Hovedet ind bag Forhænget og nikkede huldsaligt:

— Nu er vi ved Indløbet, Diherrer. Nu kan Di godt staa op!

Og langsomt og med den yderste Forsigtighed hævede de to Venner sig prøvende op paa Albuerne.

(Fortsættes).

En Historie om en ny Præst og en ny Dreng.

Af L. Budde. — Med Tegninger af Carl Thomsen.

»ER det min Skyld?« udbrod Præsten lidt forbløffet.

»Gud, nej!« skyndte Bagerkonen sig at berolige ham. »Jeg har saamæn tidt nok forklaret ham, at hverken Præsten eller Tante Line har ment det, som det er sagt, og saadan noget skal ikke tages saa strengt, som det skal siges. Men det er som at slaa Vand paa en Gaas!«

»Ja, men hvad har den stakkels Dreng da gjort?« spurgte Præsten med et medlidende Blik paa den lille Synder.

»Det er grusomt at fortælle, Altsammen, men Sandheden skal frem!« svarede Bagerkonen med Graad i Stemmen. »Han var aldrig saa snart kommet i Skolen igaar, førend han gik i Kompagni med den allerringeste Dreng i Skolen — Dummeperter kalder de ham for — altid er han pjaltet og dum og altid i Klammeri med de andre Børn. — Han kan hverken stave eller lægge sammen, og daarlige Folks Barn er han!«

»Jeg har ikke sagt Noget om Dummeperter, for jeg kjender ham ikke!« erklærede Præsten — i det Punkt vidste han sig uskyldig.

»Nej!« indrømmede Drengen. »Men han sad saa langt borte fra alle Skolebørnene og var saa ked af det. Der var slet Ingen, der vilde være Ven med ham, og saa vilde jeg!«

Den ny Præst saa paa den ny Dreng, og det faldt ham ind, at havde der ikke været en Tante Line, kunde den lille Fyr maaske selv have siddet som en stakkels Dummeperter midt i en Flok pæne Børn. Og i det Samme syntes han, der var noget kjønt i, at en hemmelig Sympati havde trukket de To til hinanden.

»Et Par Boller havde han faaet med til Frokost, for vi bagte jo Boller til Skovturen!« fortsatte Bagerkonen efter forgjæves at have ventet paa et lille formanende Ord fra Præsten i den Anledning. »Den ene gav han Dummeperter lige paa Stedet, og Synderen puttete den i Munden midt i Skoletimen, saa Bollen sprøjtede ud over Læreren, da han gav ham et Ørefigen, som ikke var mere end hans Pligt!«

»Du har selv sagt!« faldt Drengen ind og saa Præsten op i Ansigtet, »at de, der har Noget, skal dele med dem, der Ingenting har!«

»Det har jeg!« tilstod Præsten og begyndte

at føle, at han ikke var helt uden Skyld i Knægtenes Galskaber.

»Og saa kan De tænke Dem, Hr. Pastor«, blev Bagerkonen ved, »at da Læreren vilde tage ved Spanskrøret, som jo heller ikke var mere end hans Pligt, saa siger den elendige Dreng her lige rent ud, at han havde ikke Lov til at give Dummeperen en Omgang af det.«

»Nej, for han var meget stærkere end Dummeperen!« sagde den ny Dreng ivrig. »Og Du har selv sagt, at de, der er stærkest maa ikke gøre dem Fortræd, der ikke ere stærke, men skal være gode imod dem og hjælpe dem. Og det sagde jeg til Læreren!«

»Men hvad sagde Skolelæreren?« spurgte Præsten hurtigt, vel sagtens for at komme bort fra Spørgsmaalet, for han følte stærkere og stærkere sin Skyld.

»Han blev saamænd saa betuttet, at han satte Spanskrøret bort og ikke sagde et Ord!« svarede Bagerkonen. »Det er jo ogsaa til at blive helt tosset over, at saadan en Smule Knægt tør sætte sig op mod en Skolelærer. Men værre blev det rigtignok, da vi skulde afsted. Jeg vil aldrig være ærlig, om Knægten ikke faar fat i Dummeperen, som naturligvis ingen tænkte paa, og ingen vilde have med, og deler sine Klæder med ham. Havde han saa endda givet Stymperen de gamle og selv beholdt de nye, men gammelt og nyt og nyt og gammelt delte de lige med hinanden, og det blev hverken til Fugl eller Fisk for nogen af dem. Da vi kørte igennem Byen, halede han Stymperen op til sig, uden at jeg mærkede det. Der maatte jeg sidde og køre i Stads for to Skarns Knægte og vidste ikke mere af det end min uskyldige gamle Hoppe!«

»Der var Ingen, der vilde have ham med, og han var saa ked af det. Saa tog jeg ham med, og saa blev han glad!« undskyldte den ny Dreng sig, dog ikke slet saa sikkert som før, for han var ikke rigtig vis paa, om Præsten eller Tante Line havde sagt noget om den Ting.

»Ja, det maa jeg sige«, indrømmede Bagerkonen, »for Sandheden skal frem, som den er, at aldrig har jeg set Dummeperen saa mild og glad. Han glinsede over hele Ansigtet af bare Fornøjelse, og havde man ikke vidst bedre, kunde man gerne have taget ham for en køn lille Knægt. Der blev jo et Postyr, da jeg kom trækkende med det Læs, men jeg skulde endda have fundet mig i det altsammen, om ikke det værste var kommet tilsidst. Det var da alle Skolebørnene havde sat sig fredeligt ned mellem

Klitterne og skulde til at spise deres Mad. Saa sandt, at jeg er en ærlig Kone, narrede han dem til at lægge al Maden, de havde med, op i en Bunke. De skulde se Løjer sagde han; men jeg tror nu nok, det gjorde mere Indtryk paa dem, at han bildte dem ind, vi havde Kurven fuld af Boller, som vi jo ogsaa havde, og dem skulde de faa, naar de havde spist Maden!«

»Du sagde, at Bollerne var til Skolebørnene!« forsvarede den ny Dreng sig og begyndte at skotte lidt ængsteligt op til den ny Præst, der blev ved at staa og se saa underligt paa ham uden at sige et Ord. Han havde ventet sig lidt Bistand af ham, men hvor blev den af?

»Ja, for Betaling begribeligvis!« sagde Bagerkonen. »Der er da ingen fornuftige Skabninger der giver deres Boller bort for ingenting her i denne syndige Verden. Derfor skal noget for noget, ved jeg da, og jeg vil være et Skarn, om Knægten saa ikke bilder dem ind, at nu skulde de først sige Bordbøn og takke Vorherre for Maden, og saa skulde de, der havde haft mindst med, tage først, og de, der havde haft meget, tage sidst, og det blev en nydelig Redelighed. De Grove fik den fine Mad, og de Fine fik den grove Mad, lige tvertimod den menneskelige Fornuft. Bagefter kom han og Dummeperen slæbende med Kurven, mens jeg arme Kone fik mig en Taar Kaffe med de andre Voksne og tænkte paa ingenting, og saa delte han, men Gud hjælpe os for Deling! De, der havde Penge, fik en Bolle og beholdt deres Penge og de, der ingen Penge havde, fik to Boller, og saadan blev han ved, til der ikke var flere. Aldrig i Livet har man hørt noget saa bagvendt.«

»Du sagde selv, at de, der havde Penge, skulde have en Bolle, og Dummeperen og jeg skulde have to Boller, fordi vi ingen Penge havde!« tog den ny Dreng igen til Orde, men mindre og mindre sikkert, med et mere og mere ængsteligt Blik paa den ny Præst — men Præsten stod tavs og tankefuld som før. Da gik der en Trækning over Purkens Ansigt, og han følte, at nu begyndte det for Alvor at knibe med Hjælpen.

»Men sikken en Forstyrrelse, der blev, da de arme Børn kom i Tanker om, at de var blevet narrede!« sagde Bagerkonen uden at ænse hans Udflugter. »Selve Sogneraadsformandens Dreng fløj direkte i Hovedet paa Dummeperen, som heller ikke var mere end retfærdigt, for det var ham, der havde faaet hans Mad, og aldrig saa snart havde Purken her set det, førend han, saa bitte han er, fløj direkte i Hovedet paa Sogneraadsformandens Søn uden Persons

Anseelse og kom igen med sin Snak om den stærkeste og Præsten og Tante Line, og hvad ved jeg altsammen. Men Spektakel blev der! Alle de, der havde haft noget, holdt med Sogneraadsformandens Søn, og alle de, der ikke havde haft noget, holdt med Knægten, og det var ikke til at faa Ende paa. Der var ikke andet Raad, — vi maatte køre hjem straks. Men aldrig er jeg kommet saa elendig hjem fra

vilde sige et Alvorsord til ham, saa vilde jeg sige Dem saa mange, mange Tak, for Præsten har han saadan Tillid til, og hvad Præsten siger, det vil han ogsaa gøre. Ellers ved jeg ikke, hvad jeg skal gribe til — aa, jeg er færdig at gaa ud af mit gode Skind!»

Bagerkonen tog sit Lommetørklæde frem og tørrede sine Øjne, Trækningerne kom igen paa den lille Synders Ansigt, og den unge Præst

CARL THOMSEN.

en Fornøjelsestur. Min Mand blev saa harm, saa det var grusomt, da han hørte, at alle Bollerne var væk, og Kunderne i Oprør. Jeg forsikrer Dem, Hr. Pastor, at Sogneraadsformanden var saa vred, som om han havde været en Tysker, og alle de agtværdige Forældre mente, at saadan en Unge skulde have sig en ordentlig Omgang. Men, ser De, Hr. Pastor, han er jo nu ikke vor egen. Min Søster Line har betroet mig ham, mens hun ligger paa Hospitalet, jeg har lovet hende at være god imod ham, og saa har man jo et Slags Ansvar for saadan en bitte Stump. Derfor tænkte jeg, at hvis Præsten

stod bestandig og saae saa underlig *tankefuld paa dem begge to — det var næsten som om det begyndte at bæve i hans Ansigt med. Pludselig lød der en Snøften — den ny Drengs Mod var brudt, og han brast i Graad.

»Tante Line sagde«, hulkede han, »at jeg skulde høre godt efter Præsten og gøre, hvad han sagde, saa vilde jeg blive god, og alle Mennesker vilde holde af mig. Og jeg har ogsaa gjort det, for Tante Line er syg og vil have Glæde af mig, det sagde hun. Men nu er alle Mennesker vrede paa mig og siger, jeg er en slem Dreng, og Dummeper er vred paa mig,

fordi jeg siger, det er noget Svineri at spise Tobak, og Du siger slet ingenting!»

Den ny Dreng saa gennem Taarer op paa den unge Præst, og i hans Blik laa der en saa alvorlig Bebrejdelse over, at han saaledes var ladt i Stikken af den, han troede bedst, at den gik lige ind i Præstens Hjærte.

»Kom, mit Barn!« sagde han, trak Purken ind til sig og tog ham i sine Arme. »Jeg holder jo af Dig, mere, end Du eller jeg selv rigtig kan forstaa. Jeg vil være din Ven og altid blive glad, naar Du gør, hvad jeg har sagt. Det skal vi to tidt snakke sammen om, men nu maa vi allerførst prøve, om vi ikke kan faa alt dette gjort lidt godt igen. Tante Lines Søster, De maa ikke være bedrøvet. Nu gaar vi tre sammen til Deres Mand, og siden kommer Turen baade til Sogneraadformanden og alle de andre, der ere vrede. Der har blæst en slem Vind idag, der blæser en god Vind imorgen. Kom!«

Det saa ud som om Ensomheden helt og holdent var blæst af ham, da han stod op og tog sin Hat. Og saa gik den ny Præst, den ny Dreng og Tante Lines Søster sammen ud i Byen for at fange lidt Solskin, førend det endnu rigtigt var blevet Aften.

III.

Hvordan den ny Præst og den ny Dreng gik bort Haand i Haand.

FLYGTIG og forgængelig er Verdens Storhed og dens Berømmelse usikker — derom maatte ogsaa den ny Drengs Skæbne aflægge Vidnesbyrd. Fra en ringe Begyndelse, ubemærket og overset af alle, havde han i Løbet af tre korte Dage arbejdet sig op til at være den, hele Byens Øjne vogtede paa, alle store og smaa Tunger talte om, og alle forstandige og uforstandige Tanker drejede sig om. Rimeligt nok, for det er jo saa aldeles menneskeligt, har nu den ny Præst, som jo fra Begyndelsen havde indtaget denne misundelsesværdige Stilling, følt sig saaret i sin Forfængelighed ved saaledes at se sig fortrængt fra den, oven i Købet af en Smule Springfyur, der ikke naaede ham højere end til Vesten. Vist er det, at fra det Øjeblik den ny Præst og den ny Dreng, med Tante Lines Søster som Trediemand, den Aften, der fulgte efter hin bevægede Skovtur, havde begivet sig ud i Byen, begyndte dens Tanker og Tale mindre og mindre at dreje sig om den ny Dreng, men desto flittigere om den ny Præst. Det maatte Præsten forstaa!

Først var han gaaet ind til den vrede Bager og havde fortalt ham, hvor fornøjeligt det havde været for ham ved den flinke lille Drengs Hjælp, ham, som stod foran dem, at opdage, at der boede en dygtig Bager saa at sige Side om Side med Præstegaarden. Det vilde skaane ham og hans tilkommende unge Hustru for mange Besværligheder, og kunde ikke være bekvemmere. Derover glemte Bageren rent, at han var vred, baade han og hans Kone fik travlt med at nøde Præsten til at smage paa deres Boller til en lille Draabe Kaffe i en stor Kop, og derved kom det igen for Dagen, at den unge Præst netop var en stor Ynder og Kender af Boller. Han roste dem overmaade og glædede sig ved Tanken om, at hans unge Hustru, naar han først havde ført hende ind i sin Præstegaard, kunde faa mangt et godt Raad i Husholdningssager af saa erfarne Naboer. Den Tanke glædede Bageren og Bagerens Kone sig lige saa hjærteligt over, og da Bageren havde fulgt den ny Præst langt ned ad Gaden, gik han hjem igen med et Ansigt, der skinnede omkap med den dalende Sol. Solskinnet fulgte med ham ind og bredte sig ud gennem hele hans Hus.

Den ny Præst gik videre og kom til den oprørte Sogneraadformands Gaard. For ham aabnede han sit Hjerte og talte tillidsfuldt og ligefremt om, hvor ængstelig han var ved, saa ung og saa uerfaren, at gaa ind til sin nye Gerning, hvor lidt han syntes, han kunde give sin Menighed af det, han var kaldet til at give dem, hvor ensom han havde følt sig mellem alle de fremmede Mennesker og Forhold, og hvor haardt han trængte til lidt Hjælp og Støtte fra dem alle sammen. Der kom Varme og Inderlighed af sig selv i hans Ord, fordi de havde været i hans Hjærte i alle disse Dage og nu kom strømmende ud derfra som en Kilde, der springer, og de gik Sogneraadformanden til Hjærte. Alt Oprøret i hans Følelser dæmpede de som Olien Havets Bølger, han gav den ny Præst et trofast Haandslag og skyndte sig at føre ham rundt gennem sin Bedrift, for at Præsten kunde lære, hvordan der skulde se ud i et veldrevet Landbrug og i en ordentlig indrettet Gaard. Da det var besørget, og de lykkelige og vel var kommet ind i Stuen igen, faldt Sogneraadformanden et Øjeblik i Tanker.

»Det er sandt, Hr. Pastor!« tog han derefter grundende Ordet. »Taget paa Præstegaarden kunde trænge til at ses efter, et bitte Korn«

»Det kunde det maaske nok!« indrømmede Præsten lidt usikkert, thi han vidste ikke rigtig,

hvad Sogneraadsformanden egentlig havde for Øje med den Ytring.

»Ja, og et bitte Korn Hvidtning kunde nu pynte svært op paa de gamle Vægge!« blev Formanden ved, tankefuld og grundende som før.

»Det kunde det sikkert!« svarede Præsten i en undselig og undskyldende Tone, for han begyndte at faa en Anelse om, at der laa en lille Bebrejdelse for Upraktiskhed i Ordene. »Men jeg tilstaar ærligt, at jeg ikke har tænkt paa det. Jeg har jo ikke haft med saadanne Ting at gøre før!«

»Begribeligvis!« skyndte Sogneraadsformanden sig at indrømme. »Det var jo da heller ikke til at forlange af En, der kommer lige derinde fra Kjøbenhavn. Men se vi, som gaar herude og ser paa det hver Dag, vi skulde jo have tænkt paa det og faaet lavet det i Stand, førend Præsten kom!«

Sogneraadsformanden standsede et Øjeblik og saa lidt gnaven ud over sin egen Tankeløshed.

»Men,« føjede han saa til og gned sig i Hænderne med opklarede Miner. Kanske det kan naas endda, naar vi tager fat straks, saa at Præstegaarden kan staa pyntet og pudset, til den ny Præstefrue drager ind i den. Og saa kan Præsten endda hjælpe os med at se lidt til, at det kan blive, saa hun kan tykkes om det. Bryd Dem bare ikke om det, Hr. Pastor, for det skal vi Bymænd nok sørge for!«

Der strømmede noget Varmt til den nye Præsts Hjerte, han saa op paa Sogneraadsformanden med en fugtig Glans i sine Øjne og rakte ham sin Haand.

»Tak!« sagde han, og det var Ord nok. Flere behøvedes der ikke, følte de begge To, og da Præsten havde sagt Farvel og gik, blev Sogneraadsformanden staaende og saa smilende efter ham, til han var blevet borte mellem Aftenens Skygger.

Men det var næppe blevet Morgen igen, førend den ny Præst tog fat igen, hvor han havde sluppet om Aftenen. Ivrig var han blevet.

Han gik til Skolelæreren, men de havde ikke talt sammen i fem Minutter, førend Skolelæreren forstod, at her var det ham, der var den Overlegne. Han, der var saa gammel i By og kjendte Sognet ud og ind, var slet ikke til at undvære for en saa ung og uerfaren Præst. Det var der Noget i, som behagede ham og gav ham Lyst til at vejlede ham. Førend de skiltes, havde han sat ham ind i hele Menighedens fortidige, nuværende og kommende Tilstand, i alle dens Anliggender, og var fast bestemt paa at staa trofast ved hans Side og række ham

sin Haand, naar og hvor han behøvede den.

Efter hans Anvisning gik den ny Præst fra Gaard til Gaard, og allevegne, hvor han kom, forstod Byens Folk, at det var en Præst, som de kunde have Fornøjelse af at tage imod som en af deres Egne, en Mand, det var værdt at være til Tjeneste, hvor de kunde. I alle Gaardene, hvor han havde været, talte Folk ikke et Ord om den ny Dreng, men kun om den ny Præst, og hvad for en skøn Mand han var. I Hytterne og Smaahusene — nu ja, dør talte de hverken om den Ene eller den Anden, for dør havde de nok i deres daglige Slid og Bekymringer.

Jo, han var lun nok, var han, den ny Præst! Ikke et Ord talte han om den ny Dreng, men hvor Præsten gik ind, og hvor han gik ud, dør var det med det Samme forbi med al Byens Opmærksomhed for Knægten. Endnu Eftermiddagen før havde man været helt og holdent optaget af ham og ikke snakket om Andet end ham, men førend Solen samme Aften gik ned, var hans Berømmelse blegnet, og førend Solen Dagen efter stod højest, var det helt ude med hans Storhed — han var glemt og skudt til Side for den ny Præst. Men det maa siges til den ny Drengs Ære, at sjælden har en falden Storhed baaret sit Fald saa værdigt, som han. Som han havde taget sin Berømmelse uden tilsyneladende i mindste Maade at blive opblæst eller storagtig af den, ja, uden næppe nok at ænse den, saaledes bar han nu dens Tab med Værdighed og sank igjen ned i sin Dunkelhed uden svag og umandig Klage. Det var mindste Klasses Fridag i Skolen, saa snart det derfor rigtig var blevet Dag, havde han og Dumme-peter lykkelig fundet hinanden igjen, og ubekymret for, hvad der til samme Tid foregik paa højere Steder, færdedes de To sammen i deres Ubemærkethed, saa lang Formiddagen var.

Rolig kunde derfor den ny Præst hen imod Middagstid gaa tilbage til sin Præstegaard for at nyde sin Sejr uden at behøve at frygte for, at dens Frugter skulde blive ham berøvede. Og Sejren var endnu større, end han havde drømt om, da han gik ud. Han var jo gaet ud for at sætte Grænser for en lille ubetydelig Persons Anmasselser og sætte sig selv igjen paa sin berettigede Plads som den, der havde første Ret til Byens og Sognets Opmærksomhed og Omtale. Det havde han naaet, men oven i Kjøbet havde han med det Samme erobret alle de bedste og mest indflydelsesrige Folk og gjort dem til sine Venner og Beskyttere. Sagtens kunde han da gaa fornøjet hjem.

Selv havde den ny Præst imidlertid en helt anden Forklaring paa den Ting.

Han mindedes, hvor tungt et Hjærte han havde siddet med i sit ensomme Kammer og tænkt paa, hvordan han skulde finde Vejen til disse Mennesker, hans hele Liv havde ligget saa langt borte fra, som han ikke forstod, og som heller ikke forstod ham. Ringe og afmægtig havde han følt sig, længtes efter at kunne gaa hen til dem og tale aabent og frimodigt om sine Tanker og Bekymringer, og dog ikke haft Mod dertil, fordi han ikke vidste, hvad og hvordan han skulde sige det, saa de kunde forstaa ham. Og nu — nu gik han hjem og syntes, det var altsammen kommet ganske af sig selv i en kort Stund. Hvor havde de ikke været rare, alle disse Mennesker, som han med Ængstelse havde tænkt paa, hvor var de ikke kommet ham i Møde med udstrakte Hænder. Det var for ham, som de var gamle Venner, og han kendte dem ud og ind. Hvad var det dog for et Under, der pludselig var kommet og havde gjort det altsammen godt.

»Jeg ved det!« sagde den unge Præst i sit stille Sind. »Det var Kærlighedens Under. Mit Hjærte blev varmt for en stakkels Dreng og en bedrøvet Kone, jeg glemte mig selv, min Sorg og mine Bekymringer. Andres Sorg blev min, Ordene kom af sig selv, og saa var alting godt med det samme. Nu er min Sjæl fuld af Tak derfor. Men mere end det har jeg vundet og lært. Et Barn talte for mig derom uden Ord, og jeg forstaaer det kun dunkelt endnu — Gud lær mig at forstaa det!«

Saadan lød i hans stille Sind den unge Præsts egen Forklaring, og nu faar enhver at holde sig til den af de to Forklaringer, han helst vil — Mistænksomhed er Verdens Visdom.

Fangen i sine Tanker naaede han Præstegaardens Have. Laagen stod aaben, han gik ind igennem den og stod derinde, førend han selv rigtig vidste af det. Men om han end aldrig saa nøje havde overvejet det, kunde han i dette Øjeblik ikke have gaaet noget bedre Sted ind, for Præstegaardshaven var Perlen i hans lille Rige. Kærlige Hænder havde plantet den for ham og fredet om den, længe før han eller nogen anden havde kunnet drømme om, at det just var for ham. Det var der noget kønt i at tænke paa, og Haven selv var lige saa køn. Viden om i Egnen var et Træ et Sjældenhed, Husenes Haver et Par forkrøblede Buske, et Par lilleputagtige Kaalbede og et Par forknyttede Blomster, der hang med Hovederne.

»Her vil ingenting gro!« havde Egnens Folk sagt saalænge, at det var blevet sandt.

»Hvor Ingen planter, vil ingenting gro!« havde de gode gamle Præstefolk, som den Gang boede der, sagt, og saa hegnede og plantede de. Hegnene skød op, Træerne skød op indenfor, og i Ly af dem grønnedes Urter og Blomster med Farve og Duft, Buske og Træer med hængende Frugter. Saadan var det sket i mange, mange Aar med bestandig voksende Kræfter, indtil det nu endelig grønnedes og blomstrede for den ny Præst; det altsammen var hegnet og plantet her, uden at nogen vidste det. Og den ny Præst havde igen, uden at hun eller Nogen vidste det, bestemt det altsammen for den unge Brud, han snart, snart skulde føre derind. Dér skulde hendes Blomsterrige staa midt imellem Lyng og blomsterløse Marker. Der stod en Rosengruppe med brydende Knopper — dem havde han gaaet og set paa fra Dag til Dag, fra Time til Time og regnet efter, om de kunde staa i fuldt Flor, naar hun kom, og byde hende Velkommen med Skønhed og Duft til de lave Præstegaardsstuer. Der var et dejligt Jordbærbed, hvor store indbydende Bær beredte sig paa at rødme mellem mørkegrønne Blade — dem havde hans Øjne vogtet paa og tittet efter for at grunde over, om de kunde staa i bugnende Modenhed, naar hun kom, og fortælle hende, at der groede Sødme om deres egen lille Bolig. Derfor elskede han Præstegaardshaven, nænnede ikke at bryde en Blomst, ikke at plukke et Bær, før hun kom, for hvem de alene blomstrede og rødmede.

Foran Rosengruppen blev han staaende, først som han plejede. Men hvad kunde det betyde? Den allerførste unge Knop havde Aftenen i Forvejen staaet lige i Udspringet. Den søgte hans Øje ivrigt, men borte var den. Hvor var den bleven af? Den unge Præst var i en lykkelig Sindsstemning, men den Opdagelse blev han dog lidt gnaven over. Hvem kunde have nænnet at berøve ham den første Bebuder af Glæden, som han havde gaaet og drømt om i sin Ensomhed? Et ondt Varsel syntes det ham, og mismodig spejdede han efter Synderens Spor. Jo — rundt om Rosengruppen stod der Mærker af Barnefødder i Jorden, og — tys — lød der ikke barnlige Stemmer længere nede fra Haven? Hurtigt gik han efter Lyden, og der, inde mellem Jordbærbedene, stod to travle Smaafyre. Det gav et Stik i den unge Præsts Hjærte da han fik Øje paa den ny Dreng og en noget pjaltet lille Person — det kunde ikke være nogen anden end Dummepeter — med en frisk udsprungen Rose stukket i sin lasede Hue.

(Fortsættes.)

Henriques.

Jespersen.

Melbye.

Den sidste Haand lægges paa Revyen.

Før Revyen.

Henriques og Melbye.

Olfert Jespersen.

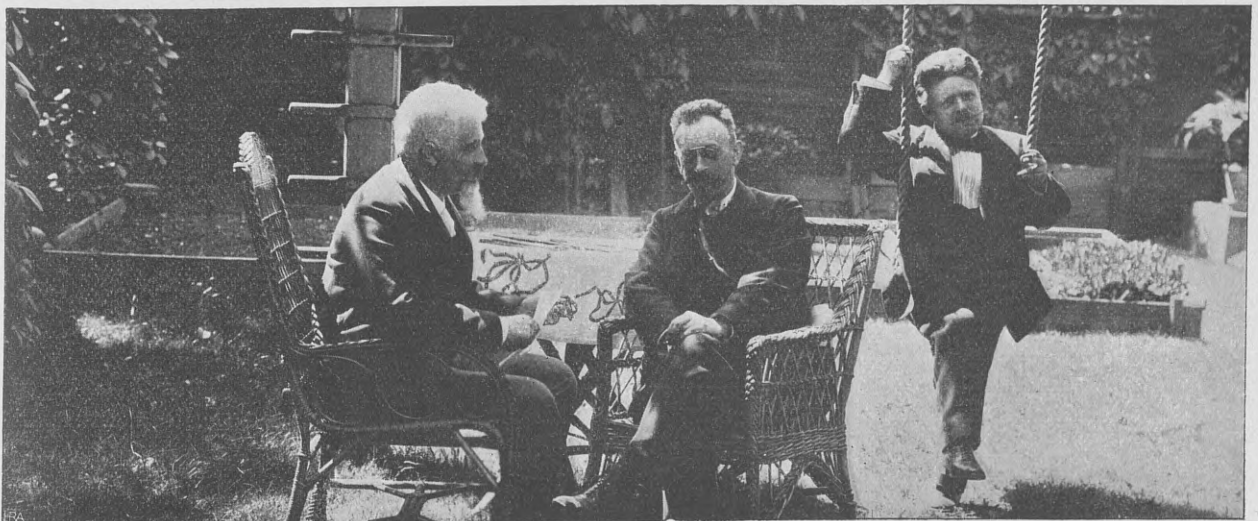
DET kan lokke Taarer frem paa min Kind, naar jeg tænker paa hvorledes det vil gaa om et Par hundrede Aar, naar *Melbye* og *Henriques'* Navne absolut ikke maa lyse længere. Jeg husker ikke hvem der skrev *Shakespeares* Værker. Og jeg vilde ikke græde over den Ting, hvis jeg ikke mente at man har gjort den Mand — ikke Shakespeare men den anden — kolosal Uret. Hvad har han gjort at han saaledesskal bruges som Lysepuster?

O Rædsel at skulle spille en saadan Rolle. Jeg lever i en stadig Frygt for Aaret 2102. Naar den Tids *Svend Flue* sidder og gransker sine Havannablade og kommer til det Resultat, at *Henriques* og *Melbye* aldrig har skrevet nogen Revy, saa vil det maaske gaa ud over min Gravfred: »Det er tilfulde konstateret at *Melbye* kun var en habil Keglespiller, som fik sin Berømmelse den Dag, da han slog de Otte om Kongen i højre Spænd. Vanskeligere er det at paavise Aarsagen til *Henriques'* Glorie. Men det antages fra ganske paalidelig Kilde, at det skete da hans Datter tog en ualmindelig fin Studentereksamen med en saa uhyre Ladning Point at hun forærede sin Fader en hel Haandfuld. Disse Pointer, og én eneste fransk *lundi* hos en datidig *Melanie Borring*, var alt hvad *Henriques* ejede af Kundskaber. Han kunde hverken læse, regne eller skrive. *Henriques* forsøgte sig som Bogtrykker; det gik lige akkurat fordi andre satte Bogstaverne paa de rigtige Pladser. — Det er jo horribelt, at man i over to hundrede Aar har troet paa den Mythe at de berømte Revyer var skrevet af *Henriques* og eventuelt *Melbye*.« —

Det gør mig slet ikke ondt for *Melbye* og *Henriques*, de kan lade være med at digte noget man husker saa urimelig længe. Men naar jeg dør, saa vil jeg have Fred. Tag et andet Skelet som intet ved. Jeg ved at *Henriques* og *Melbye* skriver de bedste Vers i Danmark; lige saa gode Vers skriver kun *Holger Drachmann*. Som der kun er én *Drachmann*, saaledes er der kun to Revyforfattere.
Juli 1902. *Olfert Jespersen.*

UNDERTEGNEDE er ganske enig med *Fritz Jørgensens* Maler. Jeg bøjer mig for *Beethoven* og *H. C. Lumbye*, *Wagner* og *Offenbach*, o. s. v. o. s. v., men *Olfert Jespersen* har et Fortrin frem for dem alle, et ubestrideligt Fortrin, muligvis ikke for Efterverdenen, men for mig. Alle de andre, der maaske — jeg maa have Lov til at sige maaske — kunde gøre mig samme Nytte, hvis de havde dette Fortrin, de har det ikke, de er alle mere eller mindre udødelige, men de er døde. *Jespersen* er levende, spillevende. Og han dør maaske aldrig. Denne mærkelige Overtro, at alle Mennesker skal dø, har jeg aldrig forstaaet. Der findes jo over 1000 Millioner Mennesker her i Verden, der aldrig er døde, saa det er da kun sandsynligt, absolut ikke sikkert, at vi alle skal dø — og jeg føler Trang til i dette Øjeblik at udbringe et Længe leve *Olfert Jespersen*. Han er en Befordrer af det gode Humør, en Tonekunstner, der med smaa og beskedne Midler har skaffet sine Medmennesker mange glade Timer. Naar 434,397 Mennesker for Øjeblikket synger i København, og det gjør de — af og til — saa er det næppe for meget sagt, at de 297,592 — af og til — synger en Melodi af *Olfert Jespersen*. Hans Melodier tilegner Folk sig hurtigt; han maa ganske vist undertiden spille en af dem 20 Gange for mig, før jeg kan skrive Text til den, men de er som Regel ikke sunget 100 Gange paa Morskabsteatret eller *Nørrebros* Teater, før enhver lille Dame kan kvindre dem, og *Skomagerungdommen* fløjte dem ned ad *Strøget*. Altsaa *Olfert Jespersen* længe leve!

Med Hensyn til en Karakteristik og en Biografi af *Olfert Jespersen* henviser jeg til *Salmonsens Konversationslexikon*, næste Udgave. For at denne Artikel dog skal bringe noget positivt, skal jeg bemærke, at han er født i *Nyboder*, at han ikke drikker Spiritus, og at han af og til bliver klippet, men ikke saa meget, at det kan ses. Han har kun 1 Gang holdt Jubilæum og er endnu — da disse Linjer skrives — ikke Ridder af *Dannebrog*.
Sganarel.

Revyforfatterne i Sganarels Have.

En Vise om Sganarel.

Tekst af Olfert Jespersen, Musik af Axel Henriques. Tegning af Anton Melbye.

I Anledning af Revypremieren offentliggør vi nedenstaaende kunstneriske Hyldest til Revyernes Nestor; den har tillige den Mærkværdighed at vise to af Revyens Trekløvere i for dem ret usædvanlige Roller, idet Olfert Jespersen har skrevet sin Vise til Axel Henriques første og eneste Komposition, og forsaavidt vides er Portrætet af Sganarel den eneste Tegning, der foreligger fra Melbyes Haand.

PIANO energico. con grazia AXEL HENRIQUES.

Hjær - tet paa det ret - te Sted fin des hos Sga - na rel. Gjør - de in - gen

Kat For - træd, føl - som - me Sga - na - rel. — Selv Fred'rik Jen - sen ken - der ej

Græn - sen for In - telli - gen - sen hos Sga - na - rel.

tr... *tr...* *8va.....*

rit.

Kone, Tyras, Børn og Bob
Elskes af Sganarel.
Melbye skal staa tidlig op
Hvis han med Sganarel
Skal holde Fodslag.
Skrive en god Dag
Det er en Mod' Sag
Hos Sganarel.

Han skal leve mange Aar
Beautiful Sganarel.
Digte änn på Lättanbår,
Härliga Sganarel!
Sproget Du sigter,
Tjusande Digter
Aldrig jeg svigter
Dig Sganarel!

Olfert Jespersen.

ASPEJLET

1125

OMSLAGET TIL DETTE NUMMER ER
AF FRANTS HENNINGSEN

SPEJLET

Ungdomserindringer.

Konsejlspræsident Deuntzer og fhv. Konsejlspræsident Estrup fortæller.

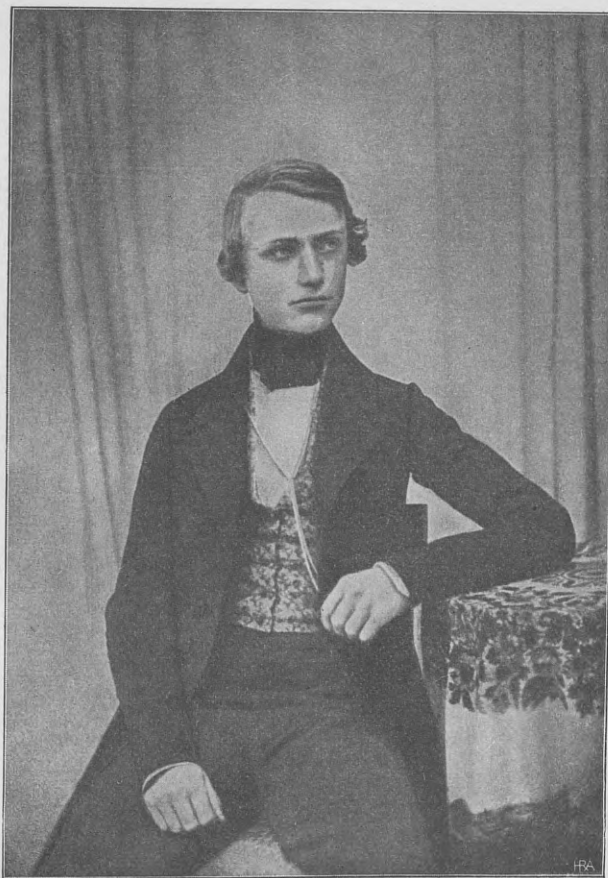
Med Ungdomsportrætter af de Fortællende og Amatørfotografier fra deres Hjem.

II. Hos Estrup.

I den lette Jagtvogn ruller vi rask af Sted fra Mørke Station indi Landet forbi Huse og Gaarde mellem frodige Marker og grønne Hegn. Nu drejer Vejen og aabner pludseligt for et nyt landskabeligt Billede: milelange Engdrag, begrænset af skovklædte Skrænter, der snart viger tilbage, snart skyder frem og indsnævrer Udsigten. Midt i Billedet samler sig som en Buket, højstammet Skov, hvori Skafføgaards blege røde Hovedbygning lyser som en af Sommerens første sarte Blomster.

Medens de blanke, mørkebrune Heste krummer Halsene, som for at vise sig nu i Opløbet, og den stærke, skulderbrede Kusk retter sig i Sædet, hopper Vognen paa Brostenene under Indkørselstaarnet til det gamle Herresæde, og et Øjeblik efter svinger vi op for Hoveddøren til Skafføgaard.

Ekscellence Estrup hilser venligt velkommen, og snart sidde vi vis-à-vis i hans store Arbejdsværelse, 12—15 Alen i Længden, 8 Alen til Loftet, et dejligt Rum, hvis to høje, rundbuede Vinduer vender ud til Parken. Det historiske, udskaarne Skab udfylder næsten helt den ene Endevæg, et Skrivebord med mange Protokoller og Regnskabsbøger taler om den flittige Jorddrot, der personlig altid har

Estrup i 1843. (Efter et Daguerreotypi.)

styret sin Bedrift og drevet sine Skove selv, medens det mægtige Arbejdsbord midt i Stuen, overfyldt af Bøger, Pjecer og Aviser, vidner om Politikeren, der ogsaa i sin fjerne Afkrog lever med i Dagens Begivenheder.

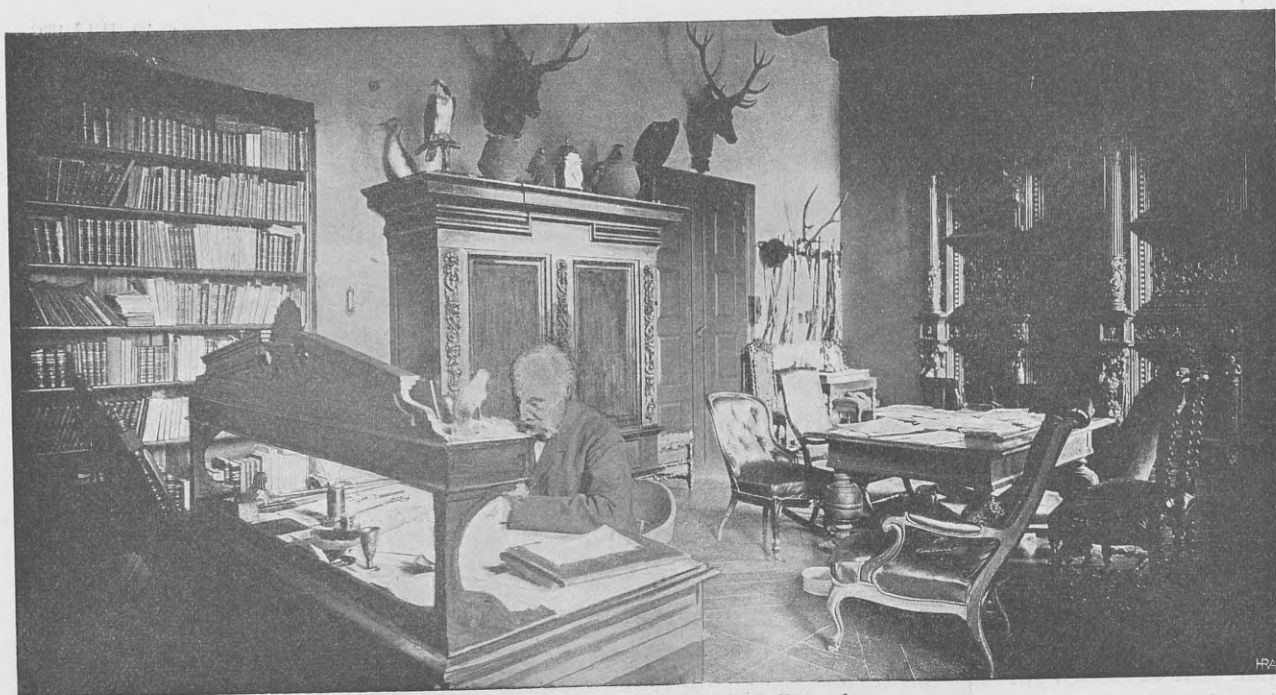
»De ønsker, at jeg skal fortælle Dem en »Ungdomserindring« til Journalisternes Blad »Spejlet« — siger Ekscellencen — og jeg vil gerne opfylde Ønsket, men jeg har i Virkeligheden kun én stærk Ungdomserindring, der maaske kunde egne sig til at blive indrammet i et saadant Spejl, som det, hvortil De søger Bidrag.

Naar jeg ser tilbage paa mine første bevidste Ungdomsaar, samle mine Minder sig stærkest om det Indtryk, jeg i mit Hjem havde faaet og stadigt i Aarene 1841—1846 fik for-

nyet, af den Bekymring, hvormed min Fader fulgte Begivenhedernes Udvikling i Slesvig og Holsten. Denne stiledede da øjensynlig mod en Krise, der kunde blive skæbnesvanger for vort Fædreland.

Bekymringerne voksede kun ved den samtidigt stærkt tiltagende Stræben efter en Forfatningsforandring, en »Konstitution«.

Jeg mindes tydeligt min Faders Udtalelser om det uforstandige i at ville lave en fri Forfatning for

Estrup i sit Arbejdsværelse paa Skafføgaard.

et Land, hvis Deles Sammenhold endnu ikke var sikret paa Grund af Mangel paa Enighed om Arvefølgen i de forskellige Landsdele, og hvor en Part af Landet stod i national Opposition til og ønskede Udskillelse fra det øvrige.

Jeg var den Gang kun ung, men dog gammel nok til, at disse Indtryk fæstnede sig i mit Sind og blev Udgangspunktet for min Kritik af den paafølgende Forfatnings-Bevægelse, der affødte Grundloven af 1849.

Jeg frygtede for, at en ny Grundlov for kun en Del af Landet vilde vanskeliggøre, i Stedet for, som de ledende Mænd den Gang haabede, at fremme en Samling af det hele Land under en fri Forfatnings fælles Grundlov, og jeg frygtede for, at den almindelige Valgret sat i Højsædet uden tilstrækkelig Modvægt i et paa et andet Grundlag hvilende Før-

stekammer, nødvendigvis maatte føre til en Folketingsparlamentarisme og til Kongedømmets Afmagt.

Dette stod for mig som ensbetydende med Op-løsning af den gamle Samfundsorden og tillige Tabet af vort lille Lands selvstændige Statstilværelse.

Disse Ungdoms-Indtryk have været stærke nok til at følge mig igennem et langt Liv og til at have været væsentligt bestemmende for min Manddoms Gerning.

En nærmere Paavisning heraf ligger imidlertid udenfor Deres Spørgsmaal om en »Ungdomserindring« og vilde heller ikke passe i »Spejlet«s Ramme.

— — —
 Og saa gled Samtalen over i andre Emner. Mit planlagte korte Besøg blev til en hel Dags Samvær, fra hvilken jeg gemmer Minder, der sent vil blegne.

Funch-Thomsen.

En Kirke og et Kloster.

En Billedtekst.

SOM et Stykke forrevet og søndret Middelalder ligger Helsingørs *Sct. Mariæ Kloster*.

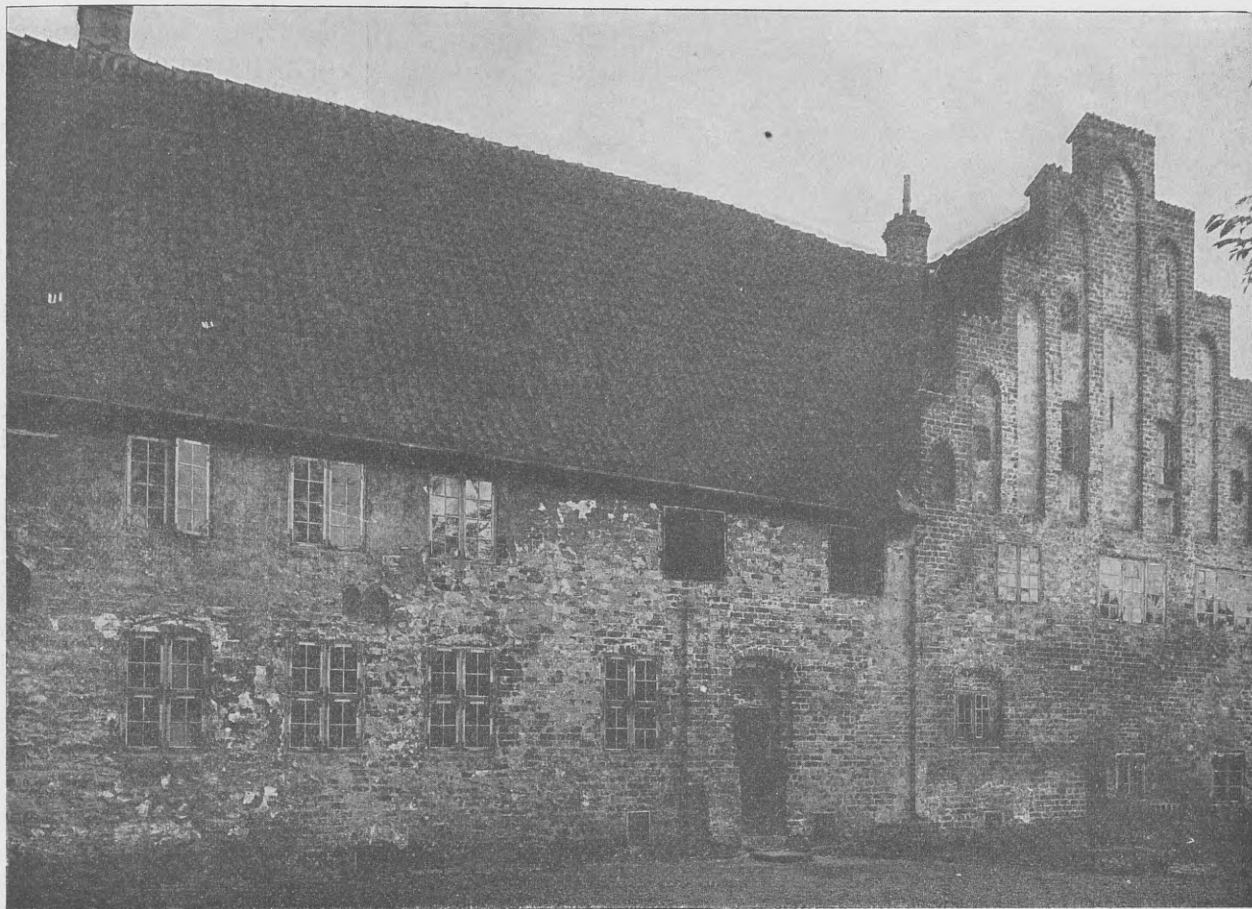
Ikke rager det op over Byens lave Tage med ranke Taarne og slanke Spir. Langt snarere synes det som tynget mod Jorden af Aarhundreders Ælde, som knugedes det i Knæ af røgprustende Skorstene, og af Kronborgs ærværdige, majestætiske Kolos.

Staar man i Fraterhaven, da tegner Klosteret sig med sine væltede Mure og sønderbrudte Ruder, som en hærget Borg, som en mørk og dystert Ruin. Man føler det paa en Graavejrsdag, som behøvedes der kun et ringe Vindpust for at bringe de skrøbe-

lige Bygningsrester til vaklende at styrte mod Jorden og knuses Sten mod Sten.

Alt er Forfald. Murene buer sig ud og ind. Tagene svajer sig i dybe Slugter. Allevegne gaber kullede Spær og Bjælker frem, nøgne, som havde Ilden raset over det gamle Hus. En enkelt Længe synes rømmet i sidste Stund. For Vinduerne hænger endnu de hvide Gardiner, nystrognede og stivede, men for Husets Fod ligger Gavlen, som en rygende Grusdyng.

Om *Sct. Mariæ Kloster* beretter Historien kun grumme lidt.

Det gamle Kloster.

Man ved, det er bygget af Karmeliterordenen i det fjortende Aarhundrede. Hvem Bygherren er meldes der intet om. Han har ikke været bunden af smaalige Pladshensyn. Der er højt til Loftet og vidt til Væggen i Klosterets Gange, i dets Sale og Stuer. Der hviler den sælsomste, som gennem Aarhundreder fortættede Ro over det store Kompleks. Man ser intet Liv, og man spørger sig selv, om Svalerne, der kredser hjemløse og hvileløse over de væltede Murbrokker, er det eneste levende i dette store triste Øde.

Graa og trist ligger Fraterhaven. Graa og trist synes Døden, gennem Epitafiens Knokkelhoveder, at stirre Beskueren i Møde. Paa nedtraadte eller sløjfede Gravhøje blomstrer den blaa Forglemmigej og den luende Valmue, Side om Side.

Saa staar der pludselig en lille forkrøblet Kvindekikkelse mellem Ruinerne og stirrer over mod de Nybygninger, der rejser sig der, hvor det gamle Kloster strakte sine Længer. Der lurder den sløvede Alderdoms Mistro i de Blikke, hvormed hun betragter Kampestens-Fundamenterne.

— Skidt, siger hun og spytter langt efter det ny Hus.

Den unge Arkitekt, der er Bygmesteren, Professor *Storcks* Assistent, forestiller sig for den gamle Kvinde.

— Ja, De er Præsten. Jeg ved det godt. Men Gud Herren i Himlen bevare En for nogensinde at komme derover, og hun peger med Haanden mod

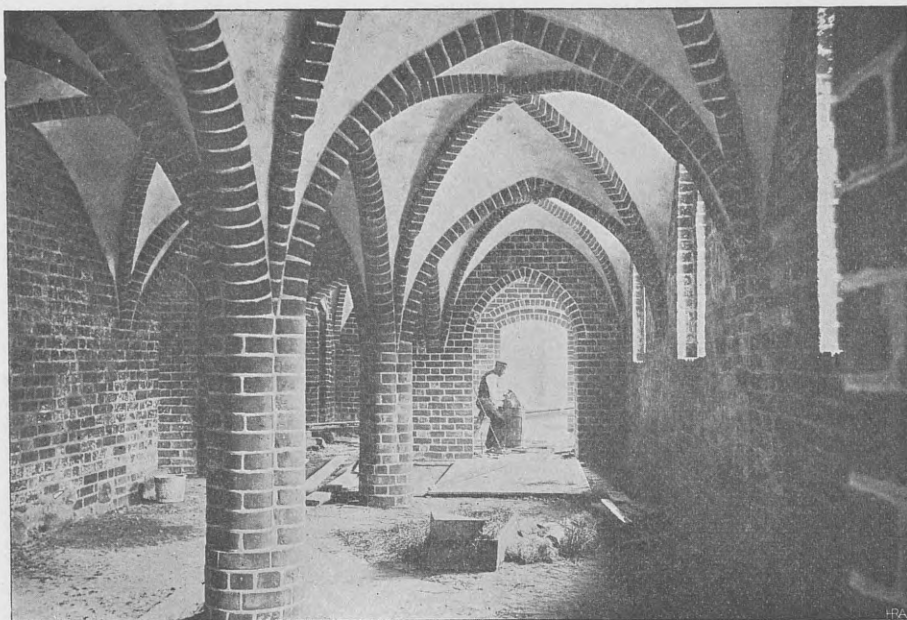
de nære Mure, som laa de milefjærnt, etsteds langt ude i Horizonten. At byde gamle Folk *det*, siger hun, og tramper tilbage til Klostret over Græsset, hvis Straa Kalken har ædt og svedet.

Sct. Mariæ Kloster har lidt en ublid Medfart. Hvad Tiden har ødelagt, har man udbedret uden Hensyn til Stil og Bygningsart. Blyndfattede Vinduer i Spidsbuestil er bleven erstattede med skæve Karme og banale Trærammer. Er en Sten faldet ud, har man puttet en anden ind, rød eller hvid, hvad der laa nærmest for Haanden. Med den platteste Brutalitet har man udbedret og repareret, saalænge til Murene sank sammen over Hovedet paa Klosterets Beboere.

Saa tog man fat paa en Restaurering og Ombygning som, naar den engang er fuldført, vil give Helsingør en Bygning af stor Skønhed, Landet et historisk Miudesmærke af den højeste Værdi. Professor *Storck* overholder nøje, assisteret af den unge dygtige Arkitekt *Hamborg*, at Sct. Mariæ Kloster genopføres i sin oprindelige Skikkelse. Med den største Nænsomhed og den inderligste Pietet følger de to Herrer den første Bygmesters Linjer og Struktur. — — — —

Det kneb under den omfattende Ombygning at finde Plads til Klosterets mange gamle Beboere.

Man flyttede da Kvinderne over i et stort stjernehvælvet, højloftet Rum, om hvilket Sagnet fortæller,

Under Hvælvingerne.

at det delte engang var Munkenes Refectorium.

Og mellem alle disse højtidsfulde Omgivelser færdes de gamle Beboere, uden derfor i nogen synderlig Grad at glemme selv Jordelivets mindste Smaating. Tvertimod. Der synes indbyrdes at herske en stærk Ufordragelighedens Aand.

— Jeg er otteogfirs, siger en lille geskæftig Dame og betragter de Besøgende, som vilde hun i et hastigt Blik udmaale Aldersforskellen. Og saa sidder man her. Jo, her er yndigt, hva'? Og hun fortsætter som i en mildere Stemning: Naar ens Fa'r har været Tømmerhandler og ejet Lofter og Gaard, saa er det tungt nok at skulle sidde her. Men det var den Statsbankerot.

Hun ifører sig en sort Silkemantille med lange raslende Perlefrynser, binder en Kysehat fast under Hagen og beder om Undskyldning for, at hun maa gaa, men hun skal ud i Byen for at drikke Kaffe hos sin Datter. — Hvor gammel hun er: Hun fyldte 70 Lillejuleaften.

Det er ikke de smaa Tal, man regner med i Sct. Mariæ Kloster.

— — — Eller der viser sig enskyggeagtig udmagret Gammeljomfru-Skikkelse, der ligesom tilfældigt strejfer forbi de Fremmede.

I samme Sekund rejser der sig i en Seng, en bred og før-laden Matrone. Hun vinker Klosterets Gæster ind til sig.

— Se, siger hun, og hæver i udstrakt Haand et Billede af en ung Mand frem for sig. Det er min Søn. Han var med i Krigen, derovre i Afrika. Men han stod paa Eng-

lændernes Side. Derfor gav Kongen ham ogsaa Penge til at rejse hjem for.

— Kongen, hvæser en Mutterlille udenfor.

— Ja, Kongen.

— Hva'fren Konge?

— Alexandras Mand, hvem ellers.

— Haa, haa, haa, lyder det spottende fra Naboersken.

Det summer af Stemmer, da de Besøgende forlader Kirken. Ved Udgangsdøren staar en høj, stærktbygget Kvinde med Haanden fuld af raslende Papirblomster. De varer bedst, siger hun og rokker ind for at fæstne dem over Olietryk af Kejserinde Dagmar, Kri-

stus og Frederik den syvende.

Her, hvor Livet lider mod det sidste, synes man at ville binde det ved alle Midler.

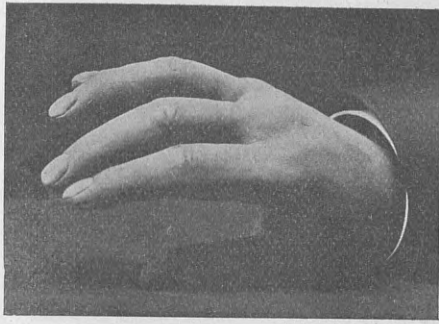
Sct. Mariæ Kloster er en Blanding af Ruiner og Nybygninger rejste paa gamle Tomter.

Man har ved at undersøge de sprukne Mure fundet Frescoer, der fremstiller bibelske Emner, og man er ved omhyggelige Forskninger kommen til det Resultat, at et af de afdækkede Kalkmalerier forestiller Klosterets Skytshelgen: Lazarus. Det synes saare betegnende: Sct. Mariæ Kloster er den Dag i Dag et fattigt Hjem for Landets fattige Mænd og Kvinder, og de stolte Mure, der nu rejses, vil gennem Tiderne vedblivende staa som Værn om Alderdom og Fattigdom.

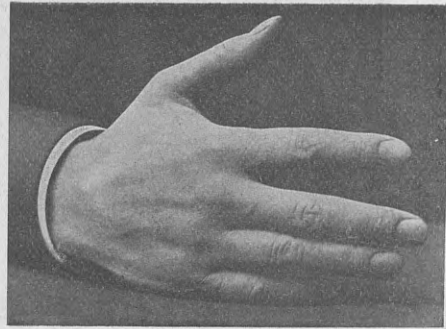
Christian Houmark.

Klosterets Beboere i Kirken.

Kong Christian IX.s Haand. (P.)

Kronprins Frederiks Haand. (P.)

Hænder.

Fotograferet efter Naturen og efter Voksafstøbninger i Panoptikon. (De første mærket N., de sidste P.)

VED Ordet *Haand* vækkes de forskelligste Forestillinger hos Folk. Mens de konservative Blade fortrinsvis tænker paa den »agtede Haand«, fra hvem de modtager saa mange forskellige Artikler mellem Aar og Dag, mindes de radikale fortrinsvis »den døde Haand«, der efter deres Anskuelse indtil for nylig hvilede over Folkets Liv.

Spejlet er mindre symbolsk i sin Tankegang og forstaar ved en Haand: den med fem Fingre prydede flade og brede Forlængelse af Armen. Og da det ligesom andre kloge Mænd har lagt Mærke til, at Haanden i næsten lige saa høj Grad som Ansigtet er et Spejl af Ejerens Karakter har den tilvejbragt hosstaaende Række Billeder af berømte Hænder.

Se *Stephan Sindings* Haand. Kraftig og knudret, energisk i Bygningen som en Falkeklo, der er ved at gribe om sit Bytte.

Og sammenlign saa hans Haand med hans Hustrus, Fru *Elga Sindings*. Haandleddet er bredt og gemytligt som hendes Talent, mens Haandfladen og Fingrene er glatte og velsoignerede, hovedstads- og damemæssige som hendes Fremtræden udenfor Scenen.

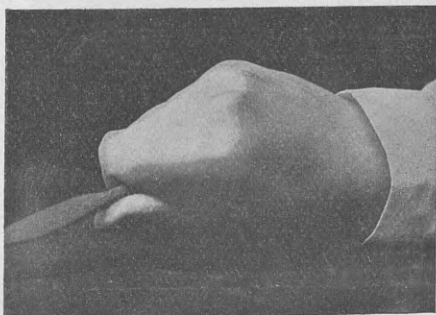
Statistisk Bureaus nye Direktør, Konferensraad *Falbe-Hansens* Haand løber spidst til, naar Fingrene er samlede. Gaar man ud fra en grafologisk Tankegang, tyder det spids tilløbende paa lodig Intelligens og Snille. Da Fingrene tilmed er glatte og velplejede, kommer man til det Resultat, at Ejeren er en diplomatisk Karakter, der ved tilsyneladende og fint turnerede Indrømmelser forstaar at sætte sin Vilje igennem.

Drager man en Sammenligning mellem de to Forfattere, *Thomas P. Krags* og *Erik Skrams* Hænder, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til paafaldende Forskelligheder. Mens *Skrams* Haand er næsten firkantet, glat, egnet til elegante Bevægelser og til Ledsagelse af galante Talemaader, og med et lille Ar, der minder om Ejerens Deltagelse i Krigen 1864, — er *Thomas P. Krags* Haand lang og smal, Tommelfingeren kantet i Konturerne, Haandfladen aaret og ru. Denne Haand tyder paa, at dens Ejerman har et større Forraad af Kraft og Energi end af Ynde og fint afsleben Elegance.

Karakteristisk er *Georg Brandes'* Haand. Læg Mærke til Fingrenes nervøst tvungne Smaalinier. Tommelfingeren, Langemand og Guldbrand styrer deres Kurs lige fremskudt, løs paa Maalet, medens Pegefingeren og Lillefingeren synes at røbe fremragende Evne til at sætte sig ind i en fremmed Tangegang. Alt i alt gør Haanden rent instinktmæssig det Indtryk paa Beskueren, at dens Ejer er en saare fremragende Mand.

Mens *Lars Dinesen* har en glat Haand, der intet røber overfor Beskueren, med smaa Hudfolder mellem Fingrene og Haandfladen, som tyder paa, at dens Ejerman ikke lader den ene Haand vide, hvad den anden har for, — gør *Christen Bergs* Haand et ganske andet Indtryk. Fingrene er kraftige, demokratiske, og Haanden gør i lige høj Grad Indtryk af at egne sig til Vennehaandtryk som til at slaa i Bordet med, naar der er Strid blandt Meningsfællerne. —

Læg Mærke til den uhyre Forskel mellem *Sindings* og *Thorvaldsens* højre Haand. *Sindings* Haand er knud-

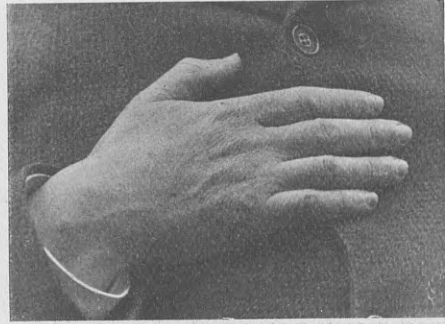
Bertel Thorvaldsens Haand. (P.)

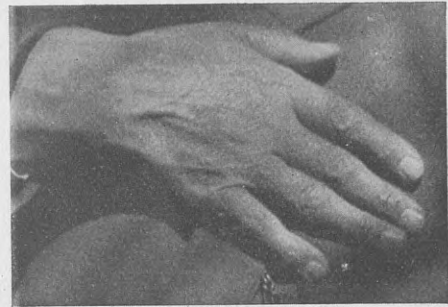
Billedhugger St. Sindings Haand. (N.)

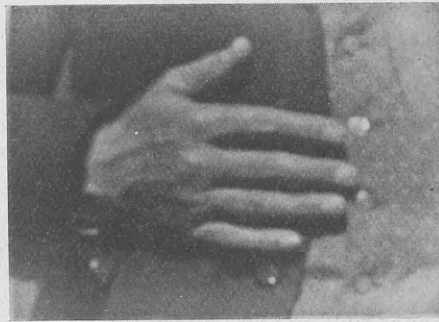
C. Bergs Haand. (P.)

Folketingsformand Herman Triers Haand. (N.)

Folketingsmand L. Dinesens Haand. (N.)

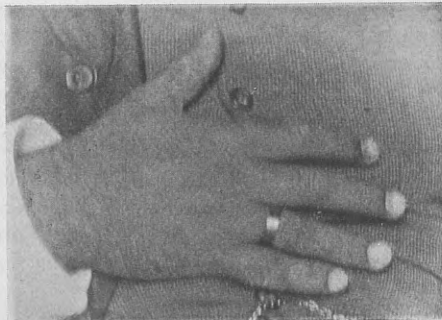
Konsejlspræsident Deuntzers Haand. (N.)

S. Høgsbros Haand. (P.)

Bankier Laurids Bings Haand. (N.)

Højesteretsadvokat Fr. Salomons Haand. (N.)

Direktor for Østasiatisk Kompagni
Etatsraad H. N. Andersens Haand (N.)

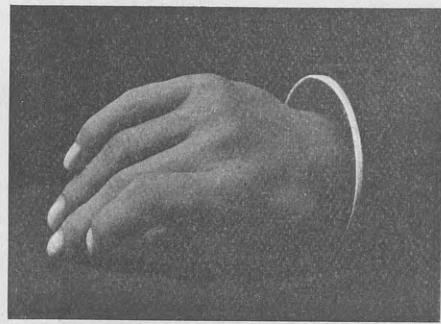
Medlem af Sø- og Handelsretten,
Grosserer Siegfried Goldschmidts Haand. (N.)

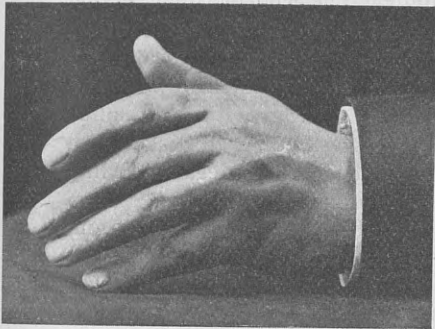
Konferentsraad V. Falbe-Hansens Haand. (N.)

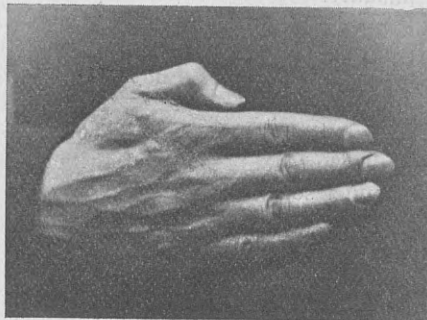
Erik Bøghs Haand. (P.)

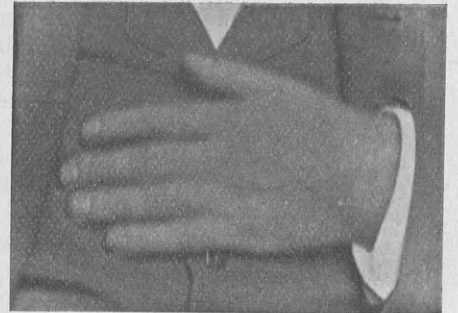
Herman Bangs Haand. (P.)

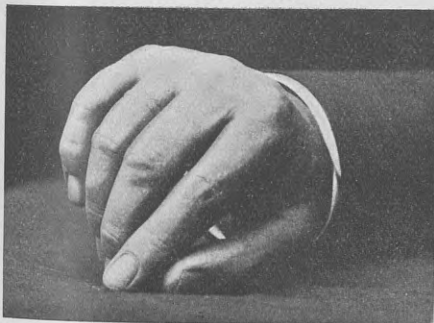
Sof. Schandorphs Haand. (P.)

Forf. Th. P. Kragss Haand. (N.)

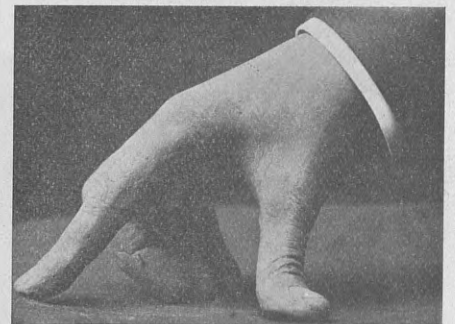
Forf. Erik Skramss Haand. (N.)

Kgl. Skuespiller Olaf Poulsens Haand. (P.)

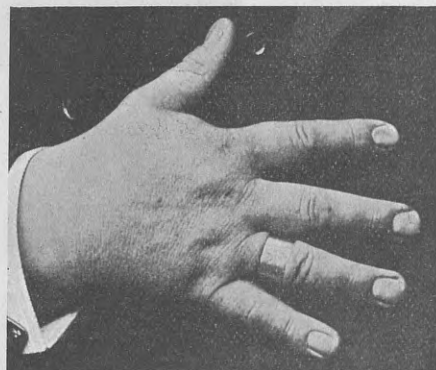
Skuespillerinde Fru Elga Sindings Haand. (N.)

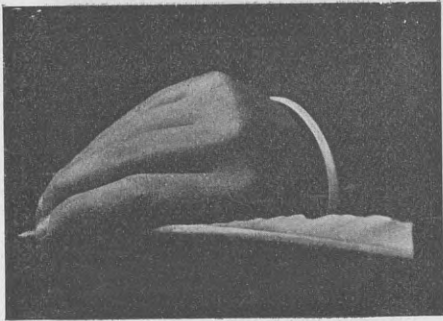
Kammersanger P. Skramss Haand. (P.)

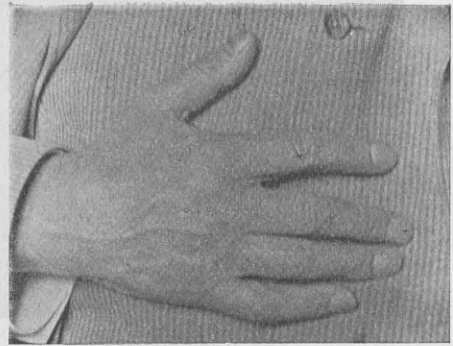
Musikdirektør H. Schnedler-Petersens Haand. (N.)

Bech-Olsens Haand. (N.)

Oehlenschlägers Haand. (P.)

Prof. Georg Brandes' Haand. (N.)

ret og kroget, mens Thorvaldsens er glat, plastisk-skøn og rolig. Men begge Hænder udtrykker en stærk Skaberkraft, der blot søger forskellige Udtryksmaader.

Imellem Kong *Christian IX's* og Kronprins *Frederiks* Hænder er der en utvivlsom Familielighed: lange, smalle Fingre med aristokratisk hvælvede Negle. *Oehlenschlägers* Haand, der næsten Pählmansk korrekt holder paa Pennen, er af samme Type. —

Schandorphs Haand er bred og jovial, lige parat til et venskabeligt Slag paa sin Bordfælles Skulder som til at gribe Rødvinsglasset og klinke med ham.

Erik Bøghs Haand tyder ogsaa paa sin Ejers gode Lune, men den opadbøjede Lillefinger giver Haanden et Præg af Forsigtighed og Paapasselighed, som *Schandorphs* Haand mangler. —

Medens Konsejlspræsident *Deuntzers* Haand, der forøvrigt er uheldig fotograferet, ved sin Form er sund,

naturlig, ligefrem, er *Herman Bangs* Haand af en ganske anden Støbning. Fingrene, især Tommelen, er smalleste paa Midten, hvilket Lægerne paastaar, er det legemlige Udtryk for Overforfinelse og Degeneration. Haanden er hvid og velplejet, Neglene aristokratiske.

Endelig præsenterer vi som den diametrale Modsætning hertil *Bech-Olsens* kraftige Næve med de solide Fingre, struttende af Muskler og Fedt. Den virker som en Ryttersabel ved Siden af en Række elegante Pyntekaarder.

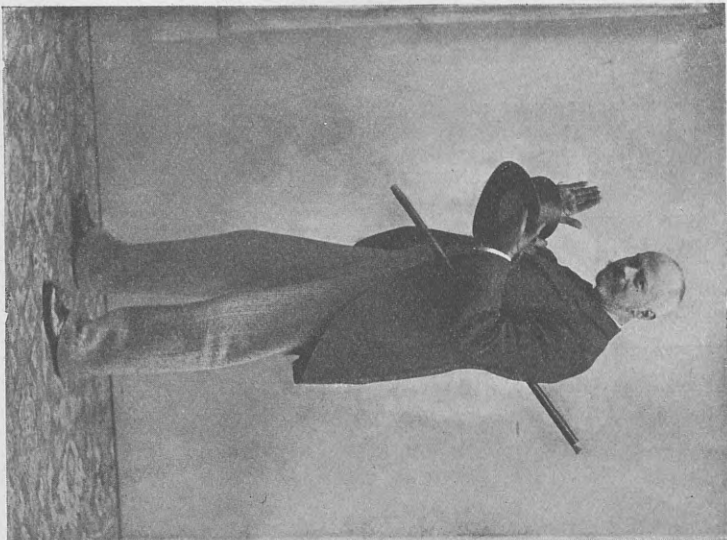
Det er saare vanskeligt at sige noget rammende om et Menneskes Karakter blot ved at betragte hans Fingre og Oversiden af Haandfladen. Sandsynligvis paavirkes man af, hvad man i Forvejen mener at vide om Vedkommende, og søger saa blot Bekræftelse herpaa i Beskuelse af Haandens Form.

Sigurd Trier.

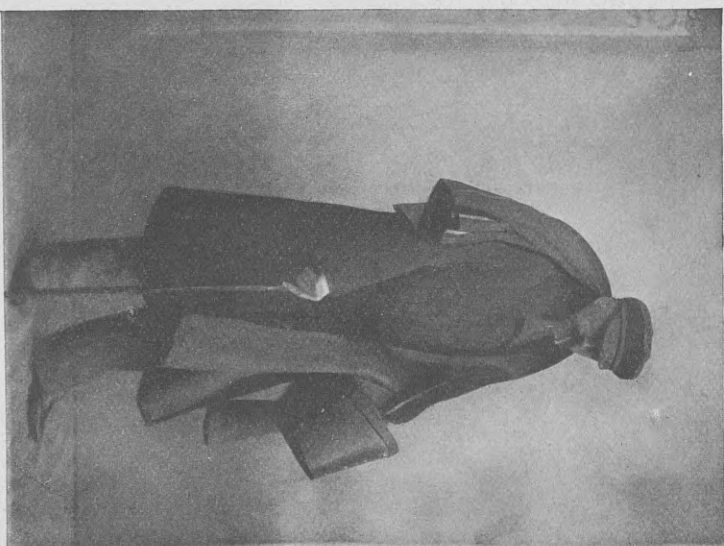
Haanden med Haandkameraet.

Tre Forfattere.

Disse Billeder af tre hinanden nærstående danske Forfattere blev tagne for et Par Aar siden til Ernst Bogjessens Jubilæum og overbragte ham af to meget lange og et ganske kort Bybud.

Hr. Bogjessen har overladt os dem til „Spejlets“, og Forfatterne alle tre imødekommet vort Ønske om et Par Linjers Tekst.

SIDEN det lykkelig fuldbragte Systemskifte har jeg trukket mig tilbage og lever af mine Midler. Paa Grund af mine Fortjenester af den nye Tid er jeg bleven Professor. Jeg er begyndt paa en Mave, og hvis jeg kan holde min Mund, bliver jeg med Tiden Ridder.

Nok saa jeg forleden en Droske lunte hen ad Gaden... Den var tom. Kusknen sov med en slukket Cigarstump i Mundvigen, Hesten gassede sig, fordi den ingen Ting trak. Bag paa hang tre tykke lovlige Drengene, straalende over den ulovlige Køretur.

Det var et smukt Billede paa — — —
Hvys. Hvorfor skulde jeg fare ud, skaffe Kusknen en Ængrelse, Drengene Klo og gøre Hesten sorgmodig? Jeg er Professor, begyndt paa en Mave o. s. v.

Hr. Hansen.

MIN Forlægger har sagt mig, at jeg ingen Sinde bliver til noget, fordi Folk aldrig ved, om jeg er Spøgetugt eller Alvorsmand.

Det er skam kedeligt for os begge to, hvis han har Ret. Men Fejlen er Folks og ikke min. Der er ingen Sten saa tung, et Smil kan jo hjælpe til at løfte den. Og har jeg gjort Løjer og Langkaal, kan man være rolig for, at Langkaalen var Alvor.

Jeg kan blot ikke døje dette med *corpus* til Højtidelighed og *petit* til Skæmt. Det er maaske nødvendigt for Præster og Revueforfattere, — voxne Mennesker kan ypperlig klare sig med en smuk, skudt *bourgeois* over det hele.

Carl Ewald.

NAAR ellers ærede Kolleger kommer hjem fra Udlandet, har de faaet Nakkten saadan tilbage af at glo op i Peterskupten, at de ikke mere kan bukke sig ned og kaste et venligt Øje til Roskilde Domkirke.

Andetledes med mig. Jeg kom hjem fra min berømtmelige Rejse paa Knæene, skælvende af Glæde over Danmark, dets Folk og dets Fæ.

Jeg er rede til at rejse igen med en Times Varsel. Men jeg har ingen Penge. Maaske Komitéen for de vestindiske Øers Salg vil sende mig ud . . . nej, hellere Komitéen for Øernes Bevarelse . . . Aa, nu har jeg det: lad den ene sende mig ud og den anden hente mig hjem!

Men lad det ske, mens Frædreandskærligheden brænder i os, og Øerne er der endnu.

James Singelton.

GERH. HEILMANN

Fremtiden.

Til Prof. Dr. phil. Georg Brandes rettede vi følgende

Spørgsmaal IV.

Hvorhen tror De, at Literaturens Hovedstrømninger nu bevæger sig? Har Realismen eller Naturalismen naaet det Punkt, hvor den vil mødes og brydes af en romantisk Modstrømning? Og vil De under de nærværende Forhold i Literaturens Rige betragte en saadan Bevægelse som Frem- eller Tilbagegang?

Vi har haft den Glæde at modtage følgende Svar.

Georg Brandes' Svar.

Georg Brandes,
f. i København d. 4. Februar 1842.

vil folkelig Literatur 3. folkelig Teaterkunst, folkestykke
3. socialt ^{stærkt} fjerde Romaner 3. aristokratiske Romaner
endelig 3. fjerde 3. med det 3. fjerde Fortidstid.
I Modstrøming til disse med folkelig Kunst,
veden at der er efter et sandguldigt og en trives en
Literatur, der adskillede kommer sig til det mest
folkelige 3. Romer Leserkreds

Georg Brandes

Slutningen af Georg Brandes' Brev i fotografisk Gengivelse.

JEG duer ikke til Spaamand. Der er saa mange Synsvinkler, hvorunder Tilværelsen kan opfattes, at man saare vanskelig kan forudsige, hvilke Fremtiden, om saa blot den nærmeste Fremtid, vil anlægge. Maaske vil desuden mere end nogensinde før de Enkelte indenfor Literaturen udvikle sig ejendommeligt,

saa det bliver stedse besværligere at paavise Grupper.

Almindelige aandelige Strømninger vil alligevel ikke kunne udeblive. Vi kender jo mange saadanne fra Fortiden: Genfødselen af den græsk-romerske Oldtids Synsmaader og Kunst var en saadan Almenbevægelse. Humanismen, Reformationsbestræbelserne, Klassicismen, Oplysningsforfatterskabet, Ro-

mantiken var ligeledes Strømninger, der tog talrige Evner og Kræfter i forskellige Lande i deres Tjeneste.

Efter Romantiken, som var fremherskende i fuldt halvthundred Aar, har ingen enkelt Aandsretning i en længere Aarrække været alment anerkendt som Tidsalderens. Nærmest derved har vel Virkelighedsgengivelsen været, men i saa mange forskellige Former, at de ikke let kan sammenfattes anderledes, end under det her anvendte Ord, og aldrig uimodsagt. Senere fremtraadte Retninger som Symbolismen har kun gjort sig gældende paa den lyriske Digtningens snævre Omraade.

Hvad jeg vilde vove at paastaa, er omtrent dette: Det er utænkeligt, at Virkelighedsgengivelsen allerede nu skulde have udspillet sin Rolle. Hvad enten den fremtræder som Sjælegranskning eller som Skildring af Sæder eller som Fremstilling af Massernes Følemaade eller som Fortælling af Begivenheder, den vil altid blomstre under vekslende Navne.

Med fuld Sikkerhed kan det siges, at den Tilbagevenden til den kirkelige Synsmaade, som har gjort sig gældende saavel i Frankrig som i Norden, hist hos Huysmans og Bourget, i Norden hos Johannes Jørgensen og tildels hos Strindberg og Garborg, kun betegner en Krusning paa Aandsbølgenes Overflade, ingeniunde en Strømkæntning.

Derimod er det højst sandsynligt, at en fri Fantasikunst vil hævde sig ved Siden af Virkeligheds-

studiet, og det vilde være Indskrænkethed, heri at se aandelig Tilbagegang.

Da de forskellige Personligheder føler sig tiltrukne af forskellige Tidsaldrer, er det ligeledes sandsynligt, at en historisk Kunst vil trives ved Siden af den Kunst, der gengiver Nutidsliv. Historieforskningens og Historieskrivningens Opsving i den nyere Tid vil rimeligvis føre til, at Digterne gaar i Historikerens Spor. Nogen tilforladelig Genopvækkelse af Fortiden vil vel ikke finde Sted gennem en saadan Kunst. Digteren vil aldrig kunne meddele andet end sit eget Væsen. Men der er Digttere, som finder det fyldigste Udtryk for dette deres Væsen, naar de lader det komme til Orde bag Masker fra svundne Tider.

Da Fremtidens Literatur som Fremtidens Kunst nødvendigvis vil befinde sig ligeoverfor et mangfoldige Gange større Publikum end Fortidens og overfor et ved det moderne Demokratis Opdragelse baade videbegærligt og kunstbegærligt, vil folkelig Literatur og folkelig Teaterkunst, politisk og socialt stærkt farvede Romaner og aristofaniske Komedier rimeligvis udfolde sig med hidtil ukendt Frodighed.

I Modsætning til denne rent folkelige Kunstverden vil der efter al Sandsynlighed ogsaa trives en Literatur, der udelukkende henvender sig til den mest forfinede og kræsne Læsekres.

Georg Brandes.

En Skak-Match.

A. C. M. Pritzel.

Mellem
Cand. A. C. M. Pritzel
(hvid)
og Overretssagfører
Johs. Giersing
(sort).
Fortsættelse af Spillet:
11—22 Træk.

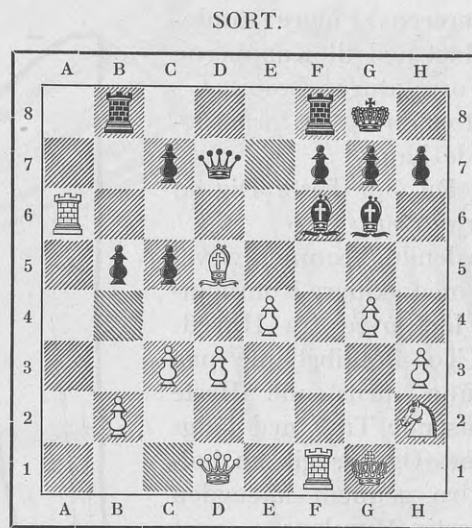
Johs. Giersing.

<i>Hvid.</i>		<i>Sort.</i>
0 — 0	11	L c8 — g4
c2 — c3	12	D d8 — d7
h2 — h3	13	L g4 — h5
T a1 — a6	14	L e7 — d8

Hvid truede med 15 T a6 + c6, D d6 + c6,
16 S d5 + e7†

S d5 + f6†	15	L d8 + f6
g2 — g4	16	L h5 — g6
S f3 — h2	17	S c6 — d8
f2 — f4	18	e5 + f4
L c1 + f4	19	S d8 — e6
L f4 — e3	20	S e6 — c5
L e3 + c5	21	d6 + c5
L b3 — d5	22	

Efter at Hr. Pritzel har trukket sit 22. Træk, er Spillets Stilling følgende:

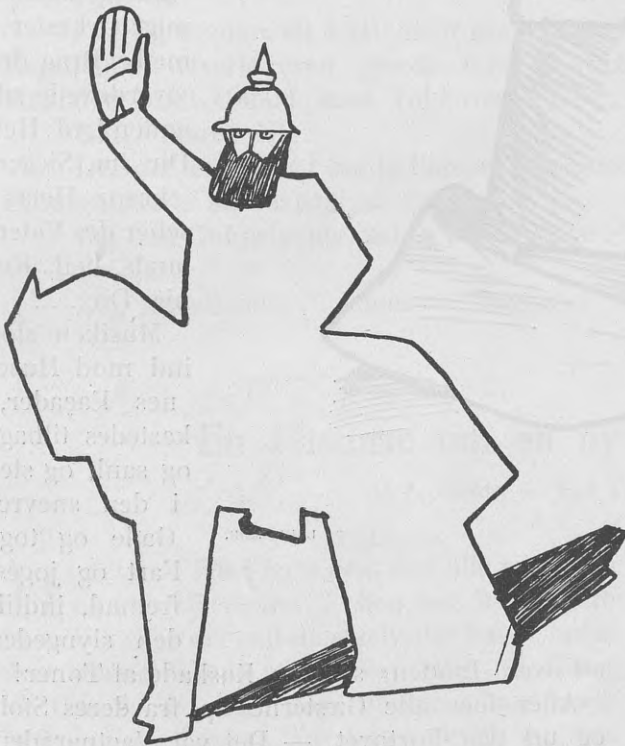

HVID.

Tre Billeder

fra „Livsens Ondskab“s Rejse til Karlsbad. — Af Gustav Wied. — Med Tegninger af Louis Moe.

Udenfor »Bauer«.

LOUIS MOE.

FORTOVET paa højre Side af »Linden« lige fra Brandenburger Thor til helt op forbi Königliches Schauspielhaus stod pakkende fuldt af Nysgerrige.

Klokken tolv vilde Kejseren komme forbi. Der skulde afsløres et eller »Denkmal« ude

omkring ved Thiergarten. (Der skal altid afsløres Denkmaler, naar man er i Berlin). — Større og mindre Militærafdelinger var allerede draget forbi med brogede Standarter og buldrende Musikkorps. Lange Rækker af Vogne med latterlig udpyntede Studenter i røde, blaa og grønne Uniformstrøjer og hvide, stramt sluttede Vaskeskinds Benklæder var jaget samme Vej. Officerer med klirrende Sporer og vajende Hjelmbuske stoltererede afsted ude paa den afspærrede Asfalt. Og beredne Politibetjente foer frem og tilbage imellem dem, slog ud med deres hvidhandskede Hænder og raabte op og gav Ordre, medens de gyldne Hjelme lignede i Solen, og Skummet fløj i store Flager fra Hestenes Bidsler . . .

Overlærer Clausen stod helt oppe paa Spidsen af sine længste Tæer udenfor Café Bauer.

— Er han der? spurgte Livsens Ondskab, som mere besindig sad ved et Bord og nød en Kop Chocolate.

— Nej, endnu ikke . . . Clausen strakte sig stedse mere og mere; det saa ud, som trænerede han sig til at gaa til Vejrs.

— Men Clausen dog, at Du ikke kan passe paa!

— Hva' er der?

— Nu har Du jo igen glemt at knappe dine Bukser!

Overlærerens Fingre tumlede forvildet ned til Knapperne og fik Forretningen besørget.

— Det er da ogsaa forfærdeligt! sagde han.

— Ja, Du bør fæste Dig en Kammerjomfru.

En raslende Trommehvirvel blandet med skingre Kommandoraab lød ovre fra Hovedvagten. To Politibetjente paa blankbrune, prustende Heste kom i susende Trav ned langs Rækkerne. Og der gik en bølgende Uro gennem Mængden og en hastig Mumlen:

— Der Kajsers! Der Kajsers!

— Der *er* han! sagde Overlæreren. Og Tolderen glemte sin Besindighed og foer op . . .

Som et Lyn strøg den kejserlige Ekvipage forbi paa sine Gummihjul. Man saa kun i et Glimt Majestätens blege Ansigt med de bredt udspilede Flagermusvinger op langs Næsen. Hans smaa, kolde Øjne gled sky og hastigt ind mellem Publikum til højre og venstre; og han bøjede næsten umærkeligt Hovedet og hilste med Haanden op mod Uniformshuen.

Kun enkelte Hatte løftede sig for ham, og hist og her lød et spredt Hurra . . .

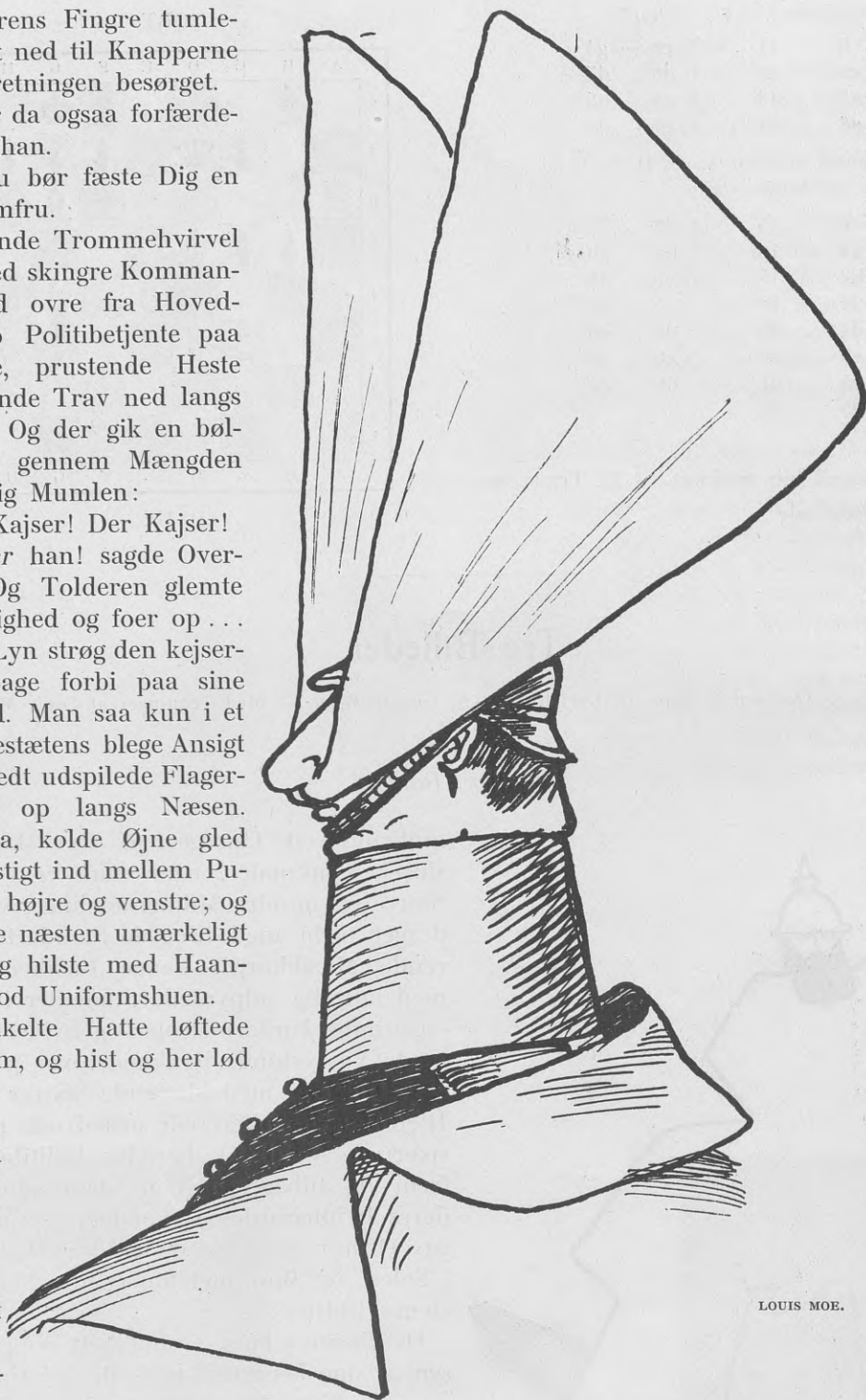
Man fik det Indtryk, at »Folket« snarere syntes at overvære et eller andet Skuespil, end at det netop stod Ansigt til Ansigt med sin af Gud beskikkede Cæsar.

Vognen forsvandt, og Menneskestrømmen slog sammen bag den.

— Saa fik Du da *ham* at se, Clausen.

— Ja—a . . . Han saa ikke glad ud.

— Aa nej; de gemytlige Monarkers Tid er forbi, lille Overdrev! . . . Men der er nok mere Halløj!

LOUIS MOE.

En ti—tolv skarpe, hvinede Piber, akkompagneret af lige saa mange taktfaste Trommer lød nede i

Friederichsstrasse: En, to, en, to! man kunde ligefrem se Soldaternes disciplinerede Ben maale Gaden af som en Afdeling vandrede Passere!

— De kom nærmere og nærmere; man kunde tydelig høre

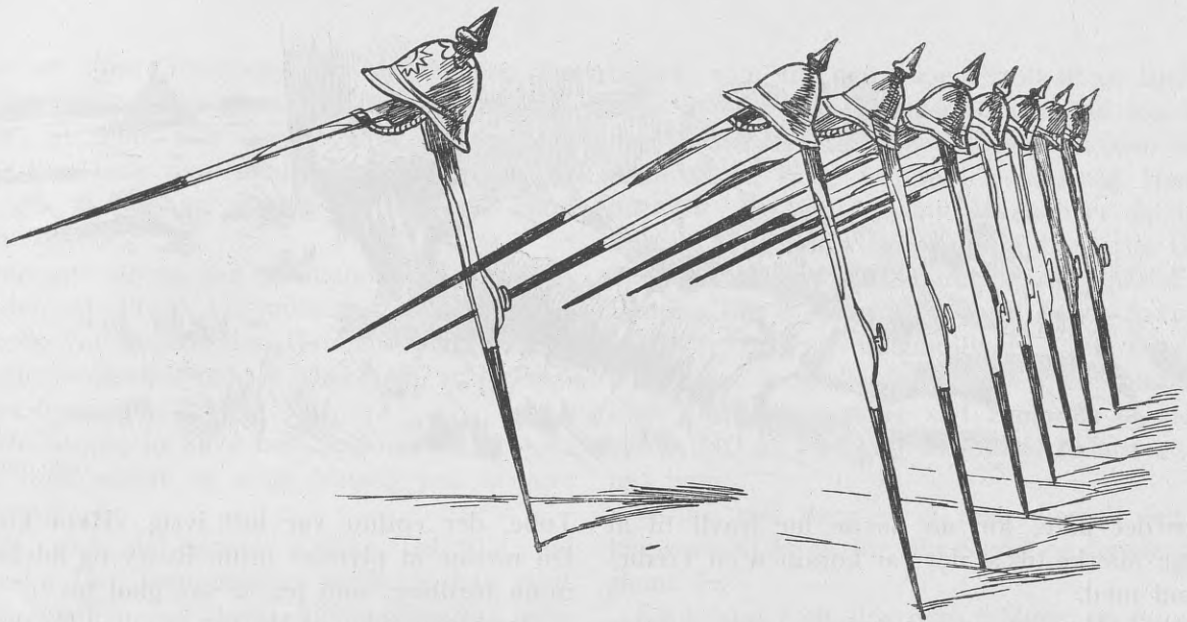
Fodslagene mod Asfalten nu. Men saa pludselig satte et hundredstemmig Orkester i med et Brag, der overdøvede al anden Lyd: Heil Dir im Siegerkranz Herrscher des Vaterlands, heil, König, Dir . . .

Musiken slog ind mod Husernes Façader, kastedes tilbage og sank og steg i den snevre Gade og tog Fart og joges fremad, indtil den slyngedes

ud over »Linden« som en Kaskade af Toner!

Atter foer alle Gæsterne op fra deres Stole og ud paa Fortovet. — Det var Vagtparaden, der trak op. Og nu svingede den om forbi Bauer:

Thsjim da—da, thsjim da—da, bum, bum . . . : Fühl in des Thrones Glanz, die hohe Wonne ganz, Liebling des Volks zu sein, heil König Dir! sang Instrumenterne; og enkelte højststemte Patrioter faldt i med, idet deres An-

LOUIS MOE.

sigter formelig blev blege af Begejstring, medens en hellig Gysen rislede dem ned gennem Rygraden. Hatte blev svungne, og der lød Haandklap og Hurraraab . . . *Dette* var Mad for Mons »Folket«!

— Man faar saadan en Lyst til at være Soldat!

— Saa—aa?

— . . . Og saadan en Lyst til at gaa paa med Bajonetten! Overlæreren gjorde med knyttet Haand et vildt Udfald mod Tolderens Ribben.

— Rider Maren Dig?

— Det der er *Musik!* sagde Clausen, og hans Øjne gnistrede af Gaapaalyst.

— Jeg har Guhjælpeme aldrig kendt Mage . . . Vil Du slaas?

— Nej, jeg vil ikke . . . men . . . men . . .

— Men hvad?

— Jeg . . . jeg er kommet til at tænke paa mit lille Fædreland!

— Dit . . .? Gud bevare din Hjerne!

— Ja, *Du* er naturligvis Anarkist!

— Sig mig, Clausen: *er* Du blevet gal?

— Nej, jeg er ikke!

— Naa, dog ikke!

— Nej . . . men saadan en . . . *Vandmand*, som Du, kan naturligvis ikke føle Begejstring.

— Jo, det ved Gud, jeg kan! Jeg er for Eksempel for Nærværende ganske rasende begejstret over *Dig!*

— Uff . . .! sagde Clausen og sank slapt ned paa sin Stol. —

Musiken kunde nemlig ikke længere høres.

En Historie om en ny Præst og en ny Dreng.

Af L. Budde. — Med Tegninger af Carl Thomsen.

(Sluttet).

HAN havde faaet ham kær, den lille ny Dreng, og i sit Hjærte havde han følt, han skyldte ham Tak. Var det end ham selv, der havde høstet den største Glæde af sin Vandring fra Gaard til Gaard, det var dog Drengen, han havde haft i sine Tanker, for hans Skyld var han gaaet ud at mildne de vrede Sind. Der havde været noget saa betagende kønt i Drengens Trofasthed mod Tante Lines og hans egne Ord, at det var gaaet ham til Hjærtet, og han var kommen til at holde af ham, mere, end han selv havde vidst. Og nu kunde han gøre dette imod ham, oven i Købet være Anføreren der-

ved, for det var han tydeligt nok. Det bedrøvede den unge Præst, men — det gjorde ham ogsaa lidt vred. Med priselig Selvbeherskelse havde han taget Beretningen om, hvordan Fyren havde handlet med Skolebørnernes Mad og delt Bagerkonens Boller ud, men dette kunde han, mærkeligt nok, ikke tage med samme Ro. Han begyndte saa smaat at sande med Bagerkonen, at man kan ogsaa faa for meget af det gode, og der dæmrede i hans Sind en Mistanke om, at det maaske ikke var saa helt rigtig fat med den Iver. Ilde til Mode blev Præsten et Øjeblik staaende, men de to Smaafyre bekym-

CARL THOMSEN

rede det ikke, for de havde for travlt til at lægge Mærke til, at der var kommen en Trediemand med.

»Hej! Her er en og hun er rød!« raabte Dummeper og fo'r trampende ind over Jordbærplanterne. Det Syn satte Fart ogsaa i Præsten, og han stod allerede i Begreb med at følge efter og gribe kraftigt ind, men den ny Dreng kom ham i Forkøbet.

»Holdt!« lød hans ungdommelige Stemme med Myndighed, og i samme Øjeblik standsede ogsaa Dummeper og saa sig slukøret tilbage, mens Præsten blev staaende med tvivlraadig Mine.

»Saadan skikker det sig ikke at bære sig ad!« blev den ny Dreng formanende ved. »Først siger vi Bordbøn, og saa spiser vi pænt. Ellers har vi ikke godt af det, siger Tante Line, og ellers har vi ikke Lov at tage Jordbærrene, siger Præsten. Og Du maa ikke trampe, for det er Synd. Kom nu, gaa pænt forsigtigt, og fold dine Hænder, saa begynder vi!«

Der var noget i hans Maade at tage Sagen paa, som virkelig tiltalte Præsten og stemte ham mildere, men Virkningen af hans Tale fik han ikke at se. For i det samme vendte Dummeper sig om og saa Præsten lige for sit Ansigt.

»Der er han selv!« raabte Dummeper fuld af Forskrækkelse. Pokker tog ved ham, afsted fo'r han over Stok og Sten, og væk var han, ud gennem Laagen, ned ad Gaden i Galop.

»Holdt!« blev det nu Præstens Tur at raabe, men der var ikke den Myndighed i hans Stemme, som der havde været i den ny Drengs, og den havde ikke Magt til at standse Dummeper i hans vilde Flugt. Desto mere overrasket blev den ny Dreng. Nysgerrig vendte ogsaa han sig om for at se, hvad der var i Vejen, og fik Øje paa Præsten, men han var ikke den, der løb, tværtimod tog han som en artig Dreng høfligt sin Hue af og hilste paa ham, øjensynlig glad overrasket ved Mødet.

»Men Barn dog!« udbrød den ny Præst i en

Tone, der endnu var lidt ivrig. »Hvor kunde Du nænne at plyndre mine Roser og ødelægge mine Jordbær, som jeg er saa glad for?«

»Jeg vidste ikke, at Du var saa glad for dem!« undskyldte den ny Dreng sig. »Men Du har jo selv sagt, at alt, hvad der er kønt og godt, det har Vorherre selv givet os, og vi maa gerne tage det, naar vi bare husker at takke ham rigtigt for det. Og Du har selv sagt, at Du vilde altid blive glad, naar jeg gjorde, hvad Du har sagt!«

Der er noget underligt forbløffende i saadan bestandig at faa sine egne Ord igen, naar det mindst passer et Menneske, og Præsten saa et Øjeblik lidt usikker ud, for sagt det havde han unægtelig. Snart tog han sig sammen igen og sagde:

»Tante Line har dog vist ogsaa sagt Dig, at hverken smaa Dreng eller store Mennesker maa være begærlige, og de maa ikke tage, hvad Vorherre først har givet andre Mennesker, og hvad de bliver bedrøvede over at miste. Naar de gør det, kan de heller ikke rigtig takke Vorherre, for det kan man kun, naar man er god og ikke bedrøver Andre!«

»Ja, men jeg var heller ikke begærlig, for det var jeg ikke, men jeg var jo nødt til det!« forsikrede Purken og vendte et saa troværdigt Ansigt op imod Præsten, at det ganske afvæbnede ham.

»Var Du virkelig nødt til det?« spurgte han blot med en Smule naturlig Nysgerrighed.

»Ja, for Dummeper havde fisket en Stump — —« forklarede Drengen.

»Hvad havde han fisket, siger Du?« afbrød Præsten ham.

»Han havde fisket en Cigarstump naturligvis, og den vilde han spise!« blev Fyren ved. »Og saa sagde jeg til ham, at det maatte han ikke, for det var noget Svineri, og han kunde blive syg af det, for det siger Tante Line. Og saa sagde Dummeper, at han var nødt til det, for ellers fik han aldrig noget at spise, der smagte godt, og saa sagde jeg, at naar han vilde lade

være at spise Stumpen, saa skulde han faa Jordbær i Præstens Have, og saa sagde Dumme- peter, at naar han maatte faa Jordbær, saa vilde han lade være med at spise Stumpen, og saa gik vi, for jeg skulde jo være god imod ham. Ikke?»

Den ny Dreng saa spørgende op paa ham, og den ny Præst begyndte at forstaa, at der virkelig var noget i den Handel. Nok en Gang maatte han sande med Bagerkonen, at der skal noget for noget.

»Du kunde jo have bedt mig om det!« sagde han med endnu et svagt Forsøg paa at gøre Indvendinger.

»Ja, men det havde vi ikke Tid til!«, lød Svaret. »For Dumme- peter sagde, at han vilde have Jordbærrene straks, ellers vilde han spise Stumpen straks, for den var han vis paa, men Jordbærrene var han ikke vis paa!«

Da indsaa endelig Præsten, at der virkelig ikke havde været andet at gøre, og at den ny Dreng havde været nødt til at handle hurtigt og bestemt.

»Vi skal da vel nok se at finde Dumme- peter igen?« sagde den ny Dreng, da de saaledes havde faaet alting paa det Rene. »For han blev vist bange for Dig, og det er Synd, for Du er den stærkeste. Ikke?»

»Men det er jo sandt!« svarede Præsten, helt skamfuld over, at han ikke selv havde haft en Tanke, der laa saa nær. »Saa lad os skynde os!« føjede han til for at indhente det forsømte, og dermed forsvandt ogsaa de To, ud gennem Laagen, ned ad Gaden.

Dumme- peter sad paa Jorden i en Krog bag den gamle Hytte, hvor han havde hjemme. Han støttede sit Hoved i sine Hænder og saa modfalden ud — Livets Gang var ved at blive ham for haard. Næppe havde han imidlertid opdaget Præsten, der kom hen imod ham, førend der kom Liv i ham igen, og han stod paa sine Ben i en Fart. Pokker tog ved ham, og afsted fo'r han igen, men lykkeligvis var den ny Dreng der jo ogsaa.

»Holdt!« lød det igen med Myndighed. »Hvorfor løber Du, naar vi kommer og vil være Ven med Dig?»

Og Dumme- peter blev staaende, skævede lidt mistænksomt til Præsten, gjorde saa et Kast med Hovedet hen imod Hytten og spurgte:

»Vil I da gaa med ind, for jeg tør ikke gaa derind alene. Jeg skal have Klø, fordi jeg var med til Skovturen, og jeg har ingen Mad faaet idag!«

Der var i Stemmen en Lyd af kæmpende

Graad, som fik den unge Præst til et Øjeblik efter at staa ved Drengens Side. Saa tog han den lasede Hue af hans Hoved, stak den frisk udsprungne Rose fastere i den, strøg Haaret bort fra hans Pande, satte Huen over det igen og saa ham ind i Øjnene. Om han i de Øjne læste en Historie, der greb hans Hjærte, en Historie om et stakkels forsømt Barns Savn og Lidelser, Puf og Mishandlinger, ved man jo ikke, men i alt Fald tog han i en mærkelig Fart lille Dumme- peter ved Haanden og sagde saa mildt, at Drengen forundret maatte se op paa ham:

»Kom, mit Barn — vi maa derind! Jeg er kommen til Byen for din Skyld og havde nær glemt det!«

En kvalm Luft slog dem i Møde, da de aabnede Døren, og et Øjeblik fo'r den ny Præst næsten lidt tilbage, for han var endnu ikke vant til den Luft. Men en Gang skal jo være den første, og saa stod han derinde. Der var lavt til Loftet, saa han maatte dukke sig under Bjælkerne, tykt Snavs paa alle Ruderne, saa Solens Straaler kunde ikke trænge ind og lyse lidt op, tomt og usselt i hver en Krog, og midt i al Elendigheden sad en sjusket Kone og saa gnaven ud. Langsomt og tvært rejste hun sig op med et Ansigt, som sagde, at nu vankede der Bebrejdelser og Formaninger, men dem trængte hun ikke til. Dem tænkte den unge Præst nu imidlertid heller ikke paa. Han rakte hende blot sin Haand og sagde uden Omstændigheder:

»Jeg er den ny Præst og kommer for at bede, om Deres Dreng maa følge med til Præstegaarden og spise med mig. Vi har truffet hinanden ude paa Gaden, vi har snakket lidt sammen, og jeg har faaet Lyst til at snakke lidt mere med ham. Det er en helt køn lille Dreng!«

Det gav et Sæt i Konen af Forbavselse. Hun svarede ikke, men gav sig med et tvivlraadigt Ansigt til at glatte lidt paa Dumme- Peters Lapper og Laser, og det tog Præsten for Samtykke. Nok en Gang rakte han hende Haanden, og borte var baade han og den ny Dreng og Dumme- peter.

»Naa, Knægten begynder nok at komme i fint Selskab!« mumlede hun og saa ud, som vidste hendes Ansigt ikke rigtig, om det skulde være glat eller galt. Men i det samme fik hun Øje paa noget skinnende, som var blevet tilbage i hendes Haand, da Præsten sidste Gang slap den, og saa vidste Ansigtet, hvad det skulde — det blev glat.

»Den ny Præst er en skøn Mand!« sagde

Konen, snappede en gammel Klud og gav sig til at gnide Ruderne med den. Lidt lysere blev det i den snavsede Stue, da den unge Præst havde været der og var gaaet.

Oppe i Præstegaarden lyste det ikke mindre op. Der sad den unge Præst ikke længere alene — han havde faaet hele to Gæster. Rigtignok var de ikke større, end at de begge to til Nød kunde gaa for en, men to er dog altid to og dobbelt saa fornøjelige som en. Og fornøjelige var de. Dummeperter spiste, som om han ikke havde faaet Mad en hel Dag, for det havde han ikke, og straaledede over hele Ansigtet derved. Den ny Dreng straaledede, fordi Dummeperter straaledede, og den ny Præst straaledede, fordi de begge to straaledede. Det var straalende alt sammen og lyste svært op i Præstegaardens Stuer.

Bag efter gik de ud sammen. Om Formiddagen var han gaaet fra Gaard til Gaard, nu gik han om Eftermiddagen fra Smaahus til Smaahus, fra fattige Steder til fattige Steder. Dummeperter var med for at vise Vejen, for den kendte han, og den ny Dreng var med for at lære fra sig Kunsten at dele, for den kendte han. Men den ny Præst var ogsaa en lærvillig Elev, og hvor han kom, og hvor han gik, blev der delt retfærdigt og forsvarligt.

De, der boede paa de fattige Steder, havde hver sine Smaasorger og Bekymringer, hver sin Møje og sin stille Kamp for Livet. Dem delte de ærligt med den unge Præst, mens de sad og passiarede med hinanden. Og Præsten — ja, hans Haand fandt kun lidt at dele ud af, men hvad den fandt, delte den gerne med dem — og hans Læbe havde mangt et kærligt, trøstende Ord, hans Hjærte mangan en venlig Tanke med klarende Raad og Vink, flere, end han selv nogensinde før havde vidst. Det delte han altsammen gavmildt ud af, og alle Vegne, hvor han kom, og hvor han gik, blev de fattige Steder lysere derefter.

Det blev en fornøjelig Gang, og den gik videre og videre, ud fra Byen og Sognet rundt. Med den gik baade den Eftermiddag og den næste, og den næste og den næste igen, for i den By og i det Sogn var der mange flere Smaahuse og fattige Steder end veldrevne Landbrug og ordentlig indrettede Gaarde. Og paa den Maade blev det Søndag igen.

»Kom kun i Kirken!« sagde den ny Præst til den ny Dreng. »Men snak ikke om Tante Line, for det vil hun ikke blive glad ved. Naar jeg siger noget, som Du kan lide, kan Du nikke, saa ved jeg Besked, og saa forstaar vi to hinanden!«

Dertil nikkede den ny Dreng, for straks at vise, at han syntes om det, og dermed var Aftalen gjort.

Det skulde være et Stykke af en ganske almindelig Søndag og blev en hel Højtidelighed.

Da den gamle Landsbykirkes Klokker ringede sammen, strømmede Folk sammen fra alle Kanter, rige og fattige, store og smaa. Allesammen vilde de høre den ny Præst, for han var en skøn Mand at se til, syntes de. Rigtignok havde de jo hørt ham den forrige Søndag, men det var saa længe siden, at de havde glemt det. Saa skinnede Midsommersolen igen ind ad de høje, spidsbuede Vinduer, og Præsten stod paa Prædikestolen.

»Jeg har en Historie at fortælle!« sagde han. »Der stod en ung Præst paa sin Prædikestol. Han talte om, hvor Gud er god, og hvordan Menneskene skal være gode som Godheden selv. De, der har Noget, skal dele med dem, der Ingenting har, de, der er stærke, skal tage med nænsomme Hænder paa dem, der ikke er det, og være Styrke for dem. Den unge Præst havde siddet i sit stille Studerekammer og vejjet hvert eneste Ord, han talte, han havde studeret de bedste Mønstre og syntes, det var blevet en Tale, der var lykkedes ham. Menigheden sad nedenfor ham og syntes, det var kjønt at høre paa, en rar Tale at lytte til, naar man sad hyggeligt og godt i sin Stol. Og da den var endt, gik de Allesammen hjem igjen, Præsten og Menigheden, og var forstandige Mennesker og levede deres daglige Liv, som de plejede, for Talen var Et, Livet noget Andet. Men i Kirken havde der siddet et Barn og hørt hvert eneste Ord og gjemt det i sit Hjærte, for det troede, det var Alvor. Derfor gik Barnet ud fra Kirken og gjorde, eftersom det havde hørt, somme Tider maaske lidt uforstandigt, fordi det havde ikke bedre Forstand, somme Tider maaske lidt ubesindigt, fordi det ikke havde mere Erfaring, men det gjorde det Altsammen for Alvor. Det tog sine Klæder af og gav deraf til den, der ingen havde, men Folk rystede paa Hovedet og sagde, at saa slemt var det dog ikke ment, og man kan ogsaa faa for meget af det Gode. Det gav, hvad det havde, somme Tider, naar det ikke havde Noget, ogsaa Lidt af det, Andre havde, bort for Ingenting, men det kunde Folk ikke lide. Det kunde dog aldrig være Mening, sagde de, for der skal Noget for Noget, og de begyndte at blive vrede paa det taabelige Barn. Saa førte de det til den unge Præst, for at han skulde tale alvorligt med det, men det var saa underligt, for hver

CARL THOMSEN.

Gang den unge Præst begyndte at tale alvorligt til det, saa Barnet lige saa alvorligt op paa ham og mødte ham med hans egne Ord, som baade han og de Andre havde syntes, var baade kjønne og gode og sande. Og hele Tiden saa Barnet ganske forundret paa ham, som om det vilde spørge, om det da virkelig ikke havde været Alvor, hvad han selv havde sagt. Det Blik og det Spørgsmaal kunde den unge Præst ikke staa for, og han blev helt usikker overfor det. Han syntes jo nok, at Barnet havde baaret sig lidt barnagtigt ad, baade paa et Punkt og paa et andet, men fra hele dets Færd lød der til ham en alvorlig Tale uden Ord, og den gjorde ham urolig, for han forstod den ikke rigtig. Men det følte han, det var hans Liv om at gjøre, at han kom til at forstaa det. Derfor gik han ud med Barnet og lærte Alvor af det, uden at det selv vidste af det. Han prøvede som det at gjøre efter sine egne Ord og vejer dem ikke i sit stille, ensomme Studerekammer, men i det larmende, mangfoldige Liv selv. Endnu er det kun lidt, han har lært deraf, men han vil blive ved at lære af Barnet, mens Dagen gaar, og han vil tale derom, Søndag efter Søndag, til Hver, som vil høre derpaa!«

Den ny Præst tav et Øjeblik, men nede i Kirken sad der et Barn og nikkede, og saa blev han ved. Han talte om Kunsten, et Menneskes største Kunst, at tale, som det tror, og leve, som det taler. Han talte om Verdens Alvor, der gjør Ret og sætter Skjel mellem Menneske og Menneske og sikrer enhver hans Plads i Livet — den er nødvendig, men den havde Barnet endnu ikke lært. Og han talte om Kjærlighedens Alvor, der sletter Skjel og Grænser ud og gjør Menneskene til Et — den havde de store, alvorlige Mennesker glemt, men den var i Barnets Uskyldighed.

»Hold fast paa Din Alvor i Verdens Travlhed, Du, som vil høre mig,« sagde han, »og tak Din Gud, fordi han har lært Dig den. Men bevar Barnet i Dig og uden om Dig, for Du behøver det. Lad det ikke gaa tabt, men beskyrm det, se til det og lær af det, for det er Algodhedens Alvor selv, der taler til dig uden Ord gennem Barnets uskyldige Færd.«

Der gik som et dybt Aandedrag gennem Kirken, da den ny Præst holdt op at tale, for Menigheden syntes, det var en hel ny Historie, de havde siddet og hørt paa, en Historie, der gik dem ind paa Livet og ikke rigtig var til at slippe med det Samme. Men da han gik ud af Kirken, var det Venner og Bekjendte, som gik foran. De stod og ventede paa ham uden-

for, og det gik langsomt fremad, for gode Venner maa jo dog vexle et Haandslag og skifte et Ord med hverandre, førend de skilles fra en Time, der har samlet dem. Derfor varede det en Stund, førend han naaede Kirkegaardsporten, og da han endelig kom saa vidt, stod Sogneraadsformanden der og spærrede Vejen for ham.

»Vi har talt sammen, Hr. Pastor, vi Gaardmænd, der har Noget!« sagde han. »Det bæres os for, det var Synd, at en bitte sølle Knægt som denne her Dummeper, de kalder ham, skulde blive ved at løbe om som saadant et sølle Udskud, han nu har været i saa mange Aar, altfor mange, kan jeg tro. Vi har lavet en lille Offerdag, saadan paa vor egen Haand, og hvis Hr. Pastoren nu vil tage mod Offeret og bruge det paa det Bedste for den bitte Knægt, saa faar Di saa mange Tak!«

Med de Ord trak Sogneraadsformanden et struttende Lømmetørklæde frem — for han kjendte jo nok til, hvordan det skal gaa for sig, naar der ofres — og lagde det i Præstens Haand.

»Klædet faar jeg tilbage ved Lejlighed!« føjede han betænksomt til, for Maade skal der være med Alting.

Og saa gik det, som det var gaaget engang før.

Der strømmede noget Varmt til den unge Præsts Hjærte, han saa op paa Sogneraadsformanden med en fugtig Glans i sine Øjne og rakte ham sin Haand.

»Tak!« sagde han, og det var Ord nok. Flere behøvedes der ikke, følte de begge to.

Saa vendte den ny Præst sig om. Hans Blik gled søgende hen over alle de Mennesker, der stod omkring ham, og da han fik Øje paa en lille 7 Aars Purk, saa lille, at han havde været lige nær ved at blive borte imellem dem, gik han hen til ham og tog ham ved Haanden.

»Vi følges ad, vi To!« nikkede han til Afsked til hele Menigheden. »For han har lidt at lære af mig endnu, og jeg har mere at lære af ham endnu!«

Det Første kunde de nu Allesammen saa godt forstaa, men hvad en saa skøn Mand, baade til at tale og til at snakke med, skulde kunne lære af saadan en Stump Knægt, det kunde de dog ikke rigtig faa i Hovedet endnu. Naa, kommer Tid, kommer Raad, og de faar det maaske endda tilsidst, om ikke i Hovedet, saa i Hjærtet.

Og saa gik den ny Præst og den ny Dreng bort, Haand i Haand.

Fra Kong Edwards Kroningsmiddage for de Fattige.

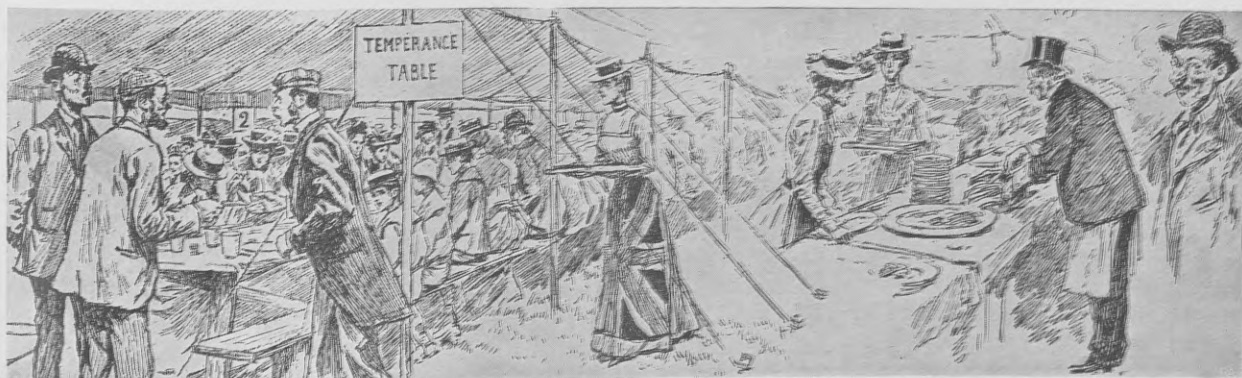
Forberedelser.

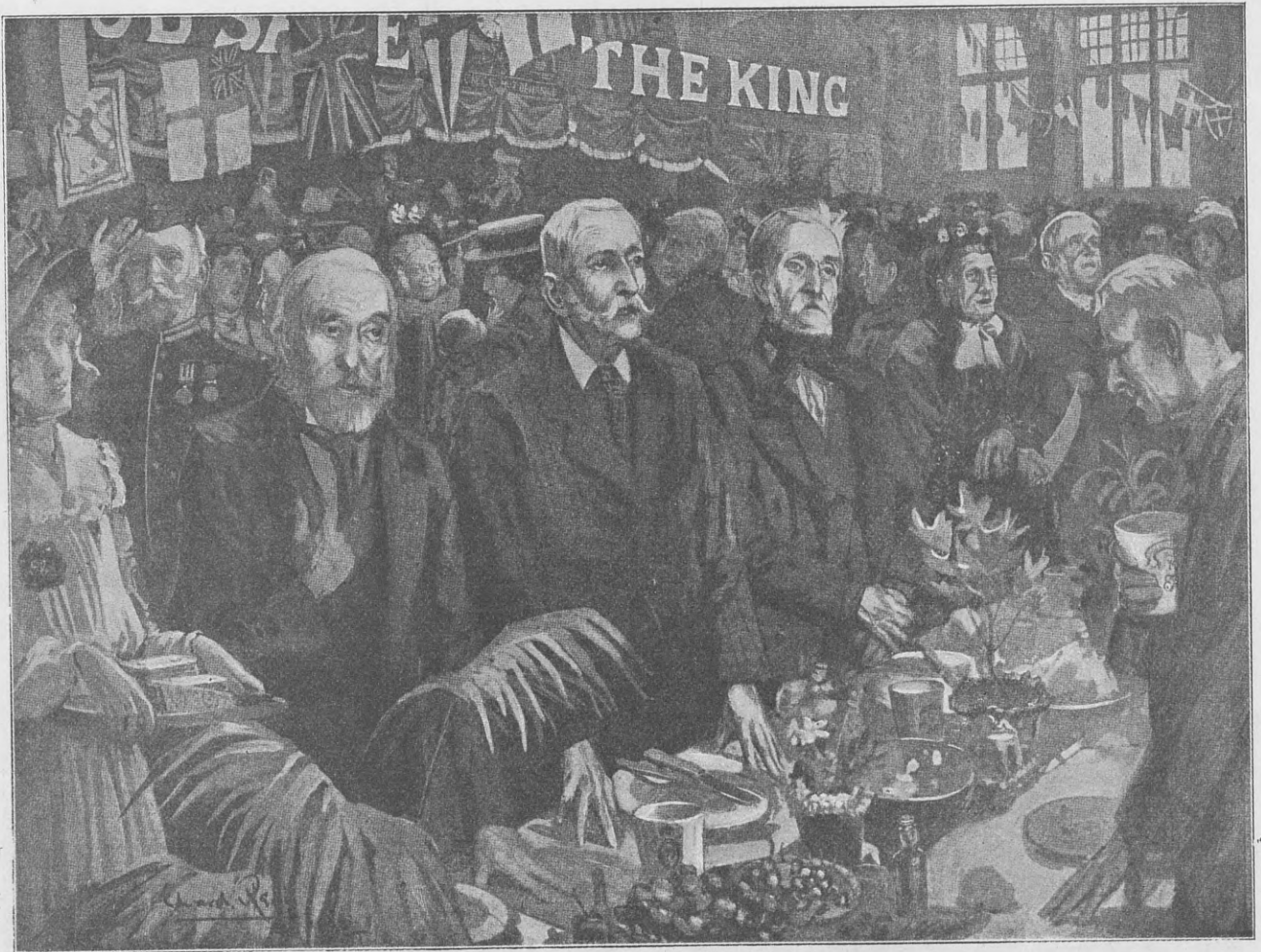
Spisningen.

»Varme Kartofler«.

Afholdtsfolkernes Bord.

Kong Edwards Middag for de 80- og 90-aarige.

Vor Gætteopgave.

LØSNINGERNE paa de interessante Gætteopgaver i Nummer 3 strømmer rigeligt ind. Men endnu er der nogle Dages Frist til at indsende Besvarelser. Først den 25. Juli om Aftenen lukker Redaktionen uigenkaldelig af, men de Løsninger, der kommer senere, vil da ogsaa gaa ulæste i Papirkurven. Vi opfordre altsaa vore Læsere til at skynde sig.

Da der i enkelte af Besvarelserne ikke blot er opført et Forfatter- eller Kunstner-Navn, men i Parenthes en Del supplerende Navne, gør Redaktionen udtrykkelig opmærksom paa, at der *kun* kan godkendes *en* Gætning for hvert enkelt Bidrag. Hvis nogen har Lyst til at indgive flere Forslag, kan det kun ske ved at udfylde to Skemaer. Vi betragter hvert indkommet Skema som en selvstændig Løsning og giver dets Affatter Plads i Præmierækken udelukkende efter Antallet af de rigtige Løsninger herpaa.

Endelig indskærper vi, at Besvarelserne maa ske paa det i »Spejlet« trykte Skema, som vil findes gentaget idag. De hidtil indkomne Løsninger er af højst forskellig Værdi. Medens adskillige er fejlagtige for saa godt som alle Navnes Vedkommende, har mange truffet godt. Dog er der gode Chancer endnu for at komme højt op i Præmierækken. Vi skal idag kun nævne, at ingen endnu har angivet alle 15 Navne rigtigt og at kun ganske faa har over 10 rigtige Gætninger.

S.P.
termina Mei 1901

n.º 6
OMSLAGET TIL DETTE NUMMER
ER AF P. S. KRØYER

SPEJLET

Pressens Mænd.

Med Billeder efter Malerier, Buster, Kobberstik og Fotografier paa Presseudstillingen.

SIC NOS NON NOBIS, er den danske Journalistforenings fortræffelige Devise: vi arbejde, men ikke for vor egen Skyld. Man vil aldrig let faa Øje for dens Sandhed m. H. t. Samtidige i Journalistikens Tjeneste; hverken vil de selv indbyrdes indrømme denne Ros, ikke heller vil Offentligheden, der overfladisk kun ser dem som hver Dags Gladiatorer, lettelig tro derpaa. Indenfor vort snævre Samfund vil man kun altfor hyppigt ensidigt øjne Kampen for Tilværelsen og antage om enhver Pennens Mand, at hans Ideer kun ere »eine tüchtige Kuh, die ihm mit Butter versorgt.«

Vider Synskredsen sig ud —, staar den journalistiske Virksomhed som et afsluttet Faktum, en historisk Kjendsgjerning, da gaar den ind som Led i en Kjæde, da ses det, at Journalisten ledes af og til Gjengæld leder Tidens Tanker, da ses det, at det gjælder om Journalistik, som om alt Aandens Arbejde: »skiftende Fører og Feltraab og Fane stræber den mod Strimen i Ørkenens Rand.«

Her — til Billeder fra Presseudstillingen — nogle faa Ord om Journalister fra »Slægternes lange Karavane«, Mænd, som stred — sejrede eller faldt — men stod i Ideens Tjeneste!

Anders Bording (1619—77). En efter sin Tids Smag betydelig Digter, hvis Lejlighedspoesier især yndedes. Gjennem disse skete hans Overgang til Journalistik, idet Hoffet 1666, for at forherlige Enevælden, gav ham Pension for at redigere den første regelmæssig danske Avis »Den danske Mercurius«. Af Bladet, der var skrevet paa rimede Vers, har *Spejlet* i sit Nummer 1 bragt en fotografieret Gengivelse. »Den danske Mercurius« nød stort Ry og lader sig endnu den Dag idag læse med mere Udbytte, end man skulde vente af en over 200 Aar gammel Rimjournal.

Peter Andreas Heiberg (1759—

ter har gennem Øjebliksskrifter udøvet større Indflydelse end han. Hans store Kundskabsfylde, hans republikanske Retsindighedsfølelse, hans letvakte Indignation, hans skarpe Logik, hans hidende Vid og hans altid kampberedte Pen gjør ham som Repræsentanten for den ældre fransk-holbergske Aandsretning, i hvem den unge Revolutions Tanker gnistrende vare slaæede ned, til en af de mest tiltrækkende Skikkelser i Brydnings-tiden for omtrent 100 Aar siden.

Som Enevældens landflygtige Offer bar han sin tragiske Skæbne med antik Sjælsstorhed i 40 tunge Aar.

Anders Bording.

Efter gl. Maleri

Peter Andreas Heiberg.

Efter Lahdes Kobbersti

1841). Med Rette kan man regne P. A. Heiberg mellem de danske Journalisters Ypperste, forsaavidt man vil sætte Journalistikens Maal i at øve Indflydelse paa den offentlige Mening. Faa Skriben-

Malthe Conrad Bruun (1775—1826). P. A. Heibergs yngre og ungdommelige Medkæmper; begyndte 19 Aar gammel et Ugeskrift for Lighed og Broderskab som vakte Opsigt, Tumult og Sagsanlæg.

Malthe Conrad Bruun.

Efter Kobbersti

Knud Lyne Rahbek.

Efter Kobberstik

Meir Goldschmidt.

Efter Fotografi

Mendel Levin Nathanson.

Efter Marstrands Maleri

Digtede politiske Viser, og udøvede en ivrig frihedssindet, journalistisk Virksomhed gennem en Række Smaaskrifter, skrevne flydende og aandfuldt. For en Aktion i Anledning af »Aristokraternes Katekismus« flygtede han en Tidlang til Sverrig. Særlig virkede han for Trykkefriheden, paadrog sig 1797 igen Aktion, flygtede igen, og medens han var borte, faldt Landsforvisningsdom over ham i Aaret 1800.

I Paris erhvervede han sig et stort Ry som Geograf uden derfor at opgive Journalistiken.

Knud Lyne Rahbek (1760—1830). Som Journalist af største Betydning for Scenen og Literaturen; han var en samlende Kraft, der gennem Generationer ved personligt Venskabsforhold og ved en aldrig betvivlet Retsindighed øvede en stor Indflydelse, holdt mange Traade i sin Haand, vejledede og hjalp. Den lange Række af Rahbekske Tidsskrifter væsentligst for Literatur og Kritik (Minerva, Sandsigeren, Tilskueren osv.) havde stor Betydning og nød stor Anseelse. Kom nogen hans Idealer for nær, var han en hvas og udholdende Polemiker, der bestod mange

Kampe i sit lange Liv. Hans Idealer var den franske Revolutionstids men hans propaganderende Virksomhed ikke stor.

Meir Goldschmidt (1819—87). Som Journalist af vore ypperste — Danmarks berømte »Corsar«. Fra 1840—45 ledede den unge Goldschmidt med overlegen Dygtighed, uforfærdet Frejdighed og det lystigste, skarpe Lune, vor Presse endnu har rummet, sit navnkundige Ugeblad — endnu i Dag et fuldgyldigt Mønster for vittig, ofte aandfuld og fin Polemik. Det unge Ugeblad, hvis Læsekreds og Indflydelse blev stor, var en Forbundsfælle af uberegnelig Nytte for Tidens Frihedsideer, den kaade og elegante Spotter, der brød gamle Fordomme og overflødig Autoritetstro ned. »Korsaren« turde med ideel Ret maale sine Vaaben med vore bedste Mænds, og dens Skjold var blankt.

Gjennem »Nord og Syd« udøvede han i en moden Alder atter Indflydelse i det offentlige Liv. Hans Sans for dansk Sprog saavel som hans Nationalfølelse var stor og virksom.

Carl Ploug.

Efter H. V. Bissens Buste

Orla Lehmann.

Efter Børnizsens Maleri

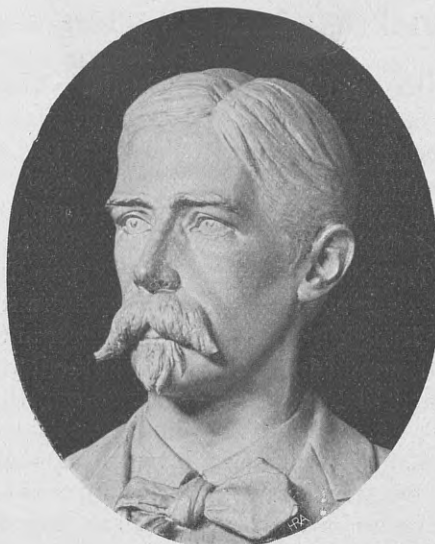

C. St. A. Bille.

Efter Carl Blochs Maleri

C. V. Rimestad.

V. Topsøe.

J. A. Hansen.

Efter Daguerreotypi

Mendel Levin Nathanson (1780—1868). I journalistisk Henseende »Berlingske Tidende« in persona. Solid, bedsteborgerlig, frygtende Humbug og Løshed, i Slægt med gamle Handelshuses gode Traditioner: Efterretninger skulle være Efterretninger af Betydning og fremfor alt sikre. Saaledes grundlagde han, der vel nok i flere end een Henseende var smaatskaaren nok, Bladets Ry for Soliditet, og i 20 Aar arbejdede han flittigt og dygtig paa dets Fremgang. Nuomstunder vil man neppe opfatte ham som en journalistisk Banebryder, men i Virkeligheden var han det, og i mange Henseender har han gennem »Berlingske Tidende« ført dansk Bladvirksomhed et langt Stykke Vej frem mod Nutiden.

Parmo Carl Ploug (1813—1894). Som Journalist saa han i 1848 sine Ungdoms Tanker i det Store og Hele opfyldte; han fastholdt sin Generations Standpunkt — »dens Villie er Grundlovens Ord« — og henimod sin Alderdom kæmpede han da mod den nye Slægt, som vilde videre. En mandig og selvstændig Karakter med Føreregenskaber, Stu-

denternes »ukronede Konge«, Digteren, som havde saavel Fædrelandssangens bløde Stemning som Polemikens kraftfuldeste Tone til sin Raadighed.

For sine jævnaldrende Fører mod Frihed, af en Efterslægt opfattet som Reaktionær, stod han dog i hele Arten af sin Livsanskuelse, sine statsretslige, sociale og politiske Meninger paa den store Revolutions Grundlag, saaledes som det teoretisk opfattedes under Tilbageslagsperioden henimod Aarhundredets Midte.

Hans Magt var stor, som hans Villie var kraftig, og han var en Ordets Stridsmand, der om sig selv sagde: »Jeg slaar til man gjemmer mig bag ved Dannemarks Tillie«.

Peter Martin Orla Lehmann (1810—1870). Som faa danske var han anlagt for Virksomhed i Offentlighedens Tjeneste. En overvættens rig Personlighed, agitatorisk og ildfuld. Ordet i Skrift som i Tale, stod til hans Raadighed med en Veltalenhed, som endnu ikke har fundet sin Lige hos os. Hans baade udmærkede og for hele Udviklingen til Frihed

Louis Pio.

Efter Fotografi

Christen Berg.

Efter Fotografi

Viggo Hørup.

Efter Jul. Paulsens Maleri

mægtige journalistiske Virksomhed var kun eet Led i hans store Virken.

Carl Steen Andersen Bille (1828—1898). En Journalist med ypperlige Evner, elegant og hyppigt overlegen; det københavnske Bourgeois Hjerterbarn. En fremtrædende Deltager i de mange spredte politiske Kampe fra 1850 til 1864, men i vor første konstitutionelle Tid bidrog hans Kundskaber om fremmede Forhold ikke lidt til Tilrettelægningen af mange offentlige Forhold, Indførelsen af mangan ny Sædvane — ogsaa journalistisk. Kritisk hindrede han mangan Udskejelser. Hans Virksomhed faldt i en Tid, hvor han ikke fik Lejlighed til Førerskab — om han har haft Evne dertil — men praktisk Nytte ydede hans Evner. Sin journalistiske og selskabelige Stilling benyttede han — der selv citerede: le journalisme mène à tout pourvu qu'on en sort — til meget Arbejde i Offentlighedens Tjeneste. Forholdsvis snart droges han der var en betydelig Arbejdskraft og besad en snild og smidig Intelligens ind i en anden Virksomhed og endte i høje Embedsstillinger.

Christian Vilhelm Rimstad (1816—1879). En folkelig Journalist af stor Betydning, om end hans Indflydelse mere støttedes paa Foreningslivet end paa Bladene. Den københavnske Middelstand var hans trofaste Tilhængere. Hans sprudlende kraftige Naturel harmonerede med dem i Et og Alt, han var deres Lærer, deres beundrede Taler, deres Samlingspunkt og deres Fører. Han stiftede megen Gavn iblandt dem og lærte dem deres Betydning at kende — man kan vel sige, at han skabte deres Standsfølelse og derved gjorde en Gerning, som fik stor Betydning for senere politiske Kampe.

For Oplysning i den jævne Middelstand virkede han meget, og Foreninger han har skabt bestaar endnu livskraftige.

Vilhelm Christian Sigurd Topsøe (1840—1881). En ypperlig Journalist med et koldt og klart Hoved, betydelige Kundskaber og en skarp Opfattelsesevne. En Elsker og Dyrker af vort Sprog, en god Iagttaget. Hans rige Evner kom, bl. a. ogsaa ved hans tidlige Død, ikke til fuld Udfoldelse, og Tiden var Mænd af hans Slags imod; hans Aandsretning var ikke den, der havde Folkets Øre. Men hans Kamp var ærlig, og fra alle Sider var han agtet. Ikke mindst var han det indenfor sin Stand, for hvilken han virkede organiserende og højnende. Hans Død følte som et Tab, thi store Forhaabninger knustes derved.

Jens Andersen Hansen (1806—77). Allerede tidligt vakt hos denne mærkeligt begavede Almuesmand en stærk Trang til Kundskab og en levende Følelse af dens Magt. Han begyndte selv at skrive, og hans Opfordring til Standsfællerne lød, at de skulde benytte Pressen. Selv virkede han allerede 1836—37 gennem »Landhaandværkeren«, men senere mægtigt gennem »Almuevennen«, dels før 1848 for at vække de Lag, han vilde have i Tale, dels under de skiftende Forhold efter 1848 stadigt

for at lægge et demokratisk Lod i Vægtskaalen ved alle Sagers Afgørelse.

Og det lykkedes ham i saa høj Grad, at endnu bærer meget i vort politiske Liv Præg af hans skarpskaarne, demokratiske Personlighed.

Louis Albert François Pio (1841—1894). Interessant som den revolutionære mellem Journalisterne, hvis Pen fremkaldte Danmarks sidste blodige Optrin, »Slaget« paa Nørrefælled 5te Maj 1872. Student, Officersaspirant i 1864, Løjtnant, Bestillingsmand og -Indfører af Socialismen hertilands. Hans Syslen med Folkeliteratur og navnlig hans Udgivelse af »Sagnet om Holger Danske«, der beskæftiger sig med Messiasidéen, saaledes som den opfattes af de lavere Folkeklasser, gav ham Interesse for disse og førte ham over i Socialismen. I revolutionært Drømmeri saa han Maalet nær, sværmerisk Demokrat og ikke uden ungdommelig Forfængelighed tænkte han sig som Folkets, ja Statens Leder. Ikke uden Behændighed benyttede Myndighederne sig af hans Ubesindighed m. H. t. Folkemødet paa Fælleden 5te Maj 1872; han idømtes 5 Aars Forbedringshusarbejde, benaadedes dog i 1875 og døde forglemt i Juni 1894 i Nordamerika.

Taalmodigere og mere nøgterne Mænd med arbejdsvante Hænder tog stille hans ungdommelige Gjerning op, og med stort Organisationstalent førte de den danske Socialisme frem til dens nuværende store Betydning.

Christen Berg (1829—1891). En stor Organisator af journalistisk Arbejde, som for ham var et Middel i et uhyre omfattende, ærligt og trofast demokratisk Arbejdes Tjeneste. En Mand af den ægteste Danskhed, forstaaelig for og forstaaet af Folket, en mægtig Arbejdskraft for folkelig Oplysning. En lang Periode af dansk Politik knytter sig til hans Navn, og endnu er gennem en betydelig Presse hans Aand og hans Retning af stor Indflydelse, bevaret som han er i Kærlighed af vide Kredse.

Viggo Lauritz Bentheim Hørup (1841—1901). For-gudet og forkættet som Journalist blev han en Magt i vort Aandsliv, en af de Faa, efter hvem et Parti, en Retning faar Navn. Kaldet Europæer var han dansk som Nogen; hans Sprog stilfærdigt, hennet fra daglig Tale, hans Billeder fra Hverdagslivet, men just derfor saa slaaende og saa fastsiddende i Hukommelsen. Og med konsekvent Energi trættes han aldrig af at gentage, hvad der for ham var det ene vigtige. I hans Kampførelse var intet tilfældigt, intet ligegyldigt. En skeptisk og klar Tanke lod ham betragte Maalet som fjernt, og netop derfor vilde han det fra Grunden, han kendte ikke Overfladiskhed eller Halvhed. Han saa rigtig, undervurderende dog maaske, hvor langt der var naaet frem, og ham selv forundtes det kun at følge med til Tærskelen af Forhaabningerne.

A. B.

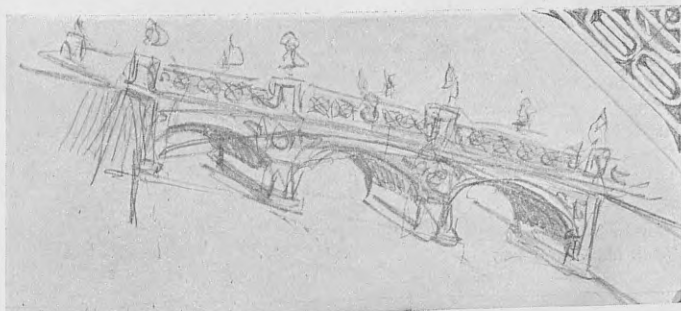
Kommunale Arbejder.

Tidsfordriv i Borgerrepræsentationen.

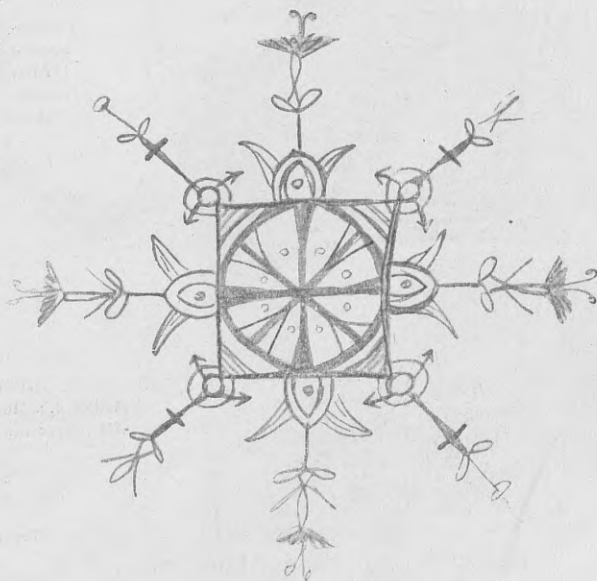
NAAR Forhandlingerne eller Talerne keder altfor meget, bliver de repræsentative Mænd flittige. Paa de Papirer, som ligger foran dem paa Bordet begynder de at kradse ned Portræter, Karikaturer, symbolske Tegninger, arkitektoniske Udkast — alt efter som deres Tanker under Forhandlingernes Gang er ført viden om eller fæstnet til Æmnet. Og naar Mødet er færdigt, hænder det, at en vagtsom Haand opsamler disse Prøver paa vore valgte Mænds kommunale Flid og kunstneriske Talent. En saadan lille udsøgt Samling har »Spejlet«s Redaktion faaet Lov at kigge i, og nedenstaaende omhyggeligt gengivne Tegninger er et Udvalg deraf. Forhaabentlig vil det mere vore Læsere lige saa meget at stifte Bekendtskab med Hovedstadens Repræsentanter fra en ny Side, som det vil interessere disse at gense deres gamle »kommunale Arbejder«.

Russisk Kaptajn. Tegnet af Jacob Marstrand under en Forhandling i Borgerrepræsentationen. 1897.

Udkast til Stormbroens Ombygning af Alfred Benzon. 1897.

Dekorativ Tegning af Læge Duurlo 1902.

Fortegnelse over de Sager, som ere bestemte til at foretages i Kjøbenhavns Borgerrepræsentanters Møde

Mandagen den 10de December 1894, Eftermiddag Kl. 6.

(Sagerne ligge til Eftersyn Fredag og Lørdag fra Kl. 10—4 og 6—8, og Søndag fra Kl. 10—3).

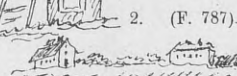

Forbrydertype, tegnet paa et Klatpapir af Arkitekt Ingemann. 1897.

1. (F. 785).

Skrivelse fra Magistraten af 27de November om, at Justitiarius Fleischer er valgt til Medlem af Bestyrelsen for Thorvaldsens Musæum.

2. (F. 787).

Skrivelse fra Magistraten af 28de November om Indenrigsministeriets Samtykke til Erhvervelsen af forskellige Arealer af Utterslev og Emdrup.

3. (F. 793).

Beretning om Gassens Lysstyrke i November.

4. (F. 524).

Skrivelse fra Magistraten af 20de Marts om forskellige Arbejder ved Kommnehospitalets Damp-, Bade-, Desinfektions- og Vadskerianlæg. (Udvalgsbetænkning).

5. (F. 650).

Regnskab over Arbejder ved Blegdamshospitalets Udvidelse. (Udvalgsbetænkning).

6. (F. 740).

Skrivelse fra Magistraten af 9de Oktober om en Forøgelse af Politistyrken. (Udvalgsbetænkning).

7. (F. 782).

Skrivelse fra Udvalget for de Hambroske Bade- og Vadskeanstalter om Efterbevilling af nogle Overskridelser i Regnskabet for 1893. (2den Behandling).

8. (F. 794).

Skrivelse fra Magistraten af 5te December om Overtagelse af et Mindesmærke for Dronning Caroline Amalie.

9. (F. 795).

Skrivelse fra Magistraten af 5te December om Overtagelse af et Mindesmærke for N. V. Gade.

10. (F. 788).

Regnskab over Bilag 7, Renteindtægt, for 1893.

11. (F. 789).

Kapitalregnskab samt Regnskab over Versurer og Deposita samt Status for 1892.

En illustreret Dagsorden af Raadmand Abrahamson. 10. Dec. 1894.

verte!

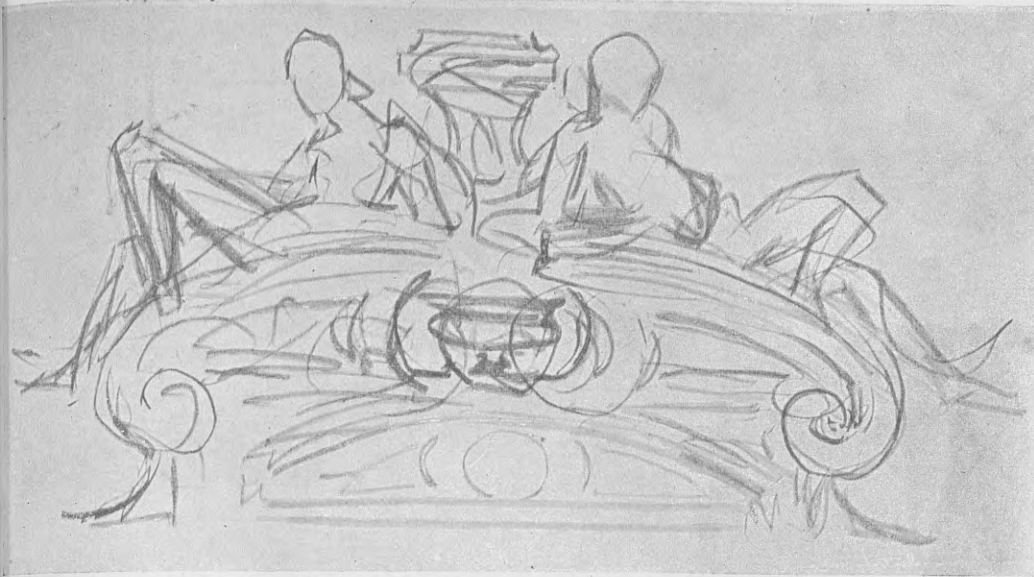
Udkast til en Kristian 4.-Statue af Alfr. Benzon (under Forh. om Statuen.) 1897.

Kristian 4.'s Hoved af Alfr. Benzon. 1897.

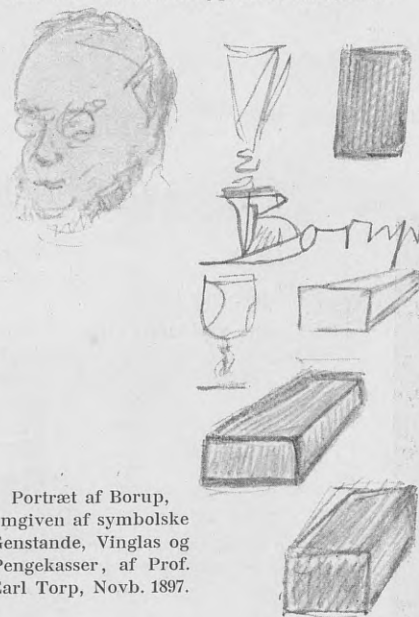
Romersk Bondepige. Tegnet af Jacob Marstrand 1897.

Arkitektonisk Studie af M. Nyrop, Novbr. 1897, under en Forh., hvortil han som Raadhusets Bygmester var tilkaldt.

Udkast til en Raadhusmedaille (Hængelaasemotiv) af Alfr. Benzon, 1902.

Portræt af Borup, omgivet af symbolske Genstande, Vinglas og Pengekasser, af Prof. Carl Torp, Novb. 1897.

Den kronede Sphinz (Ibsen). Tegnet af Alfr. Benzon. 1899.

Borgmester Borup, tegnet af Alfr. Benzon, under Forh. om Købet af de kommunale Grunde ved Bispebjerg.

Den unge Kristian den 4., af Alfr. Benzon. 1897.

Etatsraad Strøm opponerer mod Borup. Tegnet af Alfr. Benzon under Forh. om Købet af de komm. Grunde.

Kr. d. 4des Hoved. Af Alf. Benzon. 1902.

En Tæringssyg.
Tegning af
Læge Duurloo
under Forh. om
Boserup
Sanatorium. 1902.

En Skak-Match.

A. C. M. Pritzel.

Hvid. 22 *Sort.*
T a6 + f6 23 b5 — b4

Hvid søger ved dette Offer at oprive Sorts Kongefløj og derved bemægtige sig Angrebet.

h3 — h4	23	g7 + f6
L d5 — c4	24	c7 — c6
h4 — h5	25	h7 — h6
T f1 + f6	26	L g6 — h7
b2 + c3	27	b4 + c3
	28	D d7 — e7

Mindre godt var L h7 + e4, da der følger D d1 — c1 med stærkt Angreb for Hvid.

D d1 — f3	29	K g8 — g7
g4 — g5	30	T b8 — b2
D f3 — f4?	31	

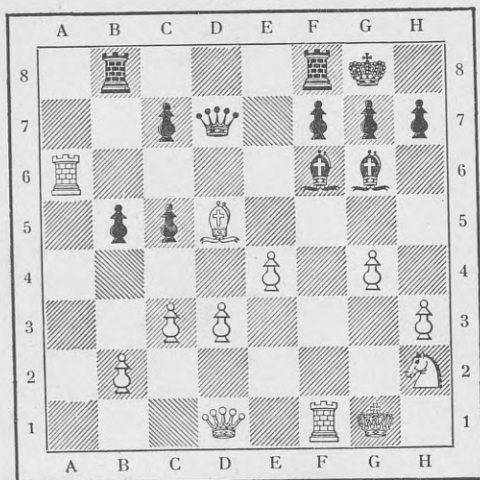
Herved mister Hvid Angrebet. Langt bedre havde det været at spille S h2 — g4, hvorpaa bl. a. kunde følge 31 h6 + g5, 32 h5 — h6†, K g7 — h8, 33 e4 — e5, truende med e5 — e6

31 h6 + g5

Johs. Giersing.

SORT.

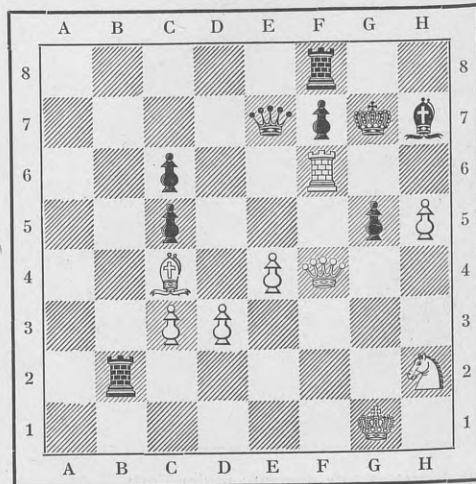

HVID.

Efter at Hr. Pritzel havde trukket sit 22. Træk var Spilletts Stilling, som vist til venstre, følgende:

Efter at Hr. Giersing havde trukket sit 31. Træk var Spilletts Stilling, som vist til højre, følgende:

SORT.

HVID.

GERH. HEILMANN

Fremtiden.

Til den berømteste blandt Tysklands nulevende Kunstnere, Professor Max Klinger i Leipzig rettede vi følgende

Spørgsmaal V.

Hvorledes vil efter Deres Mening den bildende Kunsts Udvikling forme sig? Vil en idealistisk Skønhedsbestræbelse eller det detaillerede Virkelighedsstudium blive fremtrædende? Vil Vægten blive lagt paa den dekorative Stil eller paa den sjælelige Fordybelse i Æmnet?

Professor Max Klinger har gjort os den Ære at tilsende os følgende Brev.

Max Klingers Svar.

Max Klinger,
f. 18. Februar 1857 i Leipzig.

Oprindelig Elev af Maleren Gussow i Karlsruhe. Studerede senere i Berlin, Bryssel og Paris. Gjorde sit Navn bekendt allerede et Par og tyve Aar gammel ved Raderinger, af hvilke han senere har udgivet et stort Antal »Brekker« saavel af fantastisk poetisk som af realistisk Natur. Fra 1887 har han udstillet mærkelige og gentale Malerier (Paris' Dom, Kristus Korsfæstelse, Kristus paa Olympen) og vakt den største Opsigt ved Billedhugerarbejder, hvor han har forsøgt nye Virkninger ved at anvende forskelligt farvet Marmor og Metaller. Hans sidste Arbejde er en Statue af den siddende Beethoven.

Und ob meine es ist in diesem Sinne in neuer Kunst schon viel Gutes und Schönes geschaffen worden. Man sucht allerdings den "Idealismus" weniger in der äusseren Form, als in der guten Bewältigung der Materie - Und die scheint mit ein günstiges Zeichen für die kommende Entwicklung der Kunst.

Verachtungsvoll

Max Klinger

Slutningen af Max Klingers Svar i fotografisk Gengivelse.

DRODS mange Forsøg og megen Eftertanke, erklærer jeg mig ude af Stand til at besvare Deres Spørgsmaal.

Disse gaar helt igennem ud paa Forskellen mellem Idealisme og Naturalisme.

Nu har imidlertid i en Menneskealder den bildende Kunsts Udviklingsbetingelser forskudt og forandret sig i den Grad fra Grunden af, at det er

mig umuligt længere at tage fat med disse to Ord.

Vore etiske Anskuelse har forandret og udvidet sig med de sociale. Vor Opfattelse af Oldtidens Kunst har, med de sidste Aartiers Ny-Fund, faaet en ganske ny Basis og i en ubetinget Modsætning til den Winckelmann-Göthe'ske Opfattelse af Antikken. Vor Lys- og Farve-opfatning er i Løbet af tre Aartier blevet en ganske anden. Arkitekturen

fordrer med Jernkonstruktionen ganske nye Dekorationsbetingelser. Samfærdselens Lettelse giver os nye Materialer lige i Haanden, endogsaa vor ved Sport og Gymnastik øgede Legemspleje har Indflydelse paa Kunsten. Publikums Deltagelse i kunstneriske Sager er vokset enormt — og alt dette næsten samtidig og i lige Grad i alle Lande.

Dette er alt saa dybtindgribende Forandringer af aandelig og praktisk Natur, at de to Ord idealistisk—naturalistisk slet ikke mere ejer deres tidligere Betydning.

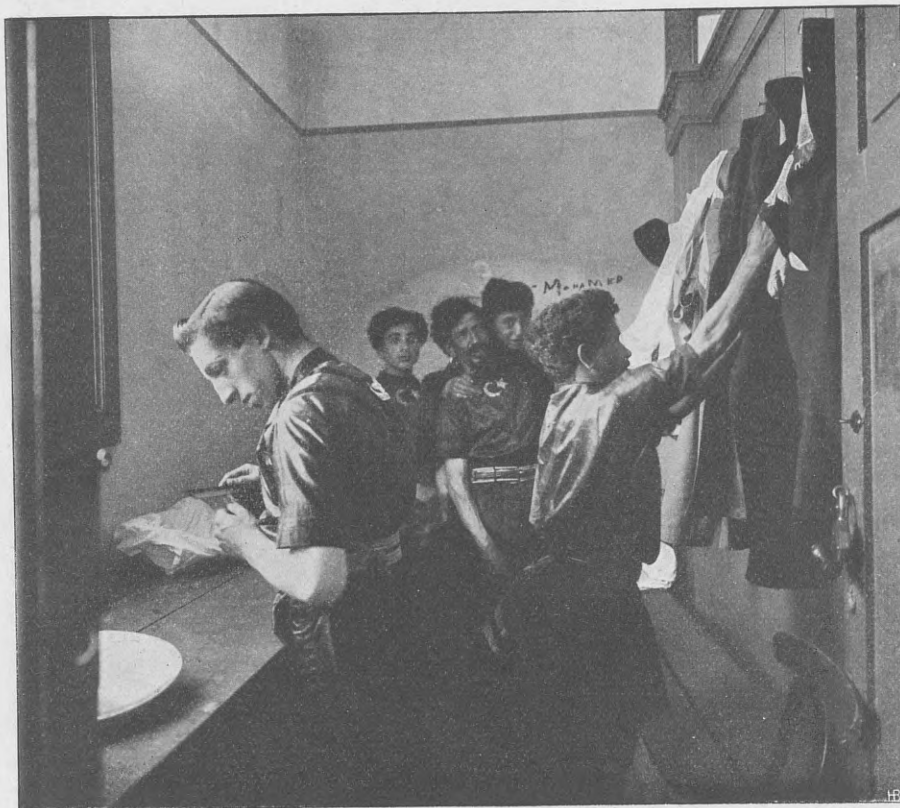
Det synes mig dog, at vi kan imødesee en god Kunst. Den Følelse er stærk hos Kunstnernes Flertal, at man i Forhold som de antydede ikke tør nøjes med Efterligning og Genopvarmning af for-

gangne Kunstepoker. Ændringer af saa fundamentale Art, som de foran omtalte, kan man kun tilegne sig ved aandelig og praktisk Bearbejdelse. Og disse Opgaver fremstiller sig i den Grad som en Nødvendighed, at man ikke kan fjerne dem med Magt, og heller ikke kan ønske dem bort.

Og jeg mener, at der i denne Henseende allerede er skabt meget godt og skønt i ny Kunst. Man søger ganske vist »Idealismen«, mindre i den ydre Form end i den gode Beherskelse af Stoffet — og dette synes mig et gunstigt Tegn for den kommende Udvikling af Kunsten.

Med Højagtelse

Max Klingner.

I Kunstnerplænenes Paaklædningsværelse.

Tivoli paa Vrangen.

ALLE — det vil her sige København og Provinserne og nogle Tusinde Svenskere og Nordmænd og ikke saa faa Repræsentanter for den øvrige Verden — kender Tivoli paa Retten. Men hvor mange kender det paa Vrangen, skønt det jo dog kun er for et stort Stykke Legetøj at regne, og skønt ogsaa voksne Børn nu og da kan faa Lyst til at pille saadan et Stykke Legetøj op for at se, hvad der er indeni!

Det er noget af en saadan Lyst — ikke vor men

andres — vi giver efter for, naar vi i nedenstaaende Linjer og tilhørende Illustrationer viser, hvorledes den Del af Tivoli tager sig ud, som det ikke er enhver forundt at se gennem personlig Visit.

Lad os begynde med Kunstnerplænen. Den er et af de tidligste Numre paa Programmet, og den er et af dem, som samler baade Store og Smaa. Hvad der foregaar paa Tribunen, kender vi allesammen; men Blikket rækker ikke længere end til Tæppet i dens Baggrund. Vi trækker det til Side og præsenterer et af de fire smaa Omklædningsrum, som bag Tæppet ligger to og to paa begge Sider af en smal Korridor. Arabertroupen Muhamed gør Toilette. Naar det er fuldført, finder dens Medlemmer til Trods for Korridorens Dragter Plads i den til et Par private Flic-Flac's, som gaar forud for de of-fenlige og officielle. Og naar

Arbejdet er endt, tager de trætte Gymnastikere ned paa det store Terræn, der gemmer sig bag det Planteværk, der rammer Plænen ind, og hvor de ved et Par Stole og Borde kan tage en hastig Forfriskning fra en eller anden Restaurant.

Efter Kunstnerplænenes Underholdning følger Musikken i den nye Koncertsal, hvis Orkesterchef er Hr. Joachim Andersen. Han har sin egen Trappeopgang og et nydeligt lille Kontor med tilstødende Toiletteværelse. Hvis De kiggede gennem Nøglehullet — hvad de selvfølgelig ikke skal, eftersom vort Billede overflødiggør det — vilde De se den udmærkede Dirigent sidde, som han sidder her, og

Joachim Andersen i sit Kontor.

kiggende Aftenens Program omhyggeligt igennem. Paa hans Skrivebord staar Liszt. Paa den ene Væg hænger Beethoven ovenover Hartmann og Gade, paa en anden Tschaikowsky, Brahms, Weber og Schubert, paa en tredje en Række Kunstner- og Kunstnerindeportrætter med personlig Tilegnelse. og rundt om jævnt fordelt Prospekter fra de mange Egne af Jorden, Hr. Joachim Andersen har besøgt, en Rute, der strækker sig lige fra Moskow og Kreml til Niagara og Jellowstone-Parken. Paa en lille Hylde staar endelig en Bronzebuste af Wagner.

Carl Lumbye i sit Kontor.

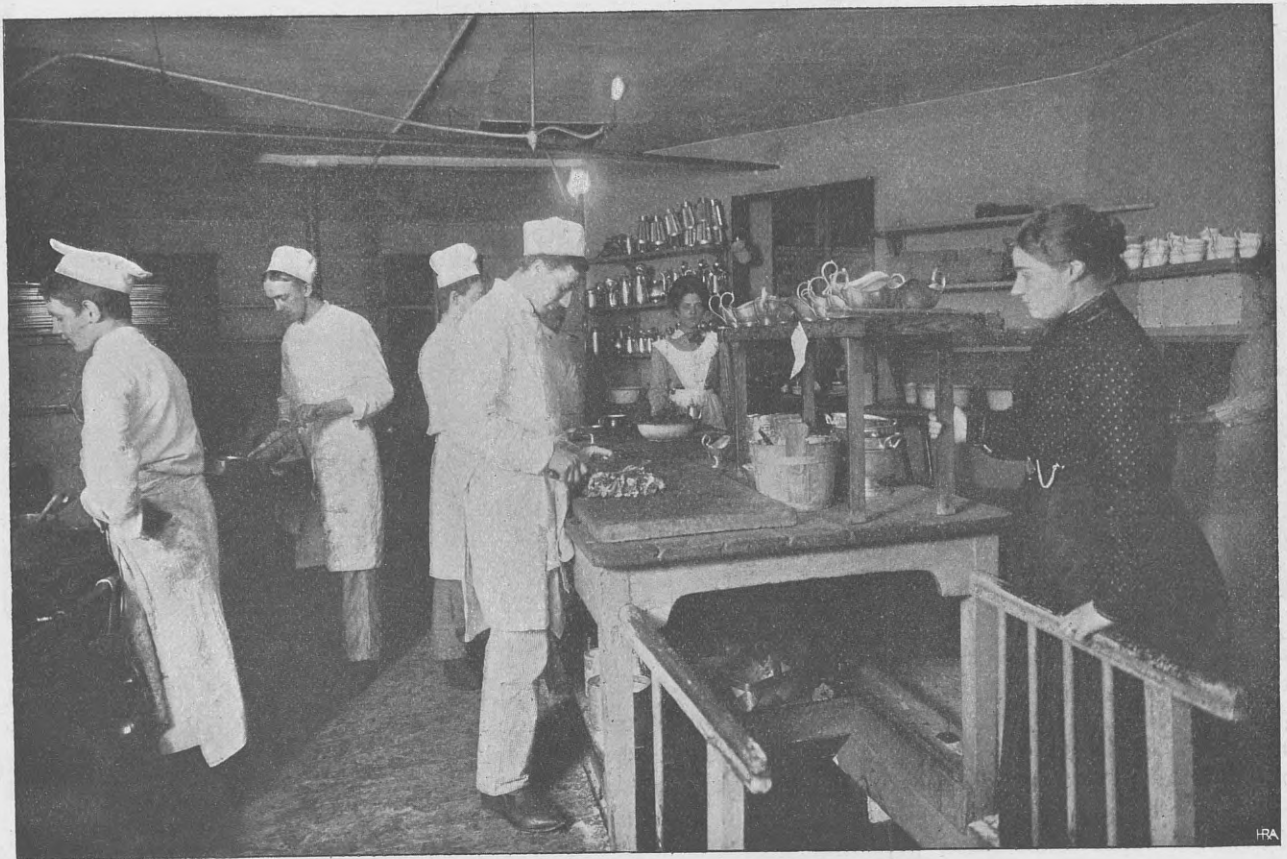
Men ved Siden af Telefonen paa Væggen — alt er her inde moderne og bekvemt indrettet — sidder en lille elektrisk Knap. Nu rejser Kapelmesteren sig og trykker paa den. Det er Signalet, hvormed han bebuder sin Ankomst paa Orkestertribunen. Afdelingen skal begynde.

Og vi skynder os bort, og Billedet skifter, og vi befinder os i Harmoniorkestrets Bygning og kigger indenfor til *Carl Lumbye*.

Her er mindre Alburum og ikke noget Toiletteværelse men kun et Vaskefad. Her er ingen blæn-

I Glassalens Kunstnerværelse.

Frk. Neiiendam i Bazarens Køkken.

Frk. Nimb i Divanens Køkken.

Bag Pantomimeteaterets Kulisser.

dende elektrisk Lys, men under Loftet hænger en lille kulørt Lygte, som ved højtidelige Lejligheder kaster festlig Glans over det lille Selskab, der sammen med Lumbye drikker Dagens Skaal. Og der er en hyggelig Niche med en magelig Sofa og over Sofaen gamle Lumbye i Olie, og paa Skrivebordet, ved hvilket Sønnen sidder og læser Noder, staar gamle Lumbyes Taktmaaler, paa hvilken han selv har skrevet sit Navn, og som endnu den Dag i Dag pietetsfuldt benyttes ved Prøverne.

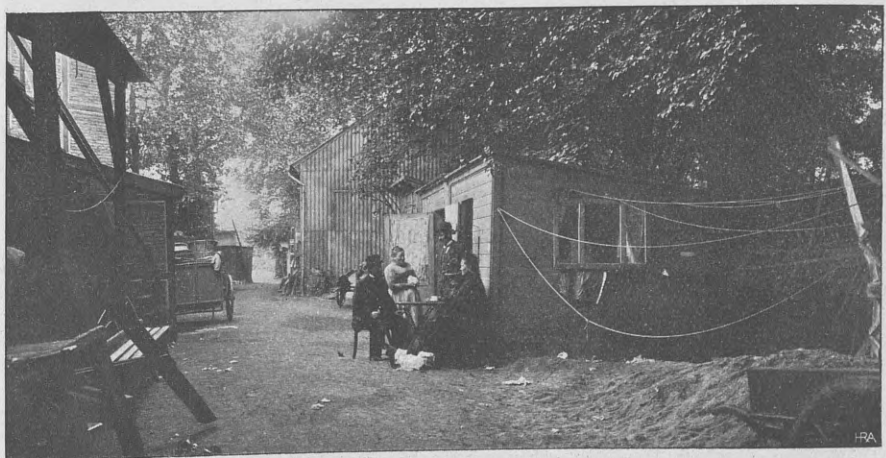
Men Tivoli har endnu et Sted, hvor Musiken dyrkes. Det er Glassalen, som i Aar er bleven folkelig Operascene under Hr. *Folmer Hansens* Ledelse. Hvor en Gang Balduin Dahl og endnu ifjor Joachim Andersen hvilede ud i Pavsens, sidder nu Folmer Hansen og smiler i Anledning af Succes'en. Eller er det i Anledning af det elskværdige Selskab, som denne tilfældige Mellemakt har skaffet ham, og den gule svenske Punsch med hvilken han som Vært gør Honnør for sine Gæster. Ud mod Vinduet sidder den unge Sanger Hr. *Hofman*, mod Døren læner sig Frk. *Gabrielle Bidekap* i *Bocaccio's* Kostyme og koketterer en ganske lille Smule med ham, medens Fru *Othilia Frisch-Jensen*, der nylig har faaet Applavs for Heises »Blæs

Søndenvind« antagelig lægger sin Direktør paa Hjærte ved Lejlighed at sætte Gagerne en Bagatel op.

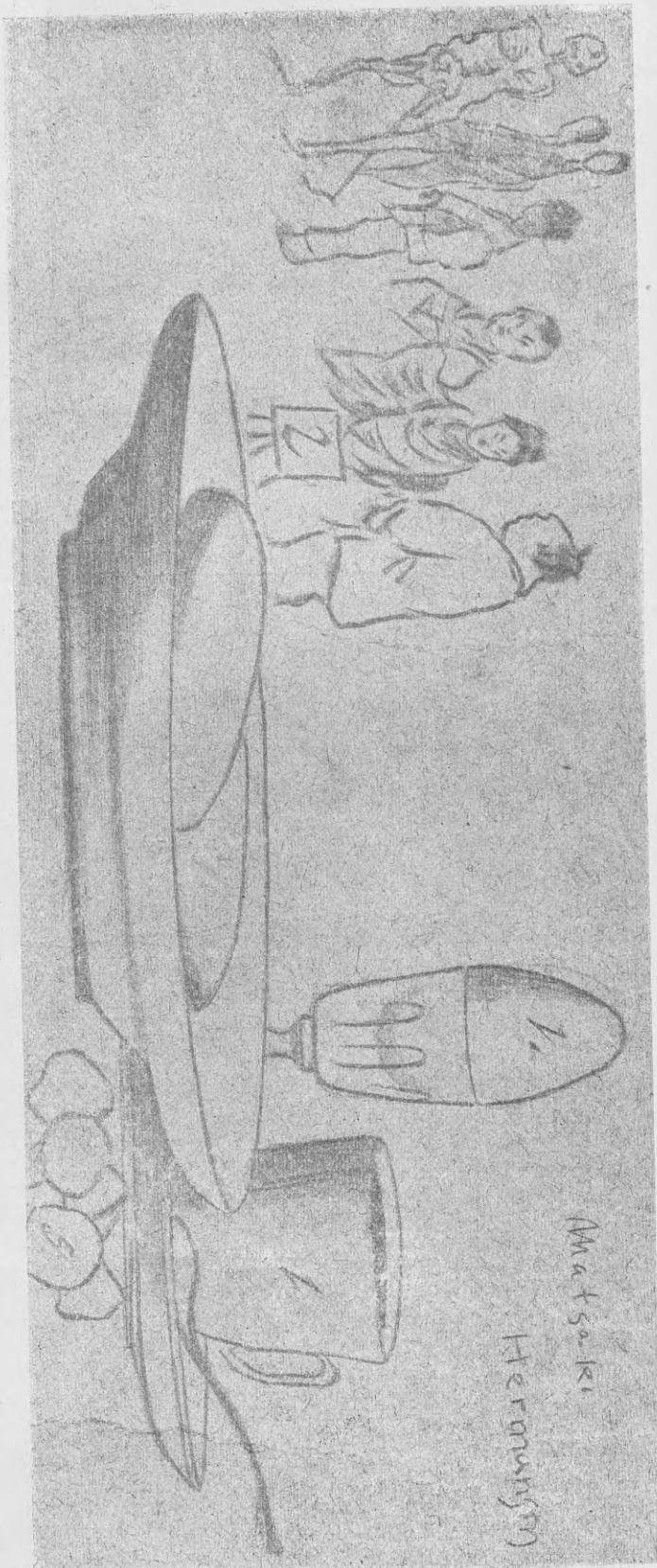
Hvor gaar man hen fra Glassalen? Til *Nimb* eller til *Neiendam*? For en Gangs Skyld til dem begge. Men i Stedet for at tage Plads i Verandaen begaar vi den lille Indskretion at se, hvordan Buffet'ens eller Souper'ens Retter bliver til, inden vi spiser dem. Det er forholdsvis smaa Pladsforhold, under hvilke der her virkes, men de hvidklædte Kokke forstaar med stor taktisk Dygtighed at bevæge sig i de vanskelige Omgivelser, og hyppigt forlader Frk. *Nimb* sit faste Stæde bag de halve Hummere og Roastbeaffer for at fyre lidt op under Kokkene, hvis de ikke arbejder med fuld Damp, og Frk. *Neiendam* inspicerer — medens hendes fædrene Ophav varetager Gæsterne paa *Phoenix* — Bazarens

Kødgryder med et elskværdigt Smil, som ikke en Gang forlader hende, naar hun falder et Par Minuter til Hvile i det tarvelige Privatkontor, der er Bazarrestaurantens allerhelligste.

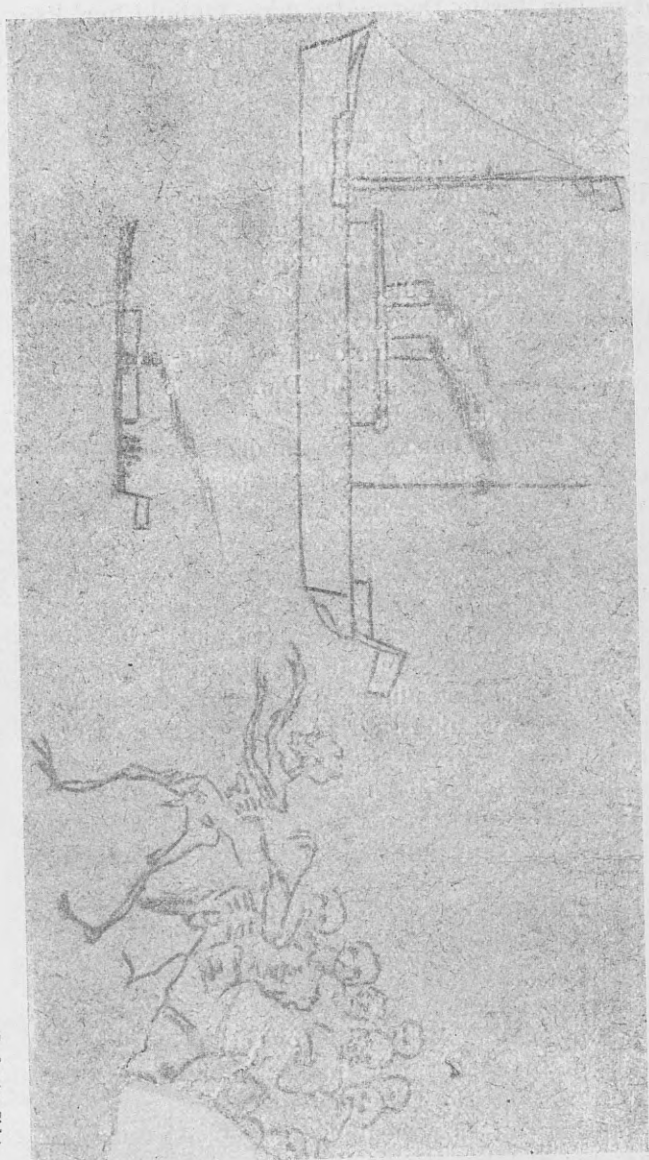
Klokken er bleven henad ti. Orkestret foran Pantomimeteatret begynder at samles, men Paafuglehalen dækker endnu for den brogede Kulissernes Verden, i hvilken Hr. *Busholm* en halv Time hver Aften forvandles til stum Person. Lige i Øjeblikket er han det ikke. Lader vi — ligegyldig ved hvilke Midler — Paafuglehalen nogle Sekunder sprede sig, vil vi se ham give Personalet en skyndsom Meddelelse. Saa skyndsom, at han maa aflevere den i Undertrøje uden at have faaet Pjerrotdragten paa. Det, der foregaar, er en lille Konference, i hvilken

Funktionærernes Filosofgang.

Ma-tso-ki
Heranngin

De stillne Japanesere.

(Se forrige Side)

Landsbybørn.

Et Livs Roman. — Af Sophus Bauditz. — Med Tegninger af Erik Henningsen.

ERIK HENNINGSEN.

Ole Petersen havde i femogtyve Aar drevet en Frugt- og Grønhandel ude ad Vesterbro til.

Han var en sjællandsk Husmandssøn, født i en Landsby, der kun laa fire, fem Mil fra Hovedstaden. I Skolen havde han været flink — navnlig i Regning — og efter Konfirmationen var han kommen til at tjene i selve Præstegaarden, hvor han havde det godt i alle Maader. Men det gik ham, som det er gaaet saa Mange: Hovedstaden drog ham.

Tæt udenfor Præstegaarden var der en Bakke, og fra den havde man vid Udsigt; i mørke Aftener kunde man tydeligt se en stærk Lysning der, hvor Kjøbenhavn, den store By, laa. Og denne Lysning øvede en magisk Tiltrækning: derinde var Alverdens Herligheder, der tjente man paa en Maaned lige saa meget som i et helt Aar ude paa Landet, der ventede Lykken, og der maatte han hen.

Saa brød han op, fik først en Plads som Arbejdskusk hos en Grosserer, avancerede til Herkabskusk hos en Bankdirektor og satte regelmæssigt sin Løn og alle Drikkepengene i Sparekassen.

Et Par Aar gik, saa blev han forlovet med Maren.

Maren var fra samme By som han og tjente i Gaarde med ham som Stuepige. Køn var hun ikke, men Næverne sad brillant paa Skaffet, og hun lagde ogsaa regelmæssigt op af sin Løn, og satte Sparepengene i samme Kasse som han.

Da de To i Forening disponerede over fem Hundrede Kroner, giftede de sig, og begyndte en Frugt- og Grønhandel i en pæn Kælder

paa Vesterbro, hvor der var en stor, lys Butik til Gaden og to smaa Værelser til Gaarden.

Forretningen gik. Ole Petersen førte kun prima Varer og solgte med sin gode Villie aldrig blomraadne Pærer eller frosne Kartofler; efterhaanden blev dette bekendt i Nabolaget, og han fik en fast, kontant Kundekreds, udelukkende blandt »bedre Folk«, som han udtrykte sig.

Men hænges i maatte der: han og Maren stod selv i Butikken fra tidlig Morgen til sen Aften, og naar de endelig lagde sig inde i det mørke Kammer til Gaarden, var de dødtrætte.

— Aar efter Aar gik i Slid og Slæb. Børn kom der ingen af — dem var der ingen Tid til at faa — men Skilling blev lagt paa Skilling, og Tal skrevet under Tal paa Indtægtssiden i Sparekassebogen.

Nu havde der magelig været Raad baade til en anden og bedre Lejlighed og til Medhjælp, men Ole og Maren var ganske klar over, at jo færre Udgifter man satte sig for, des større Indtægter havde man, og des før kunde man tænke paa at trække sig tilbage og nyde sine gode Dage.

Begges Maal havde nemlig fra den første Dag, de aabnede Forretningen, været, engang at naa saa vidt, at de et eller andet Sted ude paa Landet kunde faa deres eget lille Hus med en Have til og der leve af deres Midler, og før Begge var det en aldeles bestemt Barndoms-erindring, som paavirkede deres Fremtidsplaner.

Det var Præstegaardshaven derhjemme.

Præsten havde været ivrig Havemand og dyrket baade fine Roser og sjældne Træer, men det, der havde gjort Indtryk paa de to Landsbybørn, det var hans Kjøkkenhave, Kjøkkenhaven med de snorlige Bede, hvor der ikke fandtes et Blad Ukrudt, og hvor Ærter og Radiser, Spinat og Persille voksede saa frodigt, som de aldrig mente at have set det før eller siden.

Den Have var bleven deres Drømmes Land, og om den talte de, naar de havde Tid — det vil sige om Søndagen.

Søndag Eftermiddag gik Ole og Maren altid ud, klædt i deres Stadstøj, Ole et halvt Skridt foran med en Skævbrænder af Cigar i et langt Rør, Maren selvfølgelig bagefter med en tom Taske i Haanden.

De første Aaringer, de var gift, gik Turen sjelden eller aldrig længere end til Frederiksberg, men da Bedriften voksede, og da de endogsaa saa deres Regning ved at holde eget Enspænderkøretøj til at hente Varerne paa Torvet og bringe dem ud til Kunderne, gjorde de om Søndagen længere Udflugter i Kjøbenhavns Omegn, og paa saadanne Ture passerede de ikke en Villa uden at tænke sig Muligheden af, at Villaen var deres, og uden at drøfte dens Fortrin og Mangler.

— Da de havde haft Kælderen i 20 Aar, stod der saa meget paa deres Konto i Sparekassen, at de egentlig godt kunde have opgivet Forretningen, men dels havde de nu engang bestemt at holde ud i femogtyve Aar — og hvad man har bestemt, det har man bestemt — dels var de enige om, at man endelig ikke maatte forhaste sig med at vælge Grund og Hus, men skulde se sig godt for og være meget forsigtig.

Og saa tilbragte de da i nogle Aar bogstavelig Søndagen med fra Enspændervognen som Udgangspunkt at se paa Villaer — saa paa dem fra Kælder til Loft, spurgte om Prisen, tingede og stillede Betingelser, men købte alligevel ikke.

Tiden var nu ikke gaaet sporløst hen over Kælderhjemmet. Ole var bleven noget krumbøjet, og Maren var ikke bleven kønnere med Aarene — hun lignede nu nærmest et umodent Æble, der har ligget og slaaget Rynker; selv Oles Hund, en grim lille Køter, der hed »Fix« og altid sad ved Nedgangen til Kælderen og gøede ad Kunderne, var bleven hæs, og Marens Kanariefugl, der ikke vidste, hvad Sol var, gav kun et Gammelmandspip fra sig, naar den fik et Par kasserede Salatblade stukket ind mellem Gitteret.

Endelig følte Ole og Maren, at der maatte handles, om det overhovedet skulde blive til Noget, og efter at have set og drøftet, regnet og tinget i det uendelige købte de virkelig et Sted med en lille — ganske lille — Have, der laa ved en navnløs Bivej til en døbt Bivej ude i Gjentofte.

Det var om Efteraaret, det store Skridt blev gjort, men før til Foraaret skulde de ikke flytte ud.

Den Vinter blev lang, længere end nogen af de fireogtyve, der var gaaet forud, og da de stod saa nær ved deres Maal, var det dem næsten ufatteligt, at de kavde kunnet holde saa længe ud i Kælderen.

De var ligefrem led ved Byen. Ole bandede Cyklernes og de elektriske Sporvognes Klokker, Maren kunde ikke høre en Lirekasse uden at holde sig for Ørerne, og det stadige Skændsmaal med Husets andre Madammer om, hvem der skulde have Vaskekælderen, tog formelig paa hende.

»— Nej, det er s'gu paa høje Tid, man kommer paa Landet«, sagde Ole, »ellers glemmer man rent at rette Ryggen herinde i den forbandede By!«

»Ja, Fix, det gamle Skind, kan saamænd ogsaa trænge til at faa det lidt godt«, sagde Maren, »han gør jo Sjælen ud af Livet her mellem alle de Mennesker!«

Men forresten var de opfyldt af Forventningens Glæde og navnlig optagne af Haven. Alt det, der skulde være i den Have, det var utroligt, og mens Ole og Maren altid før havde sovet, saa snart de lagde sig, laa de nu mangan Aften og talte saa ivrigt om, hvad de skulde dyrke ude paa »Aldershvile« — saadan havde de døbt Stedet — at man skulde have troet, det var et Par Vegetarianere, hvis Gemyse-Fantasi løb løbsk.

Over hver Plet af Haven var der allerede forlængst disponeret, da Maren en Aften pludselig udbød:

»Ole, tror du ikke, der kunde blive Plads til Agurker?«

»Nej, det tror jeg s'gutte — hvor skulde det være?«

»Jeg mente nedenfor Verandatrappen, i den Trekant op til Huset.«

«Er der Sol?»

»Ja, det er jo imod Syd.«

»Men der vilde Du jo have et Par Blomster, synes jeg, Du har talt om?«

»Ja, jeg har saa, men Agurker er dog en rar Ting.«

»Nej, saa skulde det da hellere være Rødbeder«, menle Ole. »Rødbeder er en nydelig Spise baade til Flæskesteg og til Sylte.«

»Aa, ja, det er det ogsaa — men saa tror jeg ligegodt, jeg bliver ved Blomsterne.«

»Ja, gør du det, Maren. Godnat!«

»Godnat, Ole!«

Fortsættes.

Tre Billeder

fra „Livsens Ondskab“s Rejse til Karlsbad. — Af *Gustav Wied*. — Med Tegninger af *Louis Moe*.

I »Wintergarten«.

DE sad, Clausen og Knagsted, i Wintergartens uhyre Rum ved et Bord oppe paa »Terrassen« og indtog deres Hamburger Huhn à 5 Mark pr. Høne. —

Salen laa i Halvmørke, Tæppet var oppe, og rundt paa Scenen boltrede sig »Die zwei Polas Exentrics«, rev Ører og Næse af hinanden, flaaede hinandens Klæder i Laser og traadte hinanden midt i Ansigterne — alt til Publikums udelte Tilfredshed . . .

En yngre, velklædt Herre kom hurtig gaaende hen mellem Bordene. Lige ud for det Bord, hvor de to Venner sad, standsede han pludselig; og uden at sige et Ord lod han sig falde ned paa en Stol, smed sig med Armene ind over Dugen og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Idetsamme gik Tæppet ned, Salens elektriske Lamper tændtes paany, og Bifaldsklappene raslede som et Hagelvejr gennem Rummet . . .

Overlæreren skævede om mod den sælsomme unge Mand, der nu sad oprejst med Hovedet støttet i den ene Haand. Han syntes ikke at ændse Larmen, Lyset og Menneskene omkring sig; sad bare og stirrede ud i Luften med nogle underlige store, glansløse, graa Øjne. Undertiden bøjede han Kroppen krampagtigt sammen og bed sig i Underlæben. Det saa ud, som om han gjorde Vold paa sig for at beherske en frembrydende Latter eller Graad.

Clausen rykkede uvilkaarlig nærmere hen til Knagsted.

— Det var da en uhyggelig Bordfælle, vi der fik! hviskede han.

— Ja—a; men Du kan jo lade være med at se paa ham, sagde Tolderen.

Tæppet gik atter op. Lyset i Salen dæmpedes. Og »die creolische Sängerin, Miss Marcaschani« begyndte at slaa sine krafthøje Triller.

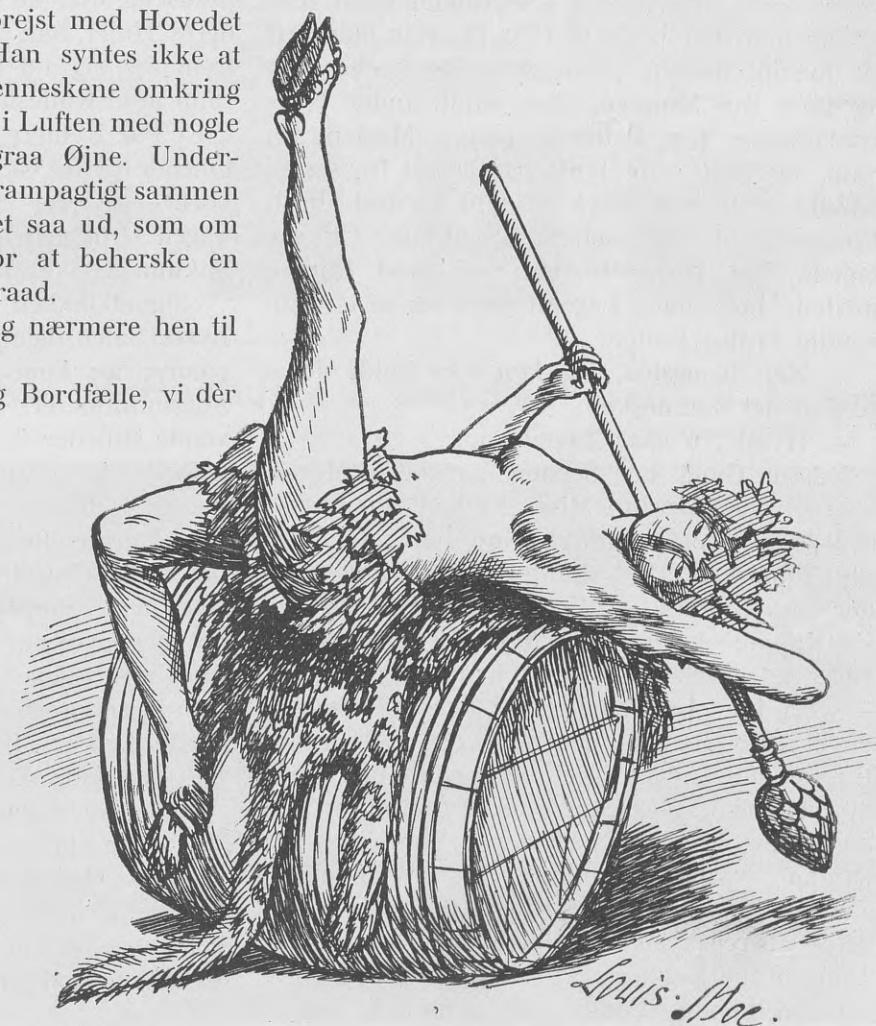
I samme Øjeblik brast den Fremmede ud i en høj, fnisende Latter: Haa, haa, haa—aa! sagde han, men slog saa en Haand haardt ind mod Munden, saa at Resten af Latteren druknede i en halvkvalt, kriblende Fnisen.

— Han maa jo være gal! hviskede Clausen — Skal vil ikke hellere flytte os?

— Nej, sagde Knagsted — han interesserer mig . . .

Sangerinden nede paa Scenen skreg op, saa det rungede, slog ud med sine brune, juvélprydede Armé og vrikkede frem og tilbage over Scenegulvet paa sine højhælede Sko . . . Saa standsede hun pludselig midt i et Vers, slog det ene Ben højt op over Hovedet og ned igen og op igen og ned igen i sindssvag Hast og løb ud. — Publikum jublede. Damen kom ind og slog en Saltomortale. — Publikum skreg. Og hun kom atter ind og slog to Saltomortaler, medens hun samtidig intonerede Juvélarien af Faust. — Og Publikum hvinede af Henrykkelse . . .

Den unge Mand havde ikke et Øjeblik haft sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der

foregik paa Scenen. Men han syntes dog at være bleven Herre over sine Anfald. En Kelner bragte ham netop nu et Glas Øl, som han med en hurtig, næsten rovbegærlig Bevægelse greb og satte for Munden. Men midt under Nedsvælgningen tog Latteren paany Magten fra ham, og han satte lynsnart Glasset fra sig og borede med et Udtryk af vild Rædsel alle ti Fingre langt ind mellem Tænderne. Og saa bøjede han Hovedet dybt ned mod Bordet, medens hele hans Legeme vred sig af en indvendig, lydløs Latter.

— Nej, Knagsted, jeg *kan* ikke holde ud at se paa det Menneske!

— Hyss! Nu gaar Tæppet op.

Denne Gang laa Scenen ganske i Mørke. »Serpentinfänzerin Miss Lydia Dobranow« skulde give et pragtfuldt Nummer: »*In Feuer und Flammen*«. Det skulde forestille en Nonne, der blev brændt. — Hun kom ind hyllet i en sid Kappe; og kun hvor *hun* gik frem, var der Lys: det fulgte enhver af hendes Bevægelser. — Saa blev Kappen ligesom *revet* af hende af en usynlig Haand inde i Mørket; og hun stod tilbage som nøgen i et stramt sluttende, kød-farvet Trikot. — Langsomt steg hun op paa Baalet og knælede ned som i Bøn; men den samme usynlige Haand, der før rev Kappen af hendes Skuldre, syntes nu at tvinge hende til at rejse sig. — Baalet blev antændt, og Flammerne begyndte at slikke, smaa og viltre, op om hendes Fødder. Hun hævede bønful-

dende Hænderne mod Himlen; men Ilden voksede og voksede: røde og gule Luer slog op om hende. Det var, som hørte man et Skrig, og hun vred og vaandede sig i Dødsangst. — Højere og højere steg Luerne, de slog sammen om hendes Hovede, og man saa hendes hvide Legeme krympe sig bag dem. — Saa strakte hun paany begge Armene frem for sig, fægtede med dem i Luften, vaklede, sank i Knæ og rejste sig igen; udstødte derpaa et hvinende Skrig og styrtede forover ned i Ilden! — I samme Nu var Scenen atter mørk, Lyset paa Tilskuerpladsen tændtes, og Orkestret faldt i med et larmende Musikstykke, mens Publikum *brølede* af Begejstring. . . .

— Haa, haa, haa!

Den unge Mand havde presset sine Hænder haardt ind mod Tindingerne, Sveden løb ham ned over Ansigtet,

og han var ved at kvæles af Latter. — Men saa, pludselig, drejede hans Øjne sig ligesom rundt i deres Huler, han greb et Par Gange krampagtig frem for sig ud i Luften og sank derpaa som ramt af et Kølleslag bardous ned paa Gulvet . . .

Et Par Kelnere kom løbende til og bar ham bort. — Og der opstod nogen Uro mellem Publikum. Dog ikke megen.

Signalklokken lød, Lyset i Salen, dæmpedes paany; nu kom Slutningsnummeret: »Levende Billeder«! — —

Og det Billede, der behagede Publikum mest, var et grinende Skelet, der tog sit Hovede af og slog paa Tromme paa det med en af sine Laarknøgler, medens det samtidig dansede en vild Niggerdans og tilsidst i en hvirvlende Pirouette raslede aldeles sammen og forsvandt i Jorden . . . Hvor paa Orkestret intonerede: Heil Dir im Siegerkranz, og Publikum oprømt forlød Lokalet.

1. Præmie (500 Kr.)
Arkitekt J. Therschilsen.

2. Præmie (300 Kr.)
Lithograf Hagen, Odense.

Maleren Sv. Hammershoj.

Dekorationsmaler Larsen.

De nye Frimærker.

VED Indenrigsministeriets Velvilje er »Spejlet« sat i Stand til at gengive de Frimærketyper, der blev foretrukne i den nylig afholdte Frimærkekonkurrence. Vi reproducere dem dels i noget større Format dels i det, hvori de muligvis engang vil findes paa vore Breve. Det med første Præmie belønnede Udkast er af Kunstneren, Arkitekt J. Therschilsen, udført i en graablaa Farvetone, dog kan Tallet ogsaa fremtræde hvidt paa en stærkt-farvet Grund. Paa samme Maade har anden Præmietager, Lithograf Hagen, Odense, varieret Midtpartiets Farver for de forskellige Værdier.

De tre andre Frimærker er ikke præmierede, men for 200 Kroner Stykket erhvervet af Staten til mulig senere Anvendelse. Hr. Sv. Hammershojs Udkast fremtræder som lakrødt paa graablaa Grund. Hr. Larsens har omtrent Farve som vore nuværende 10 Øres Frimærker. Hr. Harald Slott-Møllers Tjenestefrimærker (til Anvendelse i Postetaten) er tænkt udført i to sarte Farver.

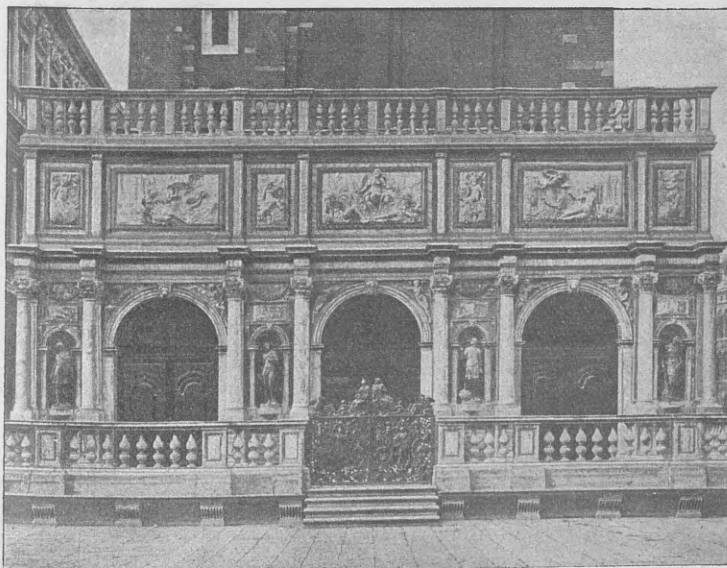

Maleren H. Slott-Møller.

San Marcopladsen i Venedig.

Før og efter Campanilens Sammenstyrtning.

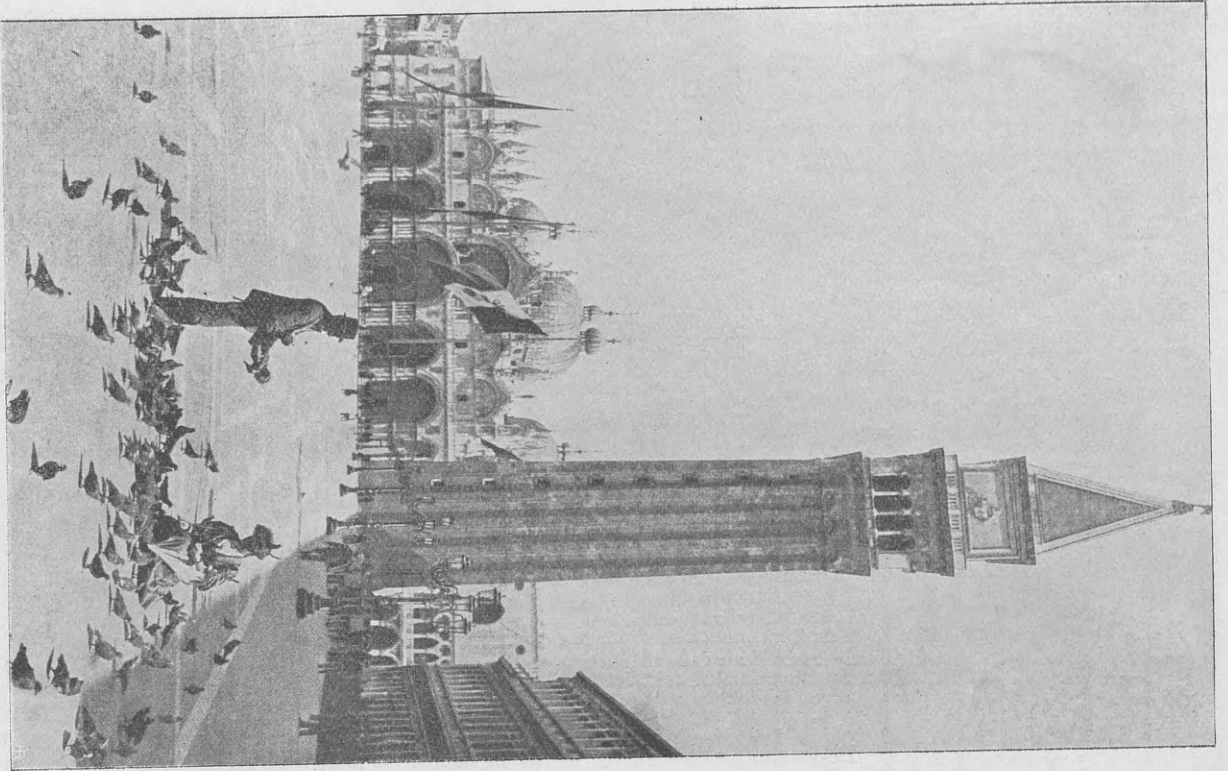

Før.

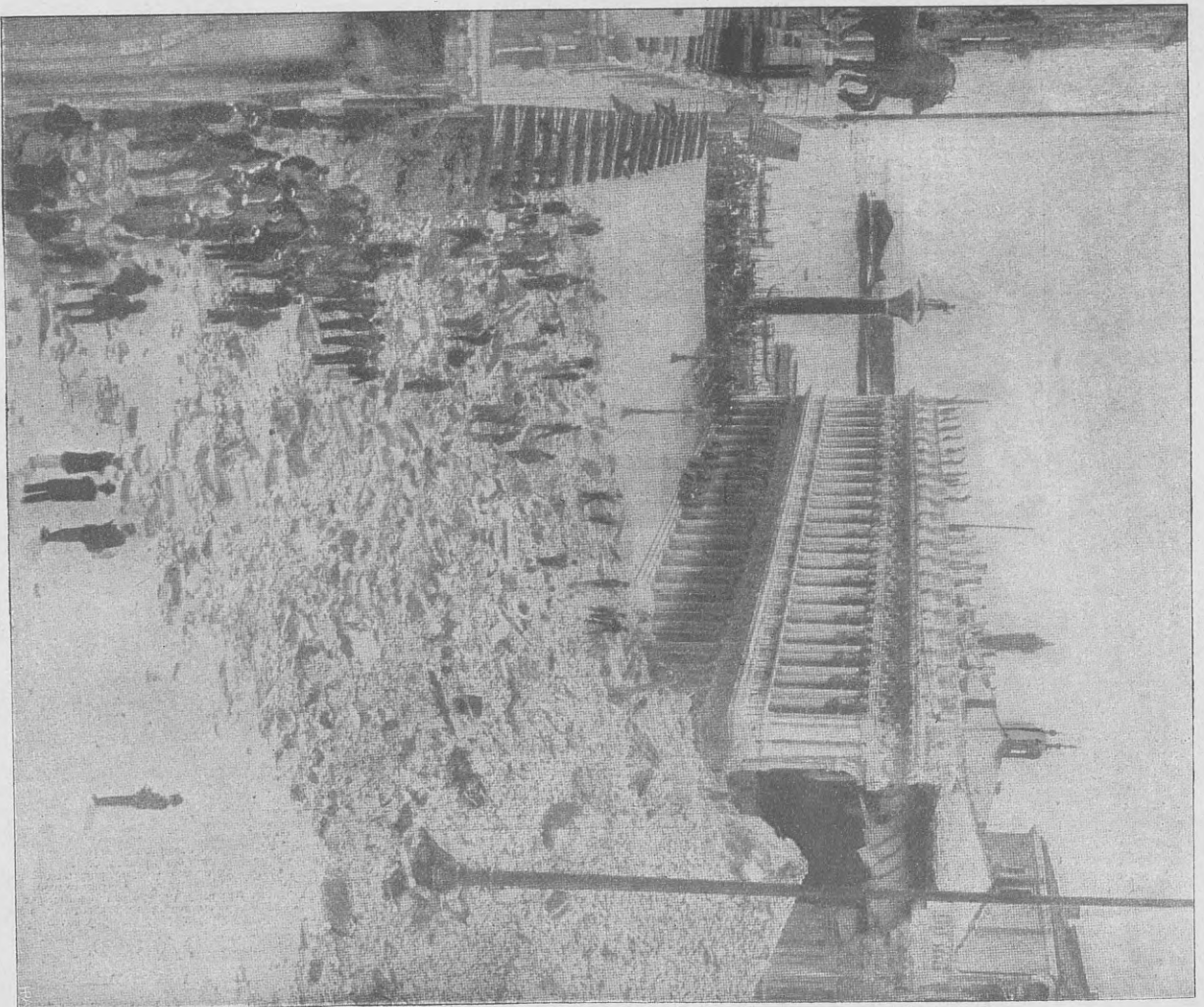
SANSOVINOS LOGGETTA.

Nu.

För.

CAMPANILEN.

Nu.

107
OMSLAGET TIL DETTE NUMMER
ER AF JUL PAULSEN

SPEJLET

Sommer i By.

Østergade.

DER er Sommer i By. En noget lunefuld, graadsvanger Sommer, skiftende mellem blank, altfor stikkende Sol og graa, brutalt plaskende Byger.

I en saadan Sommer misundes de, der sidder tilbage i de vante Østersskaller paa Byens Grund, af dem, der i landlige Omgivelser forgæves søger at holde Skoene tørre og Humøret skinnende. Og de inkarnerede Byens Børn, som ellers plejer at paaskyde Travlheden med allehaande mystiske Gøremaal for at slippe for det ubekvemme Landliggeri og Feriegriseri med landlig Mad og Ørentviste i Sengen — de vedkender sig nu stolt og kækt Kærligheden til Byen.

Byen, som er det eneste Sted, hvor man menneskeværdigt kan leve.

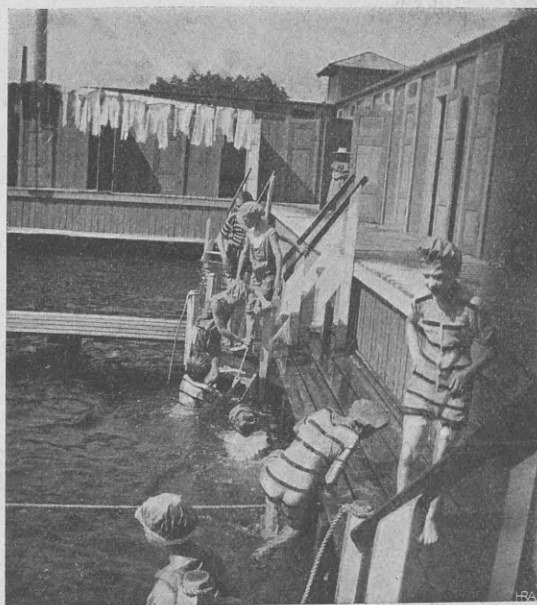
Det forhindrer imidlertid ikke, at de paa Byens Grund søger at gøre sig det saa landligt og luftigt som muligt og flittigt benytter de Lædske-, Svale- og Opvikningsmidler, der staar til Raadighed.

Der er de offentlige Anlæg. Der søger især det svage Køn. I god Tid lægges der Beslag paa Yndlingsbænken mens Børnene opfordres til at sprede sig i Terrænet og lege. Op af Syposen kommer Lejebiblioteksromanen, der anses for at være saa meget mere spændende, jo tydeligere Spor den bærer af, at være gaaet gennem mange Hænder og at have hærget ligesaa mange Sind. Og mens da Solen i stolt Ligegyldighed for alt menneskeligt foretager sin daglige Spaseretur over Himlens

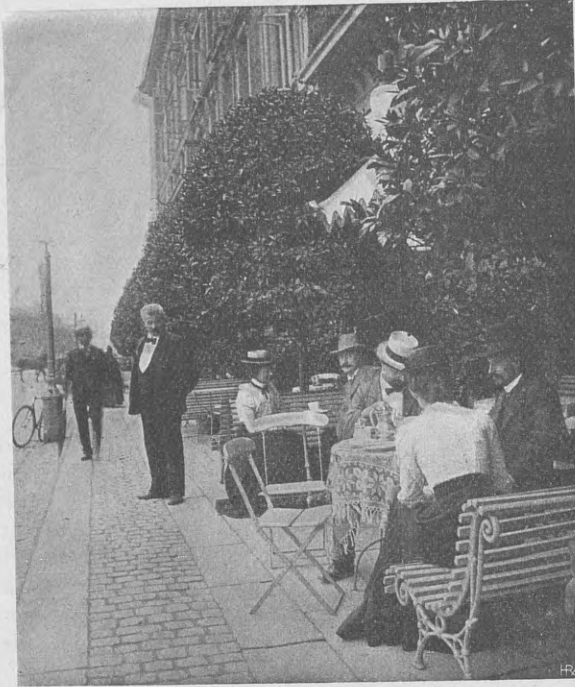
Blaa, kæmper den ædle Grev Henri d'Alicourt mod de djævelske Vanskeligheder, der optaarner sig, inden han paa sidste Side slynger sin stærke Arm om den englelige Angelicas slanke Liv. Eller Bænkegæsten henflyder ganske simpelt i en lethargisk Ørkesløshed, under hvilken alt, hvad der foregaar i Omverdenen, svinder ind til ingenting og man har en Fornemmelse af at være en Art Plante, der staar og vokser paa Roden og lader sig lune af Solen og lædskes af Regnen.

Men der er ogsaa de Naturer, der ikke formaar at undertrykke deres Trang til Virksomhed. De driver ned ad Strøget, lader de fremmede Turisters Tungemaal lyde i deres Øren og faar derved, uden at udsætte sig for en Rejsets Besværligheder, en oplivende Fornemmelse af at være ude i Europa. Eller de sætter sig i en af de elektriske Baade og lader sig glide ned ad Søernes blanke Spejlfirkanter, hvorfra en behagelig dæmpet Andtning af sval Søluft omvifter dem.

Et af Midtpunkterne for Byens Sommerliv er d'Angleterres Fortov. Man har her en dobbelt Nydelse: paa en Gang selv at henflyde i sommerlig Magelighed, styrket og forhøjet ved Anvendelsen af saadanne Lædskedrikke, som staar til det moderne Kulturmenneskes Raadighed — og at se et travlt pulserende Liv strømme sig forbi. Thi intet forhøjer Nydelsen ved Hyle, som at have Bevægelse og Arbejde for Øje. Heri ligger en Del af Charmen ved Kafélivet paa et befærdet Strøg. En anden

I Vandet!

Læskedrik foran d'Angleterre.

Læskedrik ved Østrelææg,

Del er den udprægede Kjøbenhavnskhed, som slaar En i Møde: det, at man er i en Kreds, hvor man kender hinanden, ved lidt om hinanden, har en lille fornøjet Ondskab paa rede Haand om hinanden. Man er hos sig selv, Opvarteren kender Ens Ynglingsdrik og ved, hvilke Blade man plejer at læse. Det manglede jo blot, at man skulde bytte disse tilvante Behageligheder for en Sommerpensionats-Veranda eller en fugtig Villa i Taarbæk!

Dog Varmen kan naturligvis blive saa overmægtig, at selv den standhaftigste føler, at der maa gøres noget. Man har en Fornemmelse af at flyde ud til en underlig uappetitlig, vaad og blød Klump, og mens hele den øvrige Person drypper og flyder, er Tungen tør som en

Ørken. Saa er det, man søger til Badeanstalten. Til daglig søges den kun af enkelte Ihærdige, der anser et passende Maal af Selvpinsel for nødvendig til Villielivets Styrkelse. Men naar det kniber, kommer hele den dannede Almenhed med og ombytter for en halv Times Tid de fireogtyve Graders Réaumur, hvormed Luften er svanger, med Vandets kun et Par og tyve.

Men en saadan aktiv Modstand mod Sommeren kræver en usædvanlig Spændstighed. Næmest er det ganske modstandsløst at lade sig gribe af den store Varmebølge, at lade sin Intelligens udbrænde af Solens Straaler og føle sin hele Personlighed flyde ud i et stort Nirwana.

A. G.

De elektriske Baade.

Strandpromenaden.

Journalister i det fremmede.

Bern, 24. Juli 1902.

BRAVOS! Hurra! Elien! Alle Medlemmer rejser sig i den pragtfuldt udstyrede nye Folkethingssal, Damerne vifter med Lommetørklæderne, Præsident *Singer*, hvem Hyldesten gjælder, synker overvældet af den Ovation, som beredes ham, grædende ned i sin store Formandsstol, Madame *Severine* iler op og kysser ham paa Panden, styrket rejser han sig og takker for de begejstrede Tilraab — saaledes

sluttede idag Klokken 4 den ottende internationale Pressekongres i Bern.

Naar Præsidenten blev saa overvældet i det afsluttende Øjeblik, at vi besindige Nordboere vilde betegne hans Optræden som Affektation, saa var det i og for sig ganske naturligt. Et stort Ansvar havde hvilet paa ham i disse Dage siden Søndagen den 20de Juli, da henimod 300 urolige, skrivende Pressemand mødtes første Gang til en lille Indledningsreception i en karakteristisk gammeldags Kjælder i Schweiz's gamle Hovedstad.

Enhver Nation vilde have sine særlige Spørgsmaal frem, alt Evropas politiske Explosionsstof laa som en Torpedo under Kongressen og truede hvert Øjeblik med at sprænge den saglige og diplomatisk affattede Dagsorden i lutter løsrevne Typer.

Fængkrudtet var det armeniske Spørgsmaal, der af den stadig smilende, den altid hvidklædte og den stedse kampberedte Madame *Severine* var ført med fra Armeniekongressen i Bryssel. Kongressen i Bern gik forsigtigt uden om den lagte Mine, udtrykte i den størst mulige Almindelighed sin Sympathi for Armenierne og skar derefter Hakkelse paa Dagsordenens aftærskede Kornneg.

Men Journalisterne vilde ikke være de letbevægelige Gemytter, de Børn og de Alvorsmænd, som de paa samme Tid er, om ikke Døgnet vexlende Begivenheder stadig havde sat Spor i deres Arbejde saa hurtigt som Telegrafbragte sine Indtryk udefra.

Samtidig med at man diskuterede om Nedsættelse i Post- og Telegraftaxten, om den kunstneriske og literære Ejendomsret og om Journalisternes Lønforhold sendte man under stormende Applavs internationale Kondolancer til alle Sider: Til den schweitziske Præsident *Zemp*, der var blevet syg, og som havde overgivet Forsædet til

AXEL THIESS.

Vicepræsidenten *Deucher*, til »Le Temps« Direktør *Adrien Hebrard*, der havde mistet sin Hustru, til Byen Venedig i Anledning af det berømte Klokke-taarns Nedstyrtning og til Byen Hamborg i Medfølelse med de mange Ofre, som »Primus«-Katastrofen havde fordret.

Paa Kongressen var Danmark repræsenteret af følgende Delegerede, der alle vare mødte: *H. J. Blicher*, *Kristian Dahl*, *Herman Hartvig*, *Carl Muusmann* og *Axel Thiess*. Journalistforeningens Formand *Carl Carstensen* var mødt i sin Egenskab af Direktionsmedlem. Ved Lodtrækning valgte Blicher til Vicepræsident og indtog paa Kongressens tredie Dag med bred Værdighed Pladsen i Formandsstolen under det fantastiske Alpelandskab, der pryder Længdevæggen i det schweitziske Forbundsraads store Sal.

Den lille By Bern, hvis væsentligste Seværdighed er den Bjørnegrav, der saa at sige er Byens Navne-

fadder, er i sig selv et geografisk Begreb uden udpræget Nationalitet. Man ved aldrig, hvad Sprog man skal tale: officielt taler man tysk, underhaanden taler man fransk, og staar man ved Kongressen uden Hjem i Byen, træffer man paa Gader og Torve, paa offentlige Steder, paa Udflugter flere Udlændinge end Indfødte.

Nu er Kongressen sluttet. Gjæstfrit indbudne spredte alle Kongressens Medlemmer over hele Schweiz for at iklæde sig Tindebestigelsens Dragter. Naar Danskerne sender en Hilsen hjem til »Spejlet« fra deres Sommerferie, kan de ikke vedlægge den noget bedre illustrerende end det humoristiske Billede, paa hvilket Axel Thiess ved Skandinavernes private Slutningskollation fremstillede sine kære Landsmænd i schweitzisk Hulspejl. Næste Gang gaaer man over Atlanterhavet med Extrakib til Yankeerne i St. Louis.

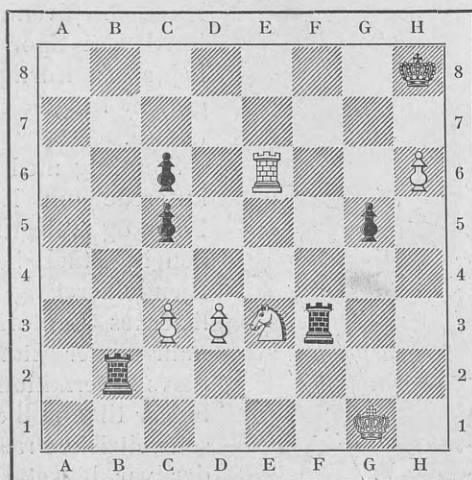
Carl Muusmann.

A. C. M. Pritzel.

En Skak-Match.

Hvid.		Sort.	
h5—h6†	32		
Hvid kan ikke slaa Bonden paa g5, da der følger Kg7—h8, og Sort truer saa med Tf8—g8.			
	32	Kg7—h8	
Df4—d6	33	De7+d6	
Paa De7—e8 beholder Hvid Angrebet ved Tf6—f1, truende med Dd6—f6†			
Tf6+d6	34	f7—f5	
e4+f5	35	Lh7+f5	
Lc4—e6	36		
Nødtvungent; paa Td6+c6 eller Sh2—f3 følger Lf5—h3, og Sort vinder.			
	36	Lf5+e6	
Td6+e6	37	Tf8—f2	
Sh2—f1	38	Tf2—f3	
Truende med Tb2—b1			
Sf1—e3	39		

HVID.

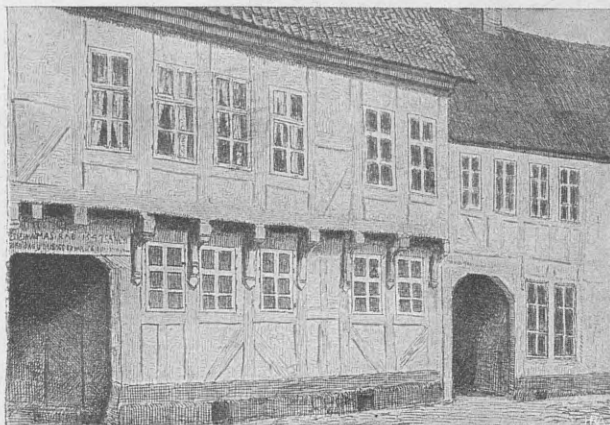
Stillingen efter Hvids 39. Træk.

Johs. Giersing.

Fra Odins By.

Fotografierne af *Jul. Folkmann*, Odense.

Rønnows Gaard.

EJLER RØNNOW's Gaard i Odense! Det Navn har de fleste af »Spejlet«s Læsere sikkert set i deres Avis en eller anden Gang i det sidste Aar. Det er den ældste Bygning i Odense. Kommunen har kjøbt den for at bevare den, saa at kommende Slægter kan se, hvorledes vore Forfædre byggede. Og medens man for Øjeblikket med Bidrag fra Staten arbejder paa at restaurere den gamle Gaard, hvor forstum en fornem Adelsmand havde sin Bolig, naar han besøgte Odense, og sætte den istand til at modstaa ny Aarhundreders Storme, arbejder de Odense Haandværkere, fra gammel Tid bekendte for deres Dygtighed, rundt omkring i Byen med Opførelse af ny moderne Huse, der dog næppe faaer Lov at staa saalænge som Rønnows Gaard paa Nørregade, der i halvfjerde Aarhundrede (fra 1547) har staaet som et tavst Vidne til, hvad Ondt og Godt de Odenseborgere bedrev.

Det er det ny og det gamle, der mødes her Side om Side, medens ellers her som andre Steder det gamle maa vige for, hvad Nutidens Mænd bygger op til deres Bys Forskjønnelse og Udvidelse. Det gamle i Odense forsvinder Aar for Aar, selv om Rønnows Gaard endnu har Søkende som f. Ex. Østerbyes gamle

smukke røde Gaard paa Vestergade, og det ærværdige gammeldags, som i mange Aar kjendetegnede Odense, vil snart høre en svunden Tid til. Jeg tør ikke indestaa for Rigtigheden, men det er fortalt, at Prins Christian, da han under Landmandsforsamlingen i 1900 for første Gang besøgte Odense, forbavset udbød: »Men Odense er jo en ganske moderne By!« Hans kgl. Højhed vilde ikke staa ene, hvis han virkelig havde tænkt sig den gamle Stiftsstad Odense som en gammeldags By.

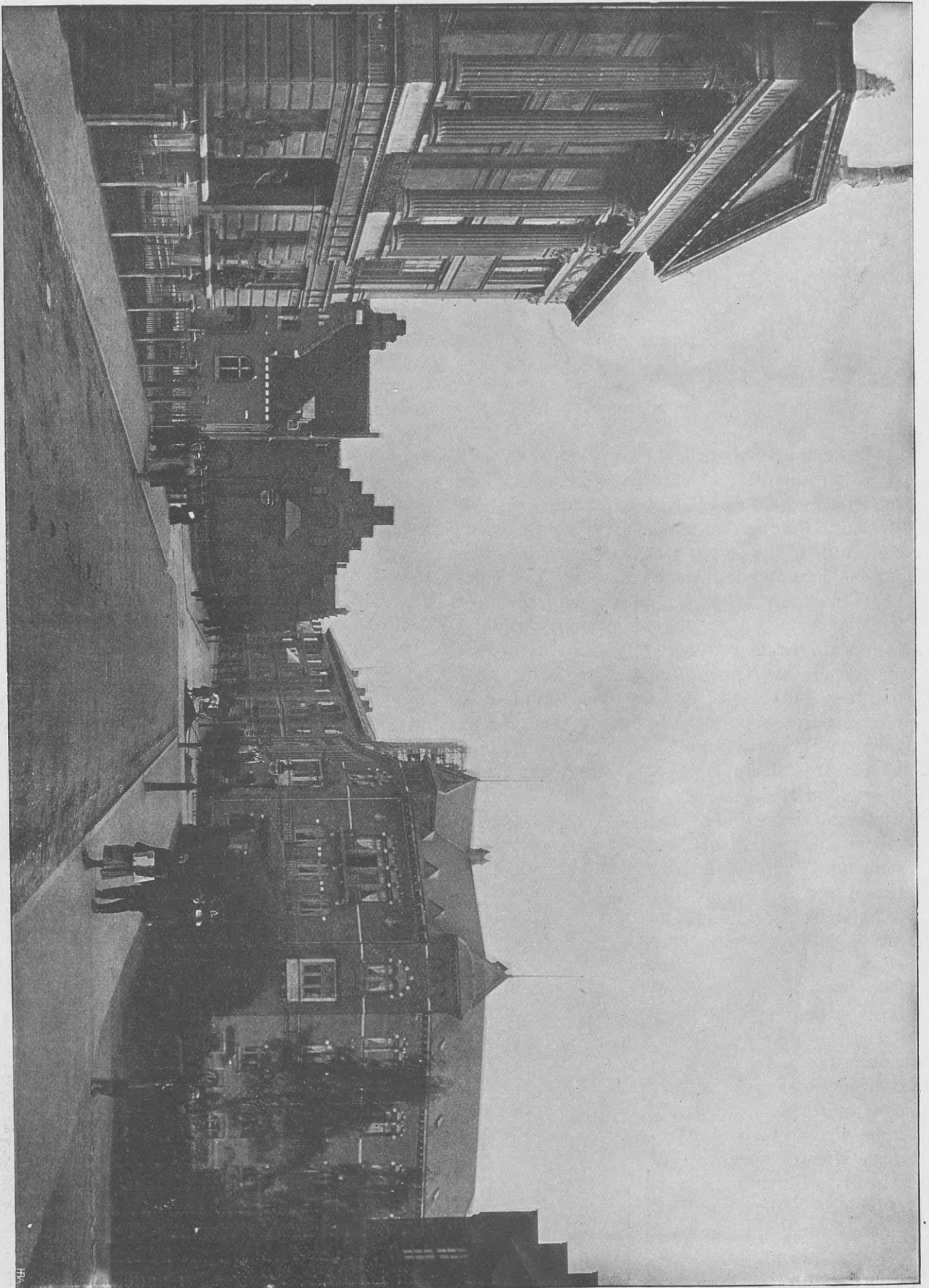
Men de Tider er forbi, da dette passede. Overalt rives der ned i den gamle Bydel, og høje moderne Bygninger med Elevatorer og Butiker paa 1. Sal slutter op i Geled, Side om Side, stænger Lyset ude og lukker for Udsigten til Guds blaa Himmel. Brosten brydes op og giver Plads for Asfalt baade paa Fortov og Kjørebane, og paa alle Kanter jages ny Gader som Fangarme ud mod det omliggende Land. Gaderne forbindes ved Tværgader, og i Løbet af faa Aar har vi faaet ny Kvarterer, hvor der for 10 Aar siden kun var Mark og Haver.

Det moderne Odense voxer frem paa det gamles ryddede Tomter.

Man faar et levende Indtryk af den Forandring, der i de sidste 2 Aartier er foregaaet med Byen, naar man fra Statsbanegaarden træder ud paa Stationsvejen, der med sine Allé-

Raadhuset.

Fra »Strøget« i Odense.

Banegaarden og Provinsarkivet.

træer og Cyklestier ligner en Storstads Boulevard. Gjennem en bred Gade, der paa den ene Side begrænses af Kongens Have med dens hundredaarige smukke Træer og paa den anden Side af to saa stilfulde Bygninger som Provinsarkivet og den ny Kathedralskole, fører en Droske — Odense siges at kunne rose sig af de bedst holdte Drosker i Danmark — den besøgende lige ind til Byens Centrum paa faa Minuter. Forbi det lille men monumentale Museum og det statelige »Grand«, jager Drosken paa Asfalt ind til Vestergade, Odenses »Strøg«, og her faar Beskueren strax i Handelsbankens ny Bygning et godt Bevis paa, at der kan bygges stilfuldt og solidt i den gamle By. Et Sekund endnu og man naaer »Flakhaven« med St. Knuds ærværdige Kirke og det store Raadhus, det største og anseligste i danske Provinsbyer (opført 1883). Det rager med sit Taarn op ved Siden af Kirken og viser, at Byen er fulgt med og med Held stræber fremad. Det er en værdig Bolig for Byens Administration. Det er ikke ret mange Aar siden, at man fra Banegaarden maatte kjøre en lang Omvej, før man naaede til Raadhuset, Byens Midte, medens de Gaaende ad en lille Sti langs Kongens Have kunde gjøre den Tur, man nu kjører, og da laa der hverken Kathedralskole, Arkivbygning eller Hotel; der laa en Kjøkkenhave, hørende til Slottet, og en gammel Præstegaard bag et gammelt grimt Plankeværk.

Ganske vist gjør Odense ikke det samme storsladdsmæssige Indtryk som Aarhus, men naar om Aftenen det elektriske Lys straalet ud fra »Strøget«s Butiker, og travle Mennesker iler

hverandre forbi, krydsende mellem det Publikum, der kun gaar for at se og ses, føles det alligevel, at man er i en By, som lever og følger med, selv om der endnu paa Hovedgaderne hist og her ligger lave 1—2 Etagers Huse, puttet ind mellem de store ny Kolosser. Og Oden-sianeren elsker sin By, som Kjøbenhavneren sin, og han glæder sig, baade naar noget gammelt karakteristisk bevares og noget nyt føres op til Pryd for Byen.

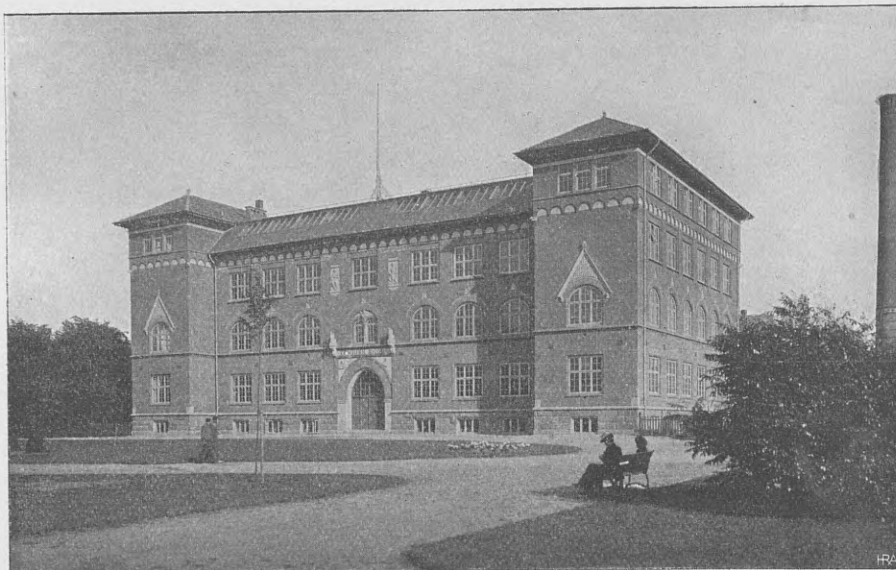
Maa jeg fortælle »Spejlet«s Læsere lidt om, hvor

og hvorledes Odense udvikler sig?

I den nordøstlige Del af Byens Omraade og i det tilstødende St. Hans Landsogn har der i faa Aar rejst sig et helt Kvarter, som dog kun er i sin Vorden; det kan blive meget større endnu, og skal blive det. Byraadet ligger med fuldt færdige Planer til Bebyggelse af et stort

Toldkammerbygningen.

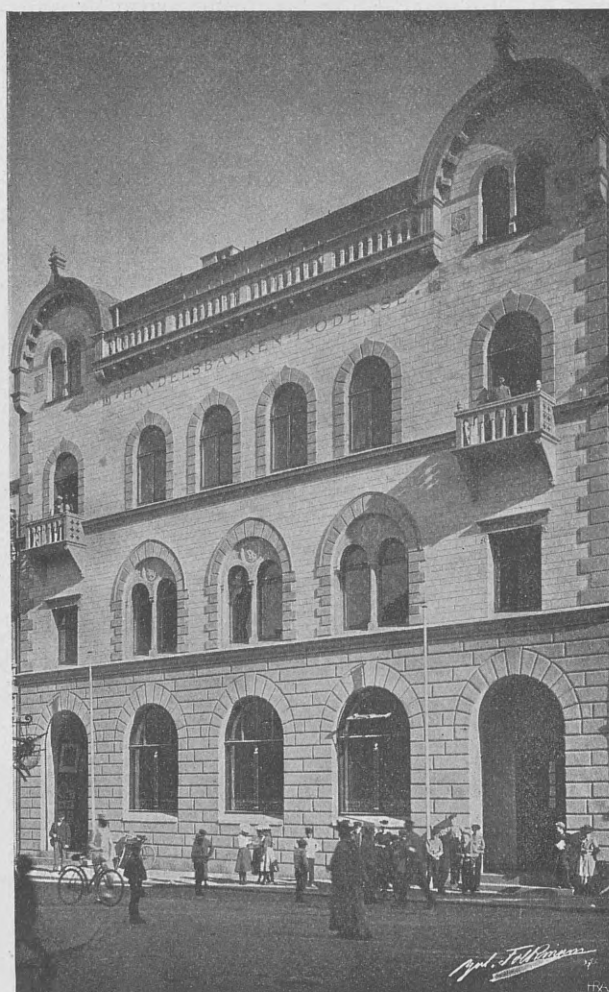
Den tekniske Skole.

Areal »Kræmmermarken«, hvor adskillige tusind Mennesker vil kunne faa behagelige Boliger, frit beliggende og dog kun kort fra den gamle By. Langs Østre Stationsvej vis à vis det anselige Bomterræn med dets smukke Banegaard, store Pakhuse og den ny Toldkammerbygning med Frilager (opført for et Par Aar siden) er der i de allerseneste Aar opført en Række anselige Bygninger til Hotel-, Butiks- og Beboelsesbrug; dette Parti gjør et ganske storstadsmæssigt Indtryk, og det glæder altid en Odensianer at vise Fremmede det. Over de næsten berygtede, i høj Grad farlige Jernbaneoverskæringer naaer man, passerende Gavlen af Toldkammerbygningen, ud paa Ruggaardsvej, hvor en Del af Aalykkegaards Jorder ligger og venter paa den Bebyggelse, der skal skabe et Kvarter af omtrent samme Størrelse som det projekterede i Kræmmermarken, og endelig har vi syd for Byen det tredje Sted, hvor Udvidelsen foregaar, — saa stærkt, at det næsten kan ses fra Dag til Dag.

I den sydvestlige Del af Byen, lige op til Odense Aa, ligger »Munkemose«; i Firserne var den endnu næsten »Mose«, men nu ligger her et smukt venligt Anlæg med skyggefulde Spadserestier gennem opvoxende Skov. Her har Odense Boldklub, hvis flinke Kricketspillere er kjendte Landet over, en udmærket Boldplads med Tennisbaner, hvor Damer og Herrer fra tidlig Morgen til silde Aften dyrker den smukke Sport, og om Vinteren har Odense Skøjtølsforening i Ly bag Anlægets Træer en lun lille Bane paa overrislet Eng. Endnu er der fri Udsigt mod Syd, men ret mange Aar vil det ikke vare, før Gade ved Gade dækker for Udsynet

mod Odenses Lystskov »Fruens Bøge«. Talrige Villæer og spredte Huse viser, hvor det Kvarter skal ligge, som vil lukke Munkemoseanlægget ind midt i Byen. Ogsaa hertil har Byraadet Planer liggende. En ung Odensearkitekt fik for et Par Aar siden i en for hele Landet udskreven Konkurrence 1. Præmie for en Plan til Bebyggelse af en Del af dette Kvarter med stilfulde Huse, der kan være som Exempel til Efterfølgelse. Gaderne ere anlagte, og længe varer det næppe, før man ser disse

Mønsterhuse gro op derude. Paa en aaben Plads i Munkemoseanlægget ligger Odense ny tekniske Skole, ved hvis Indvielse for et Par Aar siden daværende Indenrigsminister Bramsen fik Lej-

Handelsbanken.

lighed til at udtale, at Odense var Danmarks største Haandværks- og Industriby næst efter Kjøbenhavn. Denne Skole, hvor 40 Lærere virke Aaret rundt med unge Haandværkere, har her en fortræffelig Beliggenhed, hvor dens enkle smukke Façade fuldt ud kommer til sin Ret. Den ligger her som et Symbol ved Passagen ud til det Kvarter, som unge energiske Haandværksmestre Aar for Aar gjør større og større.

Og naar Odensianeren en Søndag fra Anløbsbroen ved Munkemose sejler med en af de smaa

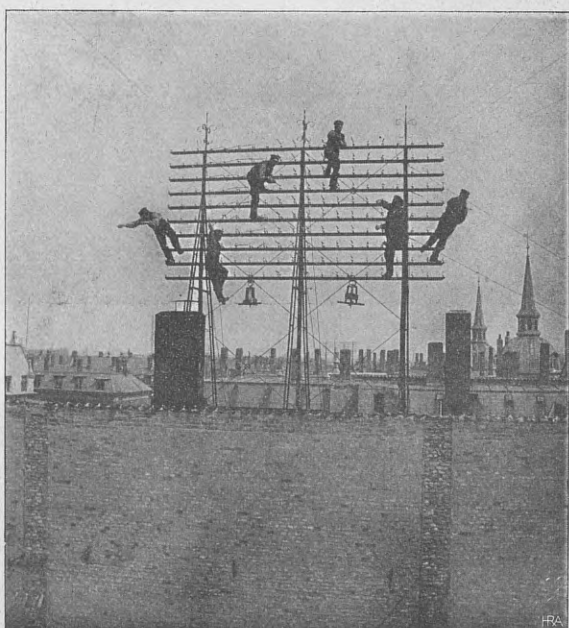
Aabaade, føres han til sit kjære »Fruens Bøge«, hvor Odensianeren »Danmarks Thorvald« paa den eneste ordentlige Provinsbane i Danmark af og til kjører Alverdens Verdensmestre sønder og sammen.

Odense staaer ikke stille, selv om den just ikke jager saa stærkt paa som sin Kollega, Jyllands Hovedstad.

Odense, Juli 1902.

F. Moreau Andersen.

Arbejdets Helte.

Installation.

DET er ikke blot i Krigen eller paa de eventyrlige Ekspeditioner i ukultiverede Egne, at der kan vises Heltemod. Den daglige Virksomhed hos et fredeligt arbejdende Folk har ogsaa sine Farer og skaber sine Helte.

»Spejlet« ønskede et Bidrag, der omhandlede »Arbejdets Helte«. Emnet er interessant, og der maatte være Stof nok. Endda synes Opgaven vanskelig. Folk vil jo have noget dramatisk.

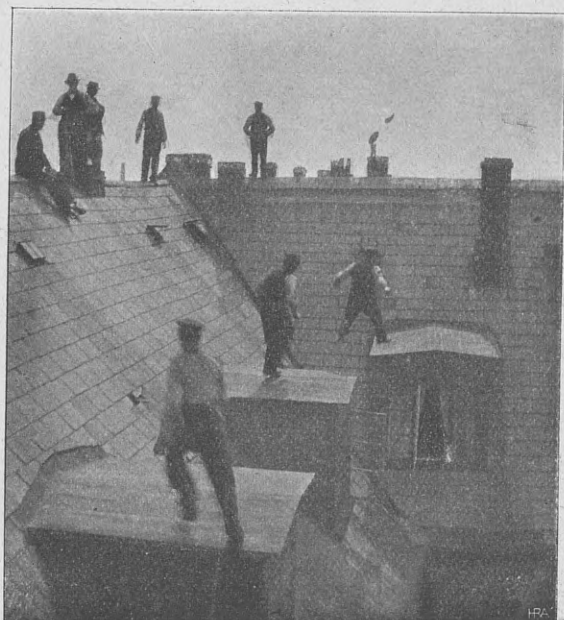
Men hvorfor ikke tage Livet som vi har det i vor egen daglige Virkekreds? Hin Lokomotivfører, der for nogle Aar tilbage ude ved Klampenborg kørte ind paa et fejlt Sporskifte men blev staaende paa sin Post, førte Toget mod en Jordbanke og tilsatte sit eget Liv for at frelse de Rejsendes, var en Arbejdets Helt, hvis Mod vel staaer Maal med en Winkelrieds. Og den Sømand, som vovede sig op paa Toppen af »Aluminia«s høje Skorsten for at undersøge Lynaflederen og efter Udførelsen af dette yderst farefulde Arbejde stod paa et Ben paa Skor-

stens Murkant, var vel egentlig ligesaa dumdrigtig som Nordpolforskeren, der vover sig ud i hidtil ukendte Egne pr. Skib eller Luftballon.

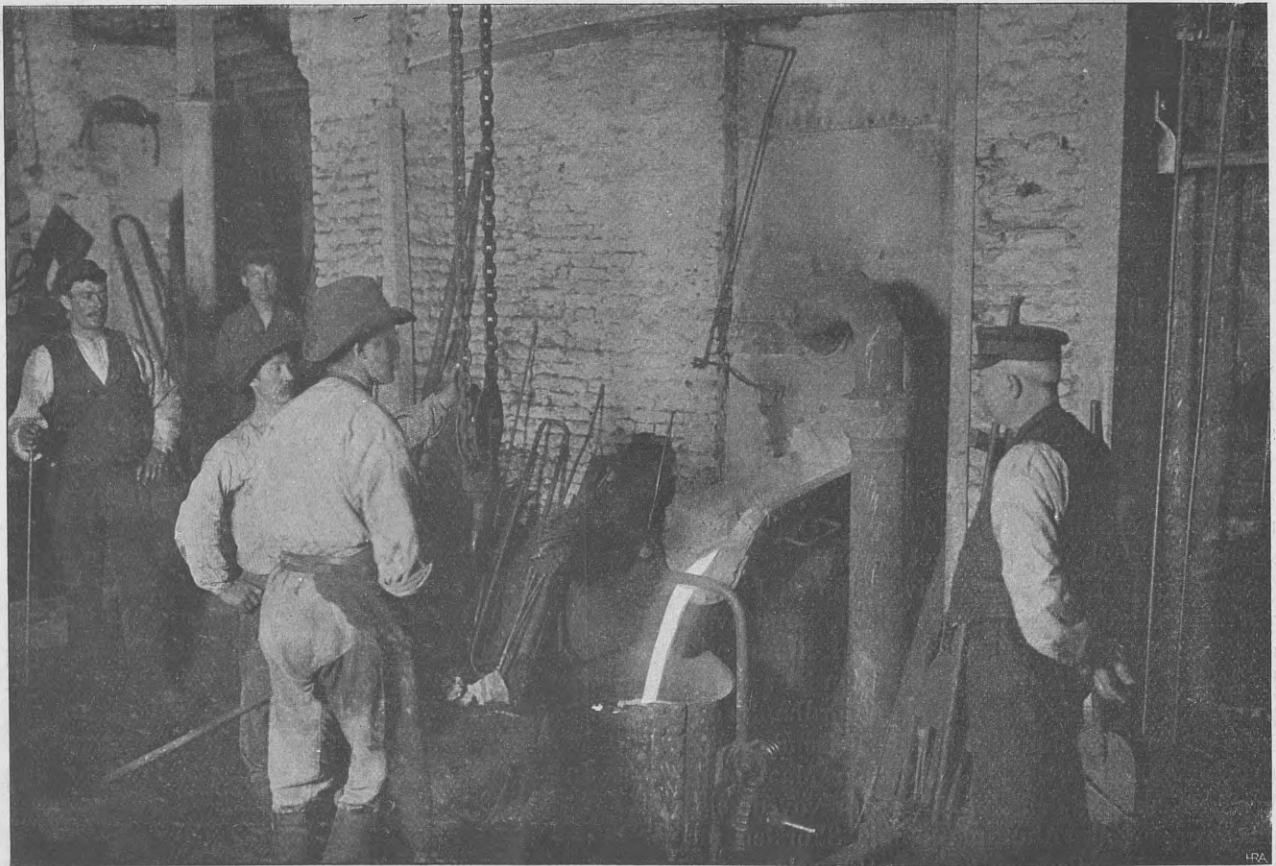
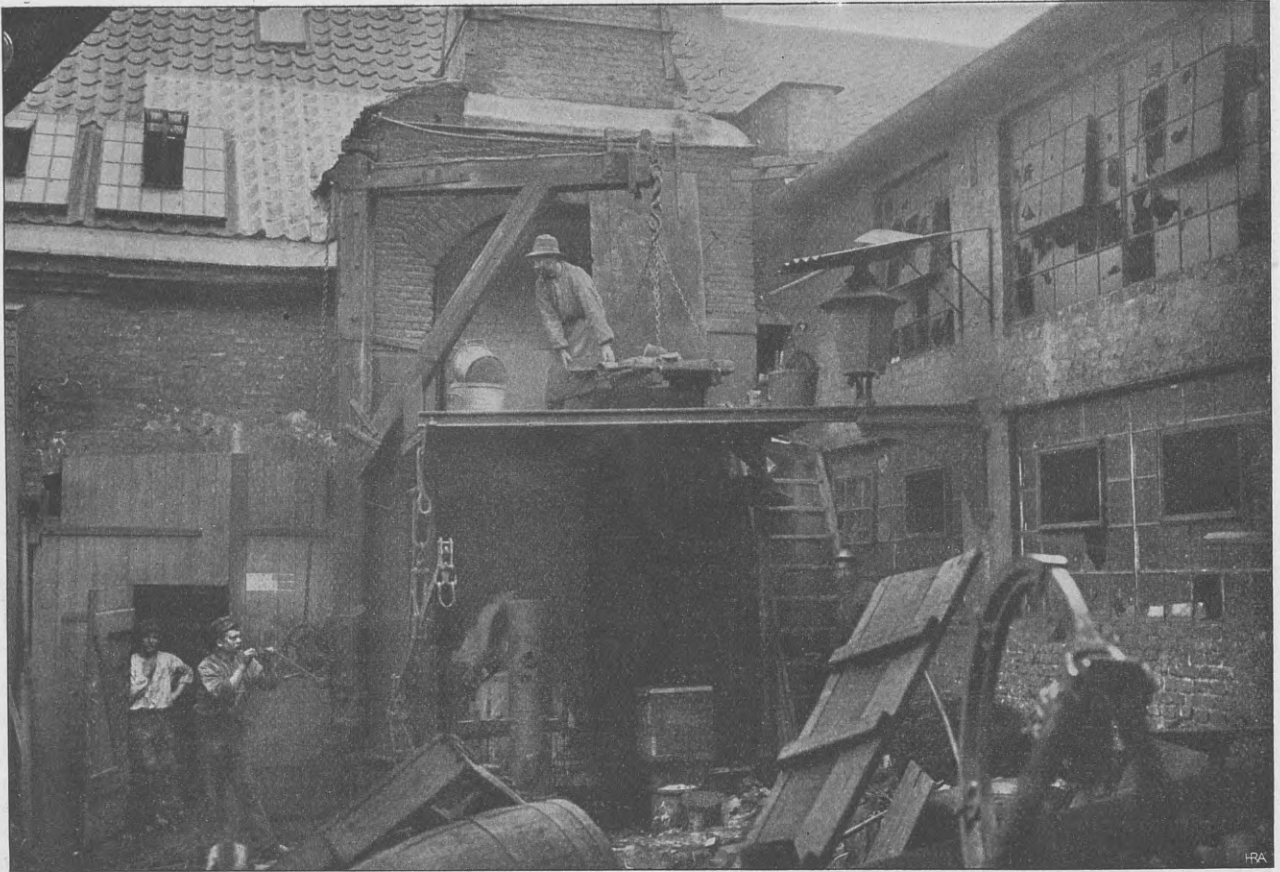
Hvis Arbejdets Udførelse byder en farlig Situation, har Modet selvfølgelig størst Lejlighed til at udfolde sig. »Spejlet«s Læsere faar nøjes med det, vi saa. Det kunde være blevet dramatisk. Heldigvis spændte det godt af.

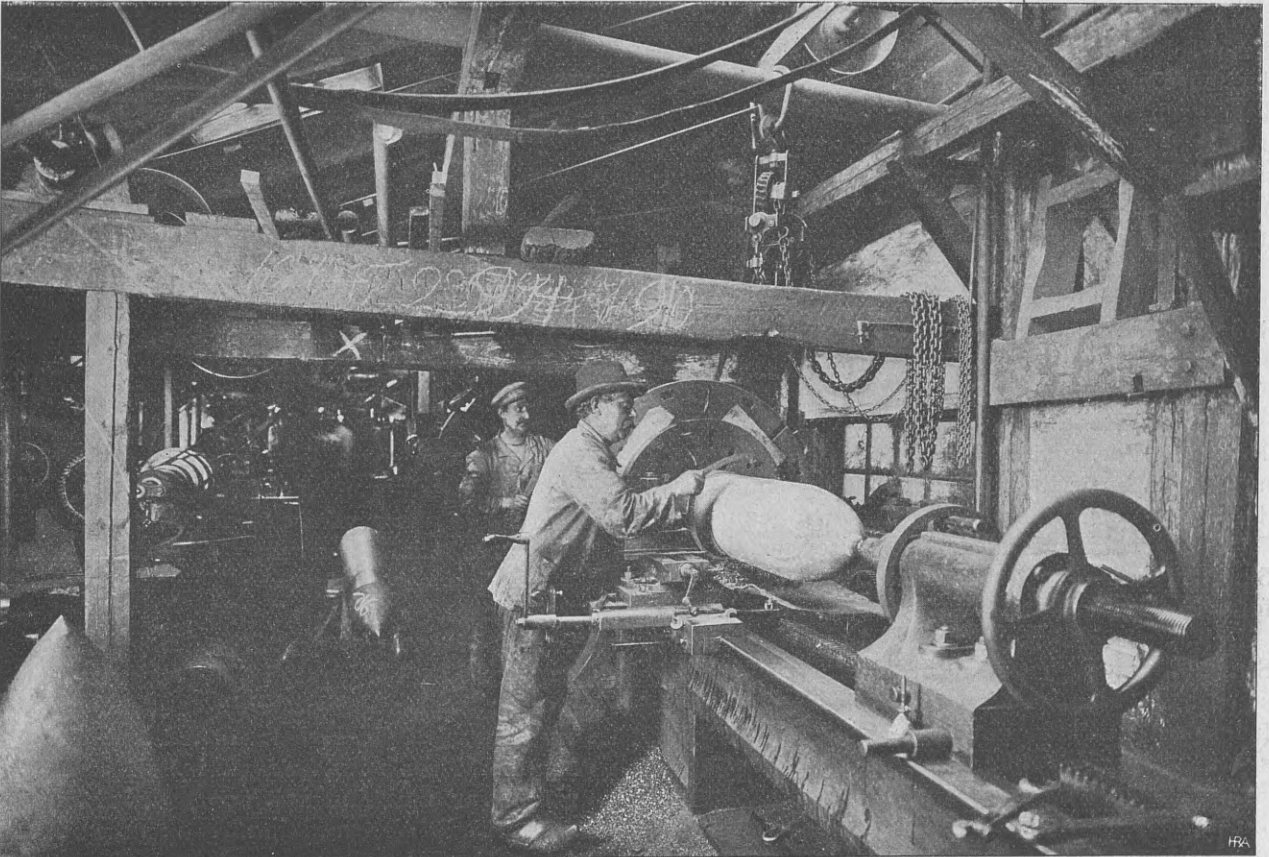
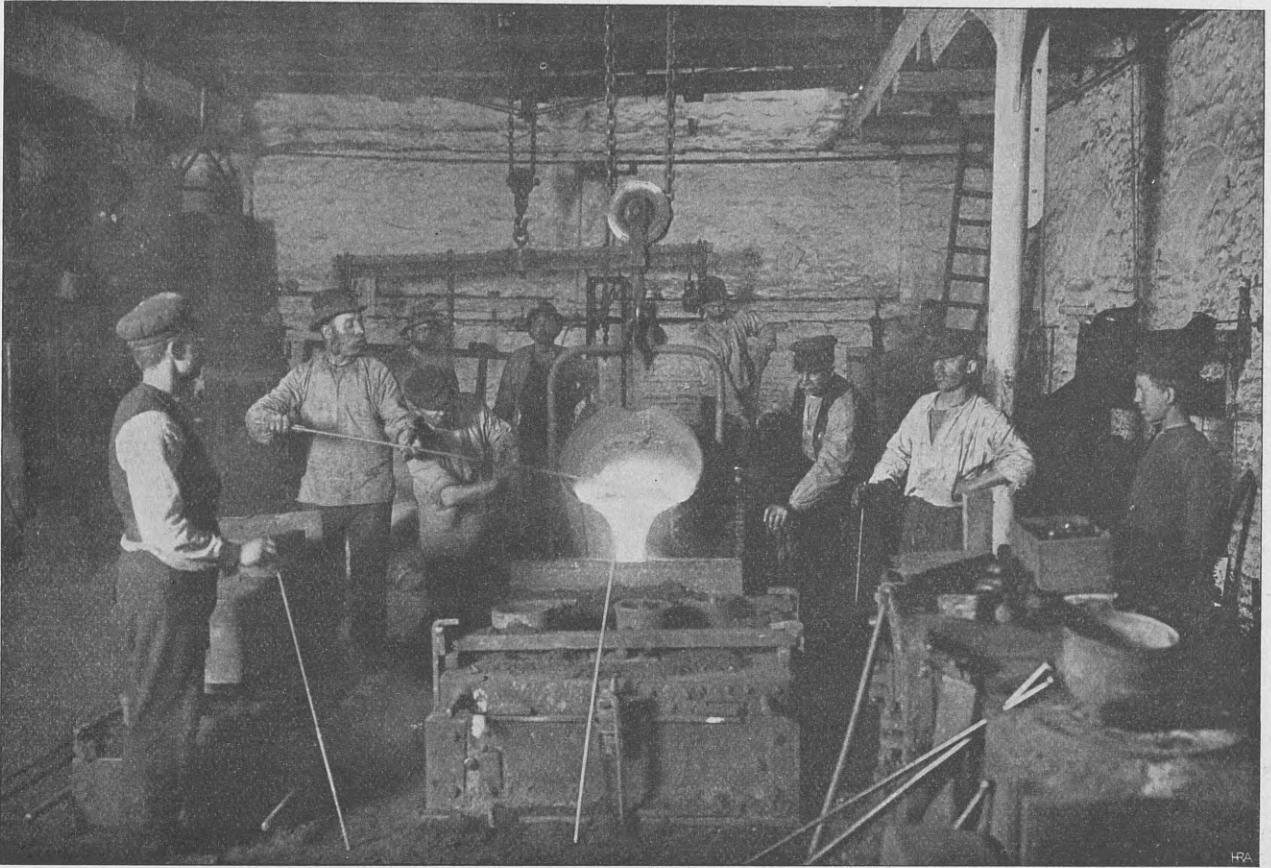
Ude i Valby, hvis Kro er viet til Undergang og Nedbrydning, var Telefonarbejdere i Lag med at flytte Ledningerne. Der var rejst interimistiske Telefonpæle, ad hvilke Arbejderne skulde klatre op. Huggende de paa Hælene befæstede »Sporer« i Telefonpælens glatte Stamme jog Numer ét op til Toppen. Det gik ligesaa hurtigt, som om vi selv skulde have været op i en lignende Højde men ad en magelig Trappe.

»Det var Fandens til Fart!« sagde vi til Telefonformanden, som ledsagede os paa Ekspeditionen.

I Spring.

FRA JERNSTØBERIET
Se Teksten »Arbejdets Helte».

Tungen lige i Munden.

»Ja, men han er ogsaa en af vore flinke Folk, og i Betragtning af, at der skal skrives til »Spejlet« satte han jo rigtignok ekstraordinær Fart paa.«

Ovre paa Genboejendommens Tag sad Telefonarbejderne i det store Stativ som Edderkopper i et Spind. De syntes at befinde sig ligesaa vel og sikkert deroppe mellem Himmel og Jord som Magistratsmedlemmerne i deres elegante Stole paa det nye Raadhus.

Men interessantest bliver Skuet, naar man ser disse Telefonmænd springe fra Kvist til Kvist paa det fem-Etages Hus og fra Kvisten kravle op til Tagryggen, balancerende langs denne for at anbringe Traadene. Kan hænde, at der gennem de samme Traade en Gang sendes Bud om en Telefonarbejders Endeligt. Farefuldt var hans Hverv, og han døde som en Helt.

Ude paa det gamle Mogensen'ske Jærnstøberi i Softegade flammer Ilden lystigt op fra Smelteovnen. Jærnet afvejes og kastes sammen med et passende Kvantum Cinders ned i Dybet.

Der skal støbes Granater, bl. a. en Knægt paa 900 Pund. Formene, solidt indkapslede i Jærnrammer, staar parate til at modtage det flydende Jærn, der just nu strømmer fra Smelteovnen gennem en Rende og ned i en Kranske. Et Hejseværk, der paa Skinner kan bevæges gennem hele Værkstedet, fører Kransken hen til Støbestedet.

Det smæltede Jærn flyder ud i en tyk, olieagtig Straale og sender en Regn af stjerneformede Gnister fra sig. Manden nærmest Ildstedet staar urokkelig paa sin Plads. Kun sine Øjne maa han beskytte ved et Par store, blaa Brillor. Den mægtige Kranske eller Kedel hejses i Vejret og føres hen til Formen. Den letflydende Masse hældes ned i Formen, Gnister springer omkring i Værkstedet, men de tre Mænd, der under Formandens Ledelse er

til Stede ved Støbningen, skyr ikke Ilden, selv om de har brændt sig.

Værst er Heden for den, som staar forrest og har Kranskeens Indhold vendt lige mod sig, efterhaanden som den gaar paa Hæld. Han plirer lidt med Øjnene og holder Hovedet tilbage, mens han med en Spade rager Slakkerne til Side.

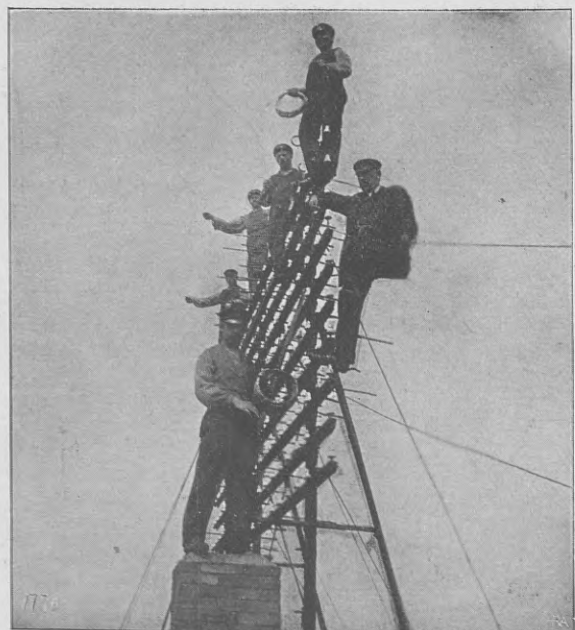
Blaa Flammer staar ud af Formen. Sæt, at den brast! Vi fik det ikke at se, og det hører til Sjældenhederne, men er der Fare derfor, stilles der Krav om Konduite til Formerne. Han skal med en Lerkomposition dække det truede Sted og stadig klaske Ler paa. Dette Arbejde er ikke uden Fare, men det er en Æressag for Arbejderen, at Støbningen ikke mislykkes, selv om han kommer i en farefuld Situation.

Den 30 Centimeters Granat er støbt. Naar den kommer ud af Formen, bliver den bragt over paa Drejerværkstedet. Dens endelige Bestemmelse er at benyttes til Øvelsesskydning fra Forterne. 900 Pund Jærn kastes ud i Søen til Fiskene. Hvad der begyndte i Ilden ender i Vandet.

Fotografen tager endnu en Plade fra Fabrikens Indre under Støbningen af et Krydshoved til en Granat. Vi oplever her et lille spændende Optrin. Kransken havde for lidt flydende Jærn i sig. Det sætter stor Uro i Lejren. Hurtigt maa der handles, for at ikke Støbningen skal blive værdiløs. To og to Arbejdere tager en Støbeske og styrter til Smelteovnens Udløbsrende. Væk, væk! Hvert Sekund er kostbart! Og atter flyder Ildmassen ud med sin rolige tykke Straale, for kort efter at hældes ned i Formen. Der røres rundt i Massen med Stænger og Spader, som hvidglødes af den flydende Lava. —

»Spejlet«s Læsere bedes tage til Takke med disse Optegnelser fra det daglige Liv, der har sine Kampe og sine Helte.

A. C. Meyer.

Ved højen Mast.

Fremtiden.

Til den berømte italienske Komponist Pietro Mascagni rettede vi følgende

Spørgsmaal VI.

Hvorledes mener De, at Musikens Udvikling vil forme sig? Tror De, at det Wagnerske Musikdrama betegner Afslutningen paa en Periode i Operaens Historie, at det vil naa en videre Udvikling eller at man vil søge tilbage til ældre Former, hvor Vægten mere lægges paa den afsluttede Melodi?

Tror De, at indenfor den symfoniske Musik Programmusiken eller den rene Musik vil komme til at bære Udviklingen.

Maestro Mascagni har vist os den Ære at svare paa følgende Maade.

Mascagnis Svar.

Pietro Mascagni,

f. d. 7. December 1863 i Livorno.

Uddannede sig ved Konservatoriet i Milano og virkede siden som Kapelmester ved forskellige italienske Smaabyers Teatre. Opnaede i 1890 ved sin enacts Opera *Cavalleria rusticana* (Landlig Ridderlighed) en eksempeløs Succes, idet Operaen i kort Tid foer Verden rundt. Senere Operaer *L'amico Fritz*, *Le Rantzau*, *Le Maschere*, naaede ikke dennes Succes. Mascagni er siden 1895 Direktør for Musikkonservatoriet i Pesaro.

Si udranno allora, liberamente lanciati ai venti, i Canti popolari di tutte i Paesi; e di tutti i popoli si udranno le glorie e i dolori, le aspirazioni e gli sgomenti; e nel linguaggio sublime della melodia si confonderanno tutte le favelle del mondo; e tutti gli uomini si sentiranno affratellati nel socialismo più puro e più civile —

Come si potrà pensare, allora, alla puerilità, alla povertà, al barocchismo del genere programmatico?... La nobiltà dell'ideale prevarrà con tutta la sua potenza affascinatrice —

Pesaro (Italia) Luglio del 1902 -

Pietro Mascagni

Slutningen af Mascagnis Brev i fotografisk Gengivelse.

MAN bør ikke betragte Wagner som en Musik-Reformator. Denne Kunst kan og bør i sit inderste Væsen gennemgaa en stor Udvikling under Harmoniens Udfoldelse. Wagner har ikke kunnet være Harmoniker i dette Ords egentlige Forstand, dertil beherskede Polifonien ham for stærkt.

Men Wagner er blevet den radikale Reformator af Musikdramaet. Naar en Gang en logisk klar og skaanselsløs Kritik faar Bugt med den Sværm af uvidende Overkritikere og halvdaarlige Dilettanter, der nutildags grasserer, vil den Wagnerske Operas virkelige Værd for den nye Komponist tone frem paa den melodramatiske Kunsts umaadelige Horizont. Saa vil Komponisten ledet og tryk ved den nye Rettesnor vende sig til Musikens rene Kilder, og Melodien, det evige almenyldige Sjælens Tunge- maal, vil atter være sejrende Herre.

Wagners storslaaede Produktion vil altid staa i Kunstens Historie, staa i sin egen Plads uovertræffelig og uefterlignelig som et Vidnesbyrd om en Ild, hvis Udfrielse har naaet Fuldkommengørelsen — den ødelægger paa ingen Maade den rige Melodiens Skat, der har gjort Scarlattis og Verdis Musikværker udødelige, men den Wagnerske Reform som den fremtræder i Musikdramaet har ubarmhertigt tilintetgjort den gamle melodramatiske Re-

cept og betegner et Udgangspunkt paa Operaens Felt — Udgangspunktet for en ny rig Udvikling.

Den symfoniske Musik gaar efter sin Skæbne fremad, opad mod en lysende Fremtid. Alt det, vi nu træffer, den Hensynsløshed, der spotter enhver Sandsynlighed, den Jagen efter Originalitet, der næsten er krampagtig, og den Prosaisme, der ægger til trodsig Modstand, maa forsvinde overfor Publikums rensede Smag, forsvinde hurtig, hvor meget den end i vore Dage understøttes af Kritikens Vejrhaner. Tilbage paa Slagmarken bliver kun de stærke, der allerede nu i alle Lande i Kraft af deres overmægtige Teknik staar der fuldfærdige og udadledige.

Saa vil Verden faa at høre, ødselt spredt for alle Vinde, Folkesange og Melodier fra alle Lande — Fryd og Smerte, Stræben og Selvpogivelse, som det lyder fra alle Folkeslag i Melodiernes guddommelige Sprog, hvor alle Verdens Tungemaal smelter sammen. Og Menneskene vil føle sig som Brødre i den rene mest menneskelige Socialisme.

Hvordan i al Verden skulde man saa kunne tænke paa noget saa barnligt saa pauvert saa barrokt som Program-Musik. Nej, det vil være Ideens Adel, der vil herske med al sin fængslende Magt.

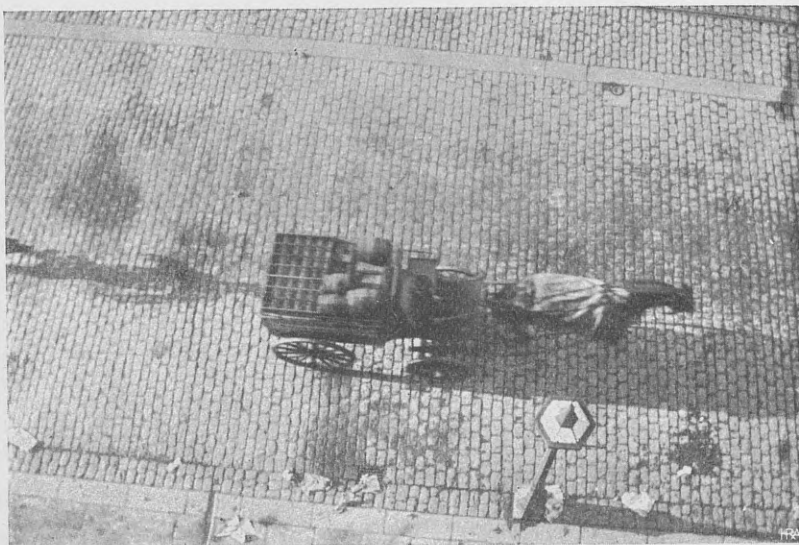
Pietro Mascagni.

Hvad Spurvene ser.

Fotografier af Sigurd Trier.

VI bringer her en lille fotografisk Spøg. Dens Mening er at vise velkendte Prospekter, Bygninger, Statuer m. m., saaledes som de maa tage sig ud for en Spurvs Øje.

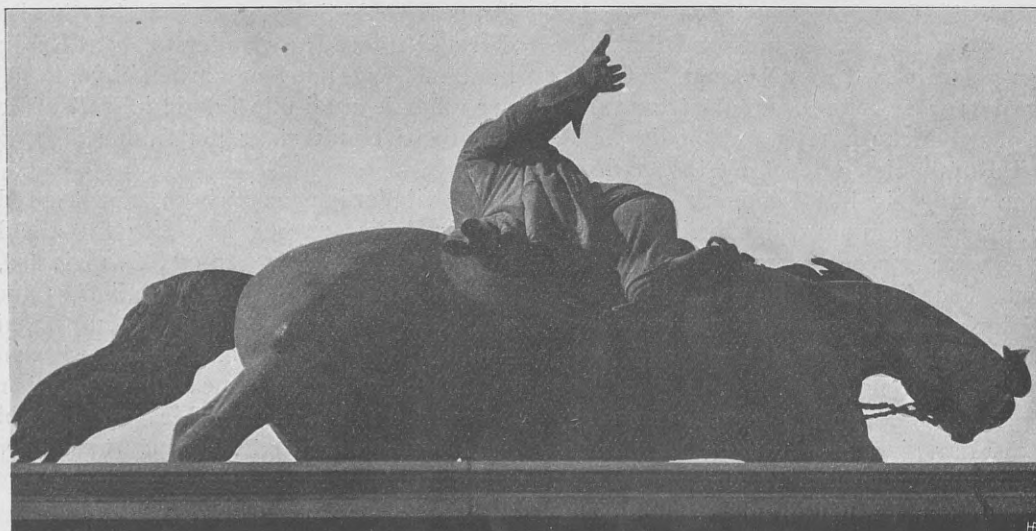
Undertiden svæver Spurven ovenover det Hele, og til andre Tider ser den i sin Lidenhed fra nedenu opad Bygningen. Mens Fugleperspektiverne tager sig ret rimeligt ud, ogsaa for et menneskeligt Øje, giver deres Modsætning, Perspektiverne fra nedenu, Tingene i sært forvredne Skikkelser.

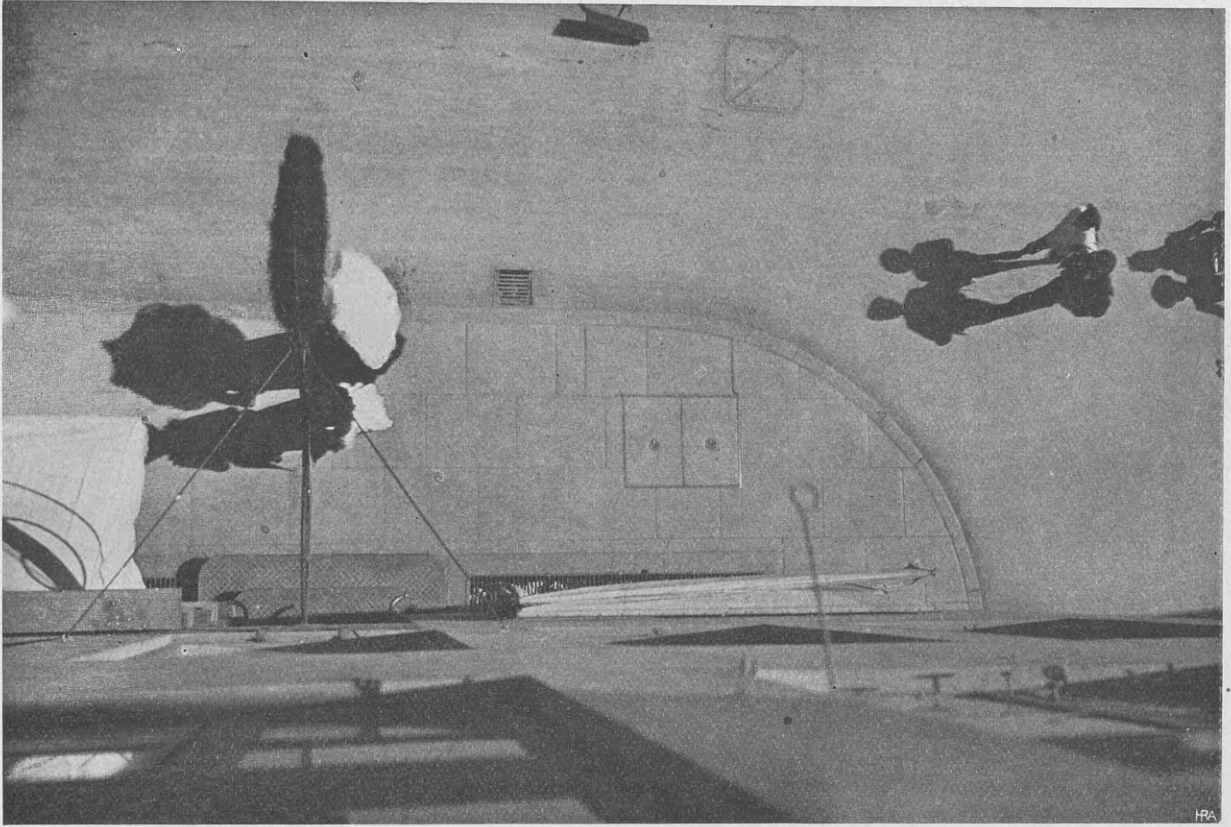
Vognen venter. — Fugleperspektiv.

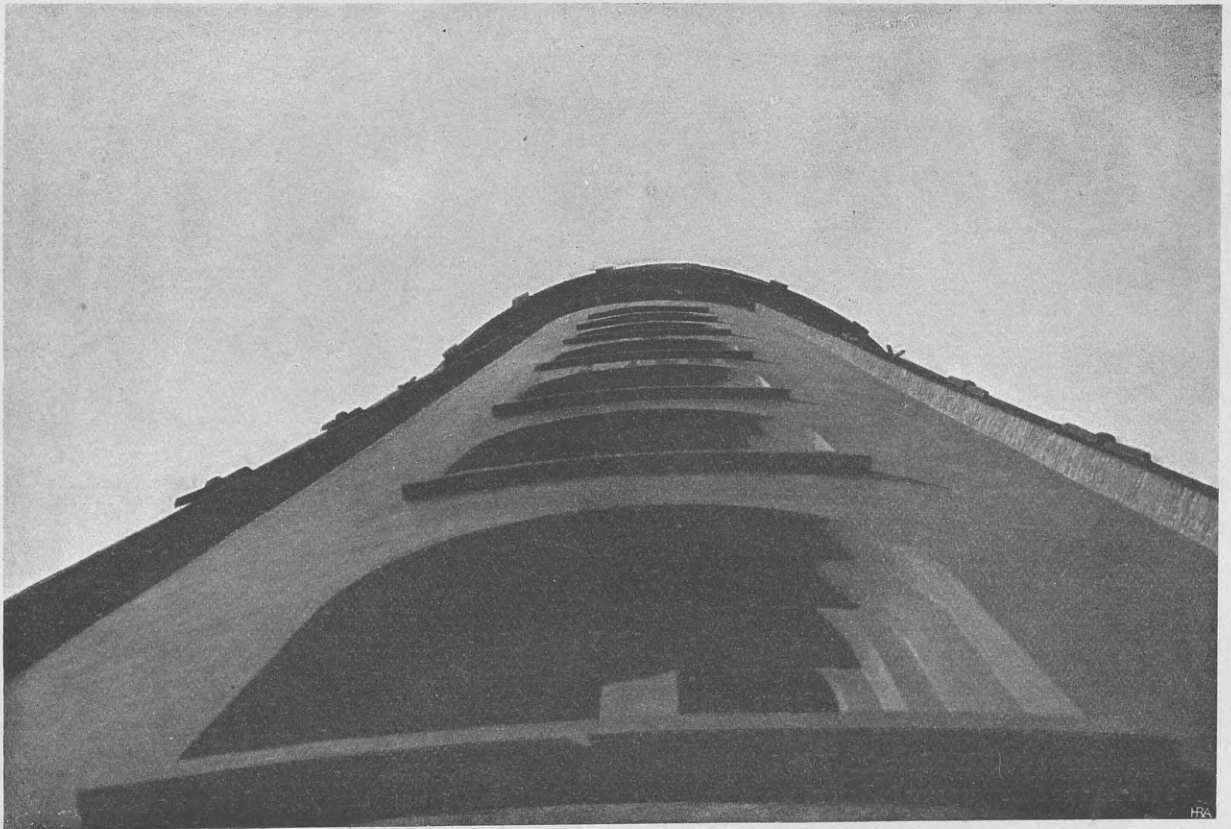
Oehlenschläger, set fra nedenu.

Frederik VII, set fra nedenu.

Østergade i Fugleperspektiv.

Rundetaarn, set fra Taarnets Fod.

Hvad Presseudstillingen har fremdraget.

VI. Autografer.

Frieme i Klubben
Et Originalt Sjunge-Sjykke.
i
Tre Handlinger.
af
P. A. Heiberg.

N. P. S. sigte er mit første
dramatiske Arbejde; skrevet
1783. paa sin guldbrude
1791. og bekræftet at være
Skit

P. A. Heiberg: Frieme i Klubben.

Doct. de med dandrig Philosophen!
Vi kristens Tormar i den indvorn.
Tum Evon, Evon adlyst ni.
Du giv os Alode og Mod og den.
Sammehar bligme!
Du Evon sigme
Kjæleste Jungel med Hissend sigme!
O Evon, din Kaal!

M. C. Bruun.
J. Smidts Sammenlæg for Hvirn
og Kjøbenhavn 1796.

Malthe Conrad Bruun: Orthodoxernes Vise.

Messieurs les Français.
C'est au nom de cette assemblée, est
nom de tout le peuple danois, que
vous saluez et vous dis combien vous êtes
bien venus parmi nous.

Orla Lehmann: Velkomsttale til franske Journalister, der gæstede
København 1867.

N. F. S. Grundtvig (Jl. Kjøbenhavn 148)
Afsigelse af Dagbladet
1866. Aug. 15.

N. F. S. Grundtvig: Afsigelse af «Dagbladet».

Jenssen som jeg har Alton, og hvad vilte jeg skal
de som Alton sig mig om, og som Jensen som taler
Jenssen: Jenssen, endte sig mig som sig mig, at
mit sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
for sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig

M. A. Goldschmidts Haandskrift.

Kan vel!
endte sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
at sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig
om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig om sig mig

Et Brev fra Louis Pio.

Landsbybørn.

Et Livs Roman. — Af *Sophus Bauditz*. — Med Tegninger af *Erik Henningsen*.

(Fortsættelse).

I det tidlige Foraar, midt i Marts, flyttede de ud efterat have afstaaet Forretningen og Enspænderen til en solid Mand fra Christianshavn.

Alt deres Bohave var stuvet ind i en Flyttevogn; selv tronede de paa Bukken af den, og Fix sad mellem Benene paa Ole og gøede ad alle, de mødte, mens Buret med den lyssky Kanarieflugt, og en Geranium, der aldrig havde blomstret, stod paa Skødet af Maren.

— Der blev noget at tænke paa, og noget at tage fat i ude paa Aldershvile!

Møblerne, de havde, forsløg hverken helt eller halvt i de mange Rum, og saa maatte de til Byen at købe nye. Hos en Marskandiser fik de, hvad de ønskede, og Ole havde Spendeerbukserne paa og købte Luksusgenstande som et Dameskrivebord paa tynde, skrøbelige Ben og et Par Portrætter i rigtig Oliefarve — dem fik han grumme billigt, for Marskandiseren vidste ikke, hvem det var, de forestillede, men derfor pyntede de jo lige godt paa Væggen.

»— Bare man nu snart kunde komme til at bestille noget i Haven«, sagde Ole, men dels havde han foreløbig nok at gøre inden Døre, dels var det et ualmindelig vaadt og koldt Foraar, saa det var ikke til at faa Jorden i Tale. Foreløbig maatte han derfor nøjes med at studere i en gammel Havebog og i et Erfurter Gartnerkatalog, hvor han navnlig svælgede i de latinske Navne, og i Fremtiden saa han hele sin Strimmel Jord som en stor, bugnende Køkkenhave.

Endelig begyndte det da at blive Foraar, Vandet trak sig i Jorden, og Mulden skørnede.

Ole gravede Haven og havde jo nok sine Betæneligheder ved de mange Kvikrødder, han traf, men han satte alligevel trøstig Bedene af, — de fleste af dem blev kun et Par Alen lange — traadte Gangene til, rev, saaede og klappede.

Maren indrettede sin Blomstertrekant nedenfor Verandatrappen: der blev lagt Pralbønner og saaet Reseda, siden skulde der sættes Balsaminer og Rævehale, og den gamle Geranium, hun havde bragt med fra Byen, blev plantet ud midt i Bedet.

— »Bare, at vi maatte faa Regn!« sagde Ole den følgende Søndag, »det trænger vi svært til!«

»Ja, bare vi maatte!« sagde Maren.

Hidtil havde de nærmest betragtet det som en personlig Fornærmelse, naar Vorherre havde ladet det regne over dem en Søndag, men man

ser jo anderledes baade paa Vejret og paa Tilværelsen overhovedet, naar man først er bleven Agrar.

Det blev imidlertid ikke Regn, det blev Solskin, og Ole og Maren tilbragte en stor Del af Søndagen inde i »Lysthuset«, et grønmalet Kæmpefuglebur, om hvis Tremmer der stod et Par tungsindige Elmetræer, der saa ud, som de fortrød, at de havde indladt sig paa at vokse.

De enkelte Søndagsgæster, der forvildede sig ind paa Bivejen og kom forbi »Aldershvile«, betragtede Ægteparret med hele den besiddende Stands Foragt for deres jordløse Medmennesker.

— »At de Kjøbenhavnere saadan gider jage herud om Søndagen!« sagde Ole forarget.

»Ja, de maa jo da imellem se lidt Grønt«, sagde Maren undskyldende.

»Aa, ja, saagu, det kan der være noget i«, indrømmede Ole og saa uvilkaarlig mildere, men afgjort medlidende paa Kjøbenhavnerne.

— Nu begyndte det at komme op i Haven — Karse og Radiser, Persille og Gulerødder — men samtidig med disse Vidner om en højere Kultur pippede Planteverdenens ubudne Proletarer frem: Agerkaal og Løvetand, Vejbred og Hyrdetaske.

»Dem skal jeg nok klare«, sagde Maren og begyndte at luge, »det er jo en ren Plaser at luge, naar det er Ens egen Have!«

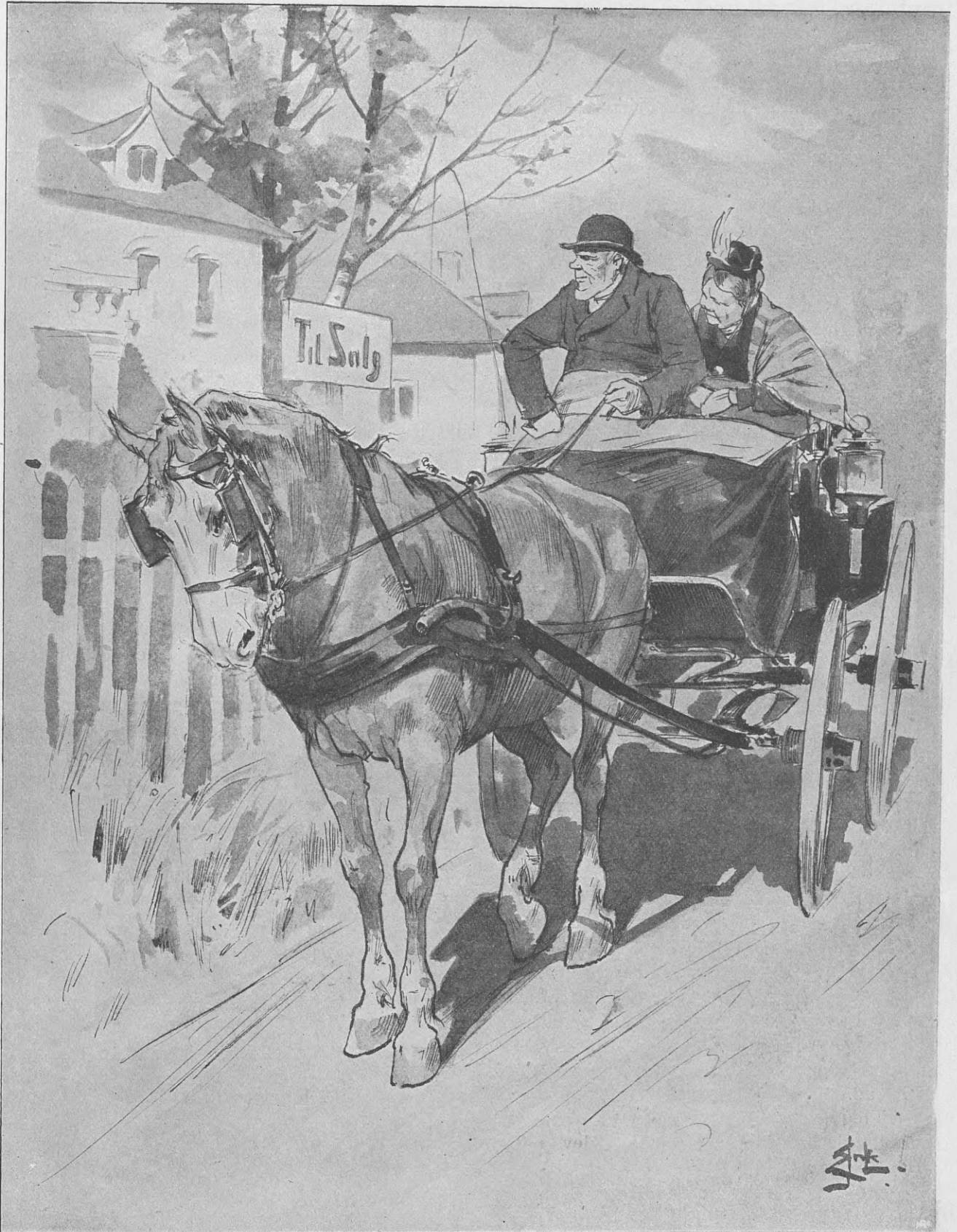
Og Maren lugede, lugede, saa hun svedte ved det. Rigtignok gik der i Begyndelsen af og til en Radise eller en ungdommelig Gulerod med i Løbet af en Fejltagelse, men det gjorde ikke noget, for der var nok af dem.

Værre var det, at Kvikgræsset, som Ole jo allerede ved Gravningen havde haft sine Betæneligheder ved, nu for Alvor begyndte at tage fat. Maren kunde have rensat Bedene aldrig saa fint om Aftenen: næste Morgen var der nye, næsvise Skud af Kvikrødderne oven Jorde.

Saa maatte Ole tage fat. Det blev en formelig Kamp mellem ham og Kvikgræsset, og havde han forsigtigt faaet en rigtig lang Udløber gravet op, kunde han betragte den med en vis grum Glæde.

»Ja, havde jeg bare de Kvikker udryddet,« sagde han, »saa var det en ren Fornøjelse at holde Have! — Naa, til næste Aar skal jeg nok have Krammet paa dem!«

Maren havde den Sorg, at hendes Geranium gik ud.

(Se Side 138).

ERIK HENNINGSEN

»Det var dog mærkeligt«, sagde hun, »jeg havde saa bestemt troet, at den vilde sætte Blomst, naar den kom ud i det Fri!«

Gartneren, der boede skraas overfor dem, erklærede imidlertid, at det var rimeligt nok.

»Man kan altid tage en Frilandsvækst og plante ind,« sagde han, »men naar en Plante har staaet længe i Potte og saa bliver plantet ud, saa gror den i Reglen ikke.«

Naar, Maren plantede en Fuchsia i Steden for Geranium'en, og Trekanten kom efterhaanden til at se ud som en rigtig pæn lille Familiebegravelse.

— »Det var den Sommer!« sagde Ole, da han kulegravede Haven om Efteraaret. »Ja, det første Aar kan man jo aldrig regne, men jeg skal nok mønstre Kvikkerne til næste Sommer, for nu nakker jeg de fleste af dem, og Resten hitter jeg ved Foraarsgravningen.«

Vinteren gik godt, Ole og Maren laa i Hi.

De havde begge to saa megen Søvn og saa megen Hvile til Gode for mange Aar, at de uden Vanskelighed drev det til at sove fjorten, femten Timer i Døgnet. Ole læste Aviser og »Ugens Nyheder« — og han læste grundigt — Maren lavede Mad con amore og strikkede Strømper — utallige Strømper — og inden de rigtig vidste af det, var Foraaret kommet og Haven tilsaaet.

Og Ole fik Ret: han havde virkelig mønstret Kvikrødderne. Det var ham da ogsaa en stor Triumf — i Begyndelsen — men da en Maanedes Tid var gaaet, var det alligevel med en vis Tilfredsstillelse, at baade han og Maren opdagede et enkelt lumsk Græsstraa inde i et Bed, og var der flere paa een Gang, kastede de sig begge to over dem med Lugegafflerne for dog at have lidt at bestille.

Søndagene begyndte at blive noget trange. Ole stillede sig gerne med en Pibe i Munden op ved Laagen ud til Bivejen og saae langt efter et kendt Ansigt, men der kom Ingen, og Fix sad ved Siden af og ventede forgæves paa nogen at gø ad.

— »Jeg synes aldrig mere, Du pynter Dig om Søndagen, Maren«, sagde Ole en Dag. »Hvorfor gør Du ikke det?«

»Aa, hvem skulde man egentlig pynte sig for?« svarede Maren.

»Nej, saamænd«, indrømmede han.

En tør Periode paa et Par Uger bragte igen Humøret op: der maatte vandes. Og Ole og Maren vandede og vandede, det gik Timerne storartet med, men saa kom der Regn — mer end nok — nu var det umuligt at blive ved med at vande.

Ole gabede Dagen igennem, han blev utidig og sov til Middag paa Formiddagen, og Maren lagde med Bekymring Mærke til, at han somme-tider stak to, tre Snapse under Vesten til Frokosten og fire, fem til Aftensmadden, blot fordi han ikke vidste, hvad han ellers skulde tage sig til.

Hun begyndte nu forresten ogsaa at kede sig. Kom der tilfældig en Gang om Maaneden en Lirekasse i Nabolaget, foer hun afsted for at fryde sig ved dens Toner, og hun greb sig selv i at ønske, at hun havde nogen at skændes med om sin egen Vaskekælder.

— »Man savner s'gu lige godt at tage en Tur ud paa Landet om Søndagen«, sagde Ole en Aften.

»Ja, men du er jo da ellers paa Landet«, indvendte Maren.

»Ja, jeg er saa.«

— »Skal du luge imorgen, Ole?«

»Hvad skulde jeg luge — der er jo ikke Pille Ukrudt i hele Haven!«

Saa sad de en Timestid og saa ind ad Kjøbenhavn til. Det blev mørkt, og den store By laa og lyste for Ole, som den havde gjort det i hans Barndom — han faldt i Tanker.

— »Gud skal vide, om der er mange paa Frederiksberg iaften«, udbrød Maren pludselig.

»Det er der sgu nok«, svarede Ole med et Suk. »Det er jo ogsaa en nydelig Aften at være saadant et Sted.«

— »Skal Du ikke i Seng, Ole?« kom det efter en Pause.

»Nej, ikke lige nu.«

»Hvor kan det være?«

»Aa, jeg har obselveret, at jeg lige kan se det øverste af Rakterne i Tivoli her fra Bænken, og naar de første futter af, veed jeg, at Klokken bestemt er Elleve; saa stiller jeg mit Uhr efter det — det er saa behageligt at vide, hvad Klokken er.«

»Aa, ja — Godnat, Ole!«

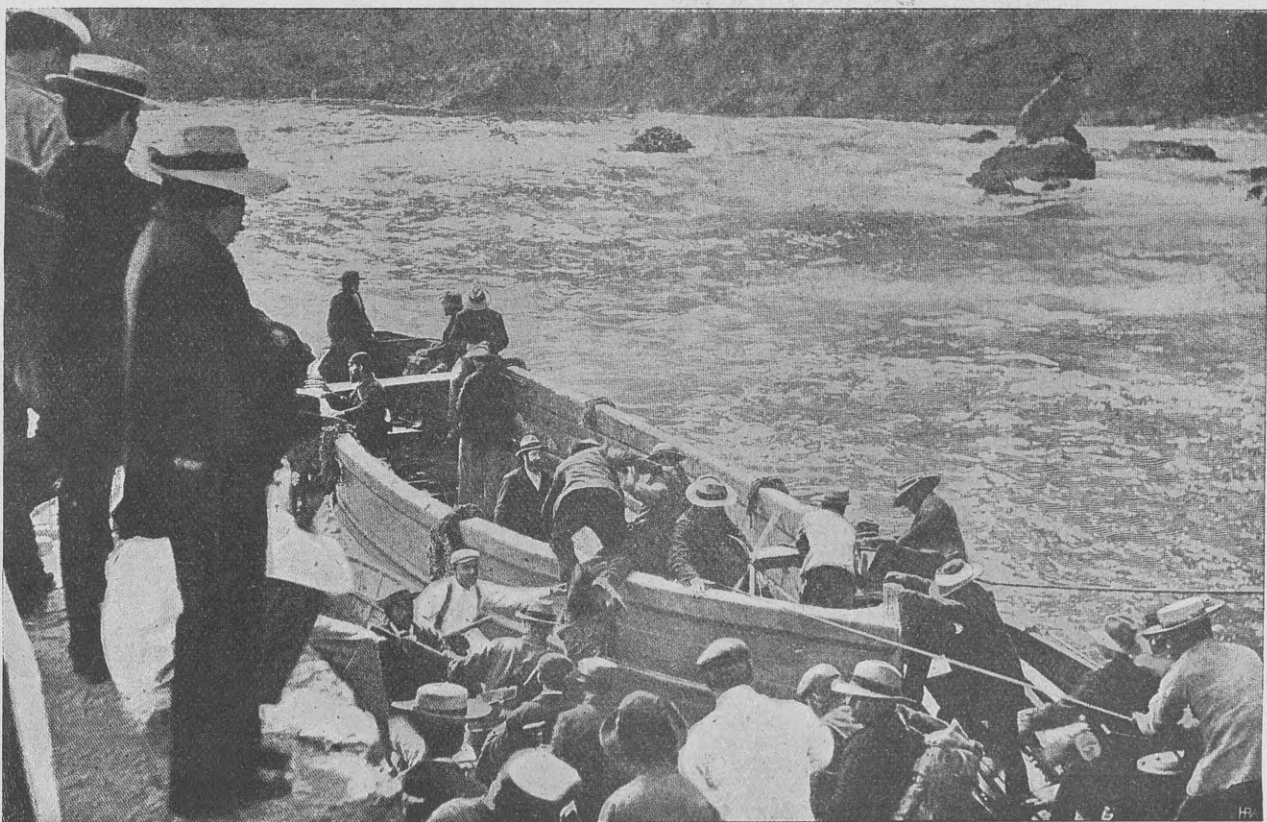
»Godnat, Maren!«

Fortsættes.

Tre Billeder fra Verdenspolitiken.

Fra Kulturkampen i Frankrig. — En Kongregationsskole lukker.

Freden i Afrika. — Boerne vender hjem.

Sir Edm. Barton. (Den austr. Stat.)
 Sir Montagu Oppenheim. (Perm. Undersøker. f. Kol.)
 Mr. Chamberlain.

Sir Robert Bond. (Newfoundland.)

Sir A. H. Hime. (Natal.)

Sir J. Gordon Sprigg. (Kap-kolonien.)
 Sir Wilfrid Laurier. (Canada.)

Mr. R. J. Seddon. (Ny-Zeeland.)
 Sir John Anderson. (Konferencens Sekretær.)

DET ENGELSKES VERDENSGIGES KOLONIALKONFERENCE I LONDON.

N. J.
OMSLAGET TIL DETTE NUMMER
ER AF V. JOHANSEN

SPEJLET

Skagen i „Spejlet“.

Andreas Iversen

SKAGEN.
Tankestreg —
Udraabstegn!

Mindre kan ikke gøre det, naar Talen er om Skagen, Vrangen af Paradiset, Sandtungen, der paa en

og samme Tid er en urokkelig Mægler mellem to fraadende Vandaler og Kvasten i Hr. Sørensens Nat-hue.

Som By saa Borger.

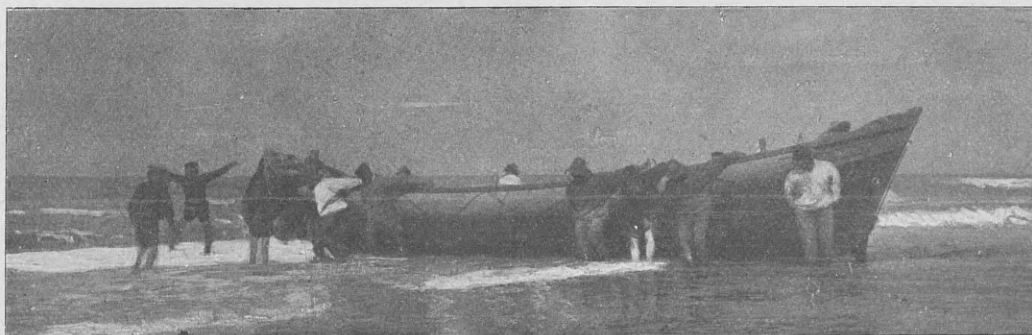
Smaa forvildede Københavnerinder skifter Silkeliv mellem Frokost og Middag paa samme Tid — omend ikke med samme Hurtighed — som de jævne Fiskere trækker i deres oliemættede Harnisk og vover Livet for »trælasket Bark Livingstone af Newcastle« eller et andet Møl, hvem det henholdsvis seks og tre Alen tykke Fyrtaarn meget mod sin Vilje har trukket til sig.

De to Have, der ved »Grenens« yderste Spids kæmper som vilde Rovdyr, agerer mellem 10 og 4 Doktor for enerverede Landliggere og dræber udenfor Badetiden Søfolk fra Alverdens Lande med en Bøddels Ekspedithed.

Længe varer det vel ikke, før man »hiler« paa »Grenen« og kører i elektrisk Sporvogn med Omstigningsbillet fra Frederikshavn til Brøndums Hotel — Jorden *vil nok*: bedst som man vandrer mellem marehalms-bevoksede Sandbunker, kan man støde paa en Ko, der velbehageligt gumlende i respektabelt Græs staar mellem en fuldmoden Ager og en Hytte, hvis Anker er blevet omdannet til et Plovjern.

Men Havet *vil ikke*: som sindssyge Kæmper, pisket af Luftens Gigant, opfører de »to Mand frem for en Enke« og bringer med samme Lethed Forstyrrelser i Familielivet, som naar Smaapigerne leger denne Leg i Frederiksberg Have. —

Skagen er barsk i disse Dage. Hørrejemi! hvor Landliggerne savner Solen over de snehvide Sand-

Redningsbaaden skydes ud.

I livlig Konversation.

klitter, om hvilke der bl. a. er det at sige, at de danner en udmærket Baggrund for et Kys. Og om Solbrændthed er der slet ikke Tale. Man kan lige saa gerne stille sig under et tændt Stearinlys som under *den Sol* og imens brøler Vesterhavet sin berømte anden Bas, og Skyer saa store som Bjerge føres af Ridder Storm op i en lidenskabelig Galop.

Et lille Futtog sneglede mig fra Frederikshavn til Station Skagen. Vi gjorde Holdt baade her og der, og et Steds gik det Rygte, at Lokomotivføreren var inde at købe en Æske Tændstikker, da Ilden under Kedlen var gaaet ud!

Ved Stationen blev jeg modtaget af Byens kvindelige Fotograf og dens populære Afholdsmænd,

Korrespondent til »Vendsyssels Tidende«, Hr. *Olesen*, der straks præsenterede sit Hotel, udenfor hvilket Middagsselskabet netop indtog Kaffen.

Jeg lod øjeblikkelig Præsentationen gaa videre gennem Objektivet, og man vil paa dette lille Billede se et Badehotel, hvor ikke en eneste Procent Alkohol faar Lov til at understøtte Køkkenets Ydelser — vel nok et enestaaende Tilfælde! Paa Bænken til højre sidder Hr. *Sven Aarrestad*, Formanden for 120,000 nøgterne Nordmænd og Redaktør af »Menneskevennen«. En endnu ikke berømt Student har derimod skjult Værtens blonde Sømandsaasyn.

Blandt Afholdshotellets andre Gæster er ogsaa Dagmartheatrets fortræffelige Lyriker, Hr. *Adam Poul-*

Redningsbaaden tager Fart udad.

sen, hvis vegetarianske Levemaade paa bedste Vis tilfredsstilles af Fru Olesens Svedskeragout og Risvandgrød.

Den sympatetiske unge Kunstner farter paa sin Cykle langs Vesterhav og Kattegat, hvis mægtige Røst for Tiden er ham en skattet Sufflør.

Mellem Klitter og Tang — Dekoration: første Akt af »Esther« — var jeg saa heldig at træffe Hr. Poulsen, frisk, stolt og ung.

Længere henne paa Stranden fik jeg Øje paa en malerisk Gruppe, som ved nærmere Undersøgelse viste sig at være »kendte Ansigter« fra København.

Her sidder jo den unge *Svend Aggerholm*, som i den kommende Sæson tilhører Folketeatret, og agterude har *Robert Dinesen* taget Plads med sin Marinekikkert, medens hans nydelige Hustru fra Forstavnen vekselvis læser Drachmanns Vers og betragter Havets Bølger for at se, om Rhythmen passer. De tre og Frk. *Nyrop* har lige givet en fuldtbesøgt Forestilling, bestaaende af »Et Besøg«, »Herrens Venner« og »Asgaardsrejen« med Musik af Robert Dinesen. —

Næppe har jeg vendt mig fra denne Strand-Idyl, før jeg staar overfor et Hus, der synes lige sprunget ud af *H. C. Andersens* Fantasi.

En Stodder blandt Rønner med Huller i Tag og Brud paa alle Vægge. Vinduerne er tilstoppede med Klude, og lukkelig Dør findes ikke.

Kig ind i disse »Stuer«, hvis Hulter-til-bulter-Møblement og hele Indretning paa den grinagtigste Maade driver Løjer med al sund Fornuft.

Der drømmes og læses.

Skorsten findes ikke men et sort Hul i Taget, hvoropaf Røgen stiger, og hvorigennem Himlens Væde falder.

Naa, *Bonatzij* giver kun 15 Kr. i Leje om Aaret, saa han kan jo ikke stille store Fordringer!

Hvem *Bonatzij* er? Det ved Ingen.

Han kom til Skagen for ca. 20 Aar siden under en forrygende Orkan, overtog Byens ældste Hus og begyndte samtidig at drive Hønsavl og lappc Sko. Han stammer fra Ungarn og lever kun for sit »Hus« og sine 37 Høns, der om Vinteren deler Seng med ham og til Gengæld skaffer ham Føden efter bedste Formaaen. —

Fra Skagens Stodder til dens Konge!

Holger Drachmann bor heroppe i Aar som saa ofte før. Men i Aar har han kastet Pennen til Fordeel for — Økse og Sav!

Hver Morgen kan Byens Folk nyde Skuet af hans prægtige Skikkelse, mens han flittig haandterer

Bonatzij.

Drachmann.

Krøyer foran sit Hus.

Økse og Sav udenfor Landbruger *Zakarias Sørensen*s Hus.

Den stolte Digter kom mig smilende i Møde — han er sund og stærk paany, parat til Dyst, naar de sidste Knuder ligger knaste for Savbukkens Fod.

— Morsomt er det ikke at blive fotograferet; det er det værste, jeg ved! erklærede Digteren — men lad gaa da!

— Og De vil have mig ved Savbukken!

Jeg tilstod, at Situationen da vilde blive højst interessant, og Drachmann griber sin Økse og kaster nogle Brændestykker i Bunke — Ja, det er jo egentlig ikke min Hovedbeskæftigelse at hugge Brænde —! og vi brister i Latter, indtil Fotografen mælder klar! og i en Haandevending fæster »Vestehavets Behersker« paa sin 13 × 18 Plade.

Iøvrigt bliver Holger Drachmann Vinteren over paa Skagen. Han har alt lejet Hus deroppe og er beredt til at kampere under Isdrift og Vinterstorm.

Helt nede i Nærheden af Plantagen ligger *P. S. Krøyers* Hus tæt op til Overklitfoged *Dallerups*.

Det er det gamle Herredskontor, som vor berømte Maler har omdannet til et Stykke af det Italien, han elsker saa højt og kender saa vel.

Over det lave Hustag ligger hvide Roser i Klynger; nedefter breder de sig som i Fald og svøber sig om de sort- og gultmalede Vinduesrammer. Vild-Vin og Valmuer garnerer det smukke Trappegælænder, ved hvilket Maleren beredvillig stillede sig og lod sig »tage« af det allestedsværende Objektiv.

Krøyer bliver paa Skagen til ind i September. Han arbejder i sit Atelier med usvækket Kraft og forsømmer ikke at give Møde, naar Stormen fra

Vest fantaserer mellem Nordstrands Klitter.

Ledsaget af sin Hustru og Datter saa jeg Kunstneren senere paa Dagen »tage Bølger« med sit Haandkamera, indenfor hvis Rækkevidde hans nydelige lille Pige sprang om, muntert jagende de flygtende Søer eller leende retirerende, naar de fraadende styrtede ind over Sandet.

Som det sidste Led i Skagens Fysiognomi skal jeg hermed præsentere Læserne for Sandtungen kvindelige Fotograf, Frk. *Emma Clausen*.

Hun er en meget sjælden Kvinde, hvad følgende Data beviser:

Frk. Clausen blev født i Klosterskoven mellem Hjørring og Frederikshavn, hvor hendes Fader var Skovridder.

Mens hun endnu var ung, døde Faderen, og den unge Pige gik fortvivlet om i Skoven og læste Biblen uden deri at finde mindste Trøst.

Derpaa skrev hun en Digtsamling ved Navn »Gisninger«.

23 Aar gammel begyndte hun en Skole i Frederikshavn, men fandt ejheller her den Rø, hun søgte. Saa besluttede hun at dø, men da hun var paa Vej til Havet, fandt hun pludselig paa at ville tage til Wien for at lære at male.

Efter nogen Tids Forløb kom hun tilbage, begyndte paany sin Skolevirksomhed, tænkte atter paa at dø, men kom til al Held til Skagen, hvis daværende Fotograf havde en Ged paa Græs i sit Atelier og først maatte flytte Dyret og feje Gulvet, naar der kom Kunder.

Nu ejer Frk. Clausen et pænt Atelier, hvor hun maler, digter og fotograferer. Hun har paa eget Forlag udgivet en dogmeløs Gudelære, som hedder »Mit Livsyn« og har været anmeldt i et avstralsk Blad.

Forhaabentlig tænker den flinke Dame ikke mere paa Døden.

Det vilde være urimeligt, hvad hun maa kunne indse, naar hun betragter sit Hjem og sit Arbejde.

Og sit eget Billede i *Spejlet*.

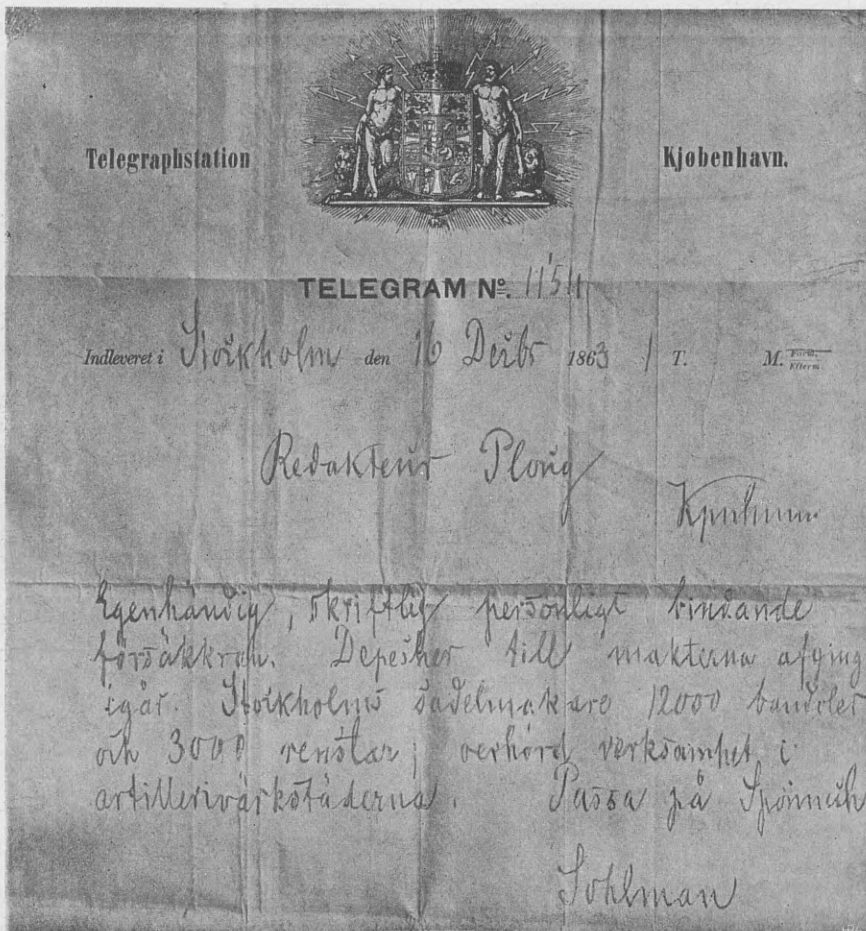
Frk. Emma Clausen.

Axel Wessel.

Hvad Presseudstillingen har fremdraget.

VI.

Vi bringe her som Afslutning paa vore Gengivelser af Presseudstillingens Mærkværdigheder tvende saavidt forskellige Aktstykker som Sohlmans berømte Telegram til Ploug fra 1863 og en Forside af den bekendte Original Niels Niensens »Jagtforeningens Vejviser eller Nattens Nyheder«. Den lille Mandsfigur er Rejersens Blækhus, hvoraf fremgaar, at den frygtede Censor dog ikke udelukkende har betjent sig af Rødkrittet. Det har tillige den Interesse, at fremstille Rejersens egen Skikkelse.

JAGTFORENINGENS VEIVISER eller NATTENS NYHEDER.

Ugeblad til Nytt og Fornøielse for alle fællelige Kiøster.

Nr. 22.	Onsdagen den 3de Mai 1863	Anden Hæft.
---------	---------------------------	-------------

Nattens Lynde

for Søndag d. 8. 27.

til Søndag d. 3. 28.

er 7 Tømmer og 1 M.

Imorgen Aften Kl. 9 og Aagttue Mi. f. M.

En Fjantejager.

Forfat for Nr. Cernogude.

Hæftet man fædig hørte og læste om
Inadon Ulykke der komer frem ved at
fraa og vege Bøse efter Medmensker.
Iaa lau dog disse Fjantejagere ikke faa
Ende, men derimod fremkomme Her og Her
faal, des fremkom for en lille Tid siden en
Fjantejager i Svankbjerg ved navn Lous.

Forfattet.

Skydebanen.

Skydebanen.

Smaa Interiører.

»DER er spist megen god Mad og drukket mangt et godt Glas i denne Sal!«

Det er Boghandler Carl Reitzel senior, som siger disse uomtvistelige Sandhedsord, medens vi en tidlig Formiddag vandrer rundt i den kgl. Skydebanes Festsal.

Og Hr. Reitzel ved bedre end de fleste Besked om den Ting. Han har været Skydebroder siden Tredsernes Midte.

Vi kunde da ikke ønske nogen bedre Cicerone paa vor Formiddagsvandring gennem disse Haller, som man ikke er vant til at se i det nøgterne Dagskær.

Hvem af os har ikke en Mængde smaa Minder fra den gamle hyggelige Skydebane, hvor Borgerskabet har holdt sine Fester fra Arilds Tid! Der har vi været med til at tømme Bryllupspokalen for Gud ved hvor mange Par, som siden gled bort paa Tidens Strøm. Der har vi hyldet den hæderkronede Jubilar og skabt den fortjente Mand et Prytaneion, der dannede en Mærkepæl i hans Liv. Der har vi set skønne Damer blive endnu skønnere i de smaa hyggefyldte Stuer, og vi har skumlet med vor Side-mand ved Bordet over Taler, som først langt om længe druknede i Larmen fra Orkestrets Touche og de rungende Hurraraab.

Men — se den gamle Skydebane rigtig efter i Krogene, hvem gav sig Tid til det?

Nu gaar vi her for at oprette det forsømte.

Men Hr. Reitzel vil ikke frem med Sølvtøjet, her, hvor der dog er givet saa meget Sølv.

»Det er i Banken altsammen,« siger han, »undtagen nogle helt moderne Sager, som De ikke har nogen Glæde af at se.«

Selskabet værner om sine Skatte, at de ikke skal

gaa samme Vej som det Ærestegn, der for et Par Hundrede Aar siden blev stjaalet fra sit Gemme paa Raadhuset. Det var en Gave fra Christian III, en sølvforyldt Halskæde med en do. Papegøje. I halvandet Sekel havde Fuglekongerne baaret den i Processionen fra Skydepladsen til Kompagnihuset. Men saa skete det en Dag, at en Del uvedkommende Personer havde faaet Adgang til Raadstuen for at nyde det angeneme Skue af en Synder, der blev radbrækket paa Nytorv. Og ved den Lejlighed forsvandt baade Kæde og Papegøje.

Man er forsigtigere nu. Hvad der er tilbage af det gamle Sølvtøj — meget blev ofret i Krigenes Tid — forvares i Bankens sikre Kælder.

»Men der er jo Skiverne,« siger Hr. Reitzel.

Saa gaar vi i Lag med Skiverne, der er en stor Samling Historie, de ældste fra Midten af det 18. Aarhundrede. Og havde man blot ikke i sin Tid

Hovedtrappen.

virkelig brugt dem som Skiver, vilde mange flere være bevarede.

Som de hænger dér, i Loft og paa Væg, udgør de en broget Billedsamling, der maner svundne Menneskealdre frem af Graven.

Her ser man selve Skydebane-Bygningen i talrige Gengivelser, Kongens Nytorv med det kgl. Teater fra 4—5 forskellige Perioder, den snurrige Kuglepost, de tunge, solide Diligencer og et festligt Lag i den store Sal fra Begyndelsen af Trediverne.

Der er — ofte indrammet af Deviser — Krambodsvende, som kurtiserer yndefulde Damer, der er smaa Amoriner og fede Bacchusbørn, som tumler om fyldte Pokaler — »Naar Bacchus yder Saft, Cupido bryder Isen, Saa skyder man med Kræft, og Skytten nyder Prisen« — og der er alle mulige allegoriske Figurer for broderlig Forening, for Ar-

bejdets Ære, Hvilens Lyst og den Enighed, som gør stærk.

Vi standser udfør en Skive, der gør et sært fantastisk Indtryk. Blussende Jægere fejrer et vildt Kalas, medens en saare dejlig Kvinde vrider sine Hænder i Fortvivlelse. Hele Farveskalaen har Kunstneren gennemløbet. Men Virkningen er ogsaa vidunderlig.

»Knud Christian Mundt, 21. September 1836« staar der at læse.

»Hvad var den Mand,« spørger vi.

»Sadelmager,« lyder Svaret.

Det var netop det, vi straks havde tænkt os.

»Men han havnede senere som Direktør for Kasino,« siger Hr. Reitzel. »Det var ham, der var saa misfornøjet med Sangerinden Mme Leonard. Jeg kan ikke lide, sagde han til Erik Bøgh, at hun

synger ganske det samme Repertoire som i Aftes». — »Ja, men det er jo netop et helt nyt Repertoire, hun har«. — »Naa, er det det. Ja, jeg skal sige Dem, jeg hører kun daarlig. Men hun kunde da i hvert Fald nok lade være med at tage den samme røde Kjole paa, som hun bar i Gaar.« — »Det er jo en gul Kjole, hun har paa i Aften!« sagde Erik Bøgh. — »Naa, er det det. Ja, jeg skal sige Dem, jeg ser ikke rigtig godt!«

Og den Mand var Teaterdirektør!

Hr. Reitzel fortæller os adskillige af den Slags Smaahistorier om hedengangne og nulevende Skydebrødre, medens vi vandrer ned til Skydehuset i den prægtige Have. Høje Husrækker taarner sig op om den til begge Sider, og nede bag Plænen, hvor »Stangen« rejses, knejser den 30 Alen høje Skydemur med sin røde Stenmasse. Men trods stængende Mure er Haven rummelig og stor. Busketterne staar friskt og kønt, og Lindenes Duft lægger sig tung og sød over de velplejede Gange.

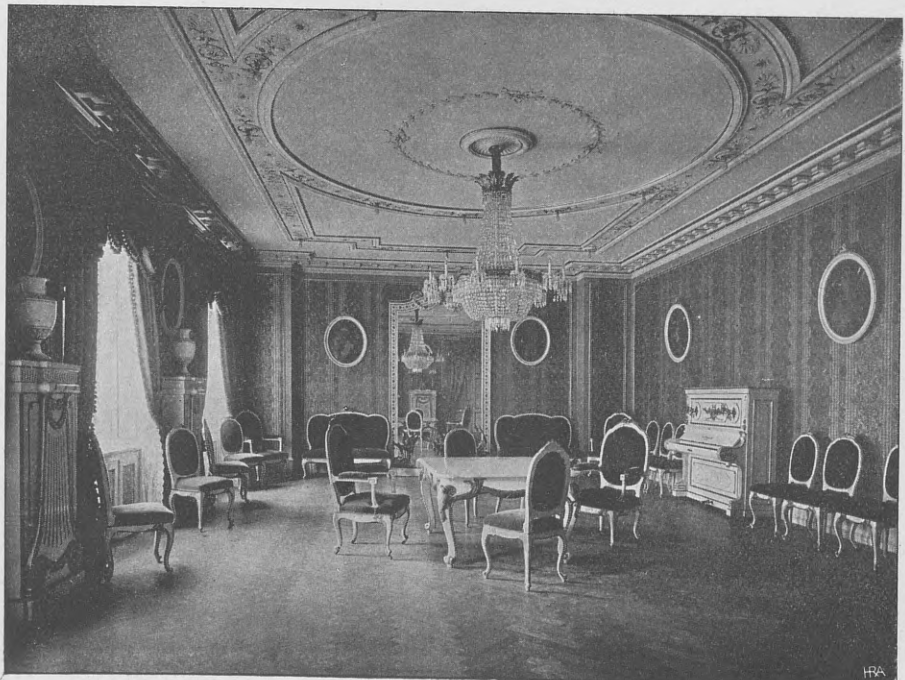
»Den lige Vej, er den bedste,« staar der med gyldne Bogstaver over Indgangen til Skydehuset, — et manende memento til dem, der møder frem, naar der gives Sølv, og drikker Champagne paa den nye Broders Bekostning.

Den Inskription vilde have glædet gamle Generalfiskal Wivet, Selskabets første Historieskriver.

Hvor jamrede han ikke over de smaa Udskejelser, som Brødrene forfaldt til i den almindelige Glæde over, at Frederik V havde givet dem et fast Hjem paa dette Sted! »Et altfor frit Liv,« siger han, »for stærke Drikke og umaadelig Tobaksrøg skrækker Folk herfra og exponerer Selskabet for Reproche og Refus af mange artige og skikkelige Personer.«

Nu hænger Wivets Billede inde i en af Skydehusets Stuer, og han kan hver Onsdag fryde sin salige Sjæl ved at se den Iver, hvormed saa artige og skikkelige Personer som Omgangsskytterne plaffer løs til Hævdelse af Selskabets gode gamle Traditioner.

I et af Rummene finder vi »Fuglen«, det stolte

Den store Salon.

Skydemuren.

Dyr, som om nogle Uger ved Kongefugleskydningen skal svæve højt mod Sky. Den er grøn med mægtig Krone paa Hovedet og gylden Ring i Næbet. Hvem der var saa lykkelig at nedskyde den 6 Punds Plade, hvis Fald giver den heldige Rang og Værdighed af Fuglekonge!

Og dog — Lykken varer kun kort. Som der stod paa et af de gamle Fuglekongeskilte:

Al verdslig Rang og Pragt forgaar
Som Fuglekongens Ære:
Det Navn, jeg baaret har i Aar,
Skal nu en anden bære.

han springe ud af Rammen og holde en bevæget Tale til Æresminde for højsalig Kristoffer af Bayern, der gav de første Vedtægter for »Hellig Trefoldigheds Laug udi det danske Kompagni«.

Thi saa langt tilbage — og sagtens længere endnu — rækker det kgl. københavnske Skydeselskab og danske Broderskabs Historie. Og paa det Sted, hvor det nu har holdt til Huse i halvandet Hundrede Aar, vil det sikkert hævde sin Plads gennem lange Tider.

Til Borgerskabets Ziir, Traditionernes Hævd og Fædrenes Amindelse!

C. A. Clemmensen.

Spejlet

smigrer sig med at have bragt et saa interessant, afvekslende og værdifuldt Stof i sine 8 Numre, at mange Læsere vil have Lyst til at samle og opbevare dem.

Vort flygtige Sommerblad vil derigennem kunne faa i al Fald nogen Forlængelse af sit Liv, som en broget og afvekslende Billedbog.

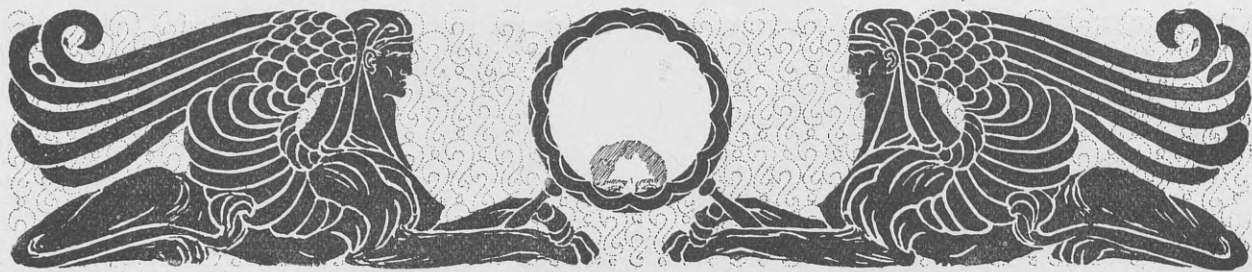
Redaktionen har derfor truffet Aftale med Bogbinderen Firmaet D. L. Clements Eftfl. (Imm. Petersen) om at fremstille et smukt og billigt Bind, til de 8 Numre, og Firmaet har

atter overdraget Hr. Gerh. Heilmann at give Tegningen dertil.

Vi gengive her et Billede af *Spejlets* Bind, hvor man vil se, at Hr. Heilmann paa en ny Maade har varieret det Motiv, der har været Symbolet for *Spejlets* korte Virksomhed: Spejlbilledet i Vandet.

Blandt Annoncerne vil man finde Meddelelse om de billige Betingelser paa hvilke D. L. Clements Eftfl. tilbyder Bindet.

GERH. HEILMANN

Gætteopgaven.

Løsningen paa Gætteopgaverne, som vi offentliggjorde i »Spejlet«s Nr. 3, og som har vakt vore Læseres store Interesse, er følgende:

- Nr. 1. »GÆTTEFRISE« er tegnet af *Gerh. Heilmann*.
- Nr. 2. »SPEJLETS GLÆDER« er tegnet af *Louis Moe*.
- Nr. 3. »TRÆ-GRUPPE« er tegnet af *Viggo Pedersen*.
- Nr. 4. »JULEHILSEN« er forfattet af *H. F. Ewald*.
- Nr. 5. »MODERS PORTRÆT« er forfattet af *Karl Larsen*.
- Nr. 6. »FORÆLDREGLÆDE« er tegnet af *Alfr. Schmidt*.
- Nr. 7. »UNG ABILD« er forfattet af *E. Blaumüller*.
- Nr. 8. »ER VI DER SNART —« er forfattet af *Peter Nansen*.
- Nr. 9. »HUSARER« er tegnet af *Frantz Henningsen*.
- Nr. 10. »DRENGE« er forfattet af *M. Andersen-Nexø*.
- Nr. 11. »NATTEVANDRING« er forfattet af *Zach. Nielsen*.
- Nr. 12. »SKOLEN OG LIVET« er forfattet af *Carl Ewald*.
- Nr. 13. »CYCLENS TRIUMF« er forfattet af *Anton Melbye*.
- Nr. 14. »ALKOVEN« er tegnet af *Mich. Ancher*.
- Nr. 15. »KEND DIG SELV« er forfattet af *Georg Brandes*.

Ialt indkom 1138 Løsninger, hvoraf ingen var helt rigtige. Nogle efter Udløbet af Fristen indkomne Løsninger henlagdes.

Den bedste Løsning, der indeholdt 13 rigtige Løsninger, og altsaa bringer sin Ophavsmand

1. Præmie:

Frantz Henningsen: Husar til Hest, Oliemaleri er indsendt af

Assistent Joh. Didrichsen,
Nørregade 7.

Hr. D. har kun gættet Nr. 4 og 8 galt, idet han har opgivet *L. Budde* som »Julehilsen«s Forfatter og *Edith Nebelong* som Forfatter til »Er vi der snart —«.

2. Præmie:

Godfred Christensen: Badehuset, Oliemaleri er tilfaldet Indsenderen af 12 rigtige Gætninger, nemlig

Frk. Ellen Schmidt,
Nørrefarimagsgade 13, 4.

Frk. Schmidt har opgivet de samme fejlagtige Forfatternavne for Nr. 4 og 8 som 1. Præmievinder og dernæst opgivet Fru *Blicher-Clausen* som Forfatter til Nr. 11, »Nattevandring«.

Vi har tilføjet en ny 11te Præmie for at alle Indsendere af 11 rigtige Gætninger kunde præmieres.

3.—11. Præmie

er ved Lodtrækning fordelt mellem de 9 Indsendere af 11 rigtige Gætninger. De enkelte Præmier faldt saaledes:

Frk. Marie Borgen,
Frederiksberg Allé 8,

(rigtig gættet 1—3, 5—7, 9—10, 12—14, galt gættet 4, ikke gættet 8, 11 og 15) erholder:

Knud Larsen: 6 Tegninger.

Hr. Th. Halse,

Vordingborg Seminarium,

(gættet 1—3, 5—6, 9—10, 12—15) erholder:

C. Dalsgaard: Malkepigen, Akvarel.

Fru S. Høffner-Petersen,

Ole Suhrsgade 17, 3,

(gættet 1—3, 5—7, 9—10, 12—14) erholder:

Louis Moe: 9 Tegninger.

Frk. Thyra Jensen,

Vignæs Præstegaard pr. Sakskøbing,

(gættet 1—3, 5—6, 9—10, 12—15) erholder:

Agnes Slott-Møller: Natstemning, Pastel.

Michaela Krohn,

Vestre Boulevard 24,

(gættet 1—3, 5—7, 9—10, 12—13, 15) erholder:

*Alfr. Schmidt, Aksel Thiess og R. Christiansen:
Tre Selvportræter.*

Frk. Betzy Lollesgaard,
Mosegaard pr. Odense,
(gættet 2—3, 5—7, 10—15) erholder:
Alfr. Smidt: Forældreglæde.

Assistent Carl Petersen,
Kochsvej 25,
(gættet 1—3, 5—7, 9, 12—15) erholder:
Erik Henningsen: 6 Tegninger.

Frk. Marie Nørby,
Fjords Allé 14, 3.
(gættet 1—3, 5—6, 9, 11—15) erholder:
Joachim Skovgaard: Adam graver Tidslær, Akvarel.

Hr. J. Ravnholt Jensen,
Godthaabsgade 7, Aarhus,
(gættet 1—3, 5—9, 12—13, 15) erholder:
Carl Thomsen: 7 Tegninger.

Hver af de 11 Præmietagere vil samtidig med Numret modtage en Anvisning paa Præmien fra »Spejlet«s Redaktion, hvorefter denne kan afhentes paa Presseudstillingens Bureau, Industriforeningen, Kbh. B.

Nærmest Præmietagerne kommer to Damer, der begge har 10 rigtige Løsninger samt som Forfatter til Nr. 13, »Cyclens Triumf« har opgivet *Melbye* og *Henriques*. Indsenderne af disse

10¹/₂ rigtige Gætninger er:

Fru Borgmester Schwartz, Skagen, og Frk. *Ellen Brøndsted*, Hornbæk.

10 rigtige Gætninger er indsendt af følgende 26 Herrer og Damer:

Henry Andreasen, Klareboderne 12, *G. Andresen*, Levin junr., Købmagergade, Fru *M. Benthien*, Jernit pr. Hammel, Kunstmaler *Bentzen-Bilkvist*, Paludan-Müllersvej 5, 4., *C. G. Budde-Lund*, Upsalagade 20, Fru *Fischer*, Rolfsvej 8, 3., *Marie Halse*, Vordingborg Seminarium, Fru Driftsbestyrer *Heilmann*, Cimbria pr. Hobro, *Marie Kjeldsen*, Kalø Skole pr. Sakskøbing, Lærer *Kristjan Kjær*, Assens Kommuneskole, Mariager, *Ingeborg Kjersgaard*, Hr. Driftsingeniør *K.*, Maribo, *Michaela Krohn*, 24, Vestre Boulevard, Telegrafist *J. Lassen*, Købmagergade 66, 2., Fredericia, stud. jur. *Knud Lollesgaard*, Mosegaard pr. Odense, Landinspektør *S. Mouritzen*, Fjords Allé 14, stud. mag. *P. L. Müller*, Øverød, Holte, stud. med. *Aage Møller*, Gentofte, cand. polit. *G. Ottosen*, St. Kongensgade 46, 3., Hr. *A. E. Pagh*, Købmagergade 23, Fredericia, Bogholder *K. A. Petersen*, Neksø, Frk. *Betty Ponsaing*, Østergade 23, *Henrik Rasmussen*, Ryttergade 1, Odense, *K. Taaning*, Kerteminde, *Agnes Taaning*, Kerteminde, stud. polyt. *Janus Thomsen*, Rørholmegade 23, 2., stud. mag. *Aage Trojel*, Søllinge Præstegaard pr. Pederstrup.

For at honorere de hæderlige Resultater, som Indsenderne af 10¹/₂ og 10 rigtige Gætninger har naaet, har vi opsat en Ekstrapræmie for disse, nemlig gratis Indbinding af »Spejlet«.

Naar de inden Udgangen af August Maaned indsender deres Eksemplar af »Spejlet« til Imm. Petersen, D. L. Clements Eftfl., Købmagergade 62, vil de

faa det indbundet i det af G. Heilmann komponerede smukke Originalbind.

9¹/₂ rigtige Gætninger indsendtes af to:

Hr. *Georg Hansen*, Gasværksvej 33 og *Hilda Kjeldskov*, Nørrebrogade 82, der har 9 rigtige Gætninger og desuden har opgivet, at Nr. 14 er tegnet af *Michael* og *Anna Ancher*.

9 rigtige Gætninger indsendtes af følgende 53 Herrer og Damer:

Fru Ass. *Albrechtsen*, Masnedsund, Hr. *R. Amsinck*, Sortedamsgade 5, *Marie Andersen*, Sæby Sygehus pr. Høng, Assistent *Andersen*, Vesterbro 60, Odense, Fru *V. Barfoed*, Maribo Sukkerfabrik, Hr. *A. Bergmann*, Ryesgade 12, Hr. *J. P. Bie*, Dosseringen 16, *Carl Bielefeldt*, Rømsø Præstegaard pr. Grenaa, Telegrafist *Bloch*, Prinsensgade 57 B, 1., Fredericia, Hr. *Johs. Brønderslev*, Annasvej 4, Hellerup, Hr. *Einar Dencker*, Fortunstræde 3, Hr. *Christian Engtoft*, Tordenskjoldsgade 28, Hr. *E. Falck-Jensen*, Thorvaldsensvej 12, Hr. *Magne Gry*, Rosengade 18, Odder, Hr. *Garde Hansen*, Orehoved, Hr. *P. G. Hansen*, Dr. Tværgade 10, Hr. *Thorvald Hansen*, Heisesgade 14, Journalist *A. Henry Heimann*, Adresseavisen, *Else Theodorik Jensen*, »Det hvide Hus«, Ballerup, Læge *H. Th. Jensen*, Ballerup, Bogholder *Frede Jørgensen*, Vestergade 19, Odense, Stadsing. *J. L. Kerstens*, Slagelse, Frk. *A. Krag*, Ørbæk, *J. P. Lanesgaard*, Yding Skole pr. Skanderb., *Jens Locher*, Dronningensmølle pr. Gilleleje, *Otto Markussen*, Henrik Ibsensvej 18, *Meyer*, Jægersgaardsvej 138, Aarhus, *C. Mogensen*, Ravnsborggade 5, Landinspektør *S. Mouritzen*, Fjords Allé 14, stud. mag. *P. L. Müller*, Øverød, Holte, *Augusta Møller*, Frederiksberg Allé 59, *A. T. Nielsen*, Ny Apotek, Viborg, stud. jur. *Bernt Nielsen*, Nørre Allé 59, Aarhus, Gartner *Chr. Nielsen*, Skjoldenæsholm pr. Ringsted, *Joh. Nielsen*, Bianco Lunos Allé 8, cand. polit. *G. Ottosen*, St. Kongensgade 46, Hr. *A. E. Pagh*, Købmagergade 23, Fredericia, *Sophus Paulsen*, Falkonerallé 57, *Ida Pedersen*, Louns Præstegaard pr. Gedsted, Sognepræst *Ole Pedersen*, Louns pr. Gedsted, stud. jur. *P. U. Petersen*, Vindt Mølle, Viborg, *Ove Rützou*, Godthaabsvej 4, Dr. med. *Th. Schultz*, Hesselager (Fyn), Hr. *Walther Schwartz*, Skagen, Hr. *J. C. Stockholm*, Bredgade 63, Fru *Dorothea Strange* (?), Frederiksdal pr. Lyngby, Adjunkt *Axel Sørensen*, Sortedams Dossering 47, *H. Sørensen*, Højskolehjemmet, Køge, *J. Thomsen*, Rørholmegade 23, *Th. Winther*, Gersonsvej, Hellerup, Herredsfuldmægtig, cand. jur. *Winkel*, Sæby. Frk. *Christiane Winkel*, Dybvad Hovedgaard pr. Dybvad.

Vi kan umulig opregne alle de 115 Herrer og Damer, der har indsendt 8 rigtige Løsninger. Vi nævner her nogle faa:

Forfatterne *V. Rørdam*, *P. E. Benzon* og *Zach. Nielsen*, Lægerne *Langkjær-Mikkelsen*, Otterup, *Otto Fr. Arends*, Brande, *Vilh. Jensen*, Kbhvn., Arkivassistent *Holger Hansen*, Odense, Pastor *Trojel*, Søllinge pr. Pederstrup, *Scavenius*, Klintholm, Bankbestyrer *Chr. Jørgensen*, Nykøbing, F., Skuespiller *Sv. Aggerholm*, Kaptajn *J. H. Bunde*, Hestbæk pr. Gedsted, Boghandler *C. A. Reitzel* o. s. v. o. s. v.

Forøvrigt var Antallet af rigtige Gætninger:

7 rigtige Gætninger indsendtes af 107.			
6	—	—	206.
5	—	—	196.

4	rigtige Gætninger indsendtes af	162.
3	—	108.
2	—	55.
1	—	21.
$\frac{1}{2}$	—	1.
0	—	7.

ialt af 1138.

Som man allerede af ovenstaaende har set, har Gætteopgavens forskellige Numre voldt Løserne meget forskellige Vanskeligheder. Værst faren har alle været med Nr. 4, Professor H. F. Ewalds *Julehilsen*, der kun er gættet rigtig af én, og han har muligvis tænkt paa Sønnen Carl Ewald. Da der

ingen Forbogstaver fandtes, men vedkommende Gætter har ment, at *Nattevandring* ogsaa var forfattet af Ewald, har vi gaaet ud fra, at han tænkte paa den ældre.

De nærmere Detailler vedrørende Løsningen af hver enkelt Nummer findes i nedenstaaende af fremragende Statistikere udarbejdede Oversigt. De Slutninger, der kan drages heraf, overlader vi til Læserne selv. Vi skal kun udtale vor glade Forbauselse over, at adskillige af vore Læsere har troet, at ikke blot levende Kunstnere, men ogsaa døde lige fra Oehlschläger og Abildgaard til J. P. Jacobsen og Carl Bloch har fulgt »Spejlet«s Opfordring til at yde Bidrag til dets Spalter.

Nr. 1.

Gættefrise.

Af Gerh. Heilmann.

640 gættede rigtig.
460 gættede galt.
38 gættede ikke.

86 gættede paa *Hans Tegner*, 52 paa *Hans Nic. Hansen*, 46 paa *Agnes Slott-Møller*, 41 paa *Bindesbøll*, 29 paa *Louis Moe*, 25 paa *R. Christiansen*, 24 paa *Knud Larsen*, 23 paa *Harald Slott-Møller*, 14 paa *J. Skovgaard*, 10 paa *Axel Thiess*, 8 paa *L. Frølich*, 7 paa *Mariane Høst*.

De øvrige 92 Gætninger var fordelt paa følgende 42 Navne: Paul Fischer, Carl Thomsen, Oscar Matthiesen, V. Petersen, Willumsen, M. Nyrop, V. Hammershøj, Hansen-Jacobsen, Alfr. Larsen, Langballe(?), Gudm. Hentze, Jerndorff, Dalsgaard, Siegfred Wagner, N. Skovgaard, G. Christensen, Jastrau, V. Neien-dam, Anthonore Christensen, Tuxen, Hansen-Reistrup, E. Henningsen, Brendekilde, Bertha Dorph, Urban Gad, Tom Petersen, Eigil Petersen, Heinr. Hansen, Krøyer, Dalsgaard, N. Wiwel, N. V. Dorph, Kongsted Rasmussen, S. Hammershøj, Gyde Petersen, Schiødte, Arkitekt Rondahl, P. Steffensen, Stefan Sinding, I. Th. Hansen, J. Møller Jensen og Konstantin Hansen.

Gerhard Heilmann

Wivel, 7 paa *H. N. Hansen*.

De øvrige 36 Gætninger var faldet paa følgende Navne: G. Heilmann, N. Simonsen, A. Slott-Møller, P. Stephensen, Julius Paulsen, N. Skovgaard, Thorolf Petersen, N. V. Dorph, C. Thomsen, Knud Larsen, Vilh. Fischer, Jastrau, G. Seligmann, Erik Henningsen, Dalsgaard, O. A. Hermansen, Frants Henningsen, Kittelsen, Slott-Møller, Syberg, Drachmann, Hansen-Reistrup, Bindesbøll, Kongsted Rasmussen, Willumsen, Irminger og Abildgaard.

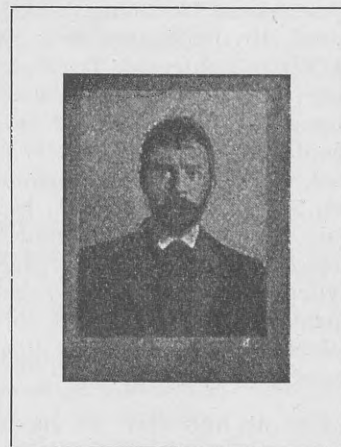
Nr. 2.

„Spejlets Glæder“.

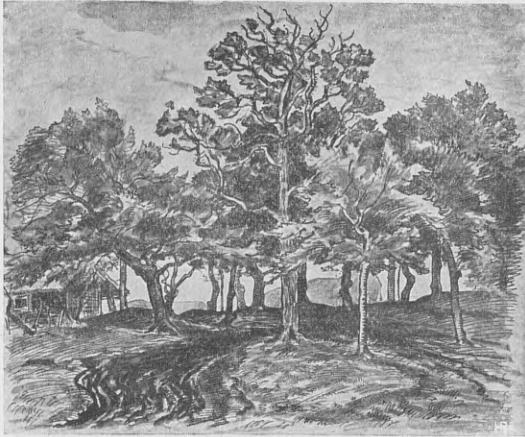
Af *Louis Moe*.

747 gættede rigtig.
368 gættede galt.
23 gættede ikke.

139 gættede paa *L. Frølich*, 73 paa *Hans Tegner*, 37 paa *A. Thiess*, 28 paa *J. Skovgaard*, 15 paa *A. Jerndorff*, 12 paa *Alfr. Schmidt*, 9 paa *R. Christiansen*, 9 paa *N.*

Louis Moe

Nr. 3.

Trægruppe.

Af Viggo Pedersen.

228 gættede rigtig.
872 gættede galt.
38 gættede ikke.

216 gættede paa *J. Skovgaard*, 167 paa *Thorvald Niss*, 66 paa *Knud Larsen*, 40 paa *Sv. Hammershøj*, 30 paa *Agnes Slott-Møller*, 28 paa *Willumsen*, 27 paa *V. Hammershøj*, 27 paa *Carl Thomsen*, 25 paa *Louis Moe*, 21 paa

Viggo Pedersen

Niels Skovgaard, 15 paa *Einar Nielsen*, 14 paa *R. Christiansen*, 14 paa *Harald Slott-Møller*, 10 paa *Syberg*, 9 paa *V. Neiiendam*.

De øvrige 138 Gætninger faldt paa følgende 65 Navne: Ring, Heilmann, Godfr. Christensen, Joh. Larsen, Fr. Petersen, Tom Petersen, Grev Moltke, Bentzen-Bilkvist, P. Stephensen, Jastrau, Bissen, Krause, Kloed-Svendson, Langer, Wildenrath, Aagaard, Jespersen, Zacho, Johansen, Kabell, Julius Paulsen, H. N. Hansen, Eigil Petersen, Simonsen, Svedstrup, L. Andersen, Hansen-Jacobsen, Ancher, N. Skovgaard, Kn. Stephensen, Philipsen, Mønsted, Irminger, E. Henningsen, Juul Møller, Karl Karlsen, Fr. Henningsen, Krøyer, Dalsgaard, Hansen-Reistrup, Smith, Wivel, Kyhn, N. V. Dorph, Møhl-Hansen, Vilh. Pedersen, Sigv. Hansen, Ahton Friis, Prof. Skovgaard, K. Gamborg, Axel Gallén og Th. Holmboe, Adolf Larsen, Fritze, Soya-Jensen, Reesen-Stenstrup, Thiess, Frølich, Edv. Petersen, Frydensberg, Struckmann, Paul Fischer, Otto Borchsenius, Carl Bloch, Bindesbøll.

Julehilsen

Til de kære i det hjem

*God Juleglæde, Julens Fred
maa faa os sig til edre ind!
Julens Tid af Livets Mid og Aar
forfærm os i edre Barm,
Maa Juleglæden bringe os
forlyde Julens Freds Dag.*

7 paa *Magdalene Thoresen*.

De øvrige 71 Gætninger var fordelt paa følgende 43 Navne: Nic. Bøgh, Fru Camilla Egholm, Pastor Dye-kjær, Thyra Hermansen, Mylius Erichsen, Anton Nielsen, Vilh. Bech, Østergaard, V. Bergsøe, A. Kjelland, P. E. Benzon, O. C. Andersen, Prinsesse Marie, Paludan Müller, Alfr. Ipsen, Johs. Jørgensen, Helge Hostrup, M. Kok, K. Gjellerup, Joh. Ottosen, C. Hostrup, Børresen, Drachmann, V. Gregersen, V. Høm, Anton M. Jensen, Uffe Birkedal, Grundtvig, Aage Matthison-Hansen, Tuxen, S. Bauditz, Sofie Horten, Johanne Schjørring, L. C. Nielsen, Sophus Michaëlis, C. Hauch, H. C. Nielsen, H. Nutzhorn, Otto Borchsenius, Otto Føns, Bojsen, N. P. Madsen og H. Høffding.

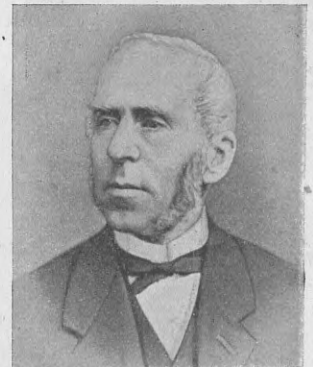
Nr. 4.

Julehilsen.

Af H. F. Ewald.

1 gættede rigtig.
1060 gættede galt.
77 gættede ikke.

542 gættede paa *L. Budde*, 147 paa *E. Blaumüller*, 92 paa *Ad. Langsted*, 62 paa *Zach. Nielsen*, 28 paa *Jac. Paulli*, 20 paa *Thor Lange*, 18 paa *Fru Blicher-Clausen*, 18 paa *Joh. Jørgensen*, 14 paa *Cornelia Levetzau*, 11 paa *E. v. der Recke*, 11 paa *Chr. Richardt*, 10 paa *Henrik Scharling*, 9 paa *V. Bergsøe*,

H. F. Ewald

*Den friske Grund og den døde, er en Skæbne -
 og den er det
 Ende i Fødsel, herfor bring, hermed legemets Dødt.
 Udsættelse i Skæbne, så og hermed den, som ender
 med Fødselens, her og ender, der er mig frem for mig*

Nr. 5.

Min Moders Portræt.

Af Karl Larsen.

220 gættede rigtig.

807 gættede galt.

111 gættede ikke.

Karl Larsen

273 gættede paa Herman Bang, 72 paa Holger Drachmann, 49 paa Soph. Bauditz, 48 paa Henrik Pontoppidan, 36 paa Peter Nansen, 36 paa Carl Ewald, 35 paa V. Bergsøe, 20 paa E. Skram, 19 paa Sven Lange, 15 paa V. Stuckenberg, 13 paa Karin Michaëlis, 12 paa Alb. Gnutzmann, 11 paa G. Wied, 10 paa Andersen Nexø, 9 paa Zach. Nielsen, 9 paa Helge Rode, 7 paa Karl Gjellerup, 6 paa Agnes Henningsen.

De øvrige 127 Gætninger var fordelt paa følgende 51: H. F. Ewald, Einar Christiansen, Math. Malling, Ove Rode, Edith Nebelong, Sv. Leopold, Jenny Blicher-Clausen, Thor Lange, Palle Rosenkrantz, Mylius-Erichsen, Vilh. Høm, Sofus Clausen, Rist, Harald Kidde, Østergaard, L. Budde, Gudda Behrend, Elith Reumert, Erna Juel-Hansen, P. Hansen, Otto Benzon, Johs. Jørgensen, Carl Møller, Edv. Egeberg, G. Esmann, Schandorff, Laurids Bruun, Goldschmidt, Sig. Trier, Aakjær, H. Trier, Oscar Madsen, Olf. Jespersen, Chr. Gulmann, Maglekilde Petersen, Oscar Hansen, H. C. Andersen, Karen Bramson, Alfr. Ipsen, S. Michaëlis, G. Brandes, Th. P. Krag, Otto Borchsenius, V. Rørdam, E. Brandes, H. Schiødte, Hj. Bergstrøm, Joh. V. Jensen, Emma Gad, Gyrithe Lemche og Blaumüller.

Nr. 6.

Forældreglæder.

Af Alfr. Schmidt.

931 gættede rigtig.

195 gættede galt.

12 gættede ikke.

170 gættede paa Aksel Thiess, 5 paa Louis Moe, 5 paa J. Holbæk.

De øvrige 15 Gætninger var fordelt paa følgende 7 Kunstnere: H. Tegner, Krøyer, R. Christiansen, P. Fischer, Wivel, Fr. Jørgensen og C. Røgend.

Nr. 7.

Ung Abild.

Af E. Blaumüller.

222 gættede rigtig.

876 gættede galt.

40 gættede ikke.

183 gættede paa Sophus Michaëlis, 167 paa Jenny Blicher-Clausen, 107 paa Viggo Stuckenberg, 105 paa Holger Drachmann, 51 paa E. v. der Recke, 50 paa V. Rørdam, 26 paa Helge Rode, 20 paa L. C. Nielsen, 16 paa Otto Fønss, 12 paa Johs. Jørgensen, 12 paa L. Holstein, 11 paa Soph. Clausen, 9 paa V. Bergsøe, 9 paa Alfred Ibsen, 9 paa Ove Rode, 6 paa C. Ewald.

Ung Abild.

*Det Solens Gjegang ligger en Urtegård
 i østfynsk Fred her høide Skæne.
 Fra Portens Tingling søfter Havens Bise
 med Sølvørkjølne på Lokket, guldgyldt Tær
 og Stammevord i Tænd en evig Tær*

De øvrige 83 Gætninger var fordelt paa følgende: E. Brandes, Karin Michaëlis, Niels Møller, Aage Ipsen, Henrik Pontoppidan, G. Brandes, K. Gjellerup, R. Harboe, Olaf Hansen, P. Nansen, Børge Janssen, Paludan Müller, Søderberg, L. Budde, Aakjær, Oehlen-schlager, Matthison Hansen,

Edv. Blaumüller

Henrik Ibsen, Borchsenius, Langsted, Kidde, P. M. Møller, Einar Christiansen, Chr. Winther, Zach. Nielsen, Oscar Madsen, J. P. Jacobsen, Boye, R. Harboe, Brøndsted, Chr. Rimestad, Aarestrup, Bang, Karl Larsen, Jonas Lie, B. Bjørnson og Thor Lange.

Sagen kom til det lykkelige Hus. Pløden, forfærdet, laumende. Den unge Livsgæst, den Kate Jürgens for en Gæstgæst og Kæde. befjendte med sig selv. Hun var hi Sæger og Hæderens hentesen. Hun er bleuet det for ~~et~~ ~~et~~ et stort Tjefeld af Tjefinger. her Dag konstateret han Tjefingeren. og paa Sjælden: første Dag hi de to Kate. Hun havde selv ingen Andet. høje om Taren. Og de siden Dagen hentesen hi i den Østtjefede. Hun Jægersen om Dagen. Hi de store brogede Byer og de sollyse Mithelken. Kyster, som hun elsket. Kstand og Kister

14 paa Helge Rode, 13 paa Zacharias Nielsen, 12 paa Agnes Henningsen, 11 paa Th. P. Krag, 10 paa Erna Juul-Hansen, 10 paa Karl Gjellerup, 6 paa Edv. Egeberg.

De øvrige 119 Gætninger var fordelt paa følgende Navne: Erik Skram, Edv. Brandes, A. Gnutzmann, S. Bau-ditz, Joh. Schjørring, V. Østergaard, Fr. Poulsen, K. G. Brøndsted, Sof. Hansen, Cornelia Levetzow, Sven Lange, H. Kidde, Carl Ewald, Ove Rode, Andersen-Nexø, Henry Nathansen, Drachmann, G. af Geijerstam, Budde, Morten Pontoppidan, L. C. Nielsen, Niels Møller, Gyrithe Lemche, S. Trier, M. Bøtke, C. Muusmann, Esmann, Aage Ibsen, Kaarsberg, G. Wied, Jonas Lie, B. S. Ingemann, Ella Hancke, Johanne Madsen, Ludv. Møller, Joh. V. Jen-sen, V. Rørdam, V. Vedel, Karen Bramson og Emma Gad.

Nr. 8.

Er vi der snart?

Af P. Nansen.

29 gættede rigtig.
1028 gættede galt.
81 gættede ikke.

488 gættede paa Her-man Bang, 80 paa Henrik Pontoppidan, 79 paa Ka-rin Michaëlis, 52 paa Edith Nebelong, 39 paa J. Bli-cher-Clausen, 27 paa Ama-lie Skram, 25 paa Karl Larsen, 15 paa Johs. Jør-gensen, 14 paa Sophus Mi-chaëlis, 14 paa V. Stucken-

Peter Nansen.

10 paa Irminger, 6 paa Poul Steffensen.

De øvrige 23 Gætninger var fordelt mellem følgende 11 Navne: Brasen, Knud Larsen, Hans Tegner, V. Rosenstand, Paul Fischer, Resen-Stenstrup, Professor Dorph, Krøyer, Jerndorff, Professor Bloch og N. C. Lindeburg.

Nr. 9.

Husarer.

Af Frants Henningsen.

649 gættede rigtig.
468 gættede galt.
21 gættede ikke.

214 gættede paa R. Chri-stiansen, 79 paa Otto Ba-che, 76 paa Hansen-Rei-strup, 33 paa C. Thomsen, 27 paa Erik Henningsen,

Frants Henningsen

Nr. 10.

Dreng.

Af Andersen Nexø.

269 gættede rigtig.
818 gættede galt.
51 gættede ikke.

Martin Andersen Nexø

165 gættede paa Henrik Pontoppidan, 102 paa G. Wied, 86 paa Johs. V. Jensen, 63 paa L. Budde, 49 paa Aakjær, 42 paa C. Ewald, 23 paa Mylius-Erichsen, 23 paa Karin Michaëlis, 20 paa Drachmann, 19 paa V. Stuckenberg, 19 paa Schandorph, 16 paa Johan Skjoldborg, 15 paa Karl Larsen, 15 paa S. Bauditz, 15 paa Zach. Nielsen, 12 paa S. Michaelis, 10 paa W. Christmas, 8 paa Amalie Skram, 8 paa Edv. Egeberg.

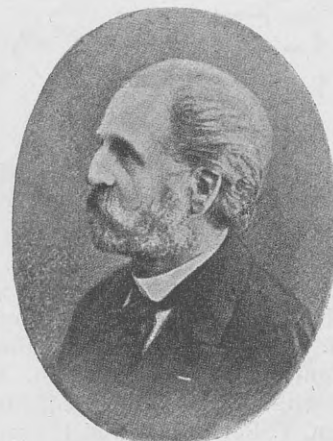
De øvrige 108 Gætninger var fordelt paa følgende 32 Navne: Agnes Henningsen, Herman Bang, L. C. Nielsen, Jac. Knudsen, P. Nansen, H. Cavling, V. Bergsøe, Fru Elisabeth, Isted-Møller, Kaarsberg, Svend Lange, Brøndsted, Kappel-Bøcker, Carit Etlar, Th. P. Krag, P. Rosenkrantz, E. Brandes, I. P. Jacobsen, Emil Rasmussen, Einar Christiansen, O. Rode, S. Clausen, Rist, H. F. Fvald, Henning Jensen, Th. Ewald, H. Rode, Knud Skytte, Fr. Poulsen, Jens Skytte, Sørensen-Thomaskjær og Jonas Lie.

Nr. 11.

Nattevandring.

Af Zacharias Nielsen.

70 gættede rigtig.
976 gættede galt.
92 gættede ikke.

Zach. Nielsen

Nattevandring.

Jævn jeg har gjort saa mangen Nat,
naar Sovsen fløj mit Leje,
jeg drømte om, uisomdig, smat,
paa Villalagus-Næje.
- Saa tykt der er i hoven u Krog
og mørkt i alle Stier,
Lige for u Hjørne Lygtes Spids
et dænsigt Hæpindst Lier.

25 paa S. Michaëlis, 25 paa Ludv. Holstein, 23 paa Otto Fønss, 19 paa Alfr. Ipsen, 13 paa Aage Matthison-Hansen, 10 paa Soph. Clausen, 18 paa V. Bergsøe, 7 paa Andersen-Nexø.

De øvrige 134 Gætninger var faldet paa følgende 48 Navne: Holger Rasmussen, Carl Ewald, Ove Rode, Chr. Richardt, Bauditz, Aakjær, E. Skram, Budde, G. Brandes, O. Borchsenius, Skjoldborg, Erna Juel Hansen, K. Larsen, Gjellerup, A. C. Meyer, Chr. Winther, Carl Ploug, Paludan-Müller, Erik Henningsen, Sven Lange, Vorslund-Kjær, S. Michaëlis, Pontoppidan, Osc. Madsen, Nic. Bøgh, P. Nansen, Einar Christiansen, Holger Vadum, Topsøe, G. Wied, R. Harboe, Grensteen, Fr. Bon, H. P. Holst, Karin Michaëlis, Langsted, H. Rode, Jannik Lindbæk, Edv. Knutzen, H. F. Ewald, Østergaard, Anton Melbye, Erik Bøgh, Anton Andersen, V. Høm, Thor Lange, Elith Reumert og Boeck.

Skolen og Livet.

Nr. 12.

Skolen og Livet.

Af Carl Evald.

772 gættede rigtig.
323 gættede galt.
43 gættede ikke.

Carl Evald

105 gættede paa G. Wied, 34 paa Karin Michaelis, 27 paa L. Budde, 20 paa Edith Nebelong, 16 paa S. Bauditz, 15 paa P. Nansen, 13 paa Karl Larsen, 9 paa Pontoppidan.

De øvrige 84 Gætninger var fordelt paa følgende 37 Navne: Augusta Fenger, Edv. Egeberg, Stuckenberg, S. Michaëlis, Gnudtzmänn, Amalie Skram, Herman Bang, Joh. Skjoldborg, Drachmann, Knud Skytte, Kroman, Elith Reumert, G. Hetsch, Fru Blicher-Clausen, Erna Juel Hansen, Helge Rode, Peter Skram, Alfr. Ipsen, Emma Gad, Ove Rode, Agnes Henningsen, E. v. d. Recke, Josef Møller, Vilhelmine

Zahle, Joh. Ottosen, N. Bøgh, Georg Brandes, Gjellerup, Th. P. Krag, Mylius-Erichsen, Blaumüller, Zach. Nielsen, K. Rosenstand, S. Horten, Bon, Fru E. Reumert, Schandorph.

(med Lille Kongensgade)

At folk sig efter klage sk. vi har sagt. Når mer
 På kaja naar naar os
 Men som i gamle dage er klædt her på 'Valkjær'
 Kaja naar naar os
 Lænderas han blev fundet ved Thermopyla,
 Alting Abolam det ja
 Blev hængt i et Træ.
 Men hvem han blev hængt i. Kist af Sineser
 Til Cyce, - var han alom blevet hængt!

bye & Henriques, 15 paa Arctander, 13 paa Ricard, 8 paa G. Wied.

De øvrige 46 Gætninger var fordelt paa følgende 20 Navne: Olfert Jesper- sen, Fr. Jensen, S. Neumann, H. Drachmann, Georg Brandes, Muusmann, Elith Reumert, Otto Borchsenius, Carl Ewald, Nic. Bøgh, Karl Larsen, Maglekilde Petersen, Fristup, Sylvester Hvid, Bokkenheuser, Blaumüller, Breidahl, Gleesen, Vilh. Topsøe, Erik Bøgh.

Nr. 13.

Cyclens Triumf.

Af Anton Melbye.

583 gættede rigtig.
 510 gættede galt.
 45 gættede ikke.

267 gættede paa Axel Hen-
 riques, 64 paa Schwanenflü-
 gel, 63 paa Flor, 34 paa Mel-

Anton Melbye.

Nr. 14.

Alkoven.

Af Michael Ancher.

282 gættede rigtig.
 822 gættede galt.
 34 gættede ikke.

171 gættede paa Knud Lar-
 sen, 134 paa Carl Thomsen,
 126 paa Anna Ancher, 104 paa
 P. S. Krøyer, 27 paa Dals-
 gaard, 25 paa Einar Nielsen,
 22 paa E. Henningsen, 20 paa
 N. V. Dorph, 16 paa H. Teg-

ner, 16 paa R. Christiansen, 14 paa V. Hammershøj, 13 paa L. A. Ring, 13 paa Exner, 11 paa Fr. Henningsen, 11 paa V. Neijendam, 10 paa P. Steffensen, 9 paa M. & A. Ancher, 9 paa Irminger, 8 paa E. Krause, 6 paa J. Skovgaard, 6 paa G. Vermehren.

De øvrige 99 Gætninger var fordelt paa følgende 30 Navne: N. P. Mols, Hans Schmidt, N. Bjerre, P. Hansen, Eigil Petersen, Axel Thiess, Locher, Achen, H. Pontoppidan (!), Paul Steffensen, Alfr. Schmidt, Knud Gamborg, Louis Moe, Achton Friis, Gotfr. Christensen, Brendekilde, Tuxen, A. Hertel, Zahrtmann, Viggo Johansen, Hansen-Reistrup, Knud Søborg, Soya Jensen, Jul. Paulsen, Tornøe, Kabell, Helsted, Chr. Krogh, Lindeburg, Ravn.

Michael Ancher

*Stikke todelad Løvsigél de sidste Kædet by de
 Rødtge den de : Tidens Et vist de ring Rødt, de.
 hude for Løvsigél an de a Ingen Bølgning byer
 de med Rødt mere fjend*

Nr. 15.

Kend dig selv.

Af Georg Brandes.

733 gættede rigtig.
 310 gættede galt.
 95 gættede ikke.

Georg Brandes

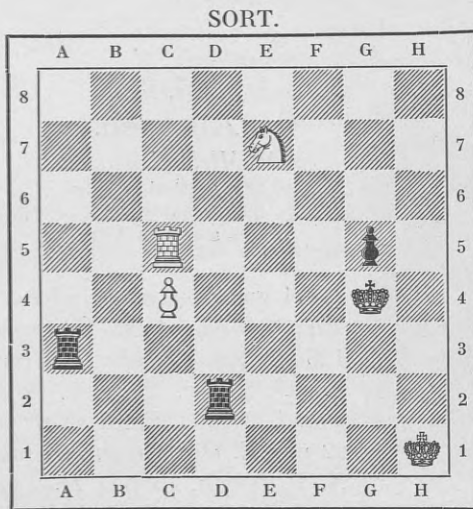
53 gættede paa H. Pontoppidan, 48 paa Høffding, 20 paa E. Brandes, 19 paa Johs. V. Jensen, 11 paa Sv. Lange, 10 paa Johs. Jørgensen, 9 paa Valdemar Vedel, 8 paa Ove Rode, 7 paa Alfr. Ipsen, 6 paa Troels Lund.

De øvrige 114 Gætninger var fordelt paa følgende 63 Navne: Kroman, H. Drachmann, S. Kierkegaard, V. Bergsøe, P. Nansen, Ad. Westergaard, Th. Bierfreund, Andersen Nexø, Asger Højmark, Thor Pontoppidan, Aage Ibsen, Joh. Skjoldborg, Kaarsberg, L. Budde, Helge Rode, Anna Larssen, Paul Levin, Vilh. Andersen, Alfred Ipsen, Carl Ewald, Karl Larsen, Stiftsprovst Paulli, Troels Lund, Morten Pontoppidan, Starke, Claud. Wilkens, Nyrop, Th. P. Krag, H. Scharling, U. Birkedal, Fr. Poulsen, Aakjær, Lambek, Gnudtzmann, Gjellerup, V. Østergaard, Esmann, Herman Bang, Brøndsted, Etatsraad Peter Hansen, Bauditz, Kidde, Thornøe, Amalie Skram, Jak. Knudsen, G. Wied, E. Skram, Stuckenberg, Sofus Hansen, Blaumüller, Dr. Nørregaard, Pastor Schack, Cavling, Erik Pontoppidan, Zach. Nielsen, Lehmann, Muusmann, Fr. v. Jessen, V. Rørdam, Oscar Madsen, Emma Gad, E. v. d. Recke, Paludan Müller.

En Skak-Match.

A. C. M. Pritzel.

Johs. Giersing gør det afgørende Træk.

39 Kh8—h7
 Det saa fristende ud at spille Tb2—e2 for at erobre Springerens, men det vilde have været mindre godt, idet Hvid spiller 40Te6—e8†, Kh8—h7, 41Te8—e7† og Sort kan saa ikke slaa Bonden paa h6, da Hvid svarer med Se3—f5† og erobrer Taarnet paa e2.

c3—c4	40	Tb2—d2
Te6—e5	41	Td2+d3
Se3—f5	42	Kh7—g6

Sf5—e7†	43	Kg6+h6
Te5—e6†	44	Kh6—h5
Te6+c6	45	Kh5—g4
Tc6+c5	46	Tf3—g3†
Kg1—h2	47	

Paa Kgi—f2 følger Td3—f3†, 48. Kf2—e2, Tf3—e3†, efterfulgt af Te3+e7.
 47 Td3—d2†
 48 Tg3—a3
 og Hvid opgav Partiet, da Matten paa a1 ikke kan dækkes.

GERH. HEILMANN

Fremtiden.

Til den berømte amerikanske Opfinder Thomas A. Edison rettede vi følgende

Spørgsmaal VII.

Hvorledes mener De, at Fremtidens Drivkraft vil forme sig? Mener De, at Elektriciteten helt vil afløse al anden? Tror De, at Luftskeibet har en Fremtid i det daglige Liv?

Thomas A. Edison har vist os den Ære at svare paa følgende Maade.

Edisons Svar.

Thomas A. Edison,
født 10. Februar 1847.

Den berømte Opfinder af det elektriske Lys. Fonografen, Kinematografen, Mikrofonen og 300 andre Opfindelser. — Forbedrer af Telefonen, Telegrafen og den elektriske Motor.

Call Address "Edison, New York!"

*From the Laboratory
of
Thomas A. Edison.*

Subject, _____

Orange, N.J. July 7, 1902.

Dear Sir:

I believe that within thirty years nearly all of the Railways will discard the steam locomotive and adopt electric motors and that the electric automobile will displace horse traction almost entirely. That in the present state of science there are no facts known by which one could predict any future for commercial Aerial Navigation.

Yours truly,

Thomas A. Edison

Edisons Brev i fotografisk Gengivelse.

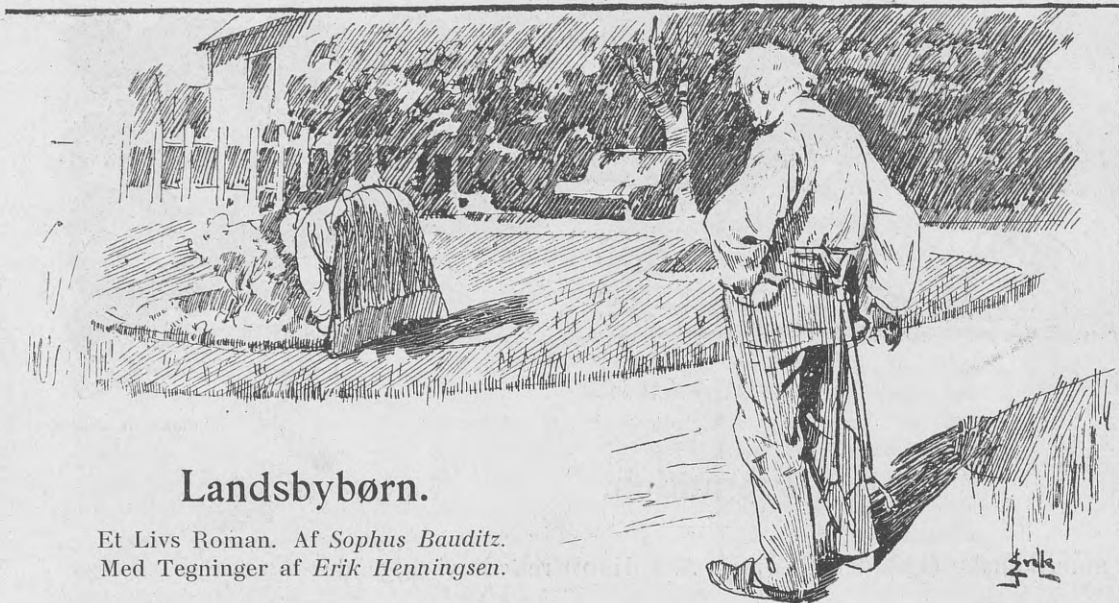
Kære Herre!

EG tror, at inden 30 Aar saagodtsom alle Jernbaner vil afskaffe Damp-Lokomotivet og antage elektriske Motorer, og at den elektriske Automobil næsten fuldkommen vil erstatte Heste-Trækraft. At paa Vi-

denskabens nuværende Standpunkt ingen Kendsgerninger foreligger, i Kraft af hvilken man kan forudsige nogen Fremtid for Luftfart i praktisk Øjemed.

Thomas A. Edison.

Landsbybørn.

Et Livs Roman. Af Sophus Bauditz.
Med Tegninger af Erik Henningsen.

(Slutning.)

ERIK HENNINGSEN

— Intet Ukrudt, Ingenting at vande; Humøret sank, og Snapsene steg.

Maren var ganske paa det rene med, at Ole maatte have noget at bestille, ellers gik han i Spaanerne — men hvordan skulde man skaffe ham det? Hun spekulerede frem og tilbage, laa tidt vaagen om Natten — hun vidste ikke sine levende Raad.

— Ole vilde ikke tro sine egne Øjne, da han en Morgen kom ned i Haven og saa noget smaat, lysegrønt Noget pippe frem i alle Bede.

»Hvad kan det dog være!« sagde han til Maren, men Maren kunde ikke sige ham det.

Da der var gaaet et Par Dage, var han imidlertid fuldstændig klar over, at det smaa lysegrønne, der forbausende hurtigt blev stort, var Agerkaal, og han tilbragte derfor en ligefrem virksom Dag med at luge, og var helt oplivet den Aften over at have haft noget at bestille.

»Men hvor den styrtende Masse Agerkaal paa een Gang er kommen fra, det kan jeg sgu ikke begribe!« blev han ved at gentage. »Bare man dog kunde klare den!«

Oles Ønske blev opfyldt: han fik Løsningen paa Gaaden.

Da han nemlig en otte Dages Tid efter Agerkaalens mystiske Invasion en Morgen vaagnede meget tidligt, saa han til sin Forundring, at Maren ikke laa i Sengen.

Han gik hen til Vinduet, kigede ud og saa hende i bøjet Stilling nede mellem Bedene.

Hvad var det! Lugede hun? — Der var jo Ingenting at luge!

Og han ned i Haven, hvor han kom bag paa hende uden at hun mærkede det.

Jo, det var en artig Opdagelse!

hun skulde komme med et Forslag, og hun ventede paa, at han skulde gøre det.

Ingen af dem vilde imidlertid sige det første Ord, og saa led Tiden med Gaben og Utidighed, med Surmulen og Smaasnapsen. Hver Aften sad de begge to paa den lille Bænk udenfor Huset og saa ind mod Kjøbenhavn, og hver Søndag Aften stillede Ole omhyggeligt sit Uhr efter de første Raketter.

Fix døde.

Den havde været hel underlig i længere Tid, havde siddet og hevet Dagen igennem nede ved Laagen og havde sukket saa melankolsk, naar den om Aftenen laa ved Fødderne af sin Herre, og ligesom han saa ind ad Byen til.

Dyrlægen havde været hentet — han sagde, den led af Fedt paa Hjærtet som Følge af manglende Motion — men hvad han skrev op, havde ikke hjulpet, Fix døde og blev begravet i Marens Trekant under Pralbønner og Balsaminer.

Ole og Maren sad den Aften, Hunden var bleven begravet, som sædvanligt paa Bænken og var ganske højtidelige.

— »Du, Maren«, sagde Ole og tog Piben ud af Munden.

»Ja, Ole!«

»Ved Du, hvad jeg vil?«

»Nej, jeg ved ikke, Ole.«

»Jeg vil ikke ligge oppe paa den kedsommelige Gjentofte Kirkegaard, hvor der aldrig kommer et Menneske undtagen om Søndagen — jeg vil ligge paa Vestre Kirkegaard!«

»Ja, det kan Du jo ogsaa godt komme til, Ole«, svarede den fredsommelige Maren.

Pause.

EHK.

ERIK HENNINGSEN

— »Ved Du, hvad jeg tror, Fix døde af?« spurgte saa omsider Maren.

»Nej, jeg ved sgu.«

»Jeg tror, han døde af det, han havde glemt at gø, det gamle Skind.«

»Ja, det er ikke umuligt. — Jeg glemmer sgu ogsaa til sidst at gø!« kom det som et uvilkaarligt Udbrud.

»Saa er det da ogsaa din egen Skyld, Ole!«

»Ja, det er jo ligesom man tager det!«

Lang, lang Pause.

Endelig fik Maren en lys Ide og benyttede for første — og sidste — Gang i sit Liv Billedsproget.

»Ole«, sagde hun.

»Ja!«

»Kan du huske, hvad han, Gartneren, sagde ifjor?«

»Nej, jeg kan sgu!«

»Jo, den Gang, da min gamle Geranium var gaaet ud!«

»Ja, jeg kan ikke huske det endda.«

»Jo, han sagde, at naar noget havde staaet i Potte i lang Tid, saa gik det ikke med at plante det paa Friland, sagde han.«

»Naa, sagde han det — ja, det kan der maa-ske nok være noget i.«

»Men tror Du saa ikke ogsaa, at Du — og jeg — vi duer ikke til at plantes ud i Gjentofte?«

»Ja, vi er jo da ellers oprindelig Frilandsvækster«, sagde Ole, der sindigt men resolut slog over i Marens Billedsprog.

»Men vi har været forlænge i Potte inde i Byen!« svarede Maren med Sikkerhed.

»Det kan der muligvis ogsaa være noget i!«

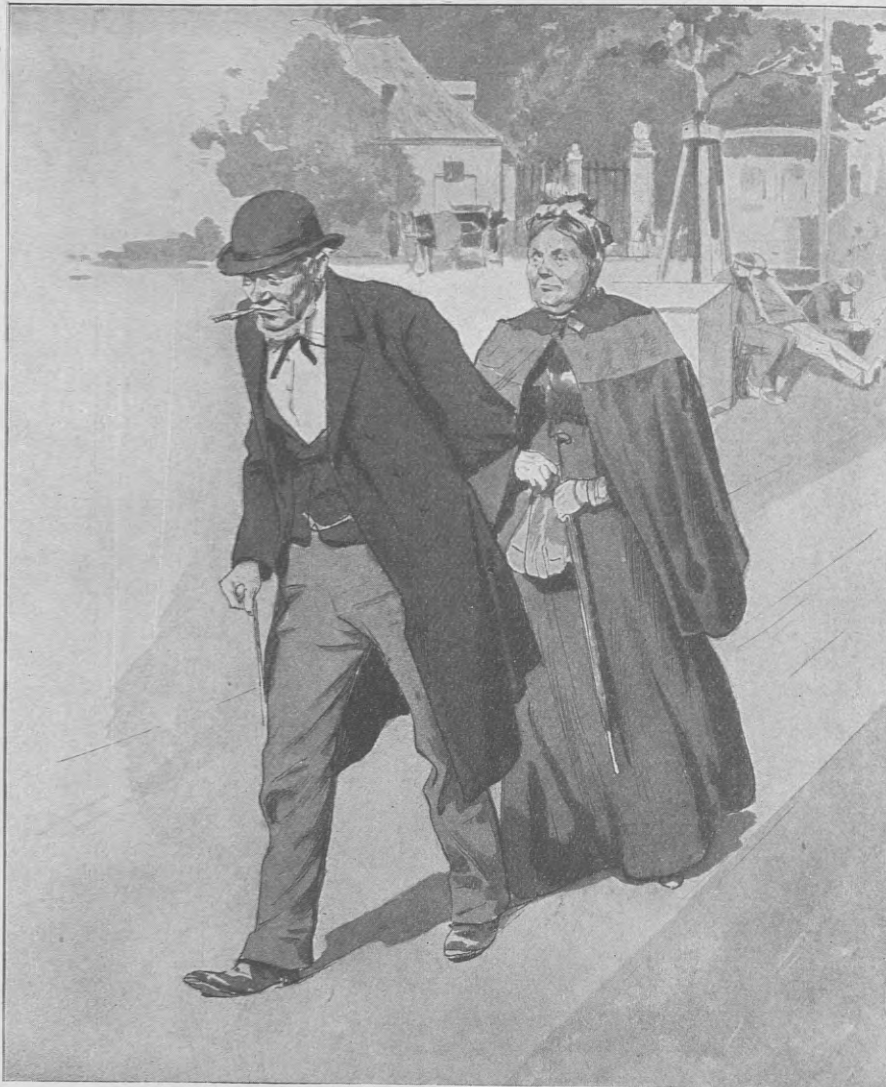
»Ja, men saa er det vel bedst, vi gør, hvad Du alligevel længe har gaaet og tænkt paa, Ole.«

»Hvad er det, jeg længe har gaaet og tænkt paa, Maren?«

»Det er akkurat det samme, jeg har tænkt paa, Ole!«

»Ja, det forandrer jo Sagen. — Saa mener Du altsaa, jeg skulde tage til Byen imorgen og tale med Prokuratoren?«

»Ja, det ved Gud, jeg mener, Ole!«

ERIK HENNINGSEN

Otte Dage senere havde Ole solgt Aldershvile, og inden Oktober Flyttedag havde han sat sine Penge i et fem Etages Hus ude ad Vesterbro, hvor han selv har Lejlighed paa Kvisten og er sin egen Vicevært.

Nu er Maren igen hver Søndag pyntet, og Ole gaar regelmæssigt et halvt Skridt foran hende med Cigaren i et langt Rør.

Om Vinteren kommer de ikke længere end til Frederiksberg, men om Sommeren tager de ud i den nærmeste Omegn, gaar rundt og ser paa Villahaver og glæder sig ved deres Kvist i den store By.

Hermed afsluttes „SPEJLET“
med Tak for i Sommer.

